

A woman with red hair, Elizabeth Noble, is sitting on a green park bench. She is wearing a dark green short-sleeved top and a long, flowing yellow skirt. She is looking upwards and to the right. The background shows a lush green park with trees and a city skyline in the distance under a blue sky. The overall scene is bathed in warm, golden light, suggesting late afternoon or early morning.

ELIZABETH NOBLE

*Iubiri
de altădată*

The Way We Were

Elizabeth Noble

Copyright © 2010 Elizabeth Noble

Lira, parte a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

e-mail: comenzilirabooks.ro

www.lirabooks.ro

Iubiri de altădată

Elizabeth Noble

Copyright © 2012 Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Andreea Năstase

Corector: Cristiana Miu

Copertă: Andrei Gamarț

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

NOBLE, ELIZABETH

Iubiri de altădată / Elizabeth Noble. Trad.: Graal Soft.

— București: Litera Internațional, 2012

ISBN 978-606-21-0080-3

I.Soft, Graal (trad.)

821.111(94)-31135.1

ELIZABETH NOBLE

Iubiri de altădată

Traducere din limba engleză
Alexandru Macovescu

*Pentru A. Și L., cu toată dragostea
și mulțumirile mele*

prolog

Iunie

Sărutul, ca toate celelalte lucruri din acea zi, era de poză. Nici prea nevinovat, nici prea intim. Mirele, cu doar câțiva centimetri mai înalt decât femeia zveltă de lângă el, îi cuprinsese acesteia fața cu blândețe și posesivitate. Își lipi fruntea de a ei o secundă sau două, apoi buzele li se întâlneau. Ochii ei străluceau cu lacrimi de bucurie. În jur se auzi un murmur colectiv de apreciere. Era ca și când o felicitare de la Hallmark ar fi prins viață. După ce primul sărut se sfârși, tinerii căsătoriți se întoarseră zâmbind către public, cu obrajii atingându-se; nasul ei cărn era încrețit timid, iar vălul care îi fusese ridicat de pe față cu doar câteva minute în urmă îi încadra pe amândoi într-un nor de poveste din tul.

Preotul își ridică mâinile într-un gest cuprinzător.

— Doamnelor și domnilor, domnul și doamna Hammond, începu el, iar întreaga biserică erupse într-un

ropot spontan de aplauze.

În al doilea șir de bănci, prin mintea lui Susannah trecură mai multe întrebări deodată, atât de repede încât abia reuși să le pună în ordine.

1. De când se aplaudă în biserică?
2. Cum se face că frățiorul meu a ajuns la vârsta însurătorii?
3. Eram și eu la fel de naivă pe cât par să fie ei?
4. Când am devenit atât de cinică și ranchiunoasă?

Răspunsurile se lăsară așteptate, cu excepția primei întrebări referitoare la bătăile din palme. Era ceva modern. Nu era prima dată când Susannah se simțea ciudat față de obiceiurile propriei generații. Nu era un spectacol. Era o ceremonie solemnă și demnă de respect. Frățiorul ei, Alexander, avea treizeci și trei de ani. Nu era chiar tânăr pentru însurătoare, în accepțiunea generală. Însă vârsta lui de treizeci și trei de ani i-o amintea pe a ei, de treizeci și nouă, motiv pentru care nu se simțea chiar în largul ei. Își amintea atât de bine nașterea lui – bebelușul fusese ca o păpușică vie, visul devenit realitate al unei fetițe de șase ani.

Da, da, bineînțeles că și ea fusese naivă, poate chiar mai mult de atât. Naivă și delirând de aceeași fericire pe care o vedea pe chipul lor și atât de sigură, atât de foarte sigură că avea să rămână măritată pentru totdeauna. Stătuse la același altar, chiar acolo unde stăteau în acel moment Alex

și Chloe, și probabil se simțise exact așa cum se simțeau ei acum (deși își mai amintea și senzația tulburătoare că jartiera incomodă pe care o purta îi aluneca pe coapsă spre genunchi). Între timp însă, certitudinile o părăsiseră. Fusese sigură că nu ar fi putut trăi fără el. I se păruse un fel de imposibilitate fizică – de parcă inima ei, cea pe care tocmai i-o dăduse lui, ar fi încetat la propriu să mai bată dacă el nu mai era lângă ea. Acum nu mai era sigură de nimic.

Iar partea cu cinismul și ranchiuna? Acea... aceea era întrebarea la care nu putea răspunde. Dacă ar fi știut ce urma să se întâmple, dacă ar fi rămas cumva detașată și și-ar fi privit propria persoană, n-ar fi lăsat ca lucrurile să evolueze astfel. Oare?

Chloe radia. La propriu. Asta se spune despre toate miresele, sunt cuvinte obligatorii în epoca noastră, însă nu li se potrivesc tuturor. Sau cel puțin nu atât de bine pe cât i se potriveau lui Chloe în acea zi. (Oare ei îi spusese toată lumea asta? Fusese adevărat în ce o privea?) Chloe era canadiancă și strălucea de o sănătate nord-americană înfloritoare. Dinți albi și drepecți, păr mătășos și blond. Lui Susannah i se părea că mai ales în acea zi era fermecătoare. Rochia amplă, din satin greu de culoarea fildeșului, cu o croială clasică, îi venea de minune, în trecere, Chloe scutură ușor buchetul spre cumnata ei într-un salut triumfător, iar Susannah răspunse cu o fluturare crispată a mâinii.

Alex nu-și mai încăpea în piele de mândrie. Brațul lui

Chloe era petrecut după al său și îi prinse degetele cu cealaltă mână. Se uita când la ea, când la oaspeți, apoi din nou repede la ea, ca și când nu i-ar fi venit să creadă că în sfârșit era soția lui.

Era greu să nu fii optimist pentru viitorul cuplului. Până și Susannah își îngădui să spere că avea să le fie bine. Pentru unii oameni căsătoria era o reușită, nu?

Soacra mare, Rosemary, se întoarse spre singura ei fiică. Chipul ei era ud de ceea ce Susannah numise în copilărie „lacrimi fericite”, și își șterse atentă ochii cu o batistă albă de dantelă pe care o păstrase anume pentru o asemenea ocazie.

— Nu-i așa că a fost minunat?

Susannah se strădui să zâmbească aprobator, însă abia dacă-și putu descleșta dinții. Încă un cuvânt obligatoriu.

— Da, a fost. Minunat!

— Și ea e foarte frumoasă.

— Absolut!

Acea sesiune de întrebări și răspunsuri putea dura ceva vreme. Însă cele mai multe întrebări ale mamei ei păreau retorice și probabil nu trebuia să se mai obosească să-i răspundă. Asta și pozele. Susannah se întrebă cât mai era până la primul pahar de șampanie. Cu siguranță prea mult. Poate ar fi trebuit să-și strecoare o sticlură în poșetă.

— Sunt atât de încântată că s-au căsătorit aici!

Asta nu era nicio surpriză. Biserica St. Gabriel era centrul geografic al satului și centrul spiritual al vieții lui Rosemary Hammond, fiind legată inextricabil de ea și de

familia ei. Simțea o mare bucurie și satisfacție când își amintea de propria ei nuntă, care avusese loc tot acolo, în ziua de iulie în care Anglia câștigase Cupa Mondială din 1966. Toți cei trei copii ai ei fuseseră botezați și confirmați acolo, iar părinții ei fuseseră îngropați unul lângă celălalt, cu toate că la doisprezece ani distanță unul de altul, în curtea acelei biserici. Înainte ca ea și soțul ei să se alătore campaniei britanice de invadare a Franței, cumpărându-și acolo un fel de hambar din lemn fasonat, nu ratase niciodată o slujbă de duminică decât atunci când era plecată în vacanță, plus de două ori după histerectomia suferită în 2005; aproape în fiecare după-amiază de vineri din ultimii cincisprezece ani măturase și lustruise șirurile de bănci împreună cu trei-patru prietene. Clive, soțul ei, îi spunea că „șterge praful pentru Iisus” și primea întotdeauna în semn de răspuns o lovitură ușoară cu coada măturii.

Alastair, cel mai mare dintre copiii ei și primul care se însurase, se căsătorise acasă la Kathryn, lângă Cambridge. Bineînțeles. Așa și trebuia, deși, spre nemulțumirea lui Rosemary, rudele lui Kathryn nu păreau prea pioase, iar Kathryn însăși nici măcar nu-l cunoscuse pe preotul care le oficiase căsătoria înainte să-și conceapă planurile de nuntă. Lui Rosemary nu prea-i plăcuseră florile (gerbera – atât de comune) și era destul de sigură că prin amvon nu se mai dereticase de săptămâni întregi. Fiicele lui Alastair și Kathryn erau în acea zi domnișoare de onoare la nunta lui Alex și Chloe. Millie și Sadie țopăiau prin naos în

spatele miresei, încântate de foșnetul jupelor lor de tul și de coafurile lor elaborate.

Susannah se căsătorise cu Sean tot acolo, cu șaisprezece ani în urmă. La începutul logodnei lor, ea glumise că voia să fugă de acasă, însă Rosemary știa că n-ar fi putut să-i facă vreodată așa ceva. La urma urmei, Susannah era singura ei fiică, singura ei șansă să organizeze cu adevărat o nuntă. Rosemary visase cu ochii deschiși la nunta fetiței ei încă din ziua în care o născuse.

Nu numai visase, ci se pregătise activ, punând deoparte din banii de coșniță. Când se căsătoriseră ea și Clive nu o duceau prea grozav, astfel că nu-și permisese unele detalii altminteri importante, „surle și tobe” cum le numea Clive. Fusesse hotărâtă ca Susannah să aibă parte de toate. Aranjamente florale la capătul fiecărui șir de bănci – nu doar la altar – șampanie adevărată și nu doar un pahar când se făceau urările...

Însă nunta lui Alex fusese un bonus pentru ea. De fapt, Alex fusese un bonus toată viața ei, conceput la cinci ani după Susannah și cu mult după ce își pierduse speranța că mai putea face copii. Deja se obișnuise cu gândul că trebuia să se mulțumească doar cu cei doi pe care li-i dăruise Dumnezeu. Chloe, fie binecuvântată, dorise să aibă o nuntă tradițională englezească și îi plăcuse St. Gabriel încă de când își petrecuse prima vacanță la familia Hammond, cu trei ani în urmă, și făcuseră cu toții o plimbare până acolo în Ajunul Crăciunului. Alex o ceruse cu trei luni în urmă, în timpul unei călătorii de vacanță în

Scoția. Telefonaseră dintr-un bar, iar Chloe spusese atunci, beată de fericire și emoție (și după vreo două cocktailuri cu whisky), că dorea să se mărite la St. Gabriel și nu-și putea imagina nunta ei în altă parte. Totul fusese organizat cam în pripă, recunoștea Rosemary. Avuseseră noroc că prinseseră loc în acea zi. Era prima după Paște pe care o avea liberă reverendul Trevor și ultima până la jumătatea lui octombrie. Bănuia – cu toate că nu întrebuse, căci ar fi purtat ghinion – că era vorba de o anulare. St. Gabriel era o biserică pitorească, de felul celei din *Patru nunți și o înmormântare*, astfel că era foarte căutată; prin urmare, oricât ai fi șters praful sau ai fi înălțat rugăciuni, nu puteai fi sigur că puteai programa o nuntă într-o zi de sâmbătă, pe timp de vară, dacă anunțai din scurt.

Eforturile fuseseră însă încununuate de succes. Șirurile de bănci străluceau, iar florile erau superbe. Acasă, cortul arăta minunat și conferea noblețe întregii clădiri, șampania era la gheață, iar trupa de jazz încălzea atmosfera. Părinții lui Chloe insistaseră să semneze un cec generos, astfel că „surlele și tobele” bătuseră și trâmbițaseră ca la carte. Înainte de slujbă, când venise acasă să vadă cortul, mama lui Chloe spusese că se aștepta să-l vadă pe Hugh Grant răsărind de spatele unei urne în haine de dimineață, iar Rosemary considerase asta un mare compliment. Privi spatele înalt și drept al fiului ei, apoi pe dragele ei nepoate și se simți plină de fericire. Îi strânse mâna soțului ei, iar el o mângâie ușor emoționat. Erau căsătoriți de mai bine de patruzeci de ani. Acelea

erau zilele minunate la care visaseră în anii în care cheltuielile cu școala, plata ipotecii și certurile între frați păreau uneori copleșitoare. Momentele de bucurie despre care Clive glumise întotdeauna că trebuiau plătite cu vârf și îndesat.

„Ce e ciudat aici?” se întrebă Susannah, privind în jur la frații și părinții ei, apoi la nepoatele și la nepotul ei. Un singur lucru. O singură pată în peisajul acela idilic. Lângă părinții ei cei euforici, cumnata ei, Kathryn, își giugiulea copilul, pe Oscar, suflându-i pe gât, în timp ce el întindea jucăuș mâna spre penele de pe pălăria ei, care îi gâdilau nasul.

Susannah. Ea era singura care nu se potrivea acolo. Ochii i se umplură brusc de lacrimi. Hristoase! Coborî imediat privirea, apoi deschise geanta și scotoci după un șervețel. Simți o lacrimă curgându-i pe nas și se temu că se va amesteca imediat cu secrețiile nazale. Acelea nu erau lacrimile drăguțe și perfect adecvate care se observă de obicei în ochii nuntașilor. Mai aveau puțin până să se transforme în șuvoaie de nefericire, însă era hotărâtă să nu îngăduie așa ceva. Își înfipse unghiile în palmă și strânse din nou din dinți. Arăta oribil când plângea, și o știa prea bine. Un singur minut de plâns o lăsa vreme de o oră cu ochii umflați și roșii și cu un nas și mai roșu. Asta ar fi însemnat priviri curioase și întrebări – iar în acea zi n-avea nevoie de întrebări.

Alastair îi prinse brațul și o strânse de cot, apoi îi împinse în mână o batistă de bumbac.

— O, nu, n-o să faci asta.

Ceilalți ieșiseră în naos și se alăturaseră oaspeților care se îndreptau spre scările bisericii. Fratele ei o trase de braț în direcția opusă, spre altar, iar ea nu schiță niciun gest de rezistență.

— Așteaptă un minut. Vocea lui era fermă, însă lipsită de răutate. Era ca și când ar fi vorbit cu Sadie.

Coriștii se schimbau în vestibulul mic din spatele bisericii.

— Noi o luăm pe scurtătură, anunță el, conducând-o pe Susannah spre o ușă care dădea în curtea tăcută a cimitirului. Nu-i lăsă brațul decât după ce o așeză pe o bancă, iar el se lăsă oftând alături de ea.

Susannah își scoase pălăria și își trecu mâna prin păr.

— Mulțumesc.

El se rezemă de spătar; nu-i răspunse, ci își trecu degetul prin spațiul dintre guler și gât, apoi își îndepărtă părul de pe frunte. Rămaseră tăcuți câteva momente; se auzeau doar pufnitul ocazional al tinerei femei și murmurele din fața bisericii.

Alastair își trecu un picior lung peste celălalt.

— Mi-am aprins prima țigară pe banca asta. Aveam treisprezece ani. Apoi am vomat după zece minute... chiar acolo. Făcu semn către un copac aflat la câțiva metri de ei.

Susannah zâmbi. El nu fusese niciodată un mare fumător, spre deosebire de ea, care consumase zece țigări pe zi în cei trei ani petrecuți la universitate, ca și când ar fi fost o cerință obligatorie până la absolvire, când se lăsase

aproape la fel de brusc pe cât se apucase. El o torturase mereu cu asta, de câte ori prindea ocazia. Părinții nu aflaseră, în ciuda amenințărilor lui: nu o trădase niciodată.

— Și probabil mi-aș fi pierdut virginitatea tot pe banca asta dacă Sally Harris n-ar fi avut blugii prea strâmți și n-ar fi trebuit să se întoarcă acasă la ora zece seara.

— Sally Harris. Dumnezeu! râse ea.

— Se părea că tatăl ei îi trăgea fermoarul cu cârligul unui umerăș de haine înainte să iasă din casă. Cred că de fapt îi era teamă că dacă își scotea pantalonii nu avea să și-i mai poată pune la loc, astfel încât ar fi fost obligată să se întoarcă acasă în chiloți...

— Sau cel puțin asta ți-a spus ea.

— Și erau și al naibii de strâmți. Abia am putut să bag mâna în ei.

— Căh. Asta e scârbos.

— Însă te-am împiedicat să plângi, nu? zâmbi el.

— M-ai oprit și să mănânc la petrecere, dacă stau să mă gândesc...

— Păi nici asta nu ți-a făcut vreun rău, graso.

O strigase Grasa și doar Grasa timp de doi ani, de când avea zece ani până împlinise doisprezece, dar pe bună dreptate. Slăbise în acea vară și rămăsese slabă de atunci, însă el încă o mai numea Grasa uneori, când erau doar ei doi.

— Hei! făcu ea, lovindu-i ușor pieptul.

Acela era Alastair. Fratele mai mare tipic. Pe vremuri, când locuiau în casa părintească, era de obicei nepăsător

sau rău și uneori chiar îi lăsa impresia că nu făcea altceva în timpul zilei decât să se gândească la metode prin care să o tortureze; însă dacă oricine altcineva se lega de ea, se transforma imediat în salvatorul ei. Cavalerul ei. Și se părea că încă rămăsese așa.

— Deci? O privea direct, cu sprânceana ridicată.

— Deci ce? încercă să-i evite privirea.

— Deci... de ce plângi?

— Toți plâng la nunți, nu? Mama aproape că rămăsese fără batiste. Și Kathryn la fel...

— Aha. Deci nu vrei să spui?

— Să spun ce? Doar pentru că o salvase, asta nu însemna că trebuia să i se și confeseze.

— Sigur, doar pentru că te-am salvat nu înseamnă că trebuie să-mi și spui. Era ciudat cum îi citise gândurile, însă dacă vrei... sunt ochi și urechi. Iar asta e singura ta ocazie, pentru că am permisiunea lui Kath să bea toată după-amiaza și am de gând să fiu deja praf când vor tăia tortul. Oscar a fost foarte agitat în ultimele patru-cinci nopți și sunt frânt, așa că o să plec imediat. Deci, dacă vrei să discuți, domnul doctor e pe recepție.

— Probabil mă gândeam la Sean.

— Prostii.

— Așa vorbesc de obicei doctorii cu pacienții lor?

— Ar trebui, în orice caz.

— Și de ce nu mă crezi?

— Pentru că nu te-am mai văzut de ani de zile plângând după Sean. Nu mă convingi. Acelea nu erau lacrimi de

nostalgie și regret. Acelea erau lacrimi din prezent, dacă vrei părerea mea.

— Serios? De unde știi tu atât de multe?

— Ascultă, surioară; poate că tu nu vrei să spui, însă nu trebuie să fii geniu ca să-ți dai seama că e ceva în neregulă. N-ai mai venit pe la noi de luni de zile. Ai evitat toate reuniunile de familie; nu ți-ai făcut apariția nici măcar la botezul lui Oscar. Ea încercă să spună ceva, să repete aceeași scuză pe care o folosea de obicei, însă Alastair ridică mâna să o oprească: Asta nu contează. Nu asta vreau să spun. Azi ești aici, însă Doug nu e cu tine... nici de data asta.

— Trebuia să stea cu copiii, a fost o chestie de ultim moment. Știa că era jalnică.

Din nou mâna. Mâna aceea ridicată era chiar enervantă, chiar dacă pe deplin justificată.

— Poate că da sau poate că nu. Sau poate că nu e deloc treaba mea. Însă îmi fac griji pentru tine, Suze. Atâta tot. Cu toții ne cam facem griji pentru tine.

— Înseamnă că ați vorbit „cu toții” despre mine? Ura acel gând. Toți laolaltă, discutând despre ea. Singura dintre ei care nu părea fericită.

— Nu e chiar așa. Nu mă refer la mama și la tata. Dumnezeu mi-e martor că în ultimele săptămâni mama n-a avut în minte altceva decât nunta lui Alex și Chloe. Și îl știi pe tata. El nu prea spune niciodată nimic. Mă refer la mine și la Kathryn. De fapt, ea e prea ocupată cu copilul. Pe scurt, e vorba doar de mine.

— Perfect. Aproape că râdea. Să trag concluzia că nimănui nu-i pasă deloc de mine? Amândoi zâmbiră la felul în care se contrazicea. Alastair o cuprinse cu brațul, iar ea își rezemă capul de umărul lui, murmurând: Spun doar...

— Știu.

Rămaseră acolo vreme de câteva minute, fără să scoată o vorbă, în lumina caldă a soarelui. Susannah simți cum îi încetinea ritmul inimii, iar dorința de a plânge dispăru treptat, până se liniști de tot.

Apoi Alastair se ridică în picioare.

— Ar trebui să ne întoarcem. După ce îți reperi rimelul scurs... O să fie furioși dacă nu ne găesc pentru fotografii.

— Ai dreptate. Scoase din geantă o pudrieră, linse colțul batistei și își șterse urmele negre de sub ochi.

— De obicei am.

— Nu știu cum te suportă Kathryn. Își dădu cu luciu de buze, închise geanta și îi dădu batista înapoi lui Alastair, care cu o expresie revoltată, o mototoli și o băgă în buzunar.

— Cum adică mă suportă? Venerează până și pământul pe care calc.

Se ridicară și se îndreptară spre grupul de nuntași, ținându-se de mână.

— Biata fată pe care-ai indus-o în eroare.

Acea era zeflemeaua cea mai obișnuită a copilăriei ei.

— Și sunt uimitor în pat. Sally Harris habar n-are ce a pierdut.

Izbucni în râs. O alina, îi distrăgea atenția și o ajuta.

Chiar înainte să ia colțul, îi strânse mâna, apoi îi dădu drumul cu blândețe.

— Crezi că acum poți să te abții să plângi și să scrâșnești din dinți? Susannah își dădu ochii peste cap, într-o exasperare prefăcută. Cât de nedrept era.

— Cred că da. Aproape.

— Perfect. Fă-o, pentru numele lui Dumnezeu. Pune-ți din nou pălăria aia. Și stai departe de băutura, da? Nimic nu e mai rău la o nuntă decât o femeie de vârstă mijlocie singură, beată și încercând să agațe vreun invitat. O înghionti cu umărul.

— O să încerc să-mi aduc aminte.

Mama lor le ieși în cale cum îi văzu, părând ușor enervată și roșie la față. Țâțâi spre ei, apoi netezi o șuviță din părul lui Susannah ca și când ar fi fost un copil recalcitrant. Nu părea să fi observat că plânsese.

— Unde ați fost? Nu așteptă să primească răspuns. Întotdeauna fusese așa. Am terminat cu rudele lui Chloe.

N-au fost prea mulți de la ea, firește. E rândul vostru. Familia mirelui. Haideți... a scos scara pentru noi.

Douglas trebuia să fie și el acolo. Era vina ei că n-o însoțise, își spuse Susannah. Ea îi spusese să nu vină. Nu vorbise serios – „Nu te deranja să vii”, îi zisese. Și el știa că nu vorbise serios. Însă tot nu venise.

Întrecuse limita. Nu venise în acea zi, când știa perfect că oamenii aveau să se întrebe de ce. Avea un loc în cort, la masa ei. Numele lui, caligrafiat cu migală. Un scaun gol.

Era perfect conștient că ea trebuia să-i explice absența în fața mătușilor băgărețe și a prietenilor îngrijorați și a străinilor binevoitori. Și că explicația ei, oricât de plauzibilă ar fi fost, rostită pe un ton oricât de vesel și plin de umor, cel mai probabil nu avea să fie crezută. Asta întrecea limita, aducea în sfera publică niște amănunte care trebuiau să rămână private. Iar el știa cât de mult ura ea chestia asta. Însă în ultimul timp amândoi întreceau limitele, niște limite pe care constată că uitase complet unde le trasaseră. De obicei le intuia. Își dădea seama cum reacționa el, cum se purta în orice situație. Își învățaseră ritmul reciproc. Acum însă nu mai era atât de sigură. Nici de el, nici de ea însăși. Nu era niciodată sigură. Existase o vreme când nu se certaseră. Apoi, când începuseră să facă și asta, ea decisese să nu meargă la culcare până nu se împăcau. În următoarea etapă adormiseră supărați sau ranchiunoși, din ce în ce mai departe de centrul patului lor dublu, spate în spate, tensionați. Acum, de două ori în ultimele câteva luni, ea dormise în camera de oaspeți. Și, dacă prima dată, când amândoi băuseră prea mult vin, el venise în toiul nopții vrând să o convingă să se întoarcă în pat, a doua oară, când amândoi erau treji, nu o făcuse. Cam asta însemna trecerea limitelor.

Tânărul fotograf agitat își etala tot repertoriul de glume răsuflete, încercând să-i facă să râdă pentru poza de familie. Nu avea însă niciun succes în fața lui Sadie, care avea doar patru ani și își ridica rochia de domnișoară de onoare peste cap, dezvelindu-și burtica rotundă și chiloții

cu zilele săptămâni.

— Nu m-ar fi deranjat prea tare dacă nu-i avea pe cei cu „Miercuri”, râse Kathryn, încercând simultan să-l stăpânească pe Oscar, care se tot foia, și să-i aranjeze rochița lui Sadie.

— Asta e. Am reușit. Vă mulțumesc. Ușurarea din glasul fotografului era evidentă. Era doar la a patra nuntă și niciuna nu avusese atâția participanți sau o domnișoară de onoare neastâmpărată. Când îl văzu, cu obraji roșii și transpirat, Susannah se întrebă cum avea să se descurce la petrecere. Familia aceea era mult prea greu de stăpânit chiar și trează. Două pahare de șampanie și avea să fie mai greu de controlat ca o ceată de pisici.

Casa părinților ei se afla la cinci minute de mers pe jos de biserică, trecând peste pajiște. Invitații începuseră să se îndrepte în direcția aceea, conduși de un vecin, însetați și sperând să primească măcar un pateu cu ciuperci înainte de runda următoare de poze. Câțiva săteni, neinvitați, însă dornici să vadă mireasa, și nuntașii îmbrăcați la patru ace se adunaseră în fața curții bisericii în timpul slujbei. Susannah își aminti că făcea exact la fel când era mică. Pe vremea când pentru mirese erau la modă permanentul și mânecile bufante, iar mirii aveau cu toții favoriți și tunsoare *a la* Kevin Keegan. Vara era câte o nuntă aproape în fiecare sâmbătă. Îi urmărea pe invitați apărând, pe mireasă coborând din mașina elegantă, netezindu-și emoționată rochia, apoi prinzându-și tatăl de braț. Apoi mergea cu bicicleta la magazinul din sat și își cheltuia

banii de buzunar pe dulciuri cu fructe, suc și revista *Smash Hits*, revenind chiar când tinerii căsătoriți ieșeau în sunetul clopotelor. Adora rochiile, domnișoarele de onoare, florile, mașinile cu panglici (o dată fusese chiar și o trăsură cu doi cai pătați) și invitatele îmbrăcate minunat, cu pălării și tocuri înalte. Adora și clopotele; i se părea că acela e sunetul cel mai fericit din lume. Și mai presus de orice adora momentul în care cuplul se săruta într-o ploaie de confetti sau petale de trandafir.

Când Chloe și Alexander trecură printre invitați în drum spre casă (o romantică desăvârșită, Chloe își dorise din tot sufletul acest lucru, spunând că se simțea ca o eroină dintr-un roman de Thomas Hardy sau Jane Austen), doamnele mai în vârstă gânguriră emoționate: „Arăți splendid, draga mea”. „Dumnezeu să vă aibă în pază.” Totul era de modă veche, însă încântător. Urările lor i se păreau lui Susannah mai profunde și mai sincere decât cele ale oamenilor care ținuseră invitațiile pe șemineu vreme de șase săptămâni, care cheltuiseră 50 de lire pe lista de nunți de la John Lewis și cumpăraseră o rochie nouă pentru pălăria prea scumpă de anul trecut. Doamnele acelea erau adevăratele romantice, așa cum fusese și ea cândva. Nu aveau alt motiv să se afle acolo, spre deosebire de foștii colegi de cameră din facultate ai lui Alexander, șeful lui Chloe sau mătușile lor vârstnice.

Apoi zări o figură cunoscută printre ele și își ținu răsuflarea. Nu se gândise că avea s-o vadă, și îndată ce o văzu se întrebă de ce nu se gândise că ar fi putut da peste

ea acolo. La urma urmei veniseră de multe ori la biserică împreună, așteptând să vadă mireasa, cu un milion de ani în urmă.

Cei mai mulți oameni de la poartă îi erau necunoscuți; plecase de acolo cu ani în urmă și venise destul de rar, iar atunci se oprea doar la casa părinților ei. Însă aceea era o persoană pe care o cunoscuse bine, cu toate că trecuseră două decenii de când se întâlniseră ultima oară. Lois Rossi. Mai în vârstă și mai îndesată. Părul, pe care și-l purtase cândva într-o tunsoare paj de un negru strălucitor, până la umeri, era acum argintiu și mai scurt. Lois zâmbea larg și chiar în direcția ei. Susannah se întrebă dacă o recunoscuse și aproape că privi peste umăr să vadă cui i-ar fi putut fi destinat acel zâmbet.

În spatele lui Lois, mult, mult mai înalt – și de data asta fu sigură că acei ochi la fel de adânci și căprui erau ațintiți spre ea – se afla fiul ei.

Roberto Rossi. Rob.

Băiatul înalt, brunet și frumos de care se îndrăgostise – pentru prima dată în viața ei – când avea șaisprezece ani. Acum, bărbatul pe care nu-l mai văzuse de două decenii.

Preț de o clipă nu știu ce să facă. Ar fi vrut să o ia la fugă, însă prinsese rădăcini acolo, ca și când privirea lor colectivă o blocase și îi împiedica orice mișcare. Și stătea în iarbă pe tocuri de zece centimetri, așa că nu prea putea alerga. Îl căută cu privirea pe fratele ei, însă nu-l zări nici pe el, nici pe alt cunoscut. Stătea încremenită, în vreme ce grupurile de străini eleganți se revărsau pe lângă ea –

prieteni de-ai lui Chloe și Alex, după toate probabilitățile – râzând și vorbind tare. O mare agitată de culori pastel și pene într-o ceață groasă de parfum și fixativ de păr. O luă amețeala.

Existase o vreme, cu mulți ani în urmă, când o întâlnire întâmplătoare cu Lois sau Rob fusese cea mai mare preocupare și teamă a ei când se discuta despre o excursie la părinții ei. Odată parcase la o benzinărie Texaco la marginea satului, când indicatorul de benzină îi spunea „ar fi trebui să alimentezi cu vreo cincizeci de kilometri înainte, fraiero”, însă la pompa vecină îl zărise pe tatăl lui Rob, Frank. Pornise mai departe fără ca măcar să oprească, disperată să nu dea ochii cu el, apoi mașina ei rămăsese fără benzină după opt kilometri. Ea și Sean nu asistaseră la citirea publicației de căsătorie de la St. Gabriel din același motiv. Lois și Frank fuseseră în vacanță la nunta propriuzisă – nu că ar fi venit să-i ureze de bine, își spuse ea. Nu după ceea ce se întâmplase.

Treptat, teama se disipase. Vizitele ei acasă se mai răriseră și ele. La început fusese prea fericită și absorbită de propria persoană ca să vină. Apoi prea umilită după ce lucrurile începuseră să se schimbe și prea distrusă ca să facă orice după ce totul se terminase cu Sean.

Nici cu Douglas nu venise prea des în ultimii ani. Copiii, barca mult-iubită a lui Doug din portul Chichester, slujba ei... viața îi trăgea în prea multe direcții. Și pur și simplu trecea timpul. Treceau săptămâni, luni, anotimpuri, ani. Părinții ei ieșiseră la pensie și petreceau

câteva luni pe an pe proprietatea cumpărată în Franța. (O realizare importantă din punctul de vedere al tatălui ei – se îndoiește că până și insistența lui ar fi putut să o convingă pe mama ei să părăsească satul și St. Gabriel.) Când erau acasă, le plăcea să „umble haihui”, cum spunea tatăl ei. Mama ei declara că pregătise prea multe cine de duminică de-a lungul vieții, astfel că era încântată să vadă pe altcineva luându-i locul la aragaz. Apoi Alastair și Kathryn îi chemaseră și ei, ademenindu-i de Crăciun și de Paște și pentru vacanțe scurte în Cornwall cu nepoții lor cei adorabili.

Luată cu gândurile, uitase să privească peste umăr sau să-și pună ochelarii de soare Jackie O. Așa că îi văzuse. Era explicabil. Oare acea zi putea fi mai rea de-atât?

Lois Rossi se îndrepta spre ea, cu brațele întinse. Dumnezeu! Da, putea. Putea fi mai rea de-atât. Își aduse aminte. Frank, soțul lui Lois, era bolnav. Foarte bolnav.

Fusese diagnosticat cu o maladie neuromotorie în urmă cu trei ani. Știa de la mama ei; făcea parte din litania bârfelor satului pe care o recita de câte ori se vedeau, mare parte referindu-se la membri ai parohiei pe care Susannah nu i-ar fi recunoscut dacă i-ar fi întâlnit. Se gândise să-i scrie lui Lois când aflase. Însă ce i-ar fi putut spune? Când murea cineva, platitudinile veneau de la sine. Însă nu era prea simplu să scrie despre Frank – nu știa multe despre acea boală, doar că era distrugătoare și că Stephen Hawking era singura persoană care supraviețuise o durată considerabilă. Era sigură că pentru cei mai mulți

reprezenta o condamnare la moarte. Cum povestea mamei ei fusese lipsită de detalii, decisese să nu scrie nimic. Acum însă, pe când se îndreptau una spre alta prin iarbă, își dori să o fi făcut. Redactarea unei scrisori ar fi fost un lucru mult mai ușor decât să descopere cuvintele potrivite atunci, acolo, în mijlocul acelei veselii de nuntă.

Lois făcu un pas spre ea și vorbi prima.

— Susannah!

Spuse doar atât. Apoi, când se apropie, deschise brațele și mai mult și o strânse într-o îmbrățișare care încă îi era familiară. Susannah aproape că leșină de ușurare.

Sigur, se gândi, Lois nu putea să fie supărată în continuare pe ea. Poate nici măcar nu fusese. Nu după atâția ani. După o viață.

1987

Septembrie

La 8:15 dimineața, Alastair și Susannah stăteau în stația de autobuz nemarcată, așteptându-și cursa. Alături de vreo optzeci la sută dintre cei o mie și ceva de elevi de la școala lor, erau duși în fiecare dimineață de o procesiune de autobuze pe cei opt kilometri până la clădirea imensă din beton din cel mai apropiat oraș. Autobuzul lor oprea de cinci ori pe traseu și era al doilea și cel mai aglomerat. De acolo mai urcau aproximativ douăzeci și cinci de copii, majoritatea locuind în case izolate de pe partea aceea a

islazului. Alt autobuz îi lua pe copiii de pe partea opusă și de pe proprietățile noi de pe cealaltă parte a autostrăzii și încă unul îi lua pe cei de la fermele și casele mai îndepărtate. Clikeau cu toții din ochi în soarele dimineții, nemulțumiți că trebuiseră să se trezească atât de devreme după șase săptămâni de lenevie.

Alex încă frecventa școala primară din sat, la care merseseră și ei doi. Îl ducea mama lor, la vreo treizeci de minute după ce ea și Al plecau să prindă autobuzul. Alex se bucura de tratamentul matern complet – mic dejun așezat, o inspecție sumară cu întrebarea „te-ai spălat pe dinți cum trebuie?”¹¹ și acompanierea până la școală. Cei doi traversau islazul, apoi mama rămânea la capătul aleii și îl urmărea în timp ce el parcurgea ultimii zeci de metri. Din clipa în care intra pe poartă, pentru câteva ore devenea responsabilitatea școlii.

Acela era ultimul an în care mai așteptau împreună autobuzul. Alastair era acum în clasa a șasea superioară. Vara următoare avea să-și dea examenele de nivel A, urmând să plece la universitate. La Exeter, ca să studieze ingineria, dacă lua note suficient de mari, însă nimeni nu se îndoia că avea să reușească.

Susannah era doar cu un an în urma lui, cu toate că Al era cu optsprezece luni mai mare. Își dăduse toate examenele de nivel O în vara care tocmai se încheiase și intra în clasa a șasea. Colegiul era chiar lângă școală – la vreo cincizeci de metri, un drum îngust și o lume distanță de copiii din clasele mai mici. Chiar era un afront să

împărți același autobuz cu ei.

Știa de anul trecut cum mergea treaba. Cei de clasa a șasea nu purtau uniformă, iar hainele obișnuite însemnau putere. Stăteau la mare distanță de toți ceilalți în stație. Își apropiu ultimele șase sau șapte șiruri de scaune ale vehiculului. Era o regulă nescrisă și urcau ultimii în autobuz, mulți dintre ei aruncând ostentativ chiștoacele de la țigări. Cei de clasa a șasea nu vorbeau cu ceilalți. Când ea fusese în clasa a cincea, Alastair nu-i adresase niciodată cuvântul în stație. Pe drumul până acolo vorbeau, bineînțeles – fuseseră întotdeauna apropiați. Însă odată ce ajungeau la punctul unde oprea mașina și pe toată durata călătoriei în fiecare zi, Susannah devenea o străină pentru el, lucru pe care-l accepta fără crâcnire. În anul următor, când Alex intra în clasa întâi superioară, avea să fie exact la fel. Urma să se prefacă demn că nu-l vedea când mai erau și alții în jur, după care avea să sporovăiască până acasă.

Pentru mama lor se întrevedea o perioadă de bulversări. În sfârșit, biserica avea să fie curată. Alastair avea să plece, iar Alex avea să înceapă naveta. Iar în anul următor... Dumnezeu să-l aibă în pază pe Alex. Avea să rămână singur...

În acea zi, Susannah era încântată să scape de uniforma verde și urâtă pe care fusese obligată să o poarte. Însă de cravată nu scăpase, și oricât de bine ar fi legat-o sau și-ar fi descheiat cămașa, tot nu arăta cum trebuie. Mai ales dacă aveai sâni mari, iar ea – spre marea ei consternare – avea.

În premieră, părinții îi dăduseră 250 de lire în august, când primise rezultatul – ca răsplată și ca să-și cumpere haine noi pentru clasa a șasea –, iar ea cheltuisese până la ultimul bănuț într-o excursie minunată de o zi pe Oxford Street. În acea zi era îmbrăcată în blugi-pană și pulover negru, cu o eșarfă lungă negru cu albastru înfășurată de mai multe ori la gât. Cizme scurte din piele întoarsă de la Chelsea Girl. În sfârșit, Al și ceilalți puteau vorbi cu ea, chiar dacă până atunci nu o făcuseră.

Statutul acela nou îi înfrumuseța ziua. Mereu iubise începuturile de semestru. Papetărie nouă, geantă nouă, șanse noi. Probabil că n-ar fi recunoscut-o în fața nimănui, dar abia așteptase ziua aceea. Se presupunea că trebuia să deplângi terminarea verii și să te porți ca și când întoarcerea la școală era sfârșitul lumii. De fapt, lui Susannah nu-i plăcea libertatea fără scop a verii la fel de mult pe cât părea să le placă celorlalți. Anul acela vara păruse și mai lungă, căci transpirase așteptând rezultatele pentru nivelul O, care veniseră abia la sfârșitul lui august. Spre deosebire de ea, Alastair nu părea să fi transpirat vreodată pentru ceva și era cu siguranță genul de băiat care iubea sfârșitul de semestru. În dimineața aceea, mama lor fusese nevoită să-i toarne apă rece în cap ca să-l dea jos din pat, pe când ea era gata îmbrăcată și așezată la masă pentru a-și lua micul dejun înainte să coboare chiar și tatăl lor – mult mai devreme.

Luase opt de A și un B (la geografie). Un nou record de familie. Alastair se descurcase bine în anul precedent, însă

nu atât de bine. Susannah știa că Alastair era foarte inteligent și ar fi putut să se descurce la fel de bine. Dacă i-ar fi păsat suficient de mult. Însă nu-i pășase. Era mult mai delăsător ca ea. Învăța doar cât să ia câțiva de A și B la examene. Iar restul timpului și-l ocupa cu alte lucruri, pe care le făcea chiar bine. Se descurca minunat la sport, avea un grup imens de prieteni, cunoștințe muzicale enciclopedice și o colecție amplă de discuri. Mergea la pescuit cu tata și își tot cârpea bicicleta BMX cu care putea face scheme suficient de periculoase cât să o sperie de moarte pe mama lor. Ieșea cu fete – deja avusese un adevărat șuvoi de prietene. Alastair era echilibrat. Susannah bănuise mereu că ea nu prea era așa.

Era deșteaptă, fără nicio îndoială. Chiar foarte deșteaptă. Genul acela de deșteaptă care putea ajunge prima în clasă fără să se străduiască prea mult și care, când își dădea silința, îi încânta pe profesori. Genul acela care atrăgea din partea celorlalți copii un amestec de venerație și dispreț cu care ea nu se obișnuise niciodată. De restul, în ceea ce o privea, nu fusese niciodată prea sigură, motiv pentru care începutul școlii constituia pentru ea un teren foarte solid.

— Hey, Suze!

Era Amelia Lloyd. O striga de la o distanță de cincizeci de metri și îi făcea frenetic cu mâna, fără să-i pese că toți o priveau lung. Fuseseră cele mai bune prietene de când familia Lloyd venise în sat, în anul al treilea de școală generală. Amelia locuia cu părinții în vechea casă

parohială din spatele bisericii. Mama ei petrecuse doi ani renovând-o și adăugase o seră mare într-o parte și o piscină în grădină. Aveau cea mai uimitoare masă, la care încăpeau doisprezece oameni, însă dacă o întorceai și scoteai buzunarele se transforma în masă de snooker. Tatăl ei era avocat – partener la o firmă de avocatură din Londra. Lui Susannah i se păreau bogați. Mergeau la schi în fiecare an de Paște, într-o cabană ca o căsuță din turtă dulce pe care o aveau bunicii Ameliei în Elveția, și își petreceau vacanțele de vară în stațiuni renumite. Amelia era singură la părinți, avea baia ei și un ponei și mergea la școala de stat doar din cauza vederilor politice de stânga ale părinților ei, după cum spunea ea. Îi sugeraseră oricum să se transfere și să urmeze clasa a șasea la Roedean sau Marlborough sau St. Mary's Ascot, însă Amelia cea îngrozită derulase o campanie de rezistență acerbă, cu Susannah pe post de manager, astfel că dăduseră înapoi și o lăsaseră să termine clasa a șasea acolo, cu condiția ca rezultatele de la nivelul O să fie suficient de bune.

Probabil ar fi trebuit să fie o nesuferită – răsfățată și încrezută. Însă nu era. Da, Amelia era răsfățată, însă era și veselă, amuzantă și generoasă, îndrăzneță și neînfricată. Dacă ar fi trebuit să dea o definiție, Susannah ar fi spus probabil că toată copilăria ei se transformase într-o peliculă color când sosise Amelia în sat – așa cum se întâmplase cu Dorothy în *Vrăjitorul din Oz* după ce s-a trezit după uragan. Se cunoscuseră la organizația Spiridușilor, unde mama lui Susannah fusese Bufniță

Brună întregul deceniu, cu mult după ce fiica sa renunțase. Când fetele se înscriuseră la Zâne¹, deveniseră inseparabile aproape imediat, spre marea surpriză a lui Susannah și marea ușurare a Ameliei. Când începuseră școala generală, Susannah se temuse că o va pierde, că Amelia va fi răpită de fetele mai la modă. Însă, slavă Domnului, asta nu se întâmplase. Amelia o făcuse pe Susannah să fie ceva mai modernă, iar Susannah, după cum pretindea Amelia, o făcuse un pic mai deșteaptă; prin urmare, schimbul fusese valoros pentru amândouă.

Nu se mai văzuseră de ceva vreme, căci Amelia se întorsese cu doar o zi în urmă din vacanța de vară. Acela fusese unul dintre motivele pentru care vara i se păruse un chin – ea fusese plecată o veșnicie, iar lui Susannah îi era foarte dor de ea. Amelia îi telefonase în ajun să țipe de fericire pentru rezultate: cinci de A, trei de B și un C (la matematică). Nu erau spectaculoase, însă erau suficient de bune ca părinții ei să nu o transfere, și doar de asta le păsa amândurora. Amândouă aveau de dat trei examene – își alesese engleză, istorie și franceză, iar Susannah matematică, engleză și economie – iar planul lor era să meargă la aceeași universitate. Nu știau încă la care, cu toate că se gândeau deja la Bristol, dacă primeau oferte după ce începeau procesul îngrozitor al candidaturilor. Amelia avea o verișoară care fusese la Bristol și spusese că era minunat și foarte tare. Amelia îi mai dăduse de înțeles că avea să-i spună ceva important, însă nu-i oferise niciun

1 „Spiriduși” (*Brownies*) și „Zâne” (*Pixies*) - organizații de cercetași pentru fete din Marea Britanie (n.red.)

indiciu. Trebuia să aștepte până se vedeau la autobuz a doua zi. Susannah știa că n-avea rost să încerce să o tragă de limbă – Amelia iubea drama. Să fie ceva mai important decât rezultatele de la nivelul O...

Și iat-o, foarte bronzată, cu nuanțe de blond foarte deschis în părul auriu. („Sun-In!”) Cele două fete se îmbrățișară, iar Amelia își învârti în brațe prietena. Copiii mai mici se holbau la ele.

— Suze! Nu știi cât de dor mi-a fost de tine!

— Arăți atât de bine! Nu-mi vine să cred ce bronzată ești. Te urăsc.

Amelia se umflă în pene. Era îmbrăcată într-un tricou alb, bineînțeles, cu mâneci scurte, în ciuda răcorii acelei dimineți de toamnă, și cu mai mulți nasturi desfăcuți decât ar fi îngăduit mama lui Susannah. Probabil că era valabil și pentru mama Ameliei – era sigură că și-i desfăcuse în drumul spre stație. Picioarele ei lungi și zvelte păreau chiar și mai lungi și mai zvelte.

— Știu. Nu cred că am fost vreodată atât de bronzată. Dar află că bronzul acesta m-a costat trei săptămâni de eforturi.

— Ce norocoasă. Cum a fost în Italia?

— Fantastic. Abia aștept să-ți povestesc *tot!*

Autobuzul opri, iar copiii în uniformă urcară; bobocii păreau emoționați, iar ceilalți – plictisiți. Susannah urcă, îl salută din cap pe șofer, pe care nu-l recunoștea din anul precedent, apoi merse cu o indiferență studiată până la șirurile din spate, unde se așeză pe un scaun liber, cu trei

rânduri în fața lui Alastair. El îi zâmbi scurt și îi făcu prietenește cu mâna Ameliei, care îi trimise un sărut din vârful degetelor și se așeză lângă Susannah, apropiindu-se de ea cu un aer conspirativ. Șoferul dădu drumul la Radio 1, probabil ca să acopere gălăgia, iar muzica lui Paul Young invadează atmosfera.

Când Amelia vorbi din nou, o făcu într-o șoaptă rapidă.

— Deci, Italia e superbă. Am fost la Veneția și la Roma și am vizitat toate muzeele și galeriile pe care dorea mama să le vadă, am făcut cumpărături și totul a fost minunat. Veneția e *uimitoare*. Acolo vreau să merg în luna de miere. Și Roma a fost faină. Însă ultima săptămână – ultima săptămână a fost *cea mai minunată*.

— Unde ziceai că ai fost în ultima săptămână?

Susannah și frații ei petrecuseră câteva zile la bunica lor în Suffolk, apoi întreaga familie dârdâise o săptămână într-un bungalow cu autoservire, în Pembrokeshire, unde era ploaie și frig. Nu era chiar invidioasă pe Amelia, însă ar fi dat orice să vadă și ea acele locuri. Era hotărâtă să meargă într-un traseu InterRailing după ce dădeau nivelul A, iar Amelia spusese că avea s-o însoțească, deși nu era limpede de ce ar fi vrut să doarmă în hosteluri și pensiuni ieftine după ce stătuse la hoteluri de patru stele.

— Pe Coasta Amalfitană. Amelia o rostise cu un accent italian amator. Cel mai romantic loc din lume. La Sorrento.

— Și...

— Și am cunoscut un băiat... Amelia zâmbea.

— Un băiat italian?!

— Un băiat englez. Tristan. Stătea la același hotel cu părinții. Ne-am întâlnit în prima noapte. Și el e singur la părinți, așa că ne-am tot învârtit în jurul cozii la piscină, apoi eu am intrat și am înotat puțin, și el a făcut același lucru, după care el s-a ciocnit chipurile din întâmplare de mine, la capătul mai puțin adânc, am început să vorbim în apă și am rămas acolo până când ne-am învinețit de frig. După aceea eram ca gemenii siamezi, aproape lipiți unul de celălalt. Am petrecut tot timpul împreună. A fost *atât* de romantic!

— Și părinții tăi?

— Aproape nici nu-i vedeam. Nu știi ce i-a apucat – nu mi-au dat niciodată atâta libertate. Poate și-au dat seama în sfârșit că am mai crescut și eu. Plecau tot timpul în excursii de o zi – au fost la Capri, o insulă din largul Coastei Amalfitane, la ruinele de la Pompei, știi tu, toți oamenii aceia îngropați sub vulcan. Și la prânzuri îngrozitor de lungi pentru că voiau să stea la soare în perioada cea mai călduroasă a zilei. Ai mai auzit de ceva atât de ridicol? ... Așa că aproape tot timpul eram doar noi doi. Nici părinții lui nu prea stăteau pe-acolo. Nu veneau la piscină...

— Însă voi doi, da?

— Când nu eram în camera mea... Amelia lăsă un moment de tăcere semnificativă și clipi lasciv din gene.

Susannah își duse palma la gură, înțelegând brusc ce anume sugera.

— Doar nu...?

Amelia nu răspunse imediat. Apoi râse triumfătoare.

— Oho, ba da.

Susannah simți cum roșește, spre deosebire de amica ei.

— Trebuie să-mi spui tot.

— N-o să-ți spun tot, perverso. Amelia o înghionti în braț, însă continua să zâmbească. Însă o să-ți povestesc în ce fel s-a întâmplat. Și o să înțelegi de ce am făcut-o. Nu avea cum să fie mai perfect de-atât. Nu voiam ca prima dată să fie într-o mașină sau după vreun paravan sau în vreo cameră la o petrecere urâtă, sub un morman de haine. Am vrut să fie... perfect. Și a fost.

— Nu-mi vine să cred că ai mers până la capăt cu el.

— Crede-mă că și tu ai fi făcut la fel.

Susannah nu era chiar de aceeași părere. Nu putea nici măcar să-și imagineze.

Amelia continuă povestea.

— Deci... am luat o cină incredibil de romantică împreună. Pe terasă. Tristan avea voie să o treacă pe nota părinților săi. Ai mei se duseseră într-un oraș pe nume Ravello – fuseseră plecați toată ziua. Nu știu unde erau părinții lui – cred că luau cina în altă parte. Păreau că nu prea îi interesa deloc soarta lui. A fost minunat, cu lumânări aprinse, iar eu eram foarte bronzată și purtam rochia aceea argintie cu bretele, știi care?

Susannah făcu semn că da.

— Apoi... s-a întâmplat pur și simplu. Ne sărutam și de-astea, lângă piscină, pe șezlong, apoi m-a întrebat dacă voiam să merg în camera lui. Și am spus da.

— Și părinții tăi?

La acea întrebare, Amelia făcu un semn cu mâna.

— Le-am lăsat un bilet să le spun că eram extenuată – că stătusem prea mult la soare – și m-am dus la culcare devreme.

Susannah știa că mama ei ar fi venit să bată la ușă și să vadă ce era cu ea, înarmată cu cremă și paracetamol. De fapt ea n-ar fi avut niciodată tupeu să mintă așa. Nu avusese niciodată curajul să meargă în camera unui băiat... darămite să mai și facă ceva cu el acolo.

— Ești chiar amuzantă, Suze – părinții mei erau ultimul lucru la care mă gândeam, însă pe tine *asta* te ardea să știi...!

Făcu o mutră nedumerită, iar Susannah se simți un pic prost.

— Am și alte întrebări. Cum a fost... știi tu...?!

— Așa mai merge. Amelia coborî tonul până la șoaptă și își apropie gura de urechea prietenei ei.

— A fost minunat.

— Atât, minunat?

— Minunat. Foarte minunat. Mult, mult mai frumos decât mă așteptam. Nu spun mai mult.

Susannah se îndoia de asta. Amelia pur și simplu dorea să înfrumusețeze povestea.

— Și o să te mai întâlnești cu acest Tristan?

— Nu știu. Am făcut schimb de numere de telefon și de adrese. E cu un an mai mare ca noi. Locuiește pe undeva pe lângă Lincoln și merge la un internat pe undeva pe aici.

E posibil să ne mai întâlnim.

Susannah rămase ușor mirată, deși nu îndrăznea să comenteze cu voce tare. I se părea o atitudine atât de... neglijentă. Să cunoști un băiat și să te culci cu el – virgină fiind – și nici măcar să nu știi sigur dacă-l mai vezi. Se întrebă dacă nu cumva Amelia doar se prefăcea că nu-i păsa, ca să nu-și strice imaginea.

— Ascultă. Amelia îi aruncă un zâmbet binevoitor, citindu-i expresia de pe chip. Nu e băiatul cu care vreau să mă mărit, Suze. A fost splendid și ne-am distrat de minune, iar mie îmi pare foarte, foarte bine că l-am ales pe el să fie primul, pentru că, după cum am spus, a fost perfect. Să știi că nu trebuie să fie dragostea vieții mele. Asta, desigur, nu înseamnă că o să devin o târfă care se culcă din prima cu oricine. Pur și simplu simt că am scăpat de prima dată și că am făcut-o bine.

Susannah nu se gândise niciodată la virginitatea ei ca la o povară de care trebuia să scape.

— Credeam că să o faci bine înseamnă să o faci cu un băiat pe care chiar îl iubești.

— Fără supărare, Suze, însă chiar ești persoana cea mai demodată pe care o știi. În stilul ăsta o să tot aștepți.

— Nu s-ar zice că sar toți pe mine, pufni Susannah.

— Asta pentru că nu transmiți undele corespunzătoare. Ești frumoasă, amuzantă și deșteaptă. Însă parcă pe fruntea ta stă scris „Nici să nu te gândești”. Iar asta... îi ține la distanță. Amelia își încreți nasul și scutură ușor din cap.

Susannah își șterse fruntea cu dosul palmei.

— Nu e adevărat.

Amelia încrucișă brațele.

— Ai sărutat pe cineva în vara asta? Sau până acum?

— Nu, însă...

— Însă nimic. Mă dau bătută. Ai șaisprezece ani – curând șaptesprezece – și nici măcar nu ai fost sărutată. Nu așa cum ar trebui. Ce fel de treabă e asta?

Izbucniră în râs. Susannah spera să nu le asculte nimeni, iar când înălță capul peste spătarul scaunului și privi în jur, toți păreau prinși în propria conversație, fără să le acorde atenție.

— De fapt asta e misiunea mea.

— Ce misiune?

— Anul ăsta îți fac rost de un iubit.

Susannah făcu un gest disprețuitor.

— Doar dacă aș muri fără asta.

— S-ar putea.

— Ce anume discutai atât de aprins cu Amelia? Alastair o prinsese din urmă. Copiii coborâseră din autobuz și o porniseră fără chef spre noile lor clase. Amelia se oprise să vorbească cu un grup de fete pe care le știa de la grajdurile unde era îngrijit poneiul ei.

În ultimii doi ani, Susannah se gândise că lui Alastair i se cam pusese pata pe prietena ei cea mai bună, cu toate că el negase întotdeauna. Însă mereu părea un pic mai interesat de Amelia când venea în vizită la ei.

Și uneori putea să jure că se pieptăna înainte să coboare

din camera lui când știa că aveau musafiri. Chiar și Alex remarcase, cu toate că mama îi puna la locul lor când încercau să-l tachineze.

— Nu e treaba ta, rânji ea.

— Despre mine? I-a fost dor de mine?

Susannah știa că era doar pe jumătate în glumă.

— Nu sunt sigură că mai știe cum te cheamă.

Alastair își duse mâna la inimă într-un gest teatral.

— Surioară, mă rănești.

— Să ai o zi bună, Romeo.

— Și tu, Graso.

— Cunoaște cineva originea termenului „dramă *kitchen-sink*”!

Nu răspunse nimeni. Bineînțeles. Oare la ce se așteptase profesorul la o oră atât de matinală de la acea clasă? De la acel an? De la cursul de nivel A? Felicitări pentru încercare, domnule Blythe, își spuse Susannah. Tot el îi predase și pentru nivelul O cu un an în urmă – unii Profesori predau în ambele clădiri. Făcuseră împreună *The Great Gatsby* și *Othello* și chiar îl plăcea. Însă era Unul dintre acei profesori pe care copiilor li se părea mai simplu să-i ironizeze decât să-i asculte. Avea un măr al lui Adam uriaș, obrazul permanent iritat de la bărbierit și un gust imposibil în materie de vestimentație. Amelia îl poreclise Ichabod cu ani în urmă, iar porecla îi rămăsese (cu toate că aproape nimeni din clasă nu avea habar de unde i se trăgea). Bietul domn Blythe. Iubea enorm literatura engleză, era evident, însă publicul său era format din adolescenți inexpressivi cu privirea leneșă, care ar fi

preferat să fie afară, pe iarbă, la soare și să vorbească despre orice altceva.

— A citit cineva piesa asta?

Susannah o citise, bineînțeles, însă nu avea de gând să ridice mâna din prima. Profesorul era sigur că ea o citise. Era sigur că ea cunoștea exact semnificația conceptului de dramă *kitchen-sink*. Și chiar câte ceva despre contextul istoric al acestui gen de teatru. Nu avea nevoie de handicapul social pe care i l-ar fi creat un eventual răspuns în public. Nu încă, era prea devreme pentru asta. Deja profesorul era exasperat, cu toate că începuseră ora de doar câteva minute. Ar fi trebuit să o citească toți în vacanța de vară – toți primiseră câte un exemplar. Nu se anunța un curs prea vesel.

Toți coborâseră privirea și răsfoiau hârtiile, scormoneau prin penare sau, în cazurile mai îndrăznețe, prin trusele de machiaj.

Domnul Blythe își prinse mâinile la spate, cu picioarele desfăcute, înghiți, făcând ca mărucul lui Adam să i se miște violent în gât, și se lansă într-un monolog despre Mișcarea New Wave de la sfârșitul anilor '50 și începutul anilor '60 și despre dramaturgia hotărâți să aducă realismul în teatru în acea epocă. Pe Susannah o interesa dar făcea toate eforturile să dea impresia contrară. În timp ce vorbea, profesorul nu-i privea direct pe elevi. Era ca și când ar fi ținut un discurs unui public atent și motivat, scornit de propria lui imaginație. Mulțumiți că își vedea de treaba lui și urma să vorbească timp de cel puțin zece sau

cincisprezece minute fără să le ceară vreun feedback, cei mai mulți începură să mâzgălească, să viseze cu ochii deschiși și să șușotească.

Susannah privi în jur. Clasa cu băncile aranjate în semicerc se afla într-un corp nou de clădire, la etajul al doilea. Îi vedea bine pe toți colegii, sau cel puțin atât cât putea să-i vadă, căci majoritatea se pitiseră în spatele rucsacurilor. Lângă ea, Amelia desena încântată flori exotice elaborate pe coperta ei nouă și roz. Erau vreo douăzeci de puști, iar pe majoritatea îi știa de la orele de nivel O din anul precedent, însă era uimitor să vadă cât de diferit arătau fără uniforma obișnuită. Acea zi dovedea din plin faptul că uniforma era un instrument perfect de nivelare. Acum, hainele aveau să creeze o ierarhie care până atunci nu existase.

Și avea un coleg nou.

Îl remarcă din prima. Întârziase vreo două minute – probabil se rătăcise pe coridoare – și mormăise o scuză. Apoi se așezase într-o bancă de lângă fereastră. Nu se ghemuise ca ceilalți – stătea drept, cu picioarele încrucișate la gleznă.

Era incredibil de înalt. Fusesse primul lucru pe care îl observase, îndată ce intrase în clasă. Mult mai înalt decât majoritatea celorlalți băieți și cu cel puțin zece centimetri mai înalt decât Ichabod.

Acum, cu vocea profesorului zumzăind în fundal, putea să-l studieze nestingherită.

Părul lui era prea scurt ca să fie la modă, însă îi plăcea.

Își spuse că sfârșitul anilor '80 era o perioadă i nefericită pentru coafura bărbătească; o privire rapidă în clasă dezvăluia mai multe cozi de cal sfrijite, câteva cazuri inspirate de Limahl și câteva tunsori de fotbalist. Părul lui era castaniu-închis și lung doar cât să-i cadă într-un val subțire, scurt peste urechi și la gât. Ochii lui erau foarte căprui. Și se bărbiera – se vedea umbra de deasupra buzei și de la bărbie. Avea pielea măslinie – arăta ca și când ar fi fost mediteraneean, poate spaniol... Mama ei ar fi spus că era oacheș (bănuia, însă nu era sigură, că mama ei era puțin rasistă), dar îi plăcea și asta. Era bine făcut. Mulți tipi din clasă erau slăbănogi, încă deșirați. Băieți. Însă el nu. Avea ceva mai... bărbătesc. Simplul fapt că rostise acel cuvânt în gând o făcu să roșească, dojenindu-se. „Bărbătesc” era un cuvânt din romanele siropoase.

Își înalță din nou privirea și văzu că nou-venitul se uita direct la ea. Simți cum roșește și mai tare, iar el zâmbi. Zâmbetul lui era larg și ușor pieziș. Ridică sprânceana într-o provocare tăcută, iar Susannah coborî ochii în textul ei, simțind cum i se accelerează respirația.

La finalul orei interminabile rămase pe scaunul ei până când cei mai mulți elevi plecară, grăbiți să ia prânzul. Privind concentrată spre geantă, îi văzu picioarele trecând prin față, oprindu-se puțin în fața băncii ei, apoi ieșind din clasă.

Prezent

În spatele lui Lois, Rob îi zâmbi aproape timid, un zâmbet din care nu i se vedeau dinții. Același zâmbet

pieziș.

— Bună, Susie.

Într-un fel foarte ciudat, nimeni altcineva nu o mai strigase vreodată Susie (iar cât timp fuseseră împreună, el nu o strigase niciodată altfel), și acel nume de alint familiar o străbătu ca un curent electric. O secundă se chinui să separe trecutul de prezent. Când îl văzuse, amintirile, îngropate de mult și aproape uitate, reveniseră brusc și puternic, inundându-i mintea. Trebuia să se facă eforturi pentru a reveni în prezent.

— Cum te simți, draga mea? Arăți minunat!

Lois, ținând-o de mâini, o cântărea din priviri de sus până jos.

— Mulțumesc. Se simțea sfioasă ca o adolescentă. Sunt bine. Foarte bine, mulțumesc. Și tu? Apoi, fără să vrea, izbucni: Voi ce mai faceți? Cum se simte Frank? Și-ar fi dorit să fi scris. Mi-a părut atât de rău, Lois, când am aflat că e bolnav.

Lois făcu un semn blând cu mâna.

— Fii binecuvântată, draga mea. Nu e chiar atât de rău, având în vedere... însă părea obosită.

— E în spital, interveni Rob. I-au schimbat tratamentul. De asta sunt acasă. Stau aici câteva zile ca să o ajut pe mama.

Din câte știa Susannah, Lois nu avea permis de conducere.

— Mâine îl externează. Lois îl cuprinse pe Rob de talie și lăsă fruntea pe pieptul lui. Era mult mai înalt decât ea.

Băiatul meu mi-a fost de mare ajutor. A fost minunat să-l am aici...

— Sunt sigură de asta. Amintirea puterii lui tăcute și liniștite trecu pe lângă ea ca o fantomă. Susannah contempla chipul lui Rob. Arăta bine. Se maturizase, dar păstrase niște trăsături băiețești. În jurul ochilor și la colțurile gurii avea câteva riduri fine. Părul i se mai rărise, însă încă era des și negru, doar cu o urmă ușoară de argintiu la tâmple. Ochii lui erau la fel de căprui ca întotdeauna. De obicei avea tenul măsliniu, însă în acea zi era de-a dreptul bronzat – cămașa lui albastră ecosez era descheiată la gât... își dădu seama că se holba la el. Și nimeni nu spunea nimic. De unde veneau toate astea? Nu-și mai amintea ultima dată când se simțise atât de vulnerabilă, atât de emotivă...

Cei trei își zâmbiră vreme îndelungată. Lui Susannah i se părea că erau atât de mult de spus, încât niciunul nu se încumeta să înceapă. Apoi, brusc, Sadie o trase de fustă.

— Tanti Susannah!

Ușurată, o ridică în brațe. Îl văzu peste umăr pe Alastair, care o aștepta răbdător. Probabil că el o trimisese pe Sadie.

— E fetița lui Alastair, nu?

— Ea e Sadie, răspunse ea, dând afirmativ din cap.

Lois scoase un sunet admirativ spre micuță, care își umflă pieptul, strălucind de încântare.

— Tati spune că trebuie să vii acum, gânguri ea.

— Desigur. Lois zâmbi și făcu un pas înapoi. Desigur,

trebuie să pleci... a fost minunat să te văd.

— Și pentru mine, Lois. Vorbea serios. Și pe tine, Rob. Mi-a părut bine să te văd.

— Și mie, Susie, răspunse el, cu același zâmbet sfios.

Din nou acel nume. Toți atât de politicoși. O lăasă jos pe Sadie, iar fetița o prinse de încheietura mâinii, trăgând-o după ea. Cu o strâmbătură prefăcută, se lăasă dusă, făcându-le ușor cu mâna.

Când ajunseră la Alastair, Sadie consideră că își făcuse datoria, așa că lăasă mâna lui Susannah și plecă țopăind spre casă să-și caute mama.

— Ai putea să mă numești Sir Galahad.

— Deci arătam ca și când aveam nevoie să fiu salvată?

— Mi-am dat seama că ți-ar fi mai bine fără o rafală din trecut.

— Probabil. Privi din nou spre Lois și Rob, care se întorseseră și se îndreptau încet spre islaz, braț la braț.

Era dezamăgită; ar fi vrut să-i mai vadă o dată chipul. Cât de ridicol.

— Hei! Pământul către Grasa.

Ea scutură din cap și zâmbi către fratele ei, care o luă pe după umeri.

— Haide, revino-ți sau te plesnesc. Hai să bei un pahar de șampanie. Mai precis, să beau eu un pahar de șampanie.

Peste un minut sau două erau înghițiți deja de forfota petrecerii – ar fi fost imposibil să se întâmple altfel. Mireasa și mirele străluceau, cortul era la fel de încântător

pe cât îl lăudase mama ei. Cânta o mică trupă de jazz, iar cei 120 de oaspeți o scoaseră pe Susannah din reveria ei. Aproape.

În acea noapte, când se întoarse la Islington, Susannah nu intră direct în casă. Era obosită și stoarsă. Nu așa trebuie să te simți după o nuntă – cu atât mai mult cu cât e vorba de nunta unor oameni dragi. Trebuie să te simți plin de bucurie, de strălucirea pe care o emană dragostea tinerilor căsătoriți, nu? Sau, cel puțin, trebuie să ai o grămadă de observații răutăcioase pe seama oaspeților și nenumărate critici la adresa modului în care cei doi au ales să organizeze ceremonia. La un deget mare de la picior îi apăruse o bășică, însă nu acela era motivul. Poate ar fi trebuit să rămână la mama ei. (Sau poate că nu – dacă nunta în sine fusese obositoare, curățenia de a doua zi cu siguranță avea să necesite de o sută de ori mai multe eforturi. Când plecase ea, petrecerea încă era aproape în toi, intrase într-o fază periculoasă de „cereri pentru DJ”. Tocmai începuse Madness când reușise să fugă, iar tinerii prieteni avocați ai lui Alex și Chloe păreau că aveau chef să danseze toată noaptea.) Găsi un loc de parcare la câteva case distanță – cât și-ar fi dorit o alee a ei – și rămase pe scaun, sprijinindu-și ceafa de tetieră. Băuse doar două pahare de șampanie toată ziua, însă capul o durea îngrozitor. Afară era întuneric și luminile din casa ei se aprindeau pe rând. Alastair avusese dreptate în privința unui lucru – acolo nu era totul în regulă.

Așa era, sau poate că nu. Poate că nu procedase corect

mergând singură la nunta fratelui ei în acea zi și nu era tocmai bine că stătea singură în mașină, temându-se să între în propria ei casă.

Știa că erau și copiii acolo. Nu era weekendul în care trebuia să-i ia Doug, însă, după cum spunea întotdeauna Douglas cu o ușoară mândrie (ca și când asta ar fi dovedit cât de civilizată era), înțelegerea era una „fluidă”. Dacă „fluid” însemna că ei doi se aflau întotdeauna la cheremul fostei sale soții, Sylvie, și a toanelor ei, atunci avea dreptate. Probabil îi luase de la mama lor în acea dimineață, după ce plecase ea la nuntă.

De asta se certaseră. Sau cel puțin teoretic. În ultima vreme se certaseră din multe motive, însă, la fel ca aisbergurile, doar zece la sută dintre ele ieșiseră vreodată la suprafață. Așteptase până în ultima noapte ca să-i spună, deși se părea că Sylvie sunase miercuri să-l roage să-i ia. El nu fusese curajos. Ea se înfuriase. El îi prezentase problema fără să propună vreo soluție, fericit să o pună pe umerii ei. Ce-ar fi trebuit să facă? Să refuze, răspunsese ea. Asta dacă nu cumva chiar se bucura să aibă o scuză pentru a nu merge la nuntă. El spusese că asta nu era adevărat, că ar fi vrut să vină. Ridicase din umeri, ca și când s-ar fi așteptat ca ea să-și sune mama și să găsească locuri pentru trei copii pe care abia îi cunoștea. Nu, strigase ea, știind că vocea îi răsuna urât și răutăcios. Nu. Ajungea. El ar fi trebuit să refuze. Iar acum era problema lui. Nu te obosi să vii, îi spusese. Iar el nu venise. Cumva se așteptase ca el să reacționeze altfel? Să o sune pe Sylvie

și să-i spună că se răzgândise? Nici măcar o clipă.

Deja vizualiza ce avea să găsească în casă când intra; mereu era la fel. Sylvie locuia într-o cocină, iar copiii îi preluaseră obiceiul și nu puteau fi convinși că în casa aceea existau reguli. Bucătăria era un dezastru – vase în chiuvetă, resturile de la cină lăsate pe blat, brânză întărită și un cuțit uitat în unt. Chiar și după atâția ani, când erau copiii la ei avea senzația ciudată că se afla într-o locuință străină.

De fapt nici nu era casa ei. Teoretic. Avea și ea un cămin, cu toate că nu l-ar fi numit astfel; era un mic apartament cumpărat după Sean și înainte de Douglas, în care nu locuise niciodată. Însă acea casă îi aparținea lui Douglas, care locuia acolo când se cunoscuseră. O cumpărase după partajul cu Sylvie, care îi redusese drastic veniturile. Era mult mai mică decât cea pe care o împărțise cu fosta soție. Aceea fusese o vilă situată într-o zonă mai bună, cu parcare separată. Cea de acum, lipită de casele vecine, avea trei camere și o peluză infimă. Însă când nu erau copiii se simțea ca acasă. În prezența lor se simțea sub asediu. Apoi se simțea vinovată pentru că se simțea asediată. Apoi se simțea iritată că se simțea vinovată. Era un model foarte, foarte familiar. Daisy se închidea în camera ei, fără îndoială trăgând până la limită telefonul din hol și dând muzica prea tare. Susannah nu înțeleșese niciodată cum puteau adolescenții să asculte stereo la maximum și în același timp să vorbească la telefon cu prietenii lor, dar să nu audă când le cereai să-și facă patul

dacă stăteai chiar lângă ei și în jur era liniște. Probabil vorbea cu Seth, „iubitul”. Roșie urmărea vreo porcărie la televizor. (Spre deosebire de ea și Doug, Sylvie limita „orele de vizionat”. Așa că se petrecea un adevărat ospăț după foamete, pe care Susannah nu-l considera deloc sănătos – când erau cu ei, copiii rămâneau prinși în câte o chestie din care nu mai ieșeau. Cu o săptămână în urmă, Roșie încercase să stea cu căștile de la ipod în urechi la cină.) Iar Fin, care probabil ar fi trebuit deja să fie în pat, era prea ocupat cu DS Lite, mult prea prins în joc să-și mai dea seama că-i era somn.

Nu fusese mereu așa. Ea nu dorise să devină vreodată așa. Se purta ca o mamă și avea îndatoririle unei mame, însă nu primise vreodată vreo felicitare de Ziua Mamei.

Nu era vina copiilor. Ar fi vrut să-i iubească. Mereu crezuse că asta va veni cu timpul. Poate că nu era dragostea necondiționată care îi cuprinde imediat pe părinții biologici în sala de nașteri, ci o afecțiune dulce care se dezvoltă treptat, permițându-le să fie o familie – toți cinci. O familie amestecată și haotică, poate cu disfuncții, însă nu mai rea ca alte familii. La urma urmei, copiii nu fuseseră o surpriză. Lucrase cu Doug înainte să fie împreună cu el, așa că știusese – știusese foarte bine – că exista o fostă soție cu trei copii mici. Pe atunci nu păreau să fie un obstacol, ci dimpotrivă. Avea timp. Avea treizeci de ani. Se gândise că era pregătită. Și iată-i. Spre deosebire de alte femei, nu o deranja că nu erau copiii ei. Sau cel puțin asta își spunea ea.

Însă lucrurile nu stătuseră chiar așa. După toate aparențele, nu asta își dorise Douglas.

Acel Douglas de atunci părea cu totul alt om. (Oare la fel se simțeau și alții după câțiva ani, când se trezeau și priveau persoana de alături?) Ea avea treizeci și unu de ani, era divorțată de Sean și distrusă. Și cu siguranță nu dădea semne că își dorea o relație. Cu atât mai puțin îi dăduse de înțeles că ar fi vrut o relație cu el. Pusese placa „mă concentrez asupra carierei”, iar poveștile de dragoste de la birou nu intrau în planurile ei. El era un coleg de rang superior, nu șeful ei, însă șeful mai multor colegi de-ai ei și partener în firmă, și era cu doisprezece ani mai mare ca ea. La început fuseseră prieteni. Era un tip cumsecade și blând, care părea mereu trist. Îndrăgostirea de el fusese un proces treptat. Nu părea deloc romantic sau sexy sau convingător. Însă la acea vreme se gândise că era exact ceea ce-i trebuia. Sean o lăsase mai mult decât distrusă. Poate că și Sylvie făcuse același lucru cu Doug. Trebuia să o ia încet. Aveau nevoie de timp pentru a învăța să-și recapete încrederea. De data asta erau amândoi mai prudenți.

Chiar se gândise că acela era motivul și în privința copiilor. Că îi proteja. La început îl iubise pentru asta. La fel cum, tot la început, îl iubise pentru alte o sută de lucruri care în prezent o înnebuneau, de exemplu faptul că adormea de fiecare dată în timp ce se uita la știri și nu era în stare să facă o ceașcă decentă de ceai. Îi făcuse cunoștință cu puștii abia după foarte mult timp. Se culcau

împreună de nouă luni când o invitase la pizza cu ei. Își amintea perfect cum stătea în chiloți, cu telefonul pe umăr, vorbind cu Amelia despre ce să poarte. Amelia, punctul ei de referință atâția ani, fusese așezată pe un soclu de zeiță când Susannah îl cunoscuse pe Douglas – era mamă a trei copii mici și mai avea și o fină, pe Elizabeth, și un fin, pe Sam, așa că era expertă în toate lucrurile legate de „micuți”.

— Trebuie să mă descurc perfect. Prima impresie chiar e importantă.

— Să nu faci mare caz din asta. Ei nu fac. Probabil nici nu le pasă. Probabil doar cea mai mare. Daisy?

— Da. Daisy are opt ani. Rose are trei.

— Ce e cu toate numele astea de flori? Amelia era o tradiționalistă.

— Nu știu. El spune că Sylvie le-a ales. Însă nu era adevărat.

— Și copilul de sex masculin? Amelia îl numise pe Sam „copilul de sex masculin”. Sau „But”, prescurtarea de la Belzebut, poreclă care se datora predilecției lui pentru golitul sertarelor pe podea.

— Îl cheamă Fin. Are doar doi ani. În fotografiile pe care le văzuse la el i se păruse că arăta ca un îngerăș. Un îngerăș cu bucle blonde.

— Deci e simplu. Fin și Rose sunt ca Sam și Victoria. Pur și simplu vor să te coborî la nivelul lor, să discuți cu ei și să te proteste puțin. Să le arăți că te interesează, dar să nu faci pe profesoara. Să fii un fel de bonă de gașcă.

— O spui de parcă m-aș pricepe.

— Glumești, nu? Tu chiar ești o bonă de gașcă. Copiilor le place să vii pe-aici. Îți farmeci pur și simplu. Victoria nu mă iartă nici acum pentru că nu te-am rugat să fii și nașa ei.

— Foarte bine. Acum că-mi aduci aminte, nici eu...

— Ei, mai lasă-mă. Știi că am fost obligați să-i cerem asta surorii lui J... Râse.

— Dar Daisy?

— La Daisy o să fie mai complicat. E un fel de Elizabeth, și Dumnezeu știe cât de atentă trebuie să fiu cu a mea... Opt e noul treisprezece. E suficient de mare cât să-și dea seama ce se petrece. Sylvie pare suficient de aiurită cât să-i fi spus și lucruri pe care nu e suficient de matură să le înțeleagă. Și probabil în cea mai mare parte prostii. I-a explicat precis că tatăl lor i-a părăsit din vina *ta*.

— Asta nici măcar nu e posibil fizic. Pe atunci nici nu-l cunoșteam.

— Asta nu o va opri pe o fostă soție nebună, îți spun sigur. Nu există nici în iad o scorpie mai mare decât o femeie de patruzeci și ceva de ani părăsită de soț. Ar spune orice...

— De unde știi atât de multe despre asta?

— Urmăresc *Eastenders* în timp ce calc rufe, răspunse Amelia. Așadar, cu Daisy ar putea să fie mai greu. Sunt apropiați?

— Cine, Sylvie și Daisy?

— Nu, Douglas și Daisy.

— Nu știu. Oricum, nu i-am văzut niciodată împreună.

— Da, așa e, nu i-ai văzut. Amelia spuse asta pe un ton gânditor, în stilul lui Hercule Poirot, apoi tăcu o clipă, ca să sublinieze mai bine ideea. Ți-am menționat că mi se pare bizar...? *Da*, îi mai spusese, bineînțeles, de mai multe ori. Dacă „menționat” însemna predici fără sfârșit. Și, după toate aparențele, se pregătea să o facă din nou dacă Susannah nu o oprea. Adică locuiești cu el de șase luni și tot nu i-ai cunoscut copiii?

— Las-o moartă, Meels. Acum mă duc să-i cunosc, nu? Putem să revenim la subiect? Hainele pe care-o să le port?

— Da, exact. Întrebă o femeie care n-a mai purtat nimic fără elastic la betelie de... nu știu, o mie de ani; cere-i ei sfaturi despre modă.

— Trebuie să plec în aproximativ șase minute.

— Bine, bine. Amelia trecu imediat la subiect. Blugi, închiși, cu talia joasă. Nu blugi de mămică.

— Nici nu am așa ceva.

— Așa e. Uitasem. Iartă-mă. Cizmele de motociclist, geaca de piele întoarsă. Cercei lungi. Să arăți cool, dar nu exagerat. De zi cu zi.

Susannah scotea deja haine din șifonier.

— Mulțumesc mult. Te iubesc.

— Și eu. Sună-mă după aceea.

Amelia avusese mare dreptate în privința lui Daisy. Avea opt ani, aproape nouă, însă lui Susannah i se părea că are aproape optsprezece. Avea ceva atotcunoscător și o duritate enervantă pentru o vârstă atât de fragedă. Poate

că Amelia avusese dreptate și Sylvie *chiar* încercase să o monteze împotriva lui Susannah. Rose era doar o prințesă frumușică și bosumflată, cu burtică umflată de copil, care venise la masă în tutu și cu tiară. Iar Fin era ceva mai mare ca un bebeluș, cu un degețel înfipt în gurița roz și cu o bucată de satin care mirosea a șosete în mână, la fel de fermecător ca în poze, însă mult mai zgomotos.

Bineînțeles, la început o emoționase să-l vadă pe Douglas, bărbatul de care se îndrăgostise, înconjurat de copii. La început. Era în egală măsură emoționat și sexy. Vreme de aproximativ cincisprezece minute. Până când Roșie începuse să facă scandal că nu aveau cartofi pai, iar Fin începuse să urle fără ca cineva să știe de ce... Și până când își dăduse seama că nici el nu știa mare lucru despre ei. Nu putea să potolească o criză de furie sau să oprească plânsul. Nu avea habar nici măcar cum să se poarte cu ei. Întrebările pe care i le punea lui Daisy erau parcă învățate pe de rost, iar răspunsurile ei erau seci și papagalicești. Următoarea etapă fusese să-i fie milă de el – tatăl alungat. Apoi urmasse iritarea. Genul de enervare pe care poate să-l simtă doar o femeie fără copii în timp ce stă într-un separeu cu niște plozi needucați față de care nu simte vreo responsabilitate, cu un tată care încearcă în zadar să-i intimideze și lansează amenințări cărora nu le dă curs.

— Acea primă întâlnire îi deschisese ochii cu adevărat, în afară de examinarea atentă din cap până-n picioare a lui Daisy – și de onoarea ciudată de la sfârșit, când trebuise să-i șteargă fundul lui Roșie într-o excursie până la baie –

copiii nu fuseseră interesați aproape deloc de ea, de atitudinea ei degajată sau de hainele ei cool. Iar geaca de piele întoarsă se alesese cu o pată de grăsime de la mozzarella pe partea dreaptă a reverului. Acea fusese una dintre cele mai obositoare și mai puțin plăcute seri pe care le petrecuse vreodată, din cauza așteptărilor neîmplinite.

La acea prima întâlnire se abținuse însă de la orice intervenție, oricât de mult și-ar fi dorit să o facă. În taxi, pe drum spre casă, Douglas îi zâmbise adorabil și apologetic (o lăsase să aștepte după colț să nu o vadă Sylvie când îi dusesse pe copii la mama lor), o ținuse de mână și îi spusese cât de fericit era că în sfârșit îi cunoscuse. Apoi făcuseră sex ca un cuplu fără copii, pe canapeaua de acasă, iar asta îi distrăsese de minune atenția.

Intervenise abia după multe luni – după ce ea și Douglas deveniseră oficial un cuplu, ea plecase de la firma la care lucrau amândoi (Amelia fusese foarte supărată din cauza asta, avusese o reacție destul de feministă, însă Susannah știa că unul dintre ei trebuia să plece, iar Doug era partener) și se mutase cu el definitiv. Erau cu toții în parc, Susannah făcea poze, iar Roșie îl tortura pe Fin în groapa de nisip – îi lua jucăriile, umplea intenționat gropile pe care el se chinuise să le sape și îi călca în picioare castelele. Douglas se afla în cealaltă parte a parcului, ajutând-o pe Daisy să stea dreaptă pe rolele pe care îl convinsese Susannah să i le cumpere de ziua ei. La început, Susannah o dojenise pe Roșie, apoi țipase la ea, după care, exasperată, o lovide peste mână cu putere.

Douglas văzuse totul de la distanță și rămăsese alb ca varul și cu buzele strânse tot restul după-amiezii. Ca și când nu ar fi fost de ajuns, peste numai câteva secunde, Daisy căzuse cu patinele și își sucise glezna atât de rău, încât uriașe vreme de zece minute.

Mai târziu în acea noapte, când copiii se băgaseră în pat, iar el se dusese să le spună noapte bună, ea turnase două pahare mari de Pinot Noir, pregătită să discute cu el despre comportamentul din ce în ce mai urât al lui

Roșie față de frățiorul ei. Însă, când coborâse, Douglas nu se așezase lângă ea la masă așa cum crezuse că o va (ace. Rămăsese în picioare în fața ei, la o distanță sigură, și rostise un discurs pe care era evident că-l repetase în minte toată după-amiaza.

Era un ton pe care nu-l auzise de la el până atunci în afara sălii de ședințe, și o uimi să-l audă acasă.

— Trebuie să stabilim un lucru dacă avem un viitor, Susannah. (Dacă? Locuiau împreună!) Țștia sunt copiii mei. Au mamă. Nu am de gând să-i amețesc atribuindu-ți rolul de mamă de-a doua. Poți să le fii prietenă, însă nu încerca să le fii părinte. Nu asta vreau. Și niciodată, absolut niciodată, nu vreau să ridici mâna la vreunul dintre ei.

Ea se simțise ca și când ar fi plesnit-o. Acea fusese prima noapte în care dormiseră fără să se împace. Șocată, furioasă și rănită, rămăsese întinsă în pat, rigidă lângă el, încercând să-și dea seama ce trebuia să facă.

Nu povestise nimănui ce-i spusese el în acea noapte.

Nici mamei ei și în niciun caz Ameliei. Nimănui. Știa ce ar fi spus Amelia. Ar fi îndemnat-o să se despartă naibii de el înainte să fie prea târziu. Și poate ar fi avut dreptate. Poate ar fi trebuit s-o facă. Dar îl iubea. (Refrenul tuturor femeilor din istoria lumii.) Nu voia să o ia de la început. Nu voia să fie singură. Așa că îi căutase scuze în gând până se convinsese singură că ea întrecuse limita. Că el avea dreptate, că ea nu trebuia să se bage.

Și, sincer, pe atunci nu credea că lucrurile aveau să rămână așa pentru totdeauna. Își spuse că n-ar fi continuat relația dacă ar fi bănuit măcar, dar nu reușea să-și creadă propriile cuvinte. Simțea că timpul avea să schimbe lucrurile. Poate că îi forțase mâna prea mult și prea repede, dar situația avea să se îmbunătățească. Aveau să ajungă la un numitor comun și totul avea să meargă de minune. Și, într-un fel, chiar așa se și întâmplase. Erau împreună de opt ani. Participase la concursurile de alergat de la școală și asistase la piesele de teatru și la concertele orchestrelor de copii. Administrase Calpol, făcuse probleme de algebră și bătuse magazinele Toys R Us căutând cel mai la modă cadou de Crăciun. Însă nu fusese așa cum crezuse ea că va fi. Nu simțea că-i aparțineau ei în vreun fel. Dacă se iubeau, acea dragoste nu fusese vreodată exprimată clar, nici măcar presupusă, de ea, de ei sau de tatăl lor. Iar în ultima vreme se întreba dacă făcuse bine să rămână. Sau cel puțin dacă făcuse bine să rămână în termenii lui Douglas. Odată ce stabiliseră deja regulile relației, era greu – sau mai degrabă imposibil? — Să le

schimbe.

Acum, în fața casei, trase adânc aer în piept și vârî cheia în broască. Înăuntru, copiii abia dacă-i remarcară prezența – Fin nici nu ridică privirea din joc, iar Roșie se mulțumi să murmure un salut și să facă ușor cu mâna în direcția ei, fără să-și desprindă ochii de pe ecran. Simon Cowell își bătea joc de cineva. În ultima vreme era mereu Simon Cowell. Și mereu își bătea joc de cineva. Toate pernele de pe canapea erau pe covor, iar Fin stătea întins pe ele ca un împărat, în timp ce Roșie era tolănită pe toate cele trei locuri ale canapelei. Douglas și Daisy nu se zăreau pe nicăieri.

Salutul ei nu primi cine știe ce răspuns. Se hotărî să nu între în bucătărie – știa că va simți imediat nevoia să deretice și chiar nu avea chef; în plus, era îmbrăcată într-o rochie deschisă la culoare și scumpă, care nu fusese destinată pentru treburi casnice, astfel că urcă direct scările. Exact așa cum își imaginase ea, Daisy era închisă în camera pe care o împărțea – spre consternarea ei – cu Roșie, cu firul de la telefon prins în ușă și Death Cab for Cutie cântând din ipod. I se părea uimitor că depistase sursa zgomotului, dar Elizabeth îi pusese niște muzică pe ipod cu două săptămâni în urmă, când fusese acasă la Amelia. Și îi plăcuse câte ceva... Presupunea că Douglas era închis în biroul său de la etaj. În ultima vreme acela era refugiul său în fața tuturor problemelor casnice. Acolo avea o combină stereo demodată și o colecție de CD-uri cu jazz, dar și o sticlă de whisky Maker's Mark și un fotoliu

de piele foarte vechi, care începuse să se cojească. Daisy numise acea încăpere – pe tonul disprețuitor pe care îl adoptase în ultimii ani – „peștera lui bărbătească”. Iată însă că era în camera lor. Patul – pe care ea îl lăsase nefăcut – era perfect aranjat, cu toate pernele inutile de care se plângea mereu puse frumos în ordine, așa cum ar fi făcut Susannah. Prin ușa deschisă a băii lor vedea apa curgând. Iar el turna sare de baie sub robinet.

Când o auzi se întoarce și îi aruncă un zâmbet spăsit. Același zâmbet de pizzerie. Părea de douăzeci și cinci de ani când zâmbea așa.

— Te-am auzit intrând. M-am gândit că ți-ar prinde bine o baie fierbinte. Apoi se apropie de ea și o cuprinse în brațe. Îmi pare atât de rău, Susannah. Vorbea în gâtul ei, mângâindu-i părul cu mâna. Aseară m-am purtat ca un idiot și îmi pare rău. Îi scoase jacheta de pe umeri și o sărută tandru.

Se pricepea la asta. Nu știa dacă o făcea intenționat sau era pur și simplu o întâmplare, dar își cerea scuze întotdeauna când ea era suficient de obosită cât să le accepte în loc să prelungească disputa. Așa că îl lăsă să o îmbrățișeze o clipă. Totul la el i se părea atât de familiar! Atingerea lui, mirosul lui, sunetul vocii lui. Îl lăsă să-i deschie fermoarul rochiei, care căzu pe podea, apoi să o conducă în baie.

Cada era plină până la jumătate, iar el se aplecă să închidă robinetele, apoi își trecu mâna prin apă să verifice temperatura.

— E pregătită. Ce-ar fi să intri, iar eu mă duc jos să-ți aduc ceva de băut. Ce ți-ar plăcea? O ceașcă de ceai, sau ceva mai tare? apoi îmi povestești.

— Ceai. Mă doare capul. Știa că părea îmbufnată.

— Îmi pare rău, răspunse el cu o expresie îngrijorată. Să-ți aduc o pastilă?

Ea ridică din umeri și zâmbi, hotărâtă să facă un efort.

— Nu te pot învinui și pentru durerea de cap.

Își scoase sutienul și chiloții și intră în apa fierbinte.

Douglas îi mângâie umărul, însă nu era nimic sexual în acel gest sau în atmosfera din încăperea, în ciuda goliciunii ei. Când erau copiii în vizită, decența era la ordinea zilei. Aflase asta cu mult timp în urmă.

Amelia îi spusese odată că, pe când erau încă împreună, ea și fostul ei soț, Jonathan, făceau dragoste în diminețile de weekend. Lăsați să se uite la desene animate, copiii erau fericiți și liniștiți și le lăsau timp să se desfășoare. Tatăl lor cobora să-i așeze în fața televizorului, cu un castron de Cheerios și telecomanda, pregătea un ceainic cu ceai, revenea în dormitor și încuia ușa în urma lui. Cele mai bune cincisprezece minute din weekend, spunea ea. Erau gata la fix ca să bea ceaiul înainte să se răcească.

Însă asta nu funcționa și pentru Douglas. Cu siguranță nu dimineața, nici măcar noaptea. Nici măcar dacă odraslele dormeau duse în paturile lor. Asta o frustrase, nu doar sexual, ci pentru că i se părea nedrept – nedrept să separe aceste două elemente importante din viața lui. La început părea lacom de dragoste. Nu se putea sătura de

ea. Oricând, oriunde. Recuperă anii pierduți într-o căsnicie aproape lipsită de sex, spunea el. Făceau sex aproape zilnic în acele prime luni. Nu-și dădea seama cum se oprise totul atât de brusc. Încercase toate metodele să-l convingă, folosise toate armele din arsenalul ei sexual ca să-l asigure că era în regulă, că o partidă rapidă și tăcută de sex în spatele ușii încuiate a dormitorului lor nu avea cum să-i rănească pe copii, însă nu reușise și, într-un final, renunțase. Sexul era complet exclus când erau copiii la ei. Încă un lucru pe care nu i-l mărturisise vreodată Ameliei.

Se întinse în cada adâncă și închise ochii. Iar în acel moment îl văzu pe Rob.

Nu așa cum fusese în acea zi. Ci așa cum fusese atunci...

1987

Se părea că Rob Rossi se mutase în sat cu părinții lui în acea vară. Nu frecventau St. Gabriel – erau catolici și nu mergeau deloc la biserică – fapt care explica de ce scăpaseră de radarul mamei ei. Locuiau într-o casă de pe cealaltă parte a islazului. Lua alt autobuz până la școală.

Nu-și vorbiră timp de săptămâni întregi, dar Susannah se obișnuise să-l caute cu privirea. Era ușor de găsit, fiind atât de înalt. Și de câte ori îl zărea, i se tăia respirația. Se trezea cu gândul la el în tot felul de momente ciudate ale zilei și în timp ce stătea lungită în pat noaptea, începu să se privească foarte atent în oglindă dimineața, încercând să vadă ceea ce vedea el. Întrebându-se dacă el o zărea

măcar.

Susannah era adolescența stângace tipică, puțin mai înaltă decât și-ar fi dorit, foarte, conștientă de formele care i se dezvoltau. Amelia avusese sâni dintotdeauna, dar în cazul ei erau mai degrabă o achiziție recentă, în clipele de analiză obiectivă recunoștea că avea tenul mai curat decât alte persoane de vârsta ei, că ochii ei – de obicei de un căprui dezamăgitor – erau verzi pe margine și străluceau când era fericită. Amelia spunea că avea un nas ca o rampă de lansare și buze ca înțepate de albină, s-o ia naiba, însă Susannah știa că prietena ei era mai frumoasă – și, oricum, uneori se gândea că și-ar fi schimbat toate calitățile pe cochetăria acesteia.

Ea și Rob aveau un singur curs împreună, engleza. Era foarte tăcut, însă dacă Ichabod îl striga, dădea răspunsuri ample, rostite pe o voce groasă. Uneori îi zâmbea timid, însă ochii lui se îndepărtau întotdeauna de privirea ei înainte să termine de zâmbit. Susannah se întrebă dacă nu cumva își bătea joc de ea, dacă nu cumva ea se holba prea evident. Era oarecum singuratic – părea să fie prietenos cu mulți băieți, însă fără să se apropie de vreunul, și nu-l văzuse niciodată vorbind cu fete. În pauza de prânz fie juca fotbal, fie citea o revistă – nu știa care – rezemat de un copac, lângă laboratorul de științe. Amelia spunea că avea un aer de visător sexy. Îi amintea de Heatheliff, dar Susannah nu vedea asemănarea – nu avea înclinația spre dramatism a prietenei ei celei mai bune – și i se părea doar reținut și rece. Cași când n-ar fi avut nevoie de restul

lumii.

Într-o seară de vineri, pe la sfârșitul lui octombrie, mama Ameliei le aducea cu mașina de la cinema – și tocmai povesteau cu amănunte intriga din *Atracție fatală* – când îl văzură mergând de-a lungul șoselei principale, de la stația de autobuz către casă. Purta haine în stil militar – pantaloni albaștri prea largi ca să fie moderni, un pulover cu dungi și beretă neagră. Avea alături o fată îmbrăcată la fel. La început, Susannah crezuse că și ea era tot băiat.

Lunea următoare, Amelia – care nu era deloc timidă în preajma lui sau a altcuiva – se așeză pe marginea băncii lui și îl luă la întrebări în timp ce așteptau să înceapă ora de engleză.

— Deci ești soldat? Lui Susannah i se păru că tonul ei era ușor batjocoritor.

Rob părea stânjenit, ca și când l-ar fi luat prin surprindere, însă nu o întrebă de ce îl chestiona.

— Cadet în forțele aeriene, răspunse el, scuturând din cap.

— Ce înseamnă asta?

— Că o să fiu aviator. În Forțele Aeriene Regale. După ce dau nivelul A.

— Te-am văzut într-o seară. Eram cu Susannah.

El o privi pe Susannah, apoi dădu din cap.

— Erai cu o fată. E prietena ta?

Rob încă o privea pe ea, iar obrajii lui se înroșiră.

Amelia putea să fie rea dacă voia, își spuse Susannah, cu toate că abia aștepta să audă răspunsul lui.

— Nu. Nu am prietenă.

Amelia îi dădu un ghiont – slavă Cerului că în acel moment intră domnul Blythe și le ceru să deschidă piesa la pagina 110, chiar înainte ca Susannah să-și ciupească zdравăn prietena de coapsă.

În ciuda tachinărilor și încurajărilor Ameliei, Susannah găsi curaj să i se adreseze direct abia în noiembrie, își zâmbeau, iar în unele momente era sigură că și el o căuta prin mulțime. Uneori o țintuia cu privirea un pic mai mult decât era nevoie. De fiecare dată avea senzația că în jurul ei se materializa strălucirea din reclama de la Ready Brek pe care o vedea la televizor. În sat se făcea întotdeauna un foc de tabără imens, pe islaz, de ziua lui Guy Fawkes. Începeau să-l pregătească în octombrie – toți sătenii contribuiau – iar pe 5 noiembrie era deja suficient de mare cât să ardă o sumedenie de manechine. Cei de la Rotary pregătiseră un foc de artificii pe un câmp, în nord, și un mic parc de distracții cu un carusel și mașinuțe, în cealaltă parte a islazului. Dacă nu ploua, toată comunitatea ieșea să participe la spectacol. Încă de când era mică, lui Susannah i se părea foarte palpitant – întunericul și prezența neobișnuită a tuturor oamenilor pe islaz, alături de permisiunea de a se culca târziu, deși a doua zi avea școală. Cel mai mult îi plăceau artificiile. De câte ori le urmărea pe cer i se punea un nod în gât. Mereu o făceau să plângă.

Vâlvătaia deja era în toi, după ce fusese aprinsă din șase sau șapte puncte diferite, iar flăcările înghițeau ramurile

până aproape de vârf. Toate momâile erau aprinse. Focul trosnea ca în povești și mirosea delicios. Era ciudat cum îți se înfierbântau obrajii atât de rău că te dureau, deși în spate îți era tot frig. Amelia se dusese cu Alastair să cumpere cidru fierbinte și mere caramelizate, înainte să înceapă focul de artificii. Despărțită de părinții ei și de Alex, care își găsise și el amicii în partea opusă a islazului, și părăsită de prietena ei care plecase să cumpere răcoritoare, Susannah se trezi, spre plăcerea și groaza ei, stând lângă Rob, care privea focul alături de doi adulți de vârstă mijlocie – probabil părinții lui. Nu îl căutase și spera ca el să nu o suspecteze. Nu putea să se îndepărteze: Al și Amelia urmau să se întoarcă acolo, iar dacă se despărțeau nu mai aveau vreo șansă să se găsească. În plus, era foarte aglomerat și câmpul era cufundat în beznă. La început nu fusese prea sigură că el o văzuse în lumina focului, dar peste câteva clipe se apropie de ea. Se temu că avea să amețească atât de rău încât să cadă în foc dacă nu era sfoara de protecție din jurul rugului, menită să-i țină la distanță pe spectatorii neatenți. Niciodată, *niciodată* nu se simțise așa.

— Salut. El vorbi primul.

— Salut.

— Este minunat, continuă Rob, făcând un semn spre foc.

Ea dădu din cap, într-un răspuns plin de entuziasm autentic.

— Îmi place la nebunie. Cred că e noaptea mea preferată

din an. Toată lumea e prezentă.

— Ai locuit dintotdeauna aici?

— Da. Toată viața. Deci asta e a șaisprezecea sau a șaptesprezecea Noapte a Focurilor la care particip. Sunt destul de sigură că m-au adus și când eram un bebeluș.

— Întotdeauna e așa de mare?

— Cred că da. Nu știu. Când ești copil, lucrurile par mai mari, nu?

— Unde e prietena ta? întrebă el zâmbind.

— Amelia? Lui Susannah i se strânse inima și simți durerea ascuțită a dezamăgirii. De fapt era interesat de Amelia. Era de înțeles. Amelia era cea căreia îi plăcea să flirteze, atrăgând băieții ca o lampă fluturii. Nu era ciudată și timidă. Se legănă de pe un picior pe altul, căci îi înghețaseră degetele, și explică: A plecat cu fratele meu să cumpere de băut. Se întoarce în câteva minute.

— Păcat.

Îi privi ochii strălucitori. Aproape că zâmbea.

Se lăsă o tăcere stânjenitoare. Susannah își căuta în gând ceva interesant de spus. Chiar nu se pricepea deloc la asta. Tensiunea era de nesuportat. Și știa că dintr-o clipă în alta avea să o salute și să se întoarcă la părinții lui. Când deschise gura, cuvintele aproape că i se rostogoliră afară.

— Noi suntem... un grup mai mare... o să mergem în parcul de distracții după ce privim focul de artificii. Vrei să vii? Dacă ți-ar plăcea...

— Sigur. Rob ridică din umeri, ca și când i-ar fi convenit oricum.

Când se întoarseră ceilalți, Amelia rânji spre ea. Susannah îngustă privirea și își țuguie buzele în semn de avertisment, iar prietena ei duse un deget la buze în semn de tăcere, făcându-i cu ochiul. Alastair vorbi foarte natural cu Rob, fără să-și dea seama ce se petrecea.

Lui Susannah pur și simplu i se tăie respirația când artificiile explodară într-o mare de culori deasupra capelor lor. Nodul îi reveni în gât. Toți lăsară capul pe spate să privească, iar în jur se auzeau strigătele de uimire ale copiilor. I se părea că el era foarte aproape de ea, în frig și întuneric. Și îi plăcea să-l simtă alături.

Când lăsă mâna în jos, mâneca hainei ei o atinse ușor pe a lui, apoi simți mâna lui alunecând ușor într-a ei, până când degetele li se uniră. Îi strânse mâna, însă privirea lui rămase ațintită pe cer.

Prezent

August

În ultimii ani, de multe ori se păruse că Anglia își tachina locuitorii cu o mână de zile fierbinți în mai, trezind o adevărată isterie de vopsit de unghii, epilat de picioare și cumpărat de maiouri, doar ca să revină la ploaia cenușie și vântul rece în iulie, însă anul acela vara se anunța una normală. Riviera engleză era rezervată pentru august, iar tabloidele publicau zilnic fotografii

dintr-un Hyde Park plin de oameni care stăteau la plajă în costum de baie. Doug ieșise în trei weekenduri cu barca și se bronzase ca tuciul. Susannah reușise să scape o dată, pretinzând că rămăsese în urmă cu serviciul, însă fuseseră plecați toți cinci cu un weekend în urmă. Daisy, bosumflată că nu era cu Seth, stătuse întinsă pe burtă toată ziua, îmbibată de Piz Buin, iar Fin se cocoșase periculos pe bastingaj, în timp ce tatăl lui îi dădea instrucțiuni. Și-ar fi dorit să-i fi plăcut să navigheze la fel de mult ca lui Doug, însă adevărul era că Roșie era singurul membru entuziast și cât de cât util al echipajului.

Soarele încă strălucea cu putere, iar aerul era dens și tare când Susannah își termină lucrul și ieși clipind din ochi ca o cârțiță din biroul ei întunecat. Își scoase jacheta de bumbac pe care o purta peste rochia roz ca să înfrunte răcoarea aerului condiționat și se îndreptă spre metrou. Pasul ei vioi se datora probabil faptului că în seara aceea nu se ducea direct acasă, cu toate că Douglas se oferise să facă grătar și să deschidă o sticlă de vin roze și fusese destul de îmbufnat când îi reamintise de planurile ei. Nici nu se ducea, ca mulți dintre cei care treceau în grupuri transpirate pe lângă ea, în vreun bar ca să se bucure de o seară de august cu o sticlă sau două de Pimm's. Trebuia să meargă la o întâlnire programată de mult timp, iar asta o încânta la fel de mult pe cât o încântau toate celelalte lucruri în ultima vreme. Urma să se întâlnească cu Amelia pentru a-și petrece seara la Porchester Spa în Queensway – mergeau acolo de trei, patru ori pe an și se țineau de acest

obicei, cu excepția perioadelor ei de sarcină, încă din 1993, primul lor an la Londra, când descoperiseră locul aproape din întâmplare.

Era o baie municipală de modă veche, în stil victorian, deschisă în 1929, pe care o vizitaseră prima dată într-o noapte de marți dintr-o iarnă, după ce o colegă i de-a Ameliei îi spusese că era foarte ieftină. Și așa și fusese. Oricum, mult mai ieftină ca majoritatea spa-urilor care apăruseră în ultimele decenii în tot orașul – și chiar și mai ieftină de când deveniseră membre (își făcuseră cadou una alteia de Crăciun un certificat de

Membru, crezând că avuseseră cea mai bună și mai originală idee de cadou). Însă nu de asta se atașaseră de acel i loc. Când începuseră să câștige mai bine, le încercaseră și pe celelalte, Bliss Spa și The Sanctuary, plus, o dată, când Susannah primise un bonus neașteptat la serviciu, spa-ul de la The Berkeley. Dar se simțiseră nelalocul lor și supuse constrângerilor. Nimic nu se compara cu atmosfera de la Porchester Spa. Potrivit Ameliei, asta se datora faptului că era singura încă populată de femei albe și grase de vârstă mijlocie cărora nu le păsa și care continuau să se ducă acolo pentru că se simțeau suple și tinere. Lui Susannah i se părea mai romantic. Iubea acel loc, tavanul înalt și faianța victoriană originală. Și îi plăcea că îl frecventau împreună de atâta timp. Acolo își făcuseră planuri și își șoptiseră secrete timp de ani întregi, întinse una lângă alta în aburul umed sau în căldura uscată. Țipau împreună în piscina cu apă rece ca

gheața. Merseseră acolo să sărbătorească promovări și să consoleze inimi frânte și să se vaite și să-i critice pe șefi, pe copii și pe managerii de la bancă. Acolo serbaseră ieșirea din burlăcie a Ameliei, dezbătând obsesiv detaliile nunții, și la niciun an după aceea se bucuraseră de prima ei ieșire de după ce o născuse pe Elizabeth. Atunci, sânii ei umeziseră cu lapte prosopul alb și aspru, iar ea plânse din cauza abdomenului lăsat și a felului în care mirosea capul bebelușului ei. Nu aduseseră niciodată pe altcineva acolo – era locul *lor* – și era aproape sacru pentru Susannah. Stabilimentul fusese renovat cu vreo doi ani în urmă, iar ea se temuse că vor distruge acel aer special, însă nu se întâmplase asta. Cei mai mulți dintre angajați își păstrasera slujbele și, cu aerul lor morocănos și încruntat, erau parte integrantă a experienței la fel ca împrejurimile și tratamentele în sine.

Acel ritual reprezenta firul roșu al relației lor în condițiile în care viețile lor luaseră direcții diferite. Când fusese foarte tânără, își imaginase că vor face întotdeauna aceleași lucruri în același timp. Colegiu, universitate, cariere, căsnicii, copii, din nou cariere. Visaseră la variațiuni subtile ale acelorași vise. Și la început părea că totul va merge după cum plănuseră ele. Ajunseseră la universități diferite – Susannah studia dreptul la Bristol, iar Amelia studia franceza la Manchester – însă amândouă făcuseră efortul de a rămâne prietene bune. Petreceau weekendurile una la cealaltă, plecau împreună în vacanță și veneau de fiecare Crăciun și An Nou în sat. După ce

absolviseră, încă rămăseseră suficient de apropiate cât să fugă de colegii de la universitate și să se mute împreună în Clapham, într-un apartament cu pat dublu de la etajul al treilea, cu un proprietar libidinos și vedere spre pajiște. Ea îl cunoscuse pe Sean. Amelia, pe Jonathan. Se căsătoriseră amândouă în interval de douăsprezece luni, cu întâlniri în pauza de prânz ca să-și compare listele de la John Lewis și dantelele.

Cărările lor începuseră să se despartă cu adevărat abia după ce li se încheiaseră lunile de miere. Amelia rămăsese însărcinată imediat cu Elizabeth, doi ani mai târziu apăruse Victoria, iar Sam, ultimul ei copil, se născuse după alți doi ani. După Victoria renunțase la slujbă. Ea și Jonathan se mutaseră din Zona 1 în Richmond, într-o casă cu o grădină mare pe care o umpluseră cu spaliere și gropi cu nisip. Susannah își păstrase serviciul și trecuse printr-o căsnicie eșuată. Munca îi oferise la început un refugiu, apoi redescoperise pasiunea pentru ceea ce făcea, după ce fusese pusă în umbră de căsnicia cu Sean. Se mutase de la firma de avocatură unde lucrase încă din anul petrecut la Chester, unde își făcuse studiile postuniversitare de drept. Ambiția ei cunoscuse unele modificări; nu mai era esențial să-și găsească un partener. Se angajase pe post de consilier juridic la o firmă de arhitectură, și așa îl cunoscuse pe Douglas.

Amelia spusese întotdeauna că începuse să facă cumpărături din catalogul Boden în perioada în care Susannah începuse să comande din catalogul Nicole Farhi.

Înțelesu-se împreună să ia prânzul ca să-și spună că se invidiau reciproc, sub pretextul că asta le făcea să se simtă mai bine. Amelia declara că îi era dor de perioada când își ducea hainele la curățătorie și avea contul ei personal în bancă. Susannah se uita în cărucior și visa la un copil care să verse băutura pe jacheta ei Jaeger. Amelia îi spunea povești răutăcioase despre mămicile din clubul ei de lectură, iar Susannah se plângea de șefi și de obstacolele pe care le întâmpina o femeie în carieră.

Nu era convinsă pe deplin de poveștile de groază ale Ameliei din sud-vestul Londrei. Amelia nu făcea compromisuri; nu făcuse niciodată. Făcea exact ceea ce dorise întotdeauna, ce plănuse întotdeauna. Își iubea viața. Acorda căsniciei și maternității aceeași energie și dedicare pe care le acordase slujbei. Susannah își imaginase întotdeauna că celelalte mame de la grădiniță o urau, în toate că țu-era greu să o urăști. Copiii ei erau mereu curați, mereu manierați. Nu cumpăra niciodată prăji

î un când putea să le facă singură și mereu putea să le lăcă singură. Pentru Amelia nu existau plăcinte cumpărate de la magazin.

La început, Susannah rămăsese șocată când aflase că Amelia îi ceruse lui Jonathan să se mute, însă curând ajunsese la concluzia că era vorba de o altă fațetă a firii luminoase și hotărâte a prietenei ei celei mai bune. Nu ar (i continuat o căsnicie care devenise, dacă nu nefericită, atunci semnificativ mai puțin fericită decât fusese cândva.

Nu de ochii lumii, nu pentru copii și nu pentru ea. Nu existase altă persoană. Mereu spusese că poate în viitor ar fi existat, pentru Jonathan sau pentru ea, iar asta ar fi înrăutățit mult mai mult lucrurile pentru ei și mai ales pentru copii. Era de preferat să termine cât încă se iubeau. Cât mai aveau șansa de a construi o relație nouă și civilizată care să-i protejeze pe copii și să le creeze o lume funcțională, în timp ce își păstrau speranța într-un viitor luminos cu altcineva.

Își studiasse îndeajuns propriii părinți ca să-și dea seama că nu conviețuirea în silă era răspunsul. „Părinții mei credeau că totul e perfect pentru că în casă nu existau certuri. Nu au înțeles niciodată că tăcerea era mult mai rea.” Așteptaseră să plece ea de acasă ca să se despartă în sfârșit, amândoi siguri că procedaseră în interesul fiicei lor. Ea fusese de altă părere. Tatăl ei se mutase, întâi într-un apartament mai aproape de slujbă, apoi, după ce ieșise la pensie, în Spania, unde locuia în prezent într-un complex din Costa Brava împreună cu o blondă pe nume Sandra, pe care Amelia nu o cunoștea și de care nici nu-i păsa. Juca golf zilnic; juca și Sandra, cu un set de crose roz pe care i le cumpăraseră el ca prim cadou de aniversare. După vizitele la el, întreprinse rar și cu destulă ranchiună, Amelia spunea de fiecare dată că nu îl recunoștea în acel tip pe bărbatul alături de care crescuse. Mama ei nu avea pe nimeni. Încă locuia în casa în care crescuse Amelia; se lăfăia, în exprimarea fiicei.

Amelia avea o capacitate extraordinară de a gestiona

situațiile complicate și înfruntase cea ultimă schimbare cu la fel de multă competență. Jonathan se mutase. Copiii se simțeau bine. Se simțeau bine cu adevărat, nu se prefăceau, credea Susannah. Amelia nu arătase niciodată mai bine. Dacă Susannah așteptase cumva o explozie nucleară, ar fi trebuit să-și fi dat seama că nu era cazul.

Uneori i se părea că propria ei viață luase o traiectorie diametral opusă, fiind jalonată de o serie de compromisuri. Episoade legate între ele de momente în care nu fusese suficient de fericită. Uneori și-ar fi dorit să fi avut curajul Ameliei, deși nu era prea sigură la ce anume i-ar fi folosit.

O salută pe recepționeră, care lucra acolo de ani buni, apoi se duse la vestiar, se dezbracă rapid, își luă halatul de bumbac și își lăsă hainele în dulap.

Amelia ajunsese deja, ca de obicei, în prima sală, cu cel mai puțin abur, locul lor obișnuit de întâlnire. Se dezbracă – mereu aceeași fată lipsită de timiditate chiar și după ce născuse trei copiii – și se acoperi cu același sarong vechi de bumbac albastru cu alb pe care îl avea de-o veșnicie. Susannah și-o amintea ieșind din mare la Mykonos cu o sută de ani în urmă în bikini, foarte bronzată și suplă, înfășurându-se în el. Își prinsese părul la spate și avea un soi de mângă gri pe toată fața.

Nu se mai văzuseră de la nunta lui Alex și Chloe, însă vorbiseră de mai multe ori la telefon. Obișnuiau să se sune de trei, patru ori pe săptămână. Și era ciudat că nu se întâlniseră de atâta vreme. După cum se așteptase, tocmai

acela fu subiectul cu care Amelia deschise conversația.

— Deci mă eviți? Nu te-am văzut de săptămâni întregi. Copiii cred că ai emigrat!

— Am fost ocupată. În plus, și tu ai fost plecată.

Fusese împreună cu odraslele într-o vacanță de zece zile pe iaht, în Creta. Amelia petrecuse mult timp trimitându-i texte amuzante și poze făcute cu telefonul în care copiii înotau perfect în apele uluitor de albastre ale golfului.

Amelia o privi lung, apoi scutură din cap.

— M-am întors deo săptămână. Mă eviți.

— Așteptam să se mai ducă bronzul.

— Nu. M-ai evitat. Mereu faci așa când ceva nu e în regulă cu tine.

— Nu e nimic în neregulă. Îi povestise Ameliei despre nuntă. Despre cearta cu Douglas.

Însă nu și despre Rob.

Nu mai avea rost să se ascundă. Amelia era ca un fel de conștiință a ei. Așa fusese de ani întregi. Însă, oricum, nu era nimic de spus. O întâlnire întâmplătoare cu un fost prieten, atâta tot. De ce se simțea ca și când ar fi fost mare lucru?

Luă tubul cu masca de față de pe podea, apoi stoarse o picătură pe degete și o aplică ușor pe obraji.

— L-am văzut pe Rob.

— Fugi de-aici! Amelia se ridică imediat în capul oaselor, iar sarongul alunecă, dezvelindu-i sfârcul drept.

— La biserică. Venise cu Lois.

— La naiba. Bineînțeles că a venit și ea. Cât a trecut?

— Ani buni.

— Și el cum arăta?

— Arăta... ca Rob. Arăta minunat. M-a strigat Susie. Un amănunt pe care n-ar fi trebuit să-l divulg, se muștră ea.

Amelia o privi și mai pătrunzător.

— Ce înseamnă mutra asta?

— Care mutră?

— Mutra asta. Nu-ți trebuie oglindă ca să știi ce mutră ai făcut.

— Nici ție.

— Și ce mai face? încă e în Forțele Aeriene? E însurat? Are copii?

— Nu știu, răspuse Susannah, ridicând din umeri.

— Nu ai vorbit cu el? întrebă Amelia uimită.

— Nu chiar. Alastair m-a salvat. Deja îmi dăduseră lacrimile în biserică. Cred că s-a gândit că nu era tocmai o idee bună...

— Deci a fost doar un salut și la revedere?

Susannah dădu ușor din cap.

— Salut și la revedere. Cam așa ceva.

— Dar...?

— E vreun „dar”?

— Chipul tău spune că e un „dar”.

— Chipul meu spune „Aah, masca asta înțeapă!”

— Da, desigur, e pentru tipul meu de piele, nu al tău. Probabil o să te iriți. Asta o să te învețe minte să iei fără să întrebi. Însă ce e cu acel „dar”?

— Dar arăta bine.

— Mereu a arătat bine.

1987

După noaptea focurilor de artificii, când Rob o ținuse de mână în întuneric, cei doi deveniseră de nedespărțit aproape instantaneu. Era ca și când digul invizibil dintre ei se rupsese și acum nu se mai săturau unul de celălalt. Autobuzul lui întotdeauna pleca primul de la școală, iar el, după ce se întorcea în sat, traversa pe jos islazul până la stația ei ca să o aștepte și să o conducă acasă, lăsând-o în drum pe Amelia, la casa parohială. Amelia îi tachina fără milă, însă lor nu le păsa. Uneori o ducea pe la el, alteori învățau împreună la ea. În weekend mama ei nu o lăsa să iasă decât după ce își termina temele, așa că sâmbăta se trezea la șapte dimineața și învăța cât putea de repede ca să poată pleca. Părinții începuseră să mârâie despre examenele de nivel A și admiterea la universitate, însă notele ei nu scădeau.

După câteva săptămâni de convorbiri telefonice lungi și pauze de prânz scurte în care se țineau de mână, Susannah era deja îndrăgostită. Nu spusese asta nimănui, nici Ameliei, nici mamei, nici lui Alastair. Se temea să nu râdă de ea, să nu-i denigreze sau să-i minimalizeze sentimentele – avea atât de puțină experiență, de unde era să știe? Însă știa. Cu toată vehemența și certitudinea absolută de care era în stare o fată de șaisprezece ani, știa.

Dorea să fie cu el. Dorea să fie cu el în fiecare secundă. Când nu era cu el, se simțea ca și când l-ar fi așteptat. Nu

erau prea multe locuri în care să poată fi împreună și aproape în niciunul nu aveau ocazia să rămână singuri. Casele lor, holul de la școală, cu automatul de băuturi și mobila de instituție, cinematograful local, petrecerile din casele prietenilor... erau înconjurați întotdeauna de o mulțime de oameni. Mergeau în plimbări lungi pe potecile reci și iernatice care înconjurau satul.

Se sărutaseră pentru prima dată abia la vreo trei săptămâni după acea primă noapte, iar Rob mărturisise că era la fel de lipsit de experiență ca ea. Erau în bucătăria ei, iar atmosfera fusese toată seara încărcată de fiorul anticipării. O prinsese, în sfârșit, când se întorsese să ia cănile de cafea de pe dulapul din spatele lui; îi cuprinsese talia și își aplecase chipul spre al ei, urma țepoasă de barbă atingându-i obrazul înainte ca buzele lor să se unească.

Exercițiul le perfecționase tehnica. Și exersaseră îndelung. Nu merseseră mai departe de sărut, sau cel puțin nu în prima fază. Dar sărutul... Când DJ-ul de la petrecerea de Crăciun a clasei a șasea pusese marele hit al acelui an, *You Were Always On Mind* în versiunea celor de la Pet Shop Boys (care o enervase cumplit pe mama ei, o mare fană a lui Elvis), i se păruse că fuseseră împreună dintotdeauna. Mai precis, pentru Susannah viața începuse abia după ce el o ținuse de mână în lumina focului.

Prezent

Susannah era uimită de cât de vii îi erau amintirile adânc îngropate despre Rob. Îi reveneau în memorie

melodii, cadouri și momente la care nu se mai gândise de ani de zile. Ea și Amelia căzură imediat într-o pasă nostalgică, așa cum li se întâmpla de multe ori în acel spațiu al tinereții lor fragede, pălăvrăgind și râzând despre zilele „de demult”. Istoria comună era mare lucru. Smash Hits și Chelsea Girl și Kajagoogoo și Frankie Goes to Hollywood. Amândouă avuseseră tricouri albe cu RELAX imprimat în litere fluorescente uriașe. Dansuri lente pe muzica celor de la Kool & The Gang. Două bătrâne grase dintre cele pe care le prețuiau cel mai mult le făcură semn să tacă din cealaltă parte a încăperii, prin abur, iar ele chicotiră, simțindu-se o clipă foarte departe de patruzeci de ani.

Însă o conversație despre adolescența lor ducea inevitabil la una despre adolescentele din viața lor prezentă. Elizabeth o înnebunea pe Amelia. Se plângea că era monosilabică, bosumflată și necomunicativă. Daisy i se părea exact la fel lui Susannah. Se părea că ambele fete aveau prieten. Metoda Ameliei era să-l lase pe Nick, tânărul lălâi și plin de coșuri al lui Elizabeth, să petreacă oricât de mult timp voia în casă, unde „pot să stau cu ochii pe ei”. Susannah nu-l cunoscuse pe Seth, așa că habar n-avea dacă era lălâi sau plin de coșuri, însă asta părea prea puțin probabil – Daisy era o fată frumoasă (semăna mult cu mama ei, cu toate că nu-i făcea prea mare plăcere să admită asta). Dacă Susannah s-ar fi plâns – la urma urmei, Daisy nu era fiica ei, iar ea nu avea atâta timp liber – Amelia ar fi spus că misiunea ei era cu atât mai dificilă din

acele motive.

— Uneori, dragostea necondiționată e singurul lucru care mă împiedică s-o omor. Însă nu-mi dau seama ce te ține pe tine...

Victoria se revolta împotriva regulilor casei. Susannah protestă.

— Nu sunt reguli în casa mea, deci nu are motiv să se plângă. Iar băieții erau doar producători de scandal și de rufe murdare. Susannah o iubea pe Amelia pentru că o lăsa să pretindă că și în cazul ei era la fel.

Copiii nu prea se cunoșteau. Se întâlneau de câteva ori de-a lungul anilor, însă nu depășiseră niciodată stadiul de timiditate stânjenită, iar Susannah renunțase. Știa că Amelia nu prea îl plăcea pe Douglas. Se întrebase o clipă, când Amelia anunțase că își va duce copiii într-o vacanță pe iaht, dacă să iasă cu toții cu barca, însă nu știa dacă va ieși bine și bănuia că Douglas nu va fi prea încântat să aibă atâția oameni la bord.

În cele din urmă reveniră la ele și la prezent. Și, inevitabil, la subiectul Rob.

— Și ai de gând să iei legătura cu el? Să afli răspunsul la acele întrebări?

— Ce întrebări? Am spus eu ceva de întrebări?

— Serios? replică Amelia ridicând din sprânceană.

— Bine. Recunosc că sunt curioasă. Aș avea o întrebare, două.

— Una, două, sigur. Amelia zâmbea. Arăta ca și când ar fi făcut o glumă pe care Susannah nu o înțelese.

Era ușor enervant, chiar dacă asta venea din partea unei persoane pe care o iubea atât de mult.

— Nu. N-o să iau legătura cu el. De ce aş face asta?

— Tu să-mi spui. Amelia ridică din umeri.

— Nu. Scutură din cap. N-o voi face. În niciun caz. E deja istorie. Ce-a fost, a fost.

— Și alte clișee.

— Se numesc clișee pentru că sunt adevărate, să știi. În plus, viața e destul de complicată și așa...

— Însă nu e nici tocmai fericită... Amelia rosti cea ultimă replică atât de încet, încât nici măcar nu fu sigură că Susannah o auzise. Dacă da, nu o luă în seamă.

Susannah avea perfectă dreptate; Amelia nu-l plăcea pe Douglas. Sau cel puțin nu atât de mult pe cât îl plăcea Susannah. Sau îl plăcuse – căci în ultima vreme părea să-l placă tot mai puțin. Nu putea înțelege – chiar dacă încerca să privească lucrurile obiectiv – ce anume vedea Suze la el. Era tot timpul morocănos și dominator. Amelia nu avea nimic împotriva diferenței de vârstă, însă Douglas i se păruse aproape bătrân când îl văzuse prima dată, cu opt ani în urmă. Suze nu părea să se distreze prea mult cu el. Iar Suze chiar putea să se distreze. Nu era o trăsătură evidentă a ei, însă Amelia o cunoștea de multă vreme și știa de ce era în stare. Dacă avea în preajmă oameni care știa cum să o facă să se distreze. Din păcate, Douglas nu era un astfel de om. Pe deasupra, se purtase ciudat în privința copiilor la începutul relației lor, iar Amelia nu uitase asta. Susannah știa, bineînțeles. Nu încercase să se

ascundă atât de mult cât o făcea în ultimul timp. Însă era mai simplu să evite astfel de discuții în prezent. Nu putea rezista să nu o împungă și să nu comenteze din când în când, dar încerca să nu întrecă prea des limita. Nu mai întrebuse de ani de zile de căsnicie sau de copii. Chiar o iubea pe Susannah.

Acum se îmbrăcau, cu pielea mai moale și mai netedă și mai relaxate decât fuseseră cu câteva ore în urmă. Locul se închidea la zece seara – mereu plecau ultimele, iar Susannah își spuse că dacă se răsfăța și lua un taxi spre casă, ar fi putut să fie în pat la 10:45 și adormită deja la 11, înainte să dispară amorțeala aceea delicioasă care îndemna la somn.

În timp ce stăteau una lângă alta în sutien și chiloți, Susannah observă că Amelia era mai slabă decât în mod normal.

— Ai slăbit? Susannah îngustă privirea și o măsură iscoditor din cap până-n picioare.

— Un pic, răspunse Amelia ridicând din umeri.

— Cred că mai mult decât un pic. Cât?

Amelia avea răspunsul pregătit. Cam șase kilograme din primăvară.

— Uau. Era mult. Amelia oricum nu cântărea mai mult de cincizeci și patru de kilograme. Nu cântărise niciodată mai mult, în afară de perioadele în care fusese însărcinată. Chiar și atunci își purtase bebelușii ca și când ar fi fost niște mingi de fotbal, iar la botez deja revenise la hainele normale.

— Cum ai reușit? Nu mi-ai spus că ții regim.

Amelia își trase blugii. Îi atârnavu pe coapse, iar când se întoarse văzu că nu-i stăteau strânși pe fund așa cum ar fi trebuit. Aproape curgeau de pe ea. Era ciudat felul în care se observa mai bine când era îmbrăcată că slăbise. Își strânse cureaua.

— Nu m-am străduit.

Asta chiar nu avea nicio explicație. Șase kilograme erau prea mult.

— Ești bine?

Amelia rămase nemișcată și se opri din încheiat cămașa.

— Nu știu.

Susannah simți un fior de spaimă și își lăsă mâna pe brațul prietenei ei.

— Meels?

Amelia o îndepărtă.

— Nu e mare lucru. Susannah, nu fi dramatică. Am slăbit un pic, atâta tot. Fără să vreau.

Nu părea deloc în regulă.

— Și?

— Și transpir noaptea. Atât de mult că ud cearșafurile.

Susannah nu știa ce putea însemna asta.

— Te simți bine?

— Nu mă simt rău. Adică am niște dureri. Ca la gripă – mă dor umerii. Însă nu. Nu mă simt bolnavă.

— Și?

— Și ce?

— Și când ai programare la doctor?

- Vezi? De asta prefer să nu mă confesez.
- Prostii. Bineînțeles că o faci. Tocmai de asta.
- Ca să mă bați la cap?
- Nu te bat la cap. Când?
- Săptămâna viitoare.

Susannah se îngrijoră și mai mult când află că Amelia deja își făcuse programare. Asta însemna că și ea se gândea că ceva era în neregulă – ura doctorii aproape la fel de mult ca prietena ei.

— E suficient de repede?

— Este tot ce au putut face cei de la asigurările de sănătate.

Asta așa era. De fapt, din experiența lui Susannah, era chiar repede.

— De ce vorbim abia acum despre asta? Suntem aici de ore întregi și am sporovăit despre mine, iar tu nu mi-ai spus nimic...

— Nu e nimic de spus. Mă duc la doctor.

— Sună-mă. Îndată ce mergi.

— Te sun. Dacă îmi promiți că nu mă bați la cap. Și stai departe de Wikipedia și nu căuta simptomele pe Google. Te cunosc. Nu vreau un diagnostic mincinos, mulțumesc.

— Nu-ți pot promite asta.

Când se despărțiră, Susannah își îmbrățișă prietena ceva mai strâns decât de obicei.

Amelia se simți brusc foarte ușoară în brațele ei.

— Lasă-mă.

— Nu. O mai strânse încă o dată, apoi îi dădu drumul,

înghiontind-o ușor. Și mănâncă un baton de Dairy Milk, pentru numele lui Dumnezeu. Nu pot să mă mai dezbrac în fața ta dacă o să ajungi precum Carol Vorderman.

— Carol Vorderman. Amelia se îndepărtă, râzând și scuturând din cap. Nu puteam să fiu Kate Moss. Trebuia să fiu Carol Vorderman...

Septembrie

La trei săptămâni după seara petrecută la Porchester Spa, Susannah simțea cum îi crește tensiunea arterială doar intrând în mica sală de așteptare a spitalului la care fusese trimisă Amelia. Prietena ei o rugase să o însoțească și nici n-ar fi visat să nu o facă, însă tot ura acel loc. Detesta spitalele. Nu-i plăcea deloc felul în care miroseau. Mai erau câteva grupuri de persoane care așteptau la secția de oncologie, iar Susannah încerca să facă abstracție de ele. Unii dintre acei oameni erau bolnavi. Alții, chiar pe moarte. Era înfiorător. Nu era un cuvânt matur, își dădea seama de asta, însă era cuvântul cel mai potrivit pentru senzația pe care i-o dădea acel loc. Iar acum Amelia, care stătea lângă ea și sorbea dintr-o cafea cu lapte la pahar de carton, putea fi bolnavă. Poate avea... nu îndrăznea să rostească acel cuvânt nici măcar în gând. Avea o presimțire rea. Pulsul i se accelerase și și-ar fi dorit să fi mâncat la micul dejun.

Încercă să-și amintească ultima dată când intrase într-un spital. Își dădu seama că avusese o viață norocoasă. Nu fusese internată niciodată. La zece ani își rupsesse

clavicula, însă asta însemnase doar vreo două vizite la policlinică, de care își amintea destul de vag; i se imprimase mult mai bine în memorie cât de supărată fusese că nu primise un ghips cu care să facă senzație. Alastair își scosese amigdalele în același an și își amintea că stătuse pe patul lui, o vizitatoare fericită, care-i adusese înghețata prescrisă de medic, însă nu-și amintea decât înghețata – ciocolată și căpșune. Nici mama nici tatăl ei nu fuseseră internați pentru vreo boală gravă. Aveau șaiszeci de ani și niciunul nu luase nici măcar

o pastilă de tensiune. Nimeni dintre cei apropiați nu murise în spital, cu excepția bunicilor ei, însă atunci era foarte mică – poate îi vizitase, dar nu ținea minte.

¹ Se părea înspăimântător, acum că se gândea la asta, cât de puțin fusese marcată viața ei de ideea de tragedie. O făcea să reflecteze la ce-i rezerva soarta... exact acela era procesul morbid de gândire care pune stăpânire pe ea când era nevoită să între într-un spital, și de aceea și-ar fi dorit să se afle oriunde în altă parte. Răsfoi un număr vechi de doi ani din *Country Life*, cea mai bună opțiune oferită de teancul de reviste cu colțuri îndoite din sala de așteptare. Încercă să se întrebe cine locuia în casa de cinci milioane de lire din Cotswold care era la vânzare din aprilie 2008, însă nu era prea ușor să-și distragă atenția.

Nu venise cu prietena ei, cu o săptămână în urmă. Amelia spusese că nu avea nevoie de însoțitor pentru teste, ci pentru rezultate.

— Nu sunt sigură că sunt persoana cea mai potrivită să

te însoțesc, Meels. Am sindromul cronic al halatului alb și nici măcar nu e programarea mea.

Amelia zâmbi, fără să ridice fruntea din exemplarul ei antic din *Good Housekeeping*.

— Ești exact persoana potrivită. Știu că ești un copil mare cu lucrurile astea. Cea mai inutilă parteneră de nașteri din lume. Însă va trebui să treci peste asta. Fii tare, scumpo. Treaba ta e să mă înveselești pe mine. Să mă faci să râd.

Părea un fel de ordin. Deja avea ochii în lacrimi și încă nu auziseră nimic rău.

— Ultimele trei dăți când am fost într-un astfel de loc au fost tot vina ta.

— Compari secția de nașteri cu cea de oncologie?! o împunse Amelia.

— Sânge, groază, urlete și băieții în halat alb. Mie mi se pare destul de asemănător.

Amelia îi dădu un ghiont în braț.

— Aici nu e sânge. Iar eu nu am urlat.

Și chiar nu uriașe. Fusese aproape tăcută și cât se poate de curajoasă și, cu toate că Susannah nu ar fi recunoscut, fusese fascinată de prietena ei. Jonathan, pe de altă parte...

O asistentă de vârstă mijlocie cu o mapă în mână își făcu apariția și strigă numele Ameliei fără să ridice privirea.

Susannah o strânse ușor de mână și se ridică.

— Haide. Să mergem... doar dacă nu vrei să rămân aici.

Amelia se uită urât la ea, apoi făcu o grimasă.

— Nu cred că vreau asta.

Când intrară, domnul Swift stătea la birou și citea niște documente, însă traversă încăperea să dea mâna cu ele, apoi le făcu semn spre două scaune, iar el se așeză pe marginea mesei de lucru la câțiva metri distanță. Era tânăr și chipeș, în sensul de bine făcut, după cum spusese Amelia (dând de înțeles că bine făcut nu era deloc tipul ei). Nu avea halat alb, doar o cămașă în carouri și pantaloni largi de bumbac.

— Cum te simți, Amelia?

Ea dădu ușor din umeri.

— La fel ca înainte. Însă mai speriată. Hai să terminăm odată – aveți rezultatele, nu?

El trase adânc aer în piept, apoi îi zâmbi larg.

— În regulă. Îmi amintesc. Îți spun direct.

Bietul băiat – Dumnezeu știe ce i-o fi îndrugat Amelia cu o săptămână în urmă.

— Deci uite... foarte direct, după cum ai cerut. Ai cancer. Nu făcu vreo pauză. Însă era mult prea direct pentru Susannah. Simțea că o lua cu amețea. Ai limfom Hodgkin, continuă el. Este un cancer al nodulilor limfatici. De asta ai ganglioni în umăr. Testele de sânge, RMN-ul și razele X pe care le-ai făcut săptămâna trecută au confirmat asta.

Susannah o privi consternată. Nu știuse câte teste făcuse prietena ei în ultima săptămână. Urmărise destule episoade din *Spitalul de urgență* și *Anatomia lui Grey* cât să știe ce erau RMN-urile. Și-ar fi dorit să fie acolo, în ciuda

fobiei pentru spitale.

Amelia dădu ușor din cap.

— Știam eu. Cumva, într-un fel foarte amuzant, e o ușurare să vă aud spunând asta. Știam că era ceva grav.

— Și chiar e grav. Evident. Nu aș putea folosi alt termen. Însă am și multe vești bune, și nu doar ca să o mai îndulcesc pe cea rea. Sunt destul de sigur de ceea ce spun acum. Dacă e depistat rapid și tratat corespunzător, rata de supraviețuire e de nouăzeci la sută timp de cinci ani.

— Și l-am depistat din timp?

— Cred că da, răspuse el, dând afirmativ din cap. Ești în ceea ce noi numim Stadiul unu. Asta chiar este o veste bună, căci înseamnă că e afectată o singură regiune de noduli limfatici – regiunea superclaviculară. Făcu un semn către umerii Ameliei. RMN-ul și razele X nu arată că s-ar fi răspândit.

— Și îl puteți trata corespunzător?

— Absolut.

— Însă asta înseamnă chimioterapie, nu?

Medicul dădu afirmativ din cap.

— Acesta e tratamentul standard pentru astfel de cazuri. Te vom înscrie într-un program de tratament numit chimioterapia ABVD. Numele provine de la cele patru medicamente care formează cocktailul. Denumirile lor complete sunt: aureomicină, bleomicină, vimblastin și dacarbazin.

— Pot să primesc și umbreluță și cireașă confiată în pahar? Sunt sigură că toți întrebă asta, nu? Bum, bum.

— Poți să primești ce vrei, draga mea. Susannah își urmări atent prietena, mușcându-și buza de jos. Nu avea să plângă. Nu putea. Nu și dacă Amelia nu plângea.

— Cât timp va trebui să fac chimioterapie?

— Aș vrea între șase și opt luni. Ca să ne asigurăm. Apoi, dacă totul merge bine, vii la control din șase în șase luni.

Susannah știa că acea perioadă de timp era o lovitură. O văzu pe Amelia coborându-și o clipă privirea spre mâini, apoi ridicând-o din nou. Își umflă obrajii, după care expiră încet.

— Și o să-mi cadă părul? Își puse ambele mâini pe cap.

Nu pot să cred că ăsta e primul lucru la care mă gândesc...

El dădu din cap.

— E primul lucru la care se gândesc mulți oameni.

Și, da, cel mai probabil o să-ți cadă părul. Acum există anumite tratamente care împiedică asta, dar în cele mai multe cazuri se întâmplă și ar trebui să fii pregătită. Începe după primele două tratamente. Majoritatea femeilor se tund scurt pentru ca șocul să nu fie prea mare. În primul rând o să te simți obosită – mai ales în primele două zile după fiecare tratament. Probabil o să ai și niște grețuri, însă aici am făcut progrese mari – avem niște antivomitivă foarte bune. Și imunitatea îți va scădea drastic, așa că va trebui să fii atentă la infecții.

— Atunci ar trebui să scap de copii. Atrag microbii ca niște magneți.

— Nu e necesar, răspuse domnul Swift zâmbind. Trebuie doar să fii mai atentă. Într-adevăr, dacă au gripă sau ceva asemănător ar fi bine să-i duci la bunici sau, poate, la prietena care te însoțește.

Cumva voia să o tragă de limbă? Rostise cuvântul „prietenă” pe un ton ciudat. Cumva se întreba de ce soțul Ameliei nu era alături de ea? Susannah nu era prea sigură dacă jurământul lui Hipocrat îi dădea voie să flirteze cu o femeie pe care tocmai o diagnosticase cu cancer. Însă era ceva obișnuit când venea vorba de Amelia. Văzuse de mai multe ori asta de-a lungul anilor, dar niciodată într-o secție de oncologie...

— O să mă asigur că are grijă, interveni Susannah.

Se lăsă o tăcere scurtă. Chiar dacă se prinsese, Amelia nu-i dădea apă la moară.

— Amelia, mai ai și alte întrebări?

— Cred că o să am nevoie întâi să mă obișnuiesc cu asta, răspuse ea scuturând din cap.

— Sigur. Mă poți suna oricând. Dacă vrei să afli ceva. O să stabilim prima ședință încă de azi. Începem de acum, da? Ea dădu afirmativ din cap. Părea mai mică, copleșită de toate acele vești. Și, Amelia, continuă medicul. Chiar cred că rezultatul va fi pozitiv. Ești tânără și puternică și nu ai și alte boli. Totul e în favoarea ta.

Afară, Susannah o cuprinse în brațe.

— Meels, îmi pare atât de rău.

Amelia o înlătură fără prea multă blândețe.

— De ce îți pare rău? L-ai auzit. Nouăzeci la sută după

cinci ani. Dacă e să ne luăm după statistica aceea care spune că vom face cu toții cancer la un moment dat, înseamnă că eu sunt norocoasă să scap acum.

— E și ăsta un punct de vedere, cred.

— E *cel mai bun* punct de vedere, Susannah.

Era un ordin, nu o rugămintă. Amelia redevenise ea însăși, cel puțin pentru moment. Nu-i luase prea mult.

— O să le spui celorlalți?

— Nu chiar acum.

— Dar trebuie să-i spui lui Jonathan, nu?

— Da, sigur. O să-i spun și o să le spun și mamei și tatei, cred, dacă îl prind în afara terenului de golf. Și cam atât acum.

— Și copiii? Elizabeth avea cincisprezece ani, iar Victoria treisprezece. Își vor da seama că ceva e în neregulă.

Și Samuel la fel. Copiii nu sunt proști. Și nici orbi.

— Nu încă, răspunse Amelia pe un ton emfatic.

Nu până nu va fi nevoie.

— Ești sigură?

O fixă cu o privire care nu lăsa loc de tocmeală.

— Da.

În mașină, în drum spre casă, Amelia deschise radioul și începu să cânte și ea, tare și fals. Mereu făcuse I asta.

Chiar în noaptea de după plecarea lui Jonathan, după jumătate de sticlă de vin roșu, Amelia își vărsase paharul în fața prietenei sale încercând să explice de îi ceruse să se mute. „îi plăcea la nebunie când cântam odată cu

radioul. Înțelegi, îi plăcea *la nebunie*. Acum îmi spune să tac în secunda în care încep. Chiar îl enervează.”

La început, lui Susannah i se păruse un motiv prostesc. Însă ajunsese să înțeleagă. Ei încă îi plăcea la nebunie când cânta Amelia. Iar în acea zi îi plăcea mai mult decât oricând. Amelia nu mai voia să discute despre problemă, asta era evident. Susannah știa că nu era negare, cât un refuz încăpățânat de a se lăsa pradă disperării sau fricii. Era extrem de curajoasă, ca întotdeauna.

— Crezi că Swift flirta cu mine?! întrebă Amelia între refrene, făcându-i cu ochiul.

— Bineînțeles că da. Susannah făcu și ea cu ochiul. Bietul om habar n-are că nu e genul tău.

— Cred că genul meu ar putea să se schimbe. Aș putea să dezvolt o relație ca a doctorului Kildare...

Susannah își ascultă prietena distrugând o baladă de-a Christinei Aguilera și și-o aminti născând-o pe Elizabeth, cu cincisprezece ani în urmă. Amelia decretase că Susannah trebuia să fie acolo. Nu o dorise pe mama ei – pe motiv că s-ar fi agitat prea mult – dar susținuse că avea nevoie de o femeie lângă ea. Se gândise că era foarte posibil ca Jonathan să clacheze când lucrurile deveneau mai dure, iar ea dorea să aibă alături pe cineva pe care să se poată bizui. Apoi făcuse cu ochiul și mărturisise că nu fusese chiar sută la sută sigură în privința lui Susannah, însă că aceasta era singura femeie pe care o putea lăsa să o vadă cu picioarele în sus și fără chiloți, așa că nu avea de ales. Susannah acceptase, cu condiția strictă să nu se afle

lângă locul pe care ea îl numise atât de eufemistic „punctul terminus”. Însă, bineînțeles, când venise momentul, îi fusese imposibil să nu se uite. Și fusese la fel de uimitor pe cât spusese toată lumea. Scârbos. Însă uimitor. Cel mai mult o șocase Amelia însăși. Avusese dreptate când se lăudase cu tăria ei. Îi făcuse pe toți cel din salon să râdă. Aproape până la capăt.

Când ajunsese acasă, după ce o lăsase pe Amelia îmbrățișându-o încă o dată și promițându-i că va suna a doua zi, Susannah fu recunoscătoare pentru pustietatea sumbră a încăperilor. Își scoase pantofii lângă ușă, apoi se duse la bufetul din sufragerie și își turnă un pahar de coniac – prima sticlă la îndemână care nu necesita complicația unui mixer sau a unui cub de gheață. Se tolăni pe canapea fără să aprindă lumina și începu să plângă, î se părea înspăimântător, iar efortul de a încerca să pară veselă toată ziua de dragul Ameliei fusese mai epuizant decât își imaginase. Fu o ușurare să nu se mai prefacă.

Moartea și tragedia stătuseră departe de Susannah și, undeva în subconștientul ei, se întrebese întotdeauna când aveau să apară. Poate că se întâmplase atunci și acolo. Dumnezeu, Amelia ar fi fost furioasă dacă ar fi știut la ce se gândea. În timp ce stătea în beznă, dând pe gât alcoolul, își derulă prin minte tot felul de scenarii – ea și copiii îmbrăcați în negru la cimitir; Amelia palidă și slăbită pe patul de moarte, purtând discuții de tipul celor pe care le avea Debra Winger în *Terms of Endearment*. Continuă să plângă și să sughiță, analizând toate posibilitățile pe care

le-ar fi putut oferi viitorul.

Ultima dată când fusese înspăimântată... fusese din cauza lui Rob. În 1990, când luptase în Golf. Stătuse întinsă în pat nopți întregi întrebându-se unde era, ce i se întâmpla, cuprinsă de o teroare de care nu reușea să scape, derulând prin mintea insomniacă tot felul de scenarii.

Și iată cum el se strecura din nou, aproape nevăzut, în viața ei din prezent. Trecuseră ani întregi fără ca ea să se gândească măcar la el, și acum îi invada iarăși gândurile.

În acel stadiu se afla când se întoarse Douglas acasă. Pentru că lumina de afară era stinsă, el intră întâi în bucătărie, iar ea îl auzi deschizând ușile; dulapului și desfăcând o sticlă de vin. Se întoarse pe hol și aprinse lumina, întinzând mâna să ia telecomanda de pe televizor. Ea făcu ochii mici, ca să se ferească de lumina bruscă.

— Iisuse, m-ai speriat de moarte.

— Îmi pare rău. Își duse mâna la ochi.

— Ce faci, de ce stai aici în beznă? Se așeză lângă ea, aplecându-se să o sărute pe obraz, apoi se opri. Plângi? Ea dădu din cap și pufni, iar Douglas își trecu brațul pe după umărul ei. Ce s-a întâmplat? Neprimind răspuns, insistă: Te rog, Susannah, spune-mi ce s-a întâmplat. Mă sperii.

— E vorba de Amelia. O clipă văzu pe chipul lui ușurarea că nu era ceva legat de căminul lor, apoi își schimbă cu grijă expresia și o ascultă în timp ce ea îi povestește ce se petrecuse în acea zi. Pentru ea era o dramă foarte aproape de căminul ei. Amelia era una dintre persoanele pe care le iubise cel mai mult, aproape

dintotdeauna. Amelia *era* familia ei.

Douglas dădu toate replicile pe care le putea da în asemenea cazuri, rostind toate platitudinile și clișeele care se spun de obicei despre boli. Apoi pregăti cina.

Ea își spuse că nu era vina lui, că el nu prea înțelegea ce se întâmpla de la o vreme încoace.

Chiar înainte ca Susannah să meargă la culcare, pe la unsprezece, Amelia o sună pe mobil. Ca de obicei, trecu direct la subiect.

— *Trebuie* să îl suni pe Jonathan.

— E... Cât e ceasul? Meels, e târziu.

— Atunci îl suni de dimineață.

— Și de ce anume să-l sun eu?

— Pentru că a înnebunit.

— I-ai spus?

— Da. L-am sunat în după-amiaza asta, după ce m-am lăsat acasă. I-am povestit ce ne-a spus domnul Swift, i-am zis că nu e mare lucru, dar s-ar putea să am nevoie să-i țină el mai mult pe copii, după ce încep tratamentul...

— Și... Susannah și-o putea imagina cu ușurință pe Amelia orbindu-l pe Jonathan cu acea informație. Probabil i-o transmisese ca pe o declarație firească. Chiar îi părea rău pentru el, bietul băiat. Și nu era prima dată.

— Și s-a speriat. Cred că plângea. A tăcut câteva minute, apoi s-a auzit un pufnit în fundal. După care a început să vorbească prostii.

— Cum adică prostii?

— Vrea să se mute înapoi.

— Poftim?!

— Exact. Exact așa. Mi-a spus direct. De unde o fi scos-o?

Susannah bănuia de unde o scosese, dar nu îndrăznea să spună.

— Și tu ce-ai zis?

— L-am întrebat ce-o să spună Jess. Susannah știa că Jess era femeia cu care ieșea Jonathan de câteva luni încoace. Iar el a continuat cu monologul lui ridicol. Mi-a spus că Jess nu e atât de importantă. Că eu sunt mama copiilor lui... bla, bla, bla... Apoi a început să-mi spună cât de rău îi pare că lucrurile au luat-o razna.

— Bietul om.

— De ce bietul om?

— Haide, Amelia, îl suni, îl anunți că ai cancer și te aștepți ca el să vină cu un răspuns coerent și rațional?

— Nu m-am așteptat la asta.

— Atunci ești naivă. Ascultă, nu-mi place să fiu vocea rațiunii în povestea asta, însă o cauți cu lumânarea. Am băut și e târziu. Iar dacă îți place atât de mult să fim directe, o să fiu directă cu tine. Știuse că va veni și acel moment, dar coniacul îl făcuse să vină mai devreme. Chestia asta chiar e *mare lucru*. O să continui să te prefaci că nu e, foarte bine. Însă nu te poți aștepta ca noi toți să fim de acord cu asta. Iar el e unul dintre oamenii care te iubesc, oricât de neplăcut ar fi pentru tine să recunoști asta. Și la fel sunt și eu. Ne pasă și suntem speriați și, ca să-ți spun drept, noi suntem cei normali în acest mic

scenariu pe care ți l-ai făcut...

Amelia tăcea. Susannah se gândi că avea să-i închidă, însă peste o clipă o auzi:

— Spune-mi ce simți de fapt, da?

Râseră amândouă. Era o reacție clasică din partea Ameliei. Nu însemna că acceptase tot ce spusese Susannah, dar nu însemna nici că n-o făcuse.

— Deci? Tu vrei să se mute înapoi?

— Nu-mi vine să cred că mă întrebi așa ceva.

Amelia îi ceruse lui Jonathan să plece în urmă cu trei ani. De atunci el locuia într-un apartament închiriat în Chiswick, la câțiva kilometri de casa ei. Divorțul lor se definitivase în urmă cu un an. Și ieșea cu Jess de vreo șase luni.

Susannah oftă. Știa că până la urmă avea să cedeze, acceptând să-l sune pe Jonathan.

— Ce anume vrei să-i spun exact?

— Vreau să-l faci să înțeleagă că nu am chef să se poarte așa. Nu am nevoie. Nu vreau. Nu voi accepta. Deci o să vorbești cu el?

— Dacă tu crezi că ajută, sigur că o să vorbesc.

— Știu că o să ajute. Ține la tine și o să te asculte.

— Și tu?

— Eu pur și simplu te iubesc. Nu ascult de nimeni. Știi asta.

Și Susannah ținea enorm la Jonathan. Erau prieteni de foarte mult timp. De fapt, îl cunoscuse înaintea Ameliei. Fusese prezentă când se întâlniseră prima dată, într-un

grup mare dintr-un bar aglomerat și plin de fum din Clapham Common. Se simțiseră încă de atunci scânteile dintre ei, chiar și prin fum și norii de beție.

Jonathan fusese întotdeauna un tip taciturn și timid. După câteva băuturi, Ameliei i se potrivea cel mai bine termenul de prădătoare. Susannah obișnuia să-i spună că se purta ca un bărbat. Nu era chiar o târfă – sau cel puțin prietena ei cea mai bună n-ar fi descriso niciodată așa. Nu avea o listă foarte lungă de cuceriri (cu toate că întotdeauna fusese mult, mult mai lungă decât a lui Susannah). Pur și simplu căutase întotdeauna să obțină ce dorea. Cu avânt, apetit și entuziasm. Și fără să stea să se gândească prea mult. Dar, așa cum își amintea Susannah, elementul neobișnuit în acea noapte fusese că Jonathan *nu* fusese dus târș la ea acasă după ce plecaseră de la bar. Schimbaseră numerele de telefon, ieșiseră împreună. Trecuseră deja câteva săptămâni – trei sau patru – înainte ca Susannah să se trezească și să-i găsească haina în cuier. Asta îi dăduse de gol.

Pe când cele două împărțeau a doua lor casă, apartamentul din Latchmere Road, ea îl numise pe Jonathan „intrusul”. Era mereu acolo, întins pe canapea duminica dimineața, folosindu-le apa caldă și prosoapele uscate. Dacă n-ar fi fost vorba de Jonathan, probabil ar fi deranjat-o. Însă întotdeauna fusese omul cel mai fermecător pe care îl cunoscuse vreodată, iar ei i se părea imposibil să se supere pe el. Mereu acceptase totalitatea prieteniei lor – el întotdeauna le numise „nevesticile” lui,

cu toate că de câte ori făcea asta primea câte o pernă în cap. Pe deasupra, în scurt timp i se alăturase și Sean, și așa se născuse grupul de patru în care pe vremea aceea se distraseră atât de mult.

Prin urmare, îl sună. Chiar atunci, deoarece avea la fel de multă nevoie de el pe cât probabil avea el de ea. Amândoi o iubeau pe Amelia, iar dacă trebuiau să fie puternici de dragul ei, aveau nevoie să capete putere unul de la celălalt.

Se întâlnește două zile mai târziu, după slujbă, într-un bar din apropierea biroului lui Susannah de pe Adam Street – Jonathan lucra ca agent de bursă în apropiere de Fleet Street. Ea ajunsese prima, iar când apărură el deja băuse jumătate de pahar de vin alb din sticla pe care o comandase. Se ridică să-l salute, iar el o îmbrățișă lung, făcând-o să se simtă ușor emotivă. Îi era dor de Jonathan și Amelia. Îi era dor de prietenul ei. Nu era ca și când Amelia i-ar fi cerut să țină cu vreunul din ei (oricum nu existau tabere, căci nu fusese vreun război). Pur și simplu viața galopase într-un ritm nebunesc. O văzuse pe Amelia. Îi văzuse pe copii. Însă nu-l văzuse pe el.

Observă că îi crescuse părul, iar Jonathan își trase timid de buclele de pe gât.

— Încerc să-l las mai lung, spuse el, ca un fel de explicație. Se pare că mă face să arăt mai tânăr. Și crește ca iarba. Ar trebui să-l mai retușez.

Chiar îl făcea să arate mai tânăr, deși el niciodată nu-și arătase de fapt vârsta. Avea fața rotundă și aproape fără

riduri. Susannah își spuse că probabil lui Jess îi plăcea să-l aibă mai lung. După cum spunea Elizabeth, Jess era „dezgustător de mai tânără” decât tatăl ei, deși în opinia Ameliei avea vreo treizeci de ani. Adolescenții sunt ființe care judecă ușor când vine vorba de părinți. Susannah nu și-l putea imagina cu altcineva. O durea puțin că nu menționase nimic de Jess – asta dacă Jess era cea care dorise să-și lase părul mai lung. Ca și când secretul ar fi plutit în aer între ei. Un secret prostesc care nici măcar nu prea era secret. Însă era ca și când el s-ar fi simțit vinovat, deși, evident, nu avea de ce.

Îi turnă un pahar de vin din sticlă, iar el își scoase haina și se așeză în fața ei.

— Noroc. Ridică paharul și îl ciocni de al lui.

— Pentru Amelia. El lăsa paharul jos fără să bea.

Susannah văzu că mâna lui tremura ușor.

— Jonathan, o să se facă bine.

— De unde știi? Își trecu degetele prin păr.

— Nu *știi*. Nu au cum să ofere vreo garanție. Însă are șanse foarte mari. L-au depistat din timp și îl tratează în forță. Ți-a spus și ea asta, nu? Nouăzeci la sută șanse de supraviețuire pentru cinci ani. Mi-a spus că ți-a povestit deja asta când ați vorbit.

— Da, mi-a spus, murmură el, făcând un semn aprobator din cap. Ți-a spus și ce am răspuns eu?

— Desigur.

— Așa că ai fost trimisă să-mi bagi mințile în cap, nu?

— Nu am fost „trimisă”¹ nicăieri.

— Mincinoaso. Nu te-am văzut de luni întregi. Avea un ton de reproș.

— Știi și îmi pare rău.

— Nu trebuie să-ți pară rău. Mi-e dor de tine, Susannah, atâta tot.

Părea trist.

— De fapt mi-e dor de tot. Și acum.

— Știi că îți e. Rămaseră tăcuți o clipă, după care Susannah se interesează: Deci cum îți merge cu Jess?

— Știi și de asta, nu? pufni el.

— Nu avem secrete. Știi doar.

— Asta înseamnă că Amelia îți spune totul? Ea dădu afirmativ din cap. Și ce părere are de asta?

Amelia nu i se confesase pe această temă, așa că Susannah ridică din umeri.

— Doar nu era să rămâi singur toată viața.

El zâmbi. Nu era răspunsul la care probabil se așteptase. Nu era chiar un răspuns la întrebarea lui, însă o cunoștea bine pe Susannah și știa că nu va primi mai mult de-atât.

— E bine.

Ea ridică din sprânceană.

— Cel mai sec răspuns afirmativ din lume.

— E bine. Ce pot să-ți spun, Suze? Nu e cine știe ce. Nu sunt îndrăgostit.

— Nu ești îndrăgostit în sensul „nebunește”?

— Nu, râse el. Nu sunt îndrăgostit în sensul „nu mă gândesc prea mult la ea când nu suntem împreună”. E o față drăguță. Sunt flatat, cred, din perspectiva tristă a

divorțatului de vârstă mijlocie. Și cam atât. Sex și un suflet cu care să-mi petrec nopțile de duminică.

Susannah simți un val brusc de milă pentru Jess, deși nu o cunoscuse. Aflase prima dată despre ea pentru că Victoria se dăduse de gol, iar Victoria era singura la curent, deoarece își înfruntase tatăl cu câteva săptămâni în urmă din pricina unui ruj pe care îl găsisese în baie. „Nu e deloc nuanța cea mai potrivită pentru tine, tată!” Fusese foarte încântată de gluma ei.

— Îmi pare rău, spuse el scuturând din cap, asta mă face să par un ticălos. E o fată drăguță.

— Ai mai spus asta. O faci să pară ca o prezentatoare de la *Blue Peter*.

— Chiar este. Adică drăguță, nu prezentatoare. Dar sunt la mii de kilometri distanță de a fi pregătit pentru ceva serios. Am informat-o. Știe. Nu o duc de nas. Ea spune că se mulțumește cu un flirt. Susannah ridică din nou sprânceană, iar Jonathan continuă grăbit: Știu, știu. Nu ar trebui s-o cred.

— Nu. Susannah nu le cunoștea personal pe toate femeile din lume, însă un sondaj în rândul celor câteva sute pe care le știa ar fi arătat că indiferent de procentul celor care pretindeau că se mulțumesc cu un flirt, doar foarte puține vorbeau serios.

Oare nu-i spusese ea însăși lui Douglas că era fericită să nu se mărite, când el îi pusese pe tavă bine cunoscutul discurs cu „Am încercat, ai încercat și tu și n-a mers pentru niciunul dintre noi, așa că hai să rămânem așa cum

suntem acum"? Atunci, la început, vorbise serios, însă, bineînțeles, nu pentru mult timp.

— Și nici nu o cred. Promit că o să am grijă. N-o s-o lungesc dacă o să consider că ea s-a atașat prea mult. Dar mă simt singur, Susannah. Înțelegi asta, nu? Am plecat dintr-o casă plină de copii zgomotoși și cu o soție cu care împărțeam patul și am ajuns într-un apartament gol. Și, dacă îți aduci aminte, nu a fost alegerea mea.

— Știu. Jon, nu trebuie să te aperi în fața mea. Eram acolo, ai uitat?

El își masă ceafa.

— Oricum... asta nu pare să mai conteze prea mult acum.

— Nu. Își privi mâinile cu care ținea paharul.

— Deci, cum se simte?

— Exact așa cum ne-am fi așteptat. Este practică, puternică și hotărâtă.

— Și o crezi?

— Cred că tu o cunoști mai bine ca mine, la urma urmei...

— Nu sunt prea sigur de asta.

— Cel puțin o cunoști foarte bine. Cred că e adevărat, încă nu am văzut fisuri. Și crede-mă că sunt atentă.

— Dar aș vrea să fac ceva.

— Și poți să faci ceva. Poți să încetezi cu dramatismul. No să accepte asta din partea nimănui. Și Dumnezeu s-o aibă în pază pe mama ei dacă începe cu scenele. Nu vrea circ. Vrea doar ajutor cu lucrurile practice atunci când va

veni vremea. Copiii, casa. Astea.

— Sigur că da. Orice.

— Orice, însă nu să te muți înapoi. Trebuie să renunți la ideea asta, Jon.

— Știu. N-ar fi trebuit să spun așa ceva. Pur și simplu am fost... șocat.

Susannah îi puse mâna pe umăr.

— Știu. Nu e în stare să dea asemenea vești cu blândețe. I-am îndurat de prea multe ori reacția la câte o tunsoare nouă de-a mea ca să știu asta. Nu cruță.

— De ce o iubim amândoi atât de mult? De fapt este îngrozitoare. Râse cu tristețe.

— Încă o iubești, nu?

— Mai mult decât aș fi știut vreodată înainte să mă sune ca să-mi dea vestea asta.

Ochii lui se umplură de lacrimi, iar ea îi luă mâna fără să spună nimic, căci în acel moment nu era nimic de spus.

Douglas o ceruse o dată de nevastă. Nu la început. La început spusese că nu dorea să se însoare din nou, iar argumentația lui păruse logică. În practică, o așteptase să se îndrăgostească la rândul ei ca să o poată cere. Era unul dintre lucrurile despre care se întrebese mereu dacă le făcuse intenționat – așa cum se nimerea întotdeauna să-și ceară scuze când era obosită. Spusese că avea trei copii și că nu mai voia alții. Nici măcar cu ea.

Că dacă dorea să fie cu el, trebuia să accepte asta. Apoi o lăsase să hotărască singură, iar după două săptămâni îngrozitoare fără el își dăduse seama că putea să accepte

orice atâta timp cât îl avea alături. Se dusesese la el, el o îmbrățișase și o sărutase, iar ea rămăsese.

Cererea în căsătorie, dacă o putea numi așa, venise la trei ani după aceea. Se certaseră – în privința copiilor și a incapacității lui de a i se dedica –, o ceartă îngrozitoare, plină de furie, care părea să le fi distrus relația definitiv. Ea ieșise trântind ușa și dormise la Amelia câteva nopți, iar el venise acolo s-o caute.

— Ne putem căsători dacă asta e ceea ce îți dorești cu adevărat.

Exact acelea fuseseră cuvintele lui. Fără inel, fără lăsat în genunchi, fără flori și, desigur, fără viori.

Însă ea se întorsese oricum cu el acasă.

1988

Bineînțeles, Rob nu o ceruse de nevastă. Erau mult prea tineri. Ar fi fost nebună să se și gândească la așa ceva. Dar asta nu însemna că nu se gândise. Era tânără, iar fetele tinere nu aveau altceva în minte. Petrecuse ore întregi visând cu ochii deschiși. Desenându-i pe doamna Rossi, pe domnul și doamna R. Rossi, pe Susannah Rossi pe caiet în loc să învețe.

Rob își luă examenul pentru carnetul de conducere la trei săptămâni după ce împlinise șaptesprezece ani. El și Frank exersaseră întoarceri și parcări paralele în parcare de la Tesco în fiecare seară, după ora închiderii. Citise *Codul rutier* ore întregi, în timp ce stăteau pe canapea, el cu brațul liber pe după umărul ei, iar ea cu obrazul pe

pieptul lui. Uneori îl testa, numea semne de circulație pe care el trebuia să le deseneze cu degetul în aer, iar alteori – de cele mai multe ori – încerca pur și simplu să-i distragă atenția sărutându-l pe gât și pe urechi până când îl auzea gemând și lăsa cartea jos să o sărute.

Frank îi permisesese fiului său să-i conducă mașina și io împrumuta după ce se întorcea de la slujbă și în weekend. Odată cu mașina și posibilitatea de a călători, cei doi descoperiră o libertate nouă. În sfârșit puteau fi singuri. Acasă la Rob, Frank și Lois le cereau să stea la parter, dar nu prea îi lăsau în voia lor. Erau aproape tot timpul în camera alăturată, vorbind tare. Iar la Susannah acasă era și mai rău. Dacă nu venea mama ei tot timpul sub un pretext sau altul, atunci o făceau Alastair sau Alex. În mașină erau doar ei doi.

Părinții ei considerau că devenise „prea obsedată”* de Rob. Se certau în privința asta – primele certuri adevărate din adolescența lui Susannah, de fapt din viața ei. Mai precis, se certa cu mama ei, în prezența ușor stânjenită a tatălui. Rosemary era convinsă că Rob reprezenta dacă nu neapărat o influență nocivă, atunci prima piesă instabilă dintr-un domino care avea să se răstoarne probabil către lucrurile de care se temea cel mai mult ca mamă – băutură, droguri, examene picate, sex înaintea căsătoriei, sarcini nedorite și boli cu transmitere sexuală. Standardul ei dublu o înfuria pe Susannah – nu îl cicălea niciodată pe Alastair în felul acela – și lipsa ei de încredere o rănea mai mult decât dorea să recunoască.

I se părea neobișnuit și stânjenitor să constate că mama ei nu o înțelegea deloc. Că distanța dintre ele era cu mult mai largă decât fusese vreodată și decât își imaginase vreodată că va fi. Se simțea în defensivă și obligată să aibă secrete, situație care nu-i făcea nicio plăcere. Și își judeca mama, o făcea responsabilă pentru acea atmosferă nouă și neplăcută de acasă. O judeca la fel de aspru pe cât simțea că era judecată ea însăși. Pentru prima dată în viață își considera mama o femeie prostuță.

Într-o seară de vineri, mama ei încercă să o împiedice să meargă la o întâlnire cu Rob. Era vară și se întuneca abia târziu. Copiii de vârsta lor, prea tineri ca să meargă la bar și prea maturi pentru terenul de joacă, se strângeau pe islaz. Susannah dorise să sară peste cină, însă Rosemary pusese piciorul în prag, așa că anunțase că se va întâlni cu Rob după masă. Mama ei începu să o bată la cap că mânca prea repede. Voia să stârnească o ceartă, sau cel puțin așa i se părea fetei. Alastair îi aruncă o privire plină de compasiune, iar Alex își coborî fruntea, preocupat de conținutul farfuriei, însă Susannah mușcă momeala.

— De ce te iei de mine?

— Nu mă iau. Nu cred că cer prea mult dacă vreau să stai cu familia ta și să mănânci frumos. Am avut nevoie de o oră ca să pregătesc cina și nu vreau să o înfuleci în cinci minute, atâta tot.

Susannah ura când mama ei încerca să o facă să se simtă vinovată.

— Însă asta nu e tot, nu-i așa, mamă?

— Ce vrei să spui?

— Adică nu vrei să fiu afară cu Rob.

— Cine a spus ceva de Rob? Mama ei privi către ceilalți comeseni, cu brațele deschise în semn de nedumerire. Am spus eu ceva de Rob?

— Rosemary. Tatăl ei vorbea calm, însă tonul său de avertisment o aprinse imediat pe soția lui.

— Nu mă lua cu „Rosemary”, Clive. Fata asta este obsedată. Știi că am dreptate. Era o expresie pe care o folosea des.

După aceea, disputa urmă modelul deja obișnuit. În ultimul timp se termina când un membru al familiei ieșea trântind ușa. În seara aceea fu Rosemary, care luă o țigară Silk Cut din pachetul pe care îl ținea în cutia de biscuiți și ieși în grădină. Pentru că, după cum spunea mereu, fuma doar când era stresată sau supărată, gestul ei de a scoate țigara din ascunzătoarea aflată la vedere era mai mult o declarație, scopul fiind culpabilizarea fetei.

Aceasta se simțea însă vinovată cu adevărat doar față de tatăl ei. Știa că el încerca să fie un fel de tampon. Că el era cel nevoit să iasă în grădină și să asculte tot ce mai avea mama ei de spus.

Uneori îi auzea vorbind despre ea, când credeau că adormise. De obicei, tatăl îi lua apărarea. Se pricepea să o calmeze pe mama ei. Odată îl auzise întrebând-o exasperat pe Rosemary dacă nu cumva uitase complet cum fuseseră și ei doi în tinerețe. Mama ei tăcuse o clipă, apoi izbucnise într-un râs aparent vesel. „Nu știi că de-asta

îmi fac atâtea griji...?”

Acum el își termina masa.

— Îmi pare rău, spuse ea, coborând privirea în farfurie. Tatăl ei lăsă jos furculița și își puse mâna peste a ei, strângându-i degetele. Însă nu are dreptate, tată, insistă Susannah. Nu în privința asta. Nu are.

— O să se liniștească, zâmbi el aprobator. O să vorbesc eu cu ea. Tu du-te, draga mea. Băieții o să spele vasele.

— Contra cost, mârâi Alex.

Tatăl ei îi aruncă băiatului o privire muștrătoare.

— Tu du-te și distrează-te.

Ea și Rob vorbeau. Mult. Mai mult decât făceau orice altceva, cu toate că părinții lor și mai ales Amelia poate că n-ar fi crezut. Rob parca undeva, lăsa radioul deschis cu volumul scăzut și se mutau pe bancheta din spate, se îmbrățișau și stăteau la taclale ore în șir. Lui Susannah i se părea că nu cunoștea pe nimeni atât de bine pe cât îl cunoștea pe Rob. Sau că va cunoaște vreodată. Sau că va vrea să cunoască vreodată.

Vorbeau despre copilărie și părinți, despre crezurile și temerile lor. Despre unde erau și unde voiau să ajungă. El îi explica decizia lui de a intra în forțele aeriene.

0 Făcea să înțeleagă de ce își dorea atât de mult asta.

1 Se oferise o bursă la Biggin Hill după examenele de nivel O, iar cei de la Royal Air Force îi oferiseră bursa pentru nivelul A. Nu mergea la universitate – în septembrie, după examenele finale de colegiu, avea să plece la Cranwell, în Leicestershire, ca să urmeze cursul de ofițeri cădeți.

Optsprezece săptămâni de instruire intensivă, după cum se părea. Apoi se înrola în Forțele Aeriene. Cel puțin timp de șase ani, însă el spunea că nu se putea imagina făcând altceva. Dorea să zboare. Să aparțină unui lucru. Asta însemna ca viața lui să fie organizată și planificată și, până la un punct, controlată de alți oameni.

Ea credea că îl înțelegea, însă de fapt nu-l putea înțelege cu adevărat. Nu era ceva ce-și dorea ea și nici măcar nu se gândise la așa ceva înainte să-l cunoască pe el. Nu se putea închipui pe ea într-o asemenea viață. Lucrurile pentru care muncise o duceau în altă direcție, opusă. Și nu îi plăcea să se gândească la viitor. Totul avea să se schimbe. Ceea ce până de curând i se păruse palpitant începuse să se transforme într-un presentiment sumbru. Nu dorea să se despartă de el. De fapt nici nu-și putea imagina asta.

Rob văzuse mereu lucrurile altfel. Spunea fără ironie sau tristețe, ci pe un ton cât se poate de firesc, că ea se putea descurca mult mai bine ca el. Îi cuprindea chipul în mâini și o privea în ochi, apoi declara că oricum, măcar o vreme era doar a lui și că nu plecarea lui la Cranwell avea să-i despartă.

— Tu ești făcută pentru lucruri mărețe, Susannah Hammond. Văd asta în tine. Ești atât de isteță, de deșteaptă. Atât de frumoasă și specială. Eu nu sunt nimic din toate astea. Poate doar atunci când zbor. Aici, jos, sunt un om obișnuit. Pentru tine o să mă transform doar într-o amintire. Sper că măcar una dulce. Fericită, însă voi rămâne doar o parte a trecutului tău. Poate că acum sunt

suficient de bun pentru tine, însă nu voi fi pentru totdeauna suficient de bun pentru tine. Nu pentru tine.

O înfuria și o întrista când îi spunea asemenea lucruri. Știa că era deșteaptă. Însă celelalte lucruri pe care le vedea în ea... simțea că erau reale, însă doar când era cu el.

Rob nu vorbea de un viitor dincolo de examenele lor. Iar când nu o putea convinge să nu vorbească despre asta o săruta ca să o facă să tacă, metodă care nu dădea greș.

Atitudinea lui avea ceva de modă veche, și acela era unul dintre motivele pentru care îl iubea. Nu făcuseră niciodată sex pe bancheta din spate a mașinii lui Frank, chiar dacă vehiculul le oferise prima ocazie adevărată pentru asta și chiar dacă amândoi și-o doreau atât de mult, încât era aproape dureros fizic, și chiar dacă apropierea era atât de tentantă. De cele mai multe ori Rob era cel care se stăpânea. Existaseră multe ocazii când Susannah era prea amețită de dorință ca să-l poată opri.

— Dacă se întâmplă, atunci trebuie să fie într-un pat. Unul mare, alb și curat. Nu în grabă, cu teamă că ne-ar putea prinde cineva sau că ne-ar putea bate un polițist în fereastră. Nu cu pantalonii în vine și tu cu puloverul ridicat până în gât. Doar noi, doar noi doi. Te respect prea mult, Susie. În plus, o fac și pentru tatăl meu. E mașina lui și are încredere în mine. Iar dacă crezi că sunt speriat, ai dreptate. Sigur că sunt. Dacă crezi că nu vreau, ești nebună. Nu e nimic – absolut nimic – să vreau mai mult. Dacă îți închipui că...

Ea îl sărută în timp ce vorbea, ca să-l reducă la tăcere.

— Vrei să continui să-mi spui ce crezi tu că-mi închipui, sau mă lași pe mine să-ți mărturisesc? Cred... că ești cel mai bun bărbat pe care-l cunosc. Cred că te iubesc. De fapt, știi asta... și nu mă deranjează să aștept. Pentru că o să se întâmple, Rob. Știi că într-o zi o să se întâmple. Și o să merite așteptarea.

Prezent

Susannah închise ușa cu piciorul în urma ei și se duse direct la bucătărie cu cele două pungi grele pe care le adusese. Întâi trebuia să vâre cumpărăturile în frigider, știa asta, însă o dureau picioarele de la tocurile de șapte centimetri pe care le purtase, iar costumul o strângea – nu-și dorea decât să se schimbe în pijamaua frumoasă din cașmir pe care i-o dăruise Rosemary de ziua ei și pur și simplu să lenevească în fața televizorului, uitându-se la *Holby City* sau ce se difuza. Doug era plecat în delegație, iar ea își plănuse o orgie cu aperitive și seriale toată ziua, ușurată la gândul absenței lui. N-ar fi fost o idee rea să-și ofere o baie lungă cu spumă și o noapte în care să adoarmă devreme. Era exact ceea ce îi trebuia – un pic de spațiu și de egoism. Își luase liber de la serviciu pentru restul după-amiezii – întâlnirea de la Canary Wharf la care fusese după prânz se terminase la trei. O vizitase pe Amelia, însă aceasta era obosită și intenționa să se bage direct în pat. Biata de ea. Spusese că nu putuse să doarmă, pentru prima dată în viața ei de adult, și chiar arăta ca un om care nu dormise. Sub ochi îi apăruseră cearcăne. Era

atât de indignată de insomnie, încât o făcuse pe Susannah să râdă. Pentru ea, să se culce la două noaptea era ceva firesc. Mereu fuseseră diferite din acel punct de vedere. Susannah își aminti cum o contempla iritată pe Amelia dormind în șezut, cu fruntea rezemată de rucsac, într-un tren zgomotos care hurducăia pe undeva prin Europa, în vreme ce ea rămânea cu ochii larg deschiși și singură.

Avea o sută de lucruri de care trebuia să se ocupe la serviciu, însă nu în acea după-amiază. O sunase pe Megan, secretara ei, și se asigurase că nu era nimic care să nu poată aștepta până a doua zi de dimineață. Acum, după ce își scoase pantofii și își lăsă haina pe spătarul unui scaun, urcă scările în ciorapi, trăgându-și bluza din fustă.

Urcase deja jumătate de scară când auzi un zgomot venind de sus și imediat simți un fior de adrenalină pură. Cineva era în casă. Rămase împietrită pe trepte, scotocindu-și mintea după reacția optimă. Cine naiba era? Ușa fusese încuiată. Era plină zi – auzea mașinile trecând pe stradă și vocea unui copil râzând. Nicio urmă suspectă în hol sau pe scări. Prin ușa deschisă a camerei de zi vedea televizorul, încărcătorul de i-Pod, în care încă se afla i-Touch-ul lui Doug. Și geanta ei pe scaunul din hol. Telefonul era înăuntru.

— Cine-i acolo? Nu era probabil cel mai inteligent lucru pe care-l putea face, însă la asta o mânase instinctul.

— La naiba!

Recunoscuse imediat vocea lui Daisy și cea mai mare

spaimă a ei se domoli.

— Daisy? Ce naiba făcea Daisy acolo într-o după-amiază de miercuri? O strigă din nou, simțind iritarea din propria voce.

Neprimind răspuns, continuă să urce. Ușa de la dormitorul pe care Daisy îl împărțea cu Rose era larg deschisă, însă fata nu era acolo. În partea cealaltă a coridorului, camera lui Fin era și ea goală. Ușa dormitorului principal era singura închisă.

— Daisy? Răsuci clanța și întredeschise ușa, tensionată.

— Nu intra!

Însă intrase deja. Daisy era în patul lor. Strânsese cearșaful în jurul ei, însă era clar că pe dedesubt era goală. Prin bumbac se contura forma sânului ei tineresc. Părul îi era ciufulit, ca și când ar fi fost pieptănat pe spate, iar obrajii îi erau foarte roșii. Lângă pat, prietenul lui Daisy, Seth, se grăbea să-și tragă boxerii, respirând agitat. Nu îl văzuse niciodată fără haine. De fapt, ea și Doug abia dacă îl văzuseră și îmbrăcat – Daisy nu era niciodată prea dornică să-l aducă sau chiar să discute despre el – iar spatele lui musculos și fără păr, boxerii care se ridicau peste un dos neted și rotunjit, o șocară într-un fel. Pe moment fu uimită că remarca felul în care arăta, că îi conștientiza prezența la un nivel atât de primitiv. Sexualitatea din cameră era foarte palpabilă, iar ea se simțea ca un intrus. Acești doi tineri frumoși făcuseră dragoste acolo până de foarte curând – asta era cât se poate de evident. În miezul zilei, în patul ei, în cearșafurile

ei. Unde dormea ea cu Doug, tatăl lui Daisy.

Hristoase!

Își dădu seama că ei doi – ea și Doug – nu făcuseră sex nici acolo, nici în altă parte de două săptămâni. Iar când o făcuseră fusese pe întuneric. Cu trupuri mai vârstnice și mai puțin încântătoare și probabil cu mai puțin entuziasm și elasticitate.

Da, era furioasă. Ce naiba fusese în capul lui Daisy? Era de-a dreptul inacceptabil și revoltător. Însă mai era și altceva. Ceva mult mai rău și mult mai neașteptat. Era geloasă? Nu pe Seth. Sigur că nu. Ar fi putut să-i fie mamă. Ci pe ei doi, atât de disperți să se aibă unul pe celălalt, încât să vină aici pe furiș după-masa. Erau atât de tineri și de frumoși și de îndrăgostiți sau plini de dorință sau în călduri sau cum s-o chema, încât veniseră acolo în acea după-amiază să facă acel lucru extraordinar.

Încercă să înlăture acele gânduri stânjenitoare și nepotrivite. Să gândească așa cumpăr gândi un părinte.

— Ce naiba se întâmplă aici? își auzi propria voce ascuțită și șocată.

— Îmi pare rău, Susannah... eu...

Ridică mâna să o oprească pe Daisy. Nu știa care dintre ele două era mai șocată. Pur și simplu voia să iasă din cameră.

— Lasă explicațiile. Cred că îmi dau seama exact ce se întâmplă aici, pare destul de evident. Nu trebuie să-mi spui pe litere.

Întoarsă spre ușă, făcând eforturi să-și controleze

respirația, Susannah privi atentă liniile din covorul de culoarea nisipului, ca un câmp arat, dorindu-și să rămână calmă. Ceea ce și-ar fi dorit cel mai mult în acel moment era să traverseze încăperea și să-i dea una lui Daisy.

Însă își păstră tonul pe cât de neutru putea și rosti pe o voce liniștită:

— Seth, cred că cel mai bine e să te îmbraci și să pleci, te rog.

Fără să-i privească, închise ușa și coborî direct în salon, unde își turnă o măsură bună de whisky și dădu paharul pe gât. Îl umplu din nou și se duse la masa din bucătărie. Casa era nemișcată și tăcută. Asigurându-se că avea vedere la ușa principală, rămase să aștepte.

Seth avu nevoie de aproximativ trei minute ca să se îmbrace, să coboare și să iasă pe ușa, pe care o închise încet în urma lui, fără să privească în urmă. Nu știa cum să plece mai repede. Și nu-l învinuia.

Peste vreo cinci minute apăru și Daisy. Susannah se așteptase să dureze mai mult. N-ar fi fost surprinsă nici dacă fata s-ar fi dus direct în camera ei, trântind ușa după cum obișnuia. Iată însă că venise să dea seamă. Susannah trebuia să-i dea niște puncte măcar pentru asta, deși era încă extrem de furioasă. Se îmbrăcase cu blugii și hanoracul, își prinsese părul răvășit într-o coadă lejeră, însă obrajii îi erau tot roșii, atinși de săruturi și stânjeneală. Susannah știa că și chipul ei era fierbinte.

Fără vreun cuvânt, Daisy trase scaunul de vizavi și se așeză. O clipă, Susannah nu putu s-o privească, dar când

își ridică ochii, chipul lui Daisy se schimonosi de un plâns brusc și neașteptat. Susannah nu-și amintea ultima dată când o văzuse plângând. Oare o văzuse de fapt vreodată?

— Susannah, îmi pare foarte, foarte rău. Abia vorbea printre lacrimi.

— Daisy, ce-a fost în capul tău?

— Nu... nu am gândit... nu am gândit deloc. Pur și simplu voiam să fim singuri, așa... așa... așa de mult. Să fim doar noi. Susannah, nu am plănuit asta... Nu am făcut-o... sincer. Pur și simplu mi-a trecut prin cap că putem veni aici... știi... în timp ce tu și tata sunteți la serviciu... și că putem... știi... să fim împreună. Pur și simplu... s-a întâmplat. Sincer... Respira agitat și necontrolat. Era complet răvășită.

— Pur și simplu s-a întâmplat în patul meu?

— Nu puteam... niciunul nu puteam... nu unde eu și Rose., sau Fin...

— Deci știai că nu era bine să o faceți acolo, însă camera mea, camera *tatălui* tău ți se părea potrivită?

Daisy plecă fruntea.

— Nu.

— Exact, Daisy. Nimic din toate astea n-a fost bine. Ai intrat în casa mea fără să ceri voie. Presupun că ai chiulit de la școală. Ca să nu mai zic că m-ai speriat de moarte. Am crezut... nici nu mai știu ce am crezut... nu îmi vine să *cred* că ai făcut așa ceva, fată prostuță și neglijentă.

Daisy își plecă din nou fruntea în fața acelor cuvinte, ca și când ar fi fost lovituri pe care stătea să le primească.

Părea o fetiță de zece ani care stătea spăsită în uniforma de școală, cu părul ciufulit. Își șterse cu mâneca nasul și ochii.

Lacrimile ei o înmuiară pe Susannah. Nu o văzuse niciodată atât de vulnerabilă. S-ar fi așteptat la furie, sfidare sau tupeu. Însă nu la asta. Nu-i venea să creadă ce făcea, dar împinse ușor scaunul și se duse la Daisy. Rămase o clipă în picioare, apoi își puse un braț pe după umărul ei. Îndată ce făcu asta, fata se repezi s-o îmbrățișeze și începu din nou să bocească. Singurul lucru pe care-l putea face Susannah era să o mângâie pe cap și s-o lase să plângă.

Hohoti vreme de patru sau cinci minute, în timp ce Susannah îi murmură ușor la ureche, ca și când ar fi fost un copilăș. Treptat, respirația îi reveni la normal, iar umerii încetară să-i mai tremure. Susannah se îndepărtă cu blândețe de ea și se duse să pună ibricul pe foc. Luă cele două căni cu Penguin Classics de sub dulap și puse câte un plic de ceai în fiecare, apoi adăugă o linguriță de zahăr. Așeză pe masă o cutie de șervețele pe care o luase de pe pervaz, iar Daisy luă unul și își șterse zgomotos nasul.

Niciuna nu scoase o vorbă până nu fu gata ceaiul. Se părea că amândouă ascultau atent sunetele pe care le scotea ibricul care fierbea.

— Hai cu mine. Susannah o conduse pe Daisy în salon, aducând și cele două căni. Se așeză direct pe podea, în timp ce Daisy alunecă lângă ea, aproape, însă fără să o atingă, apoi își luă cana și o duse la piept.

— Deci îmi spui ce s-a întâmplat? Furia ei dispăruse. Sincer, nu se aștepta ca Daisy să accepte, însă fata începu să vorbească, oprindu-se doar cât să soarbă din când în când din ceai și să-și tragă nasul.

— Susannah, chiar îl iubesc pe Seth. Știu că probabil nu crezi asta, probabil crezi că suntem prea tineri ca să știm măcar ce înseamnă.

Chipul lui Rob apăru în mintea lui Susannah. Zâmbetul timid. Prima dată când îi spusese acele cuvinte. Daisy se înșela.

— Nu cred asta, Daisy.

Daisy își drese ușor glasul.

„Cât de bătrână și prăfuită par probabil în ochii ei”, își spuse Susannah.

— Toți ceilalți cred. Ai auzit cum vorbește tata de el. Mama nici nu-l lasă să între în casă și se înfurie de-a binelea când ies cu el. Nu i-a dat nicio șansă.

— Și nici noi nu i-am dat, nu?

Daisy zâmbi vag.

— Nu, nu prea.

— Nu ne-ai încurajat nici tu prea mult. L-ai cam ținut ascuns. Nu știam că relația voastră e atât de serioasă.

— Nu a fost. Adică în după-amiaza asta... a fost prima dată. Sincer.

— Ați... adică ați fost...? Susannah rămase ușor surprinsă de întrebarea aceea atât de maternă ce-i stătea pe buze.

— Precauți?

Susannah dădu afirmativ din cap.

— Da, am fost. Am avut... chestii... știi tu. Își dădu seama că părea infantilă și se strădui să spună cuvântul. Prezervative. Avea el câteva.

— Deci el plănuiise asta, chiar dacă tu nu ai făcut-o.

Poate că Daisy nu privise lucrurile așa. Iar asta o făcu să tacă o clipă.

— Cred că mă iubește, Susannah. El așa spune.

— A mai avut și alte prietene?

— Cred că da, câteva. Însă mi-a zis că și pentru el a fost prima oară.

— Și îl crezi?

— Da. Daisy dădu încet din cap și chiar zâmbi. Cred că da.

Și-o aminti pe Amelia în autobuz cu toți acei ani în urmă, vorbind despre prima ei experiență cu Tristan, băiatul de pe Coasta Amalfitană. Își dădu seama uimită că încă își amintea numele lui. Și că fusese perfect. Apoi îi veni în minte prima ei experiență și îndepărtă imediat gândul. Fusese departe de a fi perfect. Oare fusese perfect pentru Seth și Daisy? Acum amintirea lor avea să fie legată pentru totdeauna de acel moment. De momentul în care fuseseră prinși. Cu acea scenă atât de înfiorătoare. Seth îmbrăcându-se cu spatele la pat.

La asta se referise Douglas. Ea nu era mama lui Daisy. Da, era furioasă din cauza patului, din cauză că-i fusese înșelată încrederea, însă nu putea simți acea indignare pe care era sigură că ar fi trebuit să o simtă mamele. Își dădu

seama că acel lucru nu o copleșise. Și nici nu o rănise și nu o băgase în încurcătură făcând-o să nu știe cum să reacționeze. Își dădu seama că avea mintea foarte limpede.

— Ai vorbit cu mama sau cu tatăl tău despre asta?

— În niciun caz. Daisy scutură agitată din cap. Nu pot. Și te rog să nu o faci nici tu. Trebuie să-mi promiți că n-o să-i spui, Susannah. Te rog. Te rog.

— Pentru că?

— Pentru că... tata e tata. N-aș putea să discut cu el despre asemenea lucruri. Și o să se înfurie dacă-i spui.

Nici Susannah nu putuse vorbi vreodată cu tatăl ei. Iar dacă el aflase câte ceva despre acel subiect, știa de la mama ei, nu direct de la ea.

— Și mama ta?

— Nu. Mama încă se poartă cu mine de parcă aș avea zece ani. Nu vrea să priceapă că și eu cresc... probabil asta o face pe ea să se simtă mai bătrână. Iar asta e cea mai mare teamă a ei. Dacă se poartă cu mine ca și când aș fi un copil, nu e nevoită să-și înfrunte propria înaintare în vârstă. Nu e vorba de băieți sau de sex. Nu vrea să mă lase nici măcar să iau lecții de condus. Nu vrea să vorbească nici de universitate.

Biata fată. Ceea ce spunea ea chiar avea logică. Sylvie făcea parte dintre femeile pentru care îmbătrânirea era o agonie – îți dădeai seama doar privind-o. Avea părul prea lung și hainele prea tinerești. Era prea slabă și mereu se ducea la yoga sau la Pilates. Căutarea tinereții. Din când în când, Susannah simțise un fior de plăcere știind că lucrul

care o enerva cel mai mult pe Sylvie în privința ei era și singurul pe care nu putea să-l schimbe: Susannah era cu zece ani mai tânără. Însă nu se gândise niciodată ce impact ar fi putut avea toate astea asupra fiicei ei celei mai mari.

Niciodată, în cei șapte ani de când se cunoșteau, Daisy nu-i vorbise așa. Era în același timp ciudat și o mare ușurare să stea acolo pe covor și să discute astfel. Pentru prima dată își găsea un loc în viața fetei. Nu trebuia să judece. Nu trebuia să impună reguli. Trebuia doar să asculte și să o trateze ca pe o adolescentă de șaisprezece spre șaptesprezece ani. Cineva trebuia să o facă.

În sfârșit veni weekendul, iar Susannah se duse la părinții ei. Mama îi trimisese o invitație la prânz. De dimineață se oprise în drum să o viziteze pe mama Ameliei, la o cafea. Nu se putea obișnui cu faptul că tatăl Ameliei nu mai era acolo. Finalizaseră divorțul cu zece ani în urmă. Mama ei reamenajase o mare parte din casă într-un stil mai feminin, în culori pastel, cu modele florale și dantelate. Nu prea se potrivea cu arhitectura casei, însă cu personalitatea ei, da. Doamna Lloyd, încă frumoasă, încă elegantă, începuse să plângă îndată ce o văzuse, însă avea șervețele mototolite în amândoi pumnii, iar ochii ei roșii îi spuneau lui Susannah că plânsese mult și nu doar din cauza prezenței ei. Știa că trecuse și Amelia pe acolo cu vreo două zile în urmă și o informase că avea cancer.

Rămăsese jumătate de oră în bucătăria care în ultima vreme se transformase într-o expoziție Cath Kidston, băuse ceai de mușețel și o asigurase că totul avea să fie

bine, promițându-i să o țină sub observație pe Amelia și să o sune dacă i se părea că Amelia avea nevoie de ea.

— Pentru că n-o să recunoască singură. O cunoști mai bine ca oricine și știi că am dreptate.

Și mama ei știa ce se întâmplase cu Amelia. Susannah îi spusese la telefon în săptămâna în care aflaseră împreună diagnosticul, punând-o să jure că nu se dădea de gol în fața nimănui, însă știind că avea să umple biserica St. Gabriel cu rugăciuni în timp ce ștergea praful. Iar asta n-avea ce rău să facă. O îmbrățișase și mai strâns când sosise.

Douglas nu venise nici atunci cu ea. Era cu copiii. Bineînțeles. Duminica la prânz. Se duseseră în port să curețe barca pentru iarnă înainte să fie dusă la adăpost, iar Susannah ar fi vrut din tot sufletul să-i însoțească. Nu ținuse neapărat să-și viziteze mama, însă nu avusese un motiv suficient de puternic să refuze. Și se gândise că-i va prinde bine să-l vadă pe Al. Ținând cont de vremea splendidă, putea spera ca măcar drumul cu mașina să-i facă bine.

Alastair se oferise să strângă el masa, împreună cu ea, ceea ce însemna că deja avea un plan. Nu se oferea niciodată să spele vase. În bucătărie, în timp ce ea umplea chiuveta cu apă fierbinte și săpun, făcură conversație despre serviciu, vreme și politică. Aproape terminaseră – iar ea aproape scăpase – când el deschise subiectul Douglas.

— Deci... nu e aici... nici *acum!*

— Nu. Copiii. Își păstră un ton vesel.

— Încep să cred că e doar partenerul tău de viață închipuit. Ea îl lovi cu colțul prosopului. Deși presupun că dacă ți-ai inventa unul ar fi mai tânăr. Și mai arătos. Și fără copii...

— Ah. Acum ești pur și simplu răutăcios.

— Haide, Susannah, nu vine niciodată pe-aici. Ce înseamnă asta? Ne urăște? Pentru că dacă ne urăște aș vrea să spun că nu mă cunoaște suficient de bine cât să mă urască. Să decidă asta după vreo câteva prânzuri de duminică, da? Ea dădu să spună ceva despre copii, însă Alastair nu avea chef să o audă și o întrerupse brutal: Astea sunt prostii. Pentru numele lui Dumnezeu, ar putea veni cu plozii. Nu mușcăm. Mama ar fi încântată. Ai mei ar fi încântați. Copiii aceia sunt un fel de scut uman pentru el. În plus, nu cred că este doar vorba de noi. Aș putea accepta faptul că nu vrea să fie cu noi. Ea încercă să protesteze, însă el o fixă cu o privire dură și cinică. Dar de ce nu vrea să fie cu tine.⁷ Ceilalți nu și-or fi dând seama, însă pe mine nu mă păcălești. Suze, nu este normal. Ori sunteți o familie, ori nu.

Susannah se rezemă de blatul din bucătărie.

— Ești un băgăreț cu gura mare, știi asta?

— Știu. Iar tu ești sora mea. Știi asta? Veni și se rezemă lângă ea, atât de aproape încât șoldurile li se atinseră.

— Știu. Își rezemă capul de umărul lui.

— Nu-mi place, atâta tot, Susannah. Nu am intenția să mă bag, dar vreau să știi că încerc să am grijă de tine.

— Știu și sunt fericită pentru asta. Iar când o să am

nevoie să vorbesc îți promit că vei fi prima persoană pe care o sun. Azi nu vreau să vorbesc despre asta. În capul meu se învâlmășesc mult prea multe lucruri. Despre care nu vreau să discut acum. Nu voia să-i spună despre Amelia, sau cel puțin nu în acel moment. E în regulă?

El își lăsă capul pe creștetul ei.

— E în regulă.

Ca de obicei, Al se prindea din prima. Era o trăsătură minunată, care în acea zi o incomoda totuși.

Pe seară avea să-i revadă pe copii. Nu se întorceau la Sylvie decât luni, după școală. Voia să o vadă pe Daisy, să se asigure că se simțea bine. Cu o săptămână în urmă o dusese la medicul ei ca să-i prescrie pilule anticoncepționale. Nici Douglas, nici Sylvie nu erau la curent. Daisy o rugase să nu le spună și ea se învoise – Daisy avusese dreptate să presupună că Douglas ar fi fost furios. Chiar ar fi fost furios. La șaisprezece ani nu avea nevoie de permisiunea părinților. Nici nu avea nevoie ca Susannah să o însoțească, însă o întrebase dacă ar fi vrut, iar Susannah, emoționată, simțind o nevoie surprinzătoare de a o proteja, acceptase imediat. Daisy fusese extrem de agitată în sala de așteptare cenușie. Susannah nu intrase cu ea, rămăsese afară. După aceea ieșiseră la pizza – nu făcuseră niciodată asta – și pălăvrăgiseră cu mai mare ușurință decât li se mai întâmplase vreodată.

La înghețată, Daisy îi mulțumise.

— Ești tare, Susannah, ai fost grozavă în povestea asta. Încă îmi pare atât de rău... pentru ce s-a întâmplat. Nu-mi

vine să cred că am fost atât de neghioabă. Dar sunt atât de... atât de recunoscătoare pentru tot ce ai făcut pentru mine de atunci. Nu meritam. Ai fi putut să te porți cu totul altfel și sunt atât de fericită că n-ai făcut-o. Și mă simt ușurată că pot vorbi cu cineva despre astfel de lucruri. I-am povestit lui Seth și crede că ești minunată.

Discursul o emoționase pe Susannah – probabil fusese cel mai lung pe care îl auzise vreodată de la Daisy, deși probabil că nu era confidența cea mai potrivită.

Cu puțin timp înainte își spusese, în timp ce stătea la masa din imitație de mahon, că i se părea uimitor cât de mult nu i se simțea lipsa lui Douglas la acele întruniri de familie. Era mai mult absent decât prezent. Chiar și Chloe, o novice și o străină, se integrase mai bine. Se întrebă dacă nu cumva, inconștient, vina îi aparținea ei. Oare se răzbuna pentru că el îi ținuse la distanță pe copii, procedând la fel cu propria ei familie? Cine anume nu dăruise suficient timp sau efort acelei relații? El, ea sau amândoi? Nu știa răspunsul.

Prânzul fu... plăcut. De obicei era plăcut. Constatarea o surprindea de fiecare dată, ceea ce spunea mai multe despre ea însăși decât despre calitatea mesei. Copiii alergau țipând și sărind, iar mama ei ținuse prea mult legumele pe foc până când se transformaseră într-o pastă cenușie, așa cum făcea întotdeauna, însă radia atât de mult de plăcerea de a-i avea pe toți sub același acoperiș, încât îi era ușor să o ierte (trebuia doar să-și facă în minte o notă să-și ia cantitatea de vitamina C pe ziua respectivă din altă

parte).

În fața casei părintești, într-o după-amiază cețoasă de duminică, Susannah își strânse haina și ridică gulerul ca să-și protejeze ceafa de vântul rece. Vremea se răcea. Alastair și echipa lui plecaseră cu vreo jumătate de oră în urmă ca să-i îmbăieze și să-i culce pe copii. Alex și Chloe rămâneau peste noapte ca să se întâlnească apoi cu niște prieteni din partea locului pe care nu-i mai văzuseră de la nuntă. Acel prânz fusese prima dată când se reuniseră cu toții (sau aproape toți) de la nuntă încoace. Se uitaseră la o mie de fotografii și urmăriseră în premieră filmarea de la petrecere. Primise un link către un site web de la fotograful nunții, pentru că așa era modern, însă nu avusese chef să apese pe butonul slide-show să le vadă pe toate. Erau fermecătoare – mult mai frumoase decât ți-ai fi închipuit dacă ai fi văzut cât de agitat și nerăbdător fusese fotograful în ziua nunții. Unele erau adevărate opere de artă – Chloe fotografiată în dormitor, prin voal, nepurtând mare lucru pe dedesubt în afară de lenjerie, iar altele erau imagini amuzante cu pantofii nuntașilor aranjați de-a lungul buchetelor pe scările din casa mamei.

Filmarea fusese făcută de un prieten de-al lui Chloe, ca să economisească bani, așa că era mai puțin artistică, însă infinit mai informativă, surprinzând expresiile oamenilor de-a lungul zilei. La un moment dat, Susannah se vedea în fundal, urmărindu-i pe tinerii căsătoriți în timpul primului lor dans pe o melodie de Louis Armstrong. Părea tristă și distrată. Îl văzu pe Alastair privind-o, iar ea

scoase limba la el. Însă nimeni nu părea să fi observat. Se părea că mama ei era interesată în primul rând de felul în care arătaseră florile.

Acum, prânzul se terminase, iar ea mergea să o vadă pe Lois. Nu spusese nimănui. Rămăsese o vreme cu tatăl ei în seră și vorbiseră despre David Cameron. Apoi își sărută părinții și plecă, dar în loc să iasă pe autostradă și să o ia spre casă, după un kilometru se opri și parcă în fața casei lui Lois și Frank.

Sunase în timpul săptămânii. Găsise numărul lor și îl formase în pauza de prânz de la birou, simțind cum inima îi bătea cu putere. Lois păruse caldă și prietenoasă, la fel cum fusese și la nuntă. Chiar dacă telefonul o uimise, nu o arătase. Susannah se simțise mai mirată decât păruse Lois, cu toate că ea fusese cea care sunase. Făcuseră conversație și schimbaseră amabilități un minut, două, apoi Susannah spusese că în acel weekend venea să ia prânzul la ai ei și că i-ar fi plăcut să se oprească la un ceai dacă și Lois era de acord. Nici nu avusese de gând să spună asta până nu-i auzise vocea. Lois răspunsese că ar fi fost încântată. În ultima vreme nu prea aveau musafiri și știa că și lui Frank i-ar fi plăcut să o vadă.

În final, adăugase, aproape ca un gând întârziat, că Rob nu avea să fie acolo. Poate se gândise că de fapt Susannah dorea să-l vadă pe fiul ei. Și poate că așa și era. Însă Susannah răspunsese că venea să-i vadă pe ei, după care închisese, încă destul de surprinsă de ceea ce făcuse și de motiv.

Își spuse că proceda corect. Că trecuse prea mult timp. Îi cunoștea bine, fuseseră foarte apropiați. Era frumos din partea ei – cam târziu, însă frumos – să meargă să-l viziteze pe Frank, acum bolnav și, probabil, obligat să stea aproape tot timpul în casă. Era cel mai decent lucru pe care-l putea face.

Ameliei nu-i spusese însă nimic, iar lucrul acesta era semnificativ. Vorbiseră destul în acea săptămână – Amelia stabilise datele pentru chimioterapie, iar Susannah îi promisese că va merge cu ea. Nu-și efectuase tot concediul în acel an și avea încă destule zile libere de luat. Însă nu-i menționase nici măcar o dată că va lua ceaiul cu Lois. Amelia nu ar fi crezut explicația pe care ea însăși se străduia din greu să o creadă.

Dumnezeule, casa aceea era plină de amintiri. Parcă pe stradă și străbătu aleea pe jos. Ușa din față nu era albastră? Mereu îi plăcuse acel loc. Încă de prima dată când fusese invitată înăuntru. Când intra pe poartă, pătrundea în altă lume, una caldă, primitoare, care o întâmpina cu brațele deschise.

Frank era italian – al patrulea fiu al unor imigranți din Napoli, care veniseră în Anglia în anii '20 și se stabiliseră într-o comunitate italiană din Londra. El se mutase din capitală în anii '60, după ce o cunoscuse pe Lois, care crescuse la câțiva kilometri distanță de satul lor. Și locuiau în acea casă de când Rob avea șaisprezece ani – de peste două decenii. Frank (Francesco – însă el glumea că nimeni nu-l strigase astfel vreodată, cu excepția bunicii) nu vorbea

deloc ca un italian, însă toate celelalte trăsături îl dădeau de gol. Era un povestitor minunat. Bunicii lui își pierduseră familia în timpul erupției Vezuviului din 1906 (cine naiba știa că avusese loc o erupție?) și cei mai mulți dintre verișorii lui ajunseseră în New York, în Mica Italie. Părinții lui nu doriseră să plece atât de departe de patria lor – probabil sperând că într-o zi aveau să se întoarcă, dar nu o făcuseră.

Casa era mobilată cu piese de lemn ornamentate, închise la culoare, cam prea mari pentru acele încăperi, și plină de tablouri în ulei reprezentând Coasta Amalfitană. O imagine învechită a Fecioarei Maria era atârnată într-un colț, iar deasupra ei erau agățate mătăniile lui Frank. Pe pereți se aflau fotografiile mari în rame aurii – Lois și Frank tineri, în ziua nunții, Rob bebeluș întins dezbrăcat pe o blăniță de oaie și băiețel în pantaloni scurți cu bretele. Nu se schimbaseră prea multe de când intrase ultima dată acolo. Rob urâse mereu acele fotografii.

Se așeză la aceeași masă rotundă din bucătărie la care stătuse de atâtea sute de ori înainte. Ea și Rob mâncase - că acolo, ținându-se de mână pe furiș, prefăcându-se că ascultă și tânjind să fie singuri. Acolo își făcuseră temele, noapte de noapte, învățând pentru examenele de nivel A, alimentați de cantități uriașe de cannoli delicioși pe care-i pregătea Frank după o veche rețetă învățată de la părinții lui. Și-l amintea rulând coca subțire în jurul unor bețe de lemn speciale, moștenire de familie, apoi înșirându-le câte zece pe un grilaj de sârmă și lăsându-le într-o cratiță mare

cu untură încinsă – Frank insista să fie întotdeauna untură. Își amintea sfârâitul și mirosul lor în timp ce se prăjeau în grăsime. Și încă simțea gustul umpluturii pe care o turna în tuburile răcite cu o pungă mare și albă – o cremă groasă cu scorțișoară, fulgi de ciocolată și ricotta. Le umplea în timp ce stătea în picioare lângă masă, apoi le dădea lui Rob și Susannah, ca să le mănânce cât coaja era încă crocantă.

El gătea aproape întotdeauna. Susannah își aminti cum încerca să și-l imagineze și pe tatăl ei stând lângă oale și tigăi la aragaz, gustând sosul cu o lingură de lemn ca să vadă dacă să mai adauge rozmarin sau busuioc. Mama ei ar fi făcut atac de cord dacă l-ar fi văzut numai deschizând frigiderul, darămite luând ingredientele și combinându-le. I se permitea cel mult să spele vasele, iar asta doar în zilele festive și de sărbători. Oare pe masă erau aceleași milieuri pe care le avusese Lois dintotdeauna? Susannah mângâie emoționată lucrătura croșetată delicat.

Lois nu era italiancă, dar se obișnuise cu statutul de soție a lui Frank. Odată îi spusese lui Susannah că viața ei fusese searbădă înainte să-l cunoască. Că în ziua în care se întâlniseră prima dată știuse că totul avea să fie mai amuzant alături de el. La acea vreme Susannah simțise exact același lucru pentru Rob și o iubise și mai mult pe Lois pentru că aveau acel lucru în comun.

Își aminti hohotele de râs. Nu era ca și când părinții ei n-ar fi fost fericiți. Mereu fuseseră, și cu siguranță încă erau. Însă familia Rossi era ca o înghețată densă de ciocolată

amăruie, în comparație cu înghețata Lyons de vanilie a familiei ei.

Înainte să între din nou pe acea ușă uitase câtă plăcere îi făcuse apartenența la acea familie, dincolo de iubirea pentru Rob. În acea zi, cu toate că nu părea să se fi schimbat mare lucru, nu mai erau cannoli. Era un platou cu prăjiturele și biscuiți, însă cumpărate de la magazin.

Frank o șocă. Nu aflase prea multe despre boala care-l lovise, doar că era îngrozitoare, așa că nu știuse la ce să se aștepte când îl vedea. Probabil nici nu l-ar fi recunoscut dacă ar fi trecut pe lângă el pe stradă. Părea atât de îmbătrânit! Fusese un bărbat bine făcut, cu umerii lați și musculos, însă acum era ca o umbră, iar mușchii îi dispăruseră aproape în întregime. Nu era în scaun cu rotile, după cum se temuse ea, dar abia se ridică din fotoliu s-o îmbrățișeze; prin ușa deschisă de la camera de zi, unde cândva se aflaseră o masă din lemn de nuc și un bufet, văzu un pat de o persoană acoperit cu un cearșaf albastru. Se gândi că scările erau prea mult pentru el. Nu tremura prea rău, mai degrabă zvâcnea din când în când, mai ales cu brațul și piciorul stâng. Când îi rosti numele, vocea lui era joasă și nedeslușită, ca și când ar fi fost beat. Îi venea să plângă. Probabil că Rob suferea enorm. Mereu fuseseră atât de apropiați, de asemănători.

Lois puse ibricul pe foc și începu să vorbească. Spre deosebire de soțul ei, părea neschimbată. Poate se rotunjise puțin, însă era la fel de energică, primitoare și caldă cum și-o amintea Susannah. Pe zidul dintre cele

două ferestre ale bucătăriei era o poză cu Rob în uniformă de paradă, încadrat de părinții săi, amândoi strălucind de mândrie.

Lois făcu un semn cu capul către fotografie.

— Băiatul meu. Uniforma îi vine de minune, nu-i așa?

Susannah dădu afirmativ din cap și zâmbi. Mereu îi venise de minune. Se gândi că acesta era modul gazdei de a o face să se simtă mai liniștită.

Lois avea o mulțime de întrebări. Era căsătorită? Avea copii? Lucra? Unde locuia? Susannah se relaxă și se lăsă bombardată, întrebându-se de ce se simțea ușor stânjenită să declare că nu era nici măritată, nici mamă. Lois zâmbi – cumva în expresia ei se citea o urmă de compasiune? — Și flutură din mână, spunând că acum căsnicia era o instituție de modă veche, iar copiii vitregi erau o mare responsabilitate și bucurie. Poate că nu credea în propriile vorbe, însă era frumos din partea ei să încerce. Frank rămase tăcut. La un moment dat Susannah crezu că ațipise, însă chiar atunci deschise ochii și îi zâmbi.

Avea și ea întrebările ei.

— Și Rob? E căsătorit?

— Nu. Lois scutură din cap. La fel ca tine. Nu este însurat. Așa că visul meu de a avea nepoți s-a dus pe apa sâmbetei.

— Probabil din cauza vieții pe care și-a ales-o?

Lois ridică din umeri. Nu acela era motivul. Cei mai mulți bărbați din serviciul militar cunoscuseră fete și aveau familii stabile.

— Nu a găsit altă fată pe care să o iubească la fel de mult pe cât te-a iubit pe tine. Aceea era cea mai lungă propoziție pe care o rostise Frank de când sosise. Iar în timp ce spunea asta părea că redevenise el însuși.

— Frank! îl muștră Lois cu blândețe, punându-și mâna peste a lui pe masă și strângându-i degetele.

— Acum sunt prea bătrân și prea bolnav ca să mai am ceva de pierdut. Știi și tu că așa este. A fost dragostea vieții lui.

Lois o privi apologetic pe Susannah.

— Îmi pare rău, draga mea.

— Nu am știut niciodată ce s-a întâmplat cu voi când ați fost foarte tineri. Știu că erați doar niște puști și știu că nu durează întotdeauna. Însă pentru Lois și pentru mine a durat, iar când am început, aveam aceeași vârstă ca voi și puteam să pun pariu că și pentru voi va fi la fel. Chiar eram sigur.

— Oprește-te, Frank. Te rog. O faci să se simtă stânjenită. Lui Lois îi venea să între în pământ de rușine.

— E în regulă. Serios, spuse Susannah. Deci nu le povestise ce se întâmplase de fapt. Nu ar fi putut.

— Nu, nu este. Lois era agitată. Au trecut atâția ani. În sfârșit ai venit pe la noi, iar acum probabil nu vei mai veni vreodată dacă el o să se poarte la fel. Și, draga mea, mi-a părut atât de bine să te revăd! Sincer. Vocea îi tremura. Se aplecă spre ea și îi luă ambele mâini în ale sale. Mereu ai fost o fată minunată. Susannah dădu din cap, neștiind ce să spună.

La ușă, Lois o îmbrățișă.

— Iartă-l pe Frank. Pentru că ți-a vorbit așa. E din cauză că e bolnav. Doctorul îi spune lipsă de inhibiții. Eu îl numesc coșmar. Nu știi niciodată ce poate spune.

— Asta probabil îți face viața grea, râse Susannah.

— Nici n-ai idee, draga mea. Bineînțeles că nu avea. Ce lucru stupid spusese. Ca și când asta ar fi fost cel mai rău.

— Probabil că ți-e foarte greu.

— Ceea ce e teribil e să văd cât de mult suferă. Ți amintești cum era? Mereu puternic și...

— Știu. Susannah nu avea habar ce altceva ar fi putut spune.

Lois păru să-și vină în fire.

— Însă e aici. Și câtă vreme e aici, iar eu pot să am grijă de el, o să fim bine. Și eu o să fiu bine.

— E norocos să te aibă.

— Susannah, eu sunt cea norocoasă. L-am avut pe el.

Dumnezeule! Asta era. O declarație simplă.

Lois o privi în ochi.

— Ești fericită, draga mea?

Era o întrebare ciudată și neașteptată, însă Lois fusese întotdeauna neobișnuit de directă cu ea.

Susannah dădu afirmativ din cap și încercă să spună ceva, dar cuvintele i se opriră brusc în gât. Dădu din nou din cap, și mai hotărât, înspăimântată că ar fi putut începe să plângă.

— Sper să fie așa. Trebuie să fii fericită. Lois o sărută pentru o ultimă oară pe obraz și îi făcu semn cu mâna de

rămas-bun, invitând-o să revină oricând dorea.

1989

Plănuiseră o vacanță pentru a sărbători finalul examenelor de nivel A și faptul că împlineau optsprezece ani. Susannah devenise oficial adult mai devreme, în februarie, însă Rob și Amelia aveau ziua de naștere vara. Lucraseră cu toții ca să câștige bani, mai puțin Rob, care fusese plecat. Și cu toții aveau senzația iminentă că totul se schimba... Se hotărâseră să cheltuiască o parte din economii pe câteva zile de vacanță la sfârșitul lui august. Fie să se veselească, fie să-și plângă de milă, departe de părinți, casă și reguli.

În cinstea aniversării ei, în acea iarnă, părinții îi duseseră pe ea și pe frații ei, împreună cu Rob și Amelia, să ia cina la un restaurant mexican din Covent Garden. Ea nu dorise o petrecere, ci numai să iasă cu persoanele pe care le iubea cel mai mult. Era un semn de maturitate să-l aibă pe Rob acolo, împreună cu părinții ei.

I se păruse foarte ciudat să-și comande prima băutură alcoolică în fața părinților, cu toate că ei o lăsa să mai bea câte un pahar de vin la cină încă de când avea șaisprezece ani. Tatăl ei, care era mândru și emoționat, făcuse mare caz într-un fel foarte stânjenitor, spunându-i tare ospătarului că aceea era prima ei băutură ca persoană adultă. Alastair, tatăl ei și Rob băuseră bere, iar Clive se plânsese de bucata de lămâie verde care rămăsese înțepenită în gâtul sticlei, însă Amelia insistase ca mama și

Susannah să comande ceva mai exotic decât vin sau bere, din meniul de cocktailuri; așa că își comandase o Mărgărită și o băuse pe toată, simțindu-se obligată să-și termine primul cocktail cu toate că ura sarea de pe gura paharului și nu-i plăcuse nici gustul puternic și aspru de tequila și Cointreau din băutura.

Părinții ei îl duseseră pe Alex acasă după cină. Ceilalți patru – Alastair și Amelia, Susannah și Rob – mai rămăseseră să mai bea ceva și să vină cu următorul tren. Alastair, care venise acasă de la Exeter să petreacă weekendul, păruse absurd de încântat să fie cu Amelia, deși Susannah era foarte sigură că nu avea nicio șansă. Amelia îi mărturisise odată că nu s-ar fi putut îndrăgosti niciodată de el.

Cu indignare prefăcută, Susannah întrebase de ce nu.

— Niciodată nu mi-au plăcut cei care se arată foarte interesați de mine, răspunsese Amelia râzând. Unde mai e distracția?

Se duseseră la barul Punch și Judy pentru încă vreo două băuturi, apoi merseseră pe jos până la fluviu, cu toate că era atât de frig, încât expirau aburi și simțeau cum le îngheață picioarele. În acele momente se gândise că – înghețată sau nu – dacă asta era beția, atunci beția era bună. Se simțea ușor amețită ușor visătoare și, într-o oarecare măsură, mai fericită.

Atunci, la râu, Rob îi oferise în dar un colier. Un medalion de aur în stil art deco, gravat cu un model floral, având în interior o fotografie micuță, nu mai mare de doi

centimetri și jumătate în diametru, reprezentându-i pe ei doi. Degetele lui amorțite și înghețate îi pipăiseră pielea pe sub păr, când i-l prinsese la gât.

Iar Amelia îl sărutase pe Alastair în lumina lunii, cu toate că nu se putuse îndrăgosti vreodată de el. Într-o vreme când săruturile nu însemnau mare lucru.

Nu puteau pleca prea multă vreme – doar câteva zile, nici măcar o săptămână întreagă – decât după ce primeau rezultatele, la jumătatea lui august, iar soarta lor era decisă. Și Doamne ferește ca vreunul dintre ei să sfârșească la sistemul de repartizare automat, însă nu se știa niciodată, așa că trebuiau să stea acasă până atunci, începuseră ca un grup de patru: Susannah, Amelia, Rob și Matt – un tip de la școală, care începuse să iasă destul de mult cu ei în ultimul an. Apoi Alastair, venit acasă de la Exeter să petreacă vara, își băgase nasul în ședința lor de planificare desfășurată în bucătăria familiei Hammond și se invitase.

Fusesse o vară ciudată, dulce-amară. Marea ușurare pe care o simțiseră cu toții când terminaseră cu examenele și se eliberaseră de grija colegiului era umbrită de teama de necunoscut și de melancolia că acea etapă a vieții lor se sfârșea. Vremea era urâtă, ca de obicei. Aveau cu toții slujbe plictisitoare ca să câștige bani pentru universitate – toți, mai puțin Rob, care plecase pentru șase săptămâni ce păreau fără sfârșit la un instructaj al Royal Air Force ca să își ia licența de pilot înainte să înceapă la Cranwell, în septembrie. Lui Susannah îi era un dor cumplit. În același

timp, se simțea și puțin înstrăinată de el. Se vedea că lui îi plăcea foarte mult ce făcea și nu părea că suferea în aceeași măsură din cauza despărțirii, lucru care o irita.

Fetele luau autobuzul spre oraș în fiecare dimineață. Susannah lucra la Marks Spencer, aprovizionând rafturile și sertarele din raionul de alimente. Amelia – care, care obicei, era cea mai la modă, și oricum nu avea nevoie neapărat să muncească – se angajase la un Top Shop din apropiere (unde începuse după două săptămâni de soare în Corfu cu părinții ei). Alastair lucra în schimbul de zi la barul din sat și în unele seri spăla vasele la restaurantul francez de pe bulevard. Matt împacheta cutii într-o fabrică.

Închiriară două rulote destul de ieftine undeva lângă Minehead, în Somerset, și plecară într-o dimineață de luni în două mașini – tatăl lui Frank i-o împrumutase lui Rob pe a lui, iar Amelia o luase pe a mamei ei. La răsăritul soarelui parcurseseră deja jumătate din autostrada M4, iar când ajunseră la destinație era aproape zăpușeală. Amelia și Susannah urmau să împartă

o rulotă cu două paturi, iar băieții stăteau în rulota vecină, cu o canapea extensibilă în sufragerie pentru Alastair. Cel puțin asta le spusese părinților. Susannah nu era prea sigură de ce avea să se întâmple.

Cu o zi înainte să plece, când erau în autobuz în drum spre casă, Amelia o întrebase, ușor neîncrezătoare că nu se întâmplase încă, dacă avea de gând să se culce cu Rob („în sfârșit”, după cum se exprimase ea) în acea vacanță. Susannah nu era sigură. Totul avea să se schimbe.

Bineînțeles că își dorea asta. Se întrebă de ce ei i se părea un pas mult mai mare decât li se părea altora. Cât despre Rob, el nu spusese nimic în privința asta, nici înainte să plece, nici când vorbiseră la telefon.

Era minunat să fie atât de liberi și cu toții erau amețiți de acea bucurie nouă. Alastair deja era plecat de un an de acasă, însă ceilalți simțeau pentru prima dată adevăratul gust al independenței și se bucurau de un răgaz binemeritat după o vară de muncă. Rob, proaspăt revenit de la cursurile de pilotaj, era de-a dreptul triumfător că zburase prima dată singur. Păruse încântat să o vadă, însă nu apucaseră deloc să fie singuri – se întorsese destul de târziu, în noaptea de dinaintea plecării. Petrecură restul după-amiezii explorând orașelul și portul și cumpărând mâncare și băutură de la un Spar de lângă faleză. Rulotele aveau și copertine și grătare cu cărbuni, iar în prima noapte băură bere și pregătiră cârnați pe care îi mâncară cu fasole, așezați pe șezlonguri, râzând și glumind. Alastair începuse să-l strige pe Rob „Biggles” și fredona melodia din *Explozia digurilor* de câte ori tânărul pilot trecea pe lângă el. Amelia flirta ca de obicei, când cu Matt, când cu Alastair, fără discriminare, iar Susannah pur și simplu era fericită – fericită să fie acolo cu Rob, cu fratele ei și cu cea mai bună prietenă. Îl plăcea și pe Matt, cu toate că nu-l cunoștea prea bine. Își depusese și el candidatura la Bristol, la Istorie. Susannah se înscrișese la Drept, așa că anul următor aveau să fie colegi – era plăcut să știe că avea un prieten acolo.

Mai târziu, Susannah și Rob pleacă să se plimbe pe faleză, lăsându-i pe ceilalți să joace pocher în rulotă. Tânărul îi cuprinse umărul cu brațul și o trase lângă el, stârnindu-i o senzație familiară.

— Îmi pare bine să te văd. Mi-a fost dor de tine.

— Și mie.

— Da?

— Sigur că da. De ce mă întrebi asta?

— Pentru că mi se părea că ești foarte fericit, atâta tot. Eu mă simțeam groaznic, iar tu nu păraai deloc așa.

— Susie, nu fi prostuță. M-am gândit tot timpul la tine.

— Perfect. Îi strânse pernițele inexistente de la șolduri. Asta vreau să aud. Că te prăpădești de dor.

— Mă prăpădesc de dor! Nu-ți forța norocul... Cu o mișcare agilă, Rob își trecu glezna pe după picioarele ei și îi puse piedică, încetinindu-i căderea cu brațele lui puternice și protejând-o. Se urcă deasupra ei pe iarbă și îi prinse brațele deasupra capului cu o mână, gâdilând-o cu cealaltă la subraț și pe burtă, până când ea îl imploră să înceteze; apoi o sărută, întâi cu blândețe, dar curând gura lui o apăsa cu putere pe a ei. Peste câteva clipe erau deja unul în brațele altuia, cu picioarele înlănțuite, fără să le mai pese de nimic altceva decât de ei doi. La un moment dat, un bărbat de vârstă mijlocie cu un bulldog trecu pe lângă ei la doar câțiva metri distanță. Câinele se apropie de ei și le mirosi picioarele, iar ei se ridicară în capul oaselor, cu răsuflarea tăiată și ușor stânjeniți, în vreme ce bărbatul trase câinele de lesă și se îndepărtă.

— Asta e ghinionul nostru, râse Rob cu amărăciune când fu sigur că bărbatul nu putea să-i audă. Mereu suntem întrerupți.

Susannah se lipi de el.

— Dar aici? Rulota... am putea... acolo... Se simțea prea timidă să spună direct ce voia.

El o privi atent, ca să-i citească intențiile pe chip.

— Vrei...?

— Dar tu?

— Aș minți să spun că nu m-am gândit la asta. Tot timpul cât am fost departe de tine.

— În afară de momentele în care zburai, bineînțeles.

— Bineînțeles. Ar fi fost prea periculos. Însă la sol... tot timpul. De fapt am avut și niște vise frumoase pe tema asta. Dar tu alegi. Trebuie să fie bine pentru tine.

Susannah îl luă de mână și dădu hotărâtă din cap.

— Vreau.

Rob îi duse mâna la buze și o sărută cu blândețe.

— Ești sigură?

— Da! Aproape că striga. Oprește-te!

Se întoarseră mână în mână, mergând încet și fără să vorbească prea mult. Brusc devenise incredibil de agitată. Mai făcuseră și înainte tot felul de lucruri. Însă asta era altceva. Era ceva uriaș. El nu o văzuse niciodată goală. Știa că punea prea multă presiune pe ea însăși și se temea că dacă făcea același lucru cu el ar fi putut strica totul. Se gândea la prima experiență „perfectă” a Ameliei cu băiatul pe care îl cunoscuse în vacanță. Asta dorea și ea.

Dacă Amelia avusese parte de așa ceva cu un tip pe care nici măcar nu-l știa bine, pentru ea și Rob urma să fie cu siguranță „perfect”. Nu era chiar patul mare și alb de care vorbise Rob, însă era un pat dublu (sau aproape), într-o cameră cu o ușă care se încuia. Nu avea cine să-i prindă sau să-i arate cu degetul. Ce-i putea împiedica? Simțea că venise timpul.

Când ajunseră, cărbunii de la grătar erau aproape stinși. Ceilalți dispăruseră, lăsând în urmă o mulțime de sticle goale de bere. Rob deschise ușa de la rulota fetelor și i-o ținu, în timp ce ea urcă scările înăuntru.

Amelia era deja în pat. Ușa de la camera ei, aflată la doar doi metri de ușa de la camera lui Susannah, în partea din spate a rulotei, era închisă. La început, Susannah se simți ușurată. Nu avea chef să-i explice nimic în noaptea aceea sau să fie văzută intrând în cameră cu Rob. Însă foarte curând își dădu seama că Amelia nu dormea și nu era singură. Rob dădu să vorbească, dar Susannah auzi ceva și duse un deget la buze făcându-i semn să tacă. La început auzi doar gemetele joase și ritmice ale Ameliei și rămase nemișcată. După aceea răzbătu până la ei o voce masculină – întâi un geamăt, apoi un „da” șoptit, apoi altul, apoi un sunet mai gutural. Pereții subțiri ai rulotei fremătau. Cu o senzație de greață, recunoscu vocea lui Alastair. Fratele ei făcea dragoste cu cea mai bună prietenă a ei, la un metru de locul în care se afla ea.

Nu știu cum să iasă mai repede din rulotă, iar Rob o urmă. Se trânti pe un scaun de pe terasă fără să spună

nimic, iar el trase o cutie frigorifică și se așeză lângă ea.

— Ce naiba are în cap?

— Nu știam că e ceva între ei. Atât de mult am fost plecat la cursul ăla? Rob încerca să glumească.

Însă Susannah nu putea.

— Nu e nimic între ei. Nimic. Sau cel puțin nimic din ce știu eu. Pentru prima dată, Susannah se întrebă dacă nu cumva Amelia se întâlnește cu Al pe ascuns, pe la spatele ei. Scutură din cap. N-ar fi putut. Fuseseră împreună în fiecare zi. Și-ar fi dat seama.

— Deci se mișcă repede.

Ea pufni. Era stânjenitor, nici măcar nu știa de ce. Ea și Rob erau împreună de atâta timp și nu făcuseră dragoste. Amelia și Alastair nici măcar nu aveau o relație și deja erau în pat. Își încleștă pumnii și îi lovi de genunchi.

— De ce ești atât de supărată?

— Sunt furioasă. Amelia știe că el simte ceva pentru ea. Dintotdeauna. N-ar trebui să facă asta.

— Și de unde știi că ea nu simte ceva pentru el?

— Pentru că știu. Vorbim despre Amelia, ea nu înțelege nimic. Dacă ar fi simțit, crede-mă că aș fi știut. Nu îl place; nu în felul acela.

— Însă asta e problema lui Al. Are aproape douăzeci de ani, nu? O cunoaște și probabil știe în ce se bagă, nu-i așa?

— Dar nu e drept.

— Susie, asta nu are legătură cu noi.

— Ba are foarte mare legătură cu noi.

— Nu prea văd cum.

— El e fratele meu, iar ea e prietena mea. Și chestia asta nu va merge.

— De unde știi?

— Pur și simplu știu. Și totul o să fie ciudat.

— Ești sigură?

— Așa va fi. Era atât de furioasă, încât începuse să plângă. Și noi doi? Acum nu mai putem s-o facem. Ea a stricat totul.

— Nu-mi dau seama cum.

— Pentru că a transformat rulota noastră într-un bordel, de asta. Chiar e ca un nenorocit de bordel. A devenit un coteț ieftin din cauza ei.

Rob începu să râdă, fapt care o înfurie și mai mult.

— Ce e așa de amuzant?

— Mie asta mi se pare un fel de scuză...

Îl lovi cu putere în piept. O dată, de două ori, apoi urmă o serie de palme, până când el îi prinse mâinile și i le îndepărtă.

— Hei! Oprește-te.

Brațele i se înmuiară, iar ea se lipi de el.

— Nu înțelegi ce spun? Chiar nu înțelegi?

— Ba înțeleg. Cred că exagerezi un pic, dar înțeleg. Este fratele tău, îl protejezi, ești furioasă pe Amelia deoarece l-ar putea răni prin acțiunile ei și în plus a transformat rulota în... cum ai zis? Bordel? se hlizi Rob.

Ea ridică privirea spre el, pe jumătate râzând și pe jumătate plângând.

— Nu râde de mine.

— Te iubesc, prostuțo.

Rămaseră tăcuți vreme de câteva minute.

— O omor.

— Omoar-o de dimineață, da? Până atunci, ce-ai zice să mergem la mine? Îi făcu poznaș cu ochiul arătând cu degetul mare în spatele lui.

— Nu am periură de dinți. E acolo... Făcu semn în spatele ei.

— Te las să o folosești pe a mea.

— Dormim și atât?

— Dormim și atât. Nu-ți face griji. O să iau bromură. O sărută pe frunte.

— Ce e aia?

— Bromură. Un medicament. Li se punea soldaților în ceai în al Doilea Război Mondial, căci se spune că diminuează libidoul. Asta i-a împiedicat să o ia razna din cauza dorințelor sexuale când trebuiau să se concentreze asupra bătăliilor.

— Poți să-mi dai și mie?

Nu fusese chiar noaptea pe care și-o doriseră, dar în felul ei fusese minunată. Dormiseră unul lângă altul în același pat pentru prima dată, doar în chiloți, cu trupurile lipite unul de celălalt. Când se culcaseră, Rob o atinsese cu o adorație care o făcuse să se simtă incredibil. Știa că ea nu mai avea chef, iar atingerea lui era aproape nevinovată, dar gesturile și privirea lui ațintită asupra ei în semiîntineric îi exprimau pe deplin sentimentele. Ținându-și capul rezemat pe pieptul lui, Susannah îi

simțea fiecare răsuflare. O cuprinsese cu brațul pe după talie, mângâindu-i cu blândețe spatele. Era extraordinar să adoarmă împreună. I se părea un lucru foarte intim. Iar de dimineață, în timp ce stătea întinsă lângă el și îl privea dormind, cu pleoapele mișcându-se ușor în vis, nu fusese deloc sigură că se putea mulțumi cu atât.

Încă era furioasă pe Amelia. Amelia știa și ea asta, când ieși cu sfială din rulotă la câteva ore după ce Matt, Rob și Susannah se treziseră deja, cu Alastair în spatele ei, niciunul în stare să dea ochii cu Susannah. Amelia, cu un prosop pe umăr și trusa de baie în mână, anunță la modul general că mergea la duș, în clădirea aflată la câțiva metri în spatele lor.

Susannah o urmă.

— Ce naiba a fost în capul tău?

— Știam eu că o să faci asta, spuse Amelia, dându-și ochii peste cap.

— Să fac ce?

— Să mă judeci.

— Asta crezi tu că fac?

— Și nu o faci?

— Cred că noaptea trecută ai comis o mare greșeală.

— De ce?

— Pentru că nu-l iubești. De câte ori mi-ai spus asta? Că nu ești îndrăgostită de el. Că nu te interesează tipii care se țin după tine. Iar el e prototipul băiatului care se ține după tine. Se ține după tine încă de când erați copii. Cum ai putut să-i faci așa ceva?

— De fapt ne-am făcut asta unul altuia. Și a fost frumos. Amelia abia se stăpânea să nu râdă.

Susannah o lovi cu putere în braț, dar începuse și ea să râdă.

— Încă sunt furioasă pe tine. Doar pentru că râd nu înseamnă că nu sunt.

— Să nu fii. Suze, nu e treaba ta. Te iubesc, însă nu ai dreptul să-ți bagi nasul. Nu toată lumea vrea să procedeze ca tine și Rob. Nu suntem toți atât de serioși.

— Asta spune și Al?

— Ai observat probabil că nu am vorbit prea mult.

— Exact la asta mă refer, zise Susannah strâmbând dezgustată din nas. Nu știi ce gândește. Acum stă acolo gândindu-se că tocmai a început o relație cu fata pe care o iubește de un milion de ani. Iar tu stai aici gândindu-te că ai parte de un flirt minunat de vacanță.

— Nu știi ce gândește el.

— Și nici tu! Vocea lui Susannah urcase cu o octavă.

Ajunseră la dușuri, trecând după gardul maroniu care despărțea secțiunile pentru bărbați și femei, iar Amelia deschise robinetul. Ținu o mână sub jet până se încălzi, apoi își scoase tricoul și pantalonii scurți și le atârână în cuier. Pe dedesubt era goală. Susannah o mai văzuse goală de nenumărate ori înainte, însă niciodată după ce își petrecuse noaptea zgâlțâindu-l pe fratele ei, așa că se întoarse cu spatele, simțind o stânjenală bizară. Amelia lăsă prosopul pe umerii ei și se vârî sub șuvoiul de apă, trecându-și degetele prin părul ud.

— Nu-mi vine să cred. Tu chiar nu ai rușine, nu?

Amelia își săpunea părul.

— Ascultă, Suze. Ne-am distrat. Atâta tot. Nu e prost. Nu ne-am făcut declarații. Nici n-o vom face. El se va întoarce la Exeter. Eu mă duc la universitate. Este o distracție. Nu toate lucrurile trebuie să însemne ceva. Nu suntem toți ca tine. Îți promit, chiar îți promit că n-o să-l rănesc. Da? Însă n-o să mă opresc doar pentru că așa vrei tu.

Și nici nu o făcu. Rob și Susannah petrecură următoarele trei nopți în rulota băieților cu Matt, în timp ce Alastair și Amelia „se zgâlțâiau”, după cum spunea Matt, în cea a fetelor. În tabără se instalează un armistițiu instabil, menținut doar de asigurările lui Alastair și de calmul lui Rob, dar vacanța lui Susannah fusese distrusă.

Prezent

Susannah zâmbi când trecură pe lângă drumul ce ducea spre Minehead. Soarele de început de toamnă strălucea puternic după câteva zile de ploaie cenușie, iar culoarea frunzișului era splendidă. În noaptea aceea avea să doarmă la Babington House, într-o cameră de lux de două persoane amenajată în fostele grajduri, nu într-o rulotă în care se simțea un miros ușor de mucegai, în așternuturi de bumbac, nu într-un sac de dormit din nailon. Acea singură noapte la hotel costa mai mult – chiar mult mai mult, bănuia ea – decât costase închirierea ambelor rulote pe o săptămână. Se întrebă cu tristețe dacă avea să se distreze

măcar pe jumătate la fel de mult, însă deja știa răspunsul.

Rezervase camera pentru ea și Douglas – fusese un cadou de ziua lui oferit cu întârziere. Era renumit pentru nazurile pe care le făcea la cumpărături, iar acea idee i se păruse mai bună. Mai fuseseră acolo cu vreo două veri în urmă, la nunta unui asociat de la firma lui Doug, și de mult își doriseră să revină. Fusese unul dintre lucrurile pe care nu reușiseră să le facă. De pe o listă lungă de alte obiective.

În acea seară urmau să ia cina în salonul stilat. Înainte încercase să-l ademenească cu un tratament la faimoasa Cowshed spa, însă Douglas nu era genul de om atras de asemenea lucruri. Își umpluse o pungă de hârtie cu un schimb de haine și obiectele de toaletă și îi spusese să se ducă singură, pentru că el avea să fie ocupat aproape toată după-amiaza. Ea își stăpâni iritarea. Pentru numele lui Dumnezeu, un weekend fără muncă nu i se păruse o pretenție prea mare. Apoi se gândi că poate pur și simplu se eschiva.

Îl lăsă în camera frumoasă și aerisită și coborî îmbrăcată într-un halat alb voluminos. Își amintea vag că existase o vreme în care un pat de hotel în miezul zilei era o tentație irezistibilă pentru amândoi și că s-ar fi tăvălit în el ore întregi, satisfăcându-se reciproc înainte de cină și probabil și după aceea. Douglas nu păruse prea tentat. Și atunci se gândi la Rob. La ceea ce îi promisesse să-i facă într-un pat dublu într-o bună zi. O zi care nu venise niciodată.

Așa că masajul părea o alternativă perfectă. În timp ce

tânăra maseuză îi descâlcea cu mișcări experte nodurile din mușchii gâtului și ai umerilor, încercă să nu se gândească la nimic, dar îi era imposibil. Se gândi la Rob și la vacanța din urmă cu toți acei ani. Se gândi la Douglas, care era sus, apoi la Amelia, la biata ei prietenă, care se îmbarcase într-o călătorie îngrozitoare ce le ostenise deja pe amândouă cu toate că abia începuseră. Se gândi la cât aveau să coste camera, cina și masajul și dacă ea și Douglas aveau să facă sau nu sex în acea seară. Ar fi fost cazul, nu? De obicei, când te cazezi la un hotel de la țară cam asta ai în minte. Ar fi fost o problemă dacă nu făceau dragoste, nu-i așa? Asta ar fi spus Amelia.

La cină, Douglas, care nu părea mai relaxat după o după-amiază petrecută cu documentele lui juridice decât ea după masaj, comandă pui cu un miros puternic de usturoi. Era ca un semn. Apoi un platou de brânzeturi și un pahar de vin roșu. Ceea ce părea mai degrabă o invitație pentru indigestie și eventual migrenă decât un preludiu amoros. Pe de altă parte, era conștientă că dădea prea multă importanță acestor detalii. Că punea prea multă presiune pe ea însăși și probabil și pe el. Însă nu se putea destinde. Compara tot ce spunea și făcea el cu tot ceea ce și-ar fi dorit ea să-l vadă făcând și spunând și de fiecare dată îi găsi nod în papură.

Conversația nu decurse prea fluent. Era ca și când s-ar fi aflat într-un labirint și toate pistepele pe care le urmau se înfundau în zidul gros al neînțelegerii. Copiii, boala Ameliei, chiar și vacanța de vară. Erau ca pe o margine de

prăpastie, iar ea schimba mereu subiectul în timpul conversației, încercând să evite o criză. Totul părea forțat și incoerent. Încercă să flirteze, însă el păru să nu bage de seamă, făcând-o să pară ridicolă chiar și în propriii ei ochi. Spre deosebire de ei, cuplul de la masa de alături petrecuse cu siguranță după-amiaza în pat. Stăteau periculos de aproape unul de celălalt, mână în mână. Tipul îi dădea să mănânce din furculița lui, și ea îl privea ca și când ar fi preferat să-l mănânce pe el. El își tot apleca fruntea să-i șoptească la ureche, iar Susannah putea bănuie ce-i spunea. Și Douglas îi observase, însă le aruncă o privire în care se citea dezgust, nu invidia tristă care o măcina pe Susannah.

Nu fuseseră întotdeauna așa, nu? Știa foarte bine că nu. Dar întrebarea era dacă mai puteau ajunge din nou acolo... Orice ar fi însemnat „acolo”.

Sus, în cameră, menajera le făcuse patul. Susannah avea o presimțire rea în privința acelei seri. Sexul nu începea când te băgai în pat. Sau cel puțin nu o partidă bună de sex. Ar fi trebuit să înceapă la cină. Poate că dacă aveau să facă o baie în cada mare și frumoasă... poate... poate...

Însă Douglas se spălase pe dinți și se băga în pat. Când i se alătură, ea mai făcu o ultimă încercare de intimitate. Se sprijini într-un cot și îl sărută, cu toate că mirosea a usturoi, dar nasul ei se lovi de al lui într-un fel ciudat, ca și când nu s-ar fi știut nici măcar de opt minute, darămite de opt ani, și ochelarii lui Douglas se aburiră. Îi scoase și îi lăsă pe noptieră, apoi se întoarse spre ea și îi întoarse

sărutul, cu o mână pe sânul ei. Ea încercă să simtă dorință, însă, înainte să aibă vreo șansă, mâna lui era deja pe sub cămașa ei de noapte, mult prea repede, iar pipăielile lui o găsiră uscată și neprimitoare. El scoase un sunet înăbușit – dezamăgire sau enervare? — După care o sărută superficial.

— Cred că sunt obosită. Îi oferise o scuză; era, într-adevăr, prea obosită ca să-i spună ce simțea de fapt.

— Da. Și eu. Obosit și prea plin. Părea mulțumit. O cină minunată. Poate de dimineață...

Întinsă lângă el, la câțiva centimetri și totuși la o mie de kilometri distanță, cu brațele pe lângă corp și cămașa trasă la loc, Susannah ascultă cum respirația lui devenea mai lentă și mai profundă. O cuprinse o tristețe imensă și simți cum o lacrimă îi curse din colțul ochiului, coborându-i în ureche.

De dimineață, când Susannah deschise ochii, mai odihnită după somn decât își închipuise că va fi, spațiul pe care îl ocupase Doug era gol, iar dinspre duș se auzea sunetul apei.

1990

Irakul invadează Kuwaitul în august 1990. Când se dădu vestea invaziei, Susannah era plecată într-o vacanță ieftină cu Amelia în Mykonos. Citi știrea pe prima pagină a unei ediții vechi de două zile din *Daily Mail*, într-o cafenea din port. Nu făcu imediat legătura cu Rob. Acesta era plecat la unul dintre cursurile de instruire care se succedau

încontinuu, după ce absolvise Cranwell. În schimb, el simți imediat că războiul îl privea și pe el.

În acel an se dusesese la ceremonia lui de absolvire, împreună cu Frank și Lois. Luase trenul spre casă de la universitate în noaptea precedentă, cu bagajul plin de rufe murdare, și dormise la părinții ei. Apoi, cei trei plecaseră cu mașina lui Frank. Nu existau părinți mai mândri. Știau incredibil de multe despre Cranwell – cunoștințele lor despre cursul pe care îl urma Rob și despre tradițiile și ritualurile instituției erau aproape enciclopedice. „Susannah, există un covor pe care cadeții nu au voie să calce înainte de absolvire!”

Ceremonia de absolvire fusese urmată de o cină și un bal. Frank și Lois o lăsaseră acolo și se duseseră să stea la o pensiune, urmând să o ia a doua zi de dimineață. Susannah își închiriasse o rochie de seară pentru bal – un corsaj negru și strâmt, fără bretele, cu o fustă scurtă și voluminoasă din satin alb. Se simțea ciudat în ea. Cina fusese destul de civilizată, însă balul nici pe departe. Visurile de Cenușăreasă pe care le avusese Susannah fuseseră spulberate rapid de tinerii ofițeri beți și de prietenele lor și mai bete. Muzica era prea tare. Rob părea diferit.

Înainte să vină, se întrebese dacă aceea avea să fie noaptea mult așteptată. Însă își dădu seama repede că nu era cazul. Nu ar fi fost bine. El băuse. Avea un aer de fanfaron pe care nu-și amintea să-l fi văzut la el și de care nu prea îi păsa. Se întrebă de ce se mai obosise să vină și

își dori să nu fi promis că rămâne. În timp ce îl urmărea golind două halbe una după alta se întrebă dacă nu cumva vremea lor trecuse. Dacă nu cumva se îndreptau în două direcții diferite.

Petrecu noaptea în patul lui strâmt, de o persoană. El dormi sforăind pe podea, prea beat ca să încerce altceva decât o scuză bolborosită și un sărut de mântuială, în dimineața următoare, când Frank veni să o ia, Lois o ciupi de obraz și îi făcu ștregărește cu ochiul. „V-ați distrat bine, copii, nu-i așa?” Chiar nu se distrase.

Când îi povesti Ameliei, prietena ei izbucni în râs.

— Ești un monument de moralitate, Suze, să știi. Evident că s-a îmbătat. Tocmai a încheiat... cum era...? Patru luni, poate chiar mai mult, de iad curat. Chiar nu ai văzut *Ofițer și gentleman*?

— Din câte am văzut, acolo nu era niciun gentleman. Și asta îl include și pe el.

— Ah, lasă-mă. Ai spus că te-a lăsat să dormi în pat și el s-a cuibărit pe podea...

Îl revăzu abia de Paște, când veni ră amândoi acasă câteva zile. Înainte de asta nu se prea sincronizaseră. Când era ea liberă el era plecat, iar în ocaziile rare când era prezent, ea părea să fie altundeva. Asta îi enerva pe amândoi, însă ea avu senzația că el suferea mai rău, ceea ce o făcu să se simtă prost. Apoi, acasă, unde începuse totul, lucrurile redeveni ră minunate. El își ceru scuze pentru ceea ce nimea „dezastrul de la Cranwell”. Spuse că fusese obosit, triumfător și prea sensibil la presiunea

celorlalți. Ea își ceru scuze la rândul ei. Recunoscu că fusese o mironosiță. Nu apreciasse cu adevărat cât de greu fusese pentru el.

Petrecură câteva zile splendide împreună, ca în vremurile bune. Fanfaronada lui dispăruse, iar când ea se întoarse la colegiu și el plecă la cursul următor, îndoielile ei dispăruseră deja, rămânându-i convingerea că puteau reuși. Că aveau să reușească.

Atunci când ea și Amelia se întoarseră din Mykonos în acel septembrie, cu urme de dungii de la Sun-In și foarte bronzate, mașinăria militară de relații publice era în plin avânt, însă lui Susannah îi era greu să creadă că asta avea s-o afecteze cumva și pe ea în mod direct. Nu putea crede că Marea Britanie avea să între în război și în niciun caz nu putea – sau nu voia – să creadă că, dacă se întâmpla asta, Rob trebuia să se înroleze. Se întoarse la universitate în octombrie și își reluă activitățile.

Când Rob o anunță că pleca în Golf, i se păru ceva ireal. Oamenii nu „plecau la război”; asta se întâmpla în filme și în cărți. Susannah era prea tânără și nu-și amintea decât vag de Insulele Falkland – prințul Andrew în elicopterul său și mulțimile fluturând steaguri în portul Portsmouth, unde soseau navele așa că nu putea înțelege. Nu putea concepe că Rob era trimis, cu ranița în spinare, să lupte într-un război.

Pentru Amelia era incredibil de romantic și palpitant. Pentru colegii ei, informația aproape că trecu neobservată, nefiind altceva decât un subiect de dezbatere despre

intervenția Occidentului pentru protejarea rezervelor de petrol sub pretextul apărării libertății, o problemă politică pentru cei suficient de implicați ideologic sau afectați încât să fie dispuși să discute despre asta la o halbă de bere.

Pentru Susannah era înspăimântător.

Ani mai târziu, în timp ce zbura prin Atlanta, nodul aerian al companiei United Airlines, chiar după ce evenimentele de la 11 septembrie duseseră la declanșarea celui de-al Doilea Război din Golf, fusese emoționată până la lacrimi să-i vadă pe soldații în haine de camuflaj schimbând avionul în drum spre front sau spre casă; copiii se holbau, iar bătrânii dădeau din cap cu respect. Sentimentul acela nu dispăruse niciodată.

Rob risca să fie ucis. Acela fusese gândul său de la început. Și nu o părăsise timp de săptămâni întregi, o neliniște simplă, care o însoțea în timpul rutinei zilnice, fie că stătea în sala de curs, se plimba cu bicicleta prin oraș, urmărirea un film la cinematograful sau era la duș. Putea fi ucis. Poate că deja era mort.

Își făcea griji că irosise timpul lor împreună. Vacanța de la Minehead, balul de la Cranwell, faptul că nu îl văzuse deloc toată vara, în afară de câteva zile prețioase de Paște. Acum totul i se părea inutil și prostesc.

O dată la câteva zile primea de la el aerograme albastre subțiri. La început fu fericită să le primească. Constituiau dovada palpabilă că încă era viu – știa că era o prostie, căci aveau nevoie de cel puțin o săptămână să ajungă, ceea ce însemna că putea primi o scrisoare de la cineva care să fie

deja mort de șase zile. Era posibil să îți se dea vestea și tot să primești o scrisoare de la un mort. Iar ea nici măcar nu ar fi fost informată direct. Frank și Lois ar fi fost cei care ar fi primit telefonul sau o bătaie în ușă. Și ar fi traversat islazul, după ce își vor fi recăpătat puterea de a gândi coerent, ca să le spună și părinților ei. Tatăl ei s-ar fi urcat în mașină și s-ar fi dus la Bristol după ea, ar fi scos-o dintr-o sală de curs sau ar fi trezit-o din somn în camera ei. În vis vedea cum gura lui forma acele cuvinte.

Curând însă, tonul scrisorilor se schimbă. La fel și lungimea lor.

În primele, scrisul de mână urât al lui Rob acoperea fiecare centimetru de spațiu alb cu informații despre camarazii lui, despre mâncare, despre cât de cald era. Despre cât de mult o iubea, cum stătea noaptea întins în patul lui de campanie și o visa.

Scrisorile creau o punte de legătură între ei, îi ajutau să-și împărtășească din nou gândurile și visurile.

Îți mulțumesc pentru scrisori. Lucrul ciudat este că ești atât de departe și nu pot să te văd sau să te ating, dar când le citesc mă simt foarte aproape de tine. Pare ciudat să spun că mă pot simți singur aici când de fapt nu prea ai cum să fii singur și mereu se întâmplă câte ceva. Însă mă simt singur. Îți aud vocea în minte când le citesc. Râsul tău. Și asta mă ajută.

Scrisorile erau tot ce avea. Telefonul era imposibil. La început îi suna des pe Frank și Lois – era mai probabil ca ei să-i fi auzit vocea și să fi aflat vești de la el.

Într-o seară sună mai târziu decât de obicei. Fusese la bibliotecă să lucreze la un eseu și, în timp ce se întorcea în cameră, simțise o nevoie bruscă să se asigure că el era bine. Era o oră cam nepotrivită, dar știa că Lois nu avea să se supere. Nu răspunseră imediat; chiar când se pregătea să lase receptorul jos, auzi vocea lui Lois, care părea ciudată. Și simți un fior de spaimă în stomac.

— Credem că trece prin momente grele. În seara asta când a sunat, plângea... Lois plângea și ea. Nu putea vorbi.

Susannah îl auzi pe Frank spunându-i să se ducă să stea jos și să-și bea ceaiul, apoi din difuzor răzbătu vocea lui groasă.

— Susannah? Sunt Frank. Îmi pare rău. Este puțin supărată.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu știm. Nu putea spune.

— El e bine?

— Da, e bine. Cred că Lois avea dreptate, pur și simplu a avut o zi proastă, draga mea.

După acea zi, scrisorile lui se schimbaseră, lucru pentru care nu oferise nicio explicație. Pur și simplu scria mai puțin și mai rar. Iar umorul dispăruse complet. Personalitatea lui transpărea din ce în ce mai puțin din paginile tot mai albe. Susannah simțea o transformare implacabilă, o îndepărtare constantă. Neputința și frustrarea o măcinau, astfel încât ajunse să se teamă de aerogramele pe care le primea în cutia poștală.

Odinioară le citea imediat, rezemându-se de zid, disperată să afle ce se întâmpla cu el din singura sursă posibilă. Însă acum le băga în geantă și uneori treceau ore întregi sau chiar o zi până să le parcurgă.

În loc să doarmă își derula tot felul de scenarii în minte: Rob ucis sau rănit sau pur și simplu devenit de nerecunoscut în urma traumelor emoționale. Iar când reușea să doarmă, somnul ei era neregulat și întrerupt de vise urâte. Odată, un avion care zbura foarte aproape de sol trecea pe lângă sălile de curs, și ea se trezea brusc, șocată și speriată.

Iar chipul lui Rob o privea tăcut de pe noptieră.

1991

Cârdul lui Susannah ieși din bancomat, urmat de patru bancnote de cinci lire. Mereu se simțea ușurată, mai ales spre sfârșitul semestrului, când vedea că mașinăria îi scotea încă bani. Bursa îi acoperea doar școlarizarea și cazarea la cămin, iar restul banilor veneau de la tatăl ei și se terminau rapid. Nu putea să-i ceară mai mulți, îl întreținea și pe Alastair. Se înscriesese pentru o slujbă de vacanță la WHSmith, iar atunci avea să poată pune niște bani deoparte, însă acum nu câștiga nimic. Vârî banii în portofel și se dădu la o parte, ca să-l lase pe următorul din rând să ajungă la bancomat pentru momentul adevărului. Douăzeci de lire. Trebuia să tragă de ei până duminică. Era vineri seară. Avea tichete de masă la cantină, așa că de fapt erau bani de bere, însă mai avea nevoie și de șampon,

pe care nu îl putea folosi fără balsam, iar câțiva colegi de-ai ei spuneau ceva de mers la film sâmbătă după-amiază. Deja își cumpăraseră un bilet de cinci lire pentru seara următoare.

Avea nevoie să se înveselească. În acea dimineață mai primise o scrisoare de la Rob. I se părea ciudat să-i vadă scrisul de mână pe un plic din cutia ei poștală.

Se părea ciudat cum până de curând asta o umplea de bucurie, îndemnând-o să citească epistola pe loc. Dacă în urmă cu vreo câteva luni i-ar fi spus cineva cât de repede avea să se deschidă și să se adâncească prăpastia dintre ei, n-ar fi crezut. Ar fi spus că așa ceva nu avea cum să se întâmple.

Însă se întâmplase. Ceva. Nu-și dădea seama exact ce. Era ceva subtil și secret, dar avusese loc. Nu era singura într-o asemenea situație. Când sosise în primul semestru la universitate, cunoscuse o fată care stătea pe același palier, Maria, logodită cu un polițist din Croydon, cu care avea o relație de la șaisprezece ani. Avea pe degetul de la mâna stângă un inel cu un diamant micuț, pe care i-l arătase cu timiditate. Urmau să se căsătorească în anul în care absolv ea. El urma să o viziteze în fiecare weekend, iar ea să meargă acasă de sărbători... Aveau totul planificat. Susannah își amintea cât de cumplită fusese prima lui vizită. Stătuse la bar și păruse un extraterestru. Ea mersese acasă în weekendul următor ca să se despartă de el.

Acolo totul era diferit. Diferit și fantastic și o risipă de

timp.

La început, bineînțeles, fusese înspăimântată. Cu toții erau, deși unii ascundeau asta mai bine ca alții. Părinții ei o aduseseră la Bristol cu două geamantane, o cutie mare de carton de la Waitrose, o plantă yucca și o pilotă. Tatăl ei o înnebunise de-a dreptul, insistând să așeze el ghiveciul și să-i lipească afișele cu fotografiile lui Robert Doisneau. O tot îmbrățișase, murmurând că nu-i venea să creadă că fetița lui pleca de acasă. O duseseră la un Berni Inn să ia prânzul, apoi plecaseră, iar ea nici nu-și dădea seama dacă era ușurată sau nefericită să vadă mașina dispărând după colț. Niciodată nu mai plecase într-un loc unde nu cunoștea pe nimeni. Acolo mai veniseră câțiva foști colegi – Matt, desigur, și câteva fete pe care le știa din vedere –, însă habar n-avea unde erau camerele lor, iar locul acela părea imens, mult mai mare decât îi făcuse impresia la prima vizită. Găsise cabina telefonică cea mai apropiată de camera ei – de fapt mai degrabă un dulap, la capătul coridorului, lângă scări – și încercase să o sune pe Amelia la numărul pe care îl lăsase acasă cu o zi în urmă, însă persoana de la celălalt capăt al firului îi spusese că habar n-avea cine era Amelia și încă nu avea numărul camerei ei. Nu-i rămăsese altceva de făcut decât să se întoarcă în camera ei, să mute toate afișele în locurile în care își dorise ea să le aibă și să-și aranjeze fotografiile. Avea o poză cu ea și Rob, făcută în acea vară, chiar înainte de plecarea lui. Tânărul pilot era în spatele ei, cuprinzându-i talia cu brațele. Ea ținea capul pe spate, rezemat de umărul lui. Pe

aceea o păstră lângă pat. În acea primă noapte, când își pusese pijamaua și se spălase pe dinți în chiuveta din cameră (întrebându-se cum o să poată merge la duș în cabinele mixte), îi venise să plângă și, simțindu-se ridicol de singură, își trecuse cu tandrețe un deget peste imaginea feței lui.

Primele două zile rămăseseră în ceață pentru ea, căci însemnaseră explorarea locului și organizarea. Se înscrisese în echipa de hochei pe iarbă, participase la primele ei seminarii, privindu-și noii colegi, și la primele ei cursuri, ținute într-o sală imensă cu ecou; noaptea stătea întinsă în pat, ascultând muzică, auzind strigătele și râsetele din celelalte camere. Privindu-l pe Rob.

Matt o găsisese a doua zi. Îi bătuse la ușă, iar ea fusese extrem de recunoscătoare când deschisese și îl văzuse, îl îmbrățișase cu căldură. El o târâse la bar, nevenindu-i să creadă că încă nu fusese acolo. El părea să-i cunoască deja pe toți clienții, iar barmanul de vârstă mijlocie îl întâmpinase ca și cum ar fi fost fiul lui abia regăsit. Ea comandase un Diet Coke, însă fusese refuzată cu un zâmbet, iar în față i se adusese o halbă de bere, ca un fel de provocare.

Și așa începu totul să meargă. Prietenii cei foarte noi ai lui Matt o primiră cu aceeași căldură pe care probabil i-o arătaseră și lui. Fetele își mărturiseau pasiunile, iar băieții vorbeau despre echipele pe care le aleseseră. Toți păreau să urle și să râdă, iar curând Susannah făcea același lucru. Se aflau cu toții în acea barcă nouă și ciudată, iar lucrul cel

mai evident pe care trebuiau să-l facă era să bea și să fumeze. Susannah nu fusese niciodată mare băutoare la liceu. Luase parte la petreceri mai ciudate, unde cineva aducea bere sau spărgea dulapul părinților absenți și fura votcă. I se păruseră grozave, deși, foarte obiectiv, își dădea seama că nu era deloc grozav să vomități în răsadurile de flori sau să dai mahmur testul de trigonometrie într-o luni dimineața. În ocaziile rare în care băuse mai mult de un pahar, nu-i plăcuse senzația că nu mai are control asupra propriei persoane, însă acolo, în acea arenă nouă, senzația aceea o ajuta. Chiar își pierduse controlul, și, la urma urmei, de ce să nu se lase dusă de val?

În seara aceea însă, după mai bine de un an de la primul semestru amețitor la universitate, Susannah era beată. Nu atât de beată încât să nu știe ce făcea, dar suficient de beată cât să creadă că ceea ce făcea era bine. Nu atât de beată încât să poată spune ulterior că nu fusese vina ei. Spiritul ei era cât se poate de prezent.

Mulțimea se risipise, așa cum se întâmpla de obicei; unii plecaseră la club, iar alții acasă, către vreo temă urgentă care îi aștepta în cameră. Cu un sfert de oră în urmă fuseseră probabil vreo douăzeci de persoane, râzând și pălăvrăgind. Iar acum rămăseseră doar ei doi.

Doar ea și Matt, în camera lui Matt. Nu mai intrase acolo până atunci. Camera ei devenise unul dintre locurile în care se aduna lumea, iar Matt era o prezență constantă, însă aceea era prima dată când ea venise în camera lui. Era mai aproape. El sugerase asta. Nu era dezordonată, așa

cum sunt de obicei camerele băieților, își spuse ea într-o doară, gândindu-se la tipii de pe palierul ei, care trăiau ca în cocină, înotând în rufe murdare până rămâneau fără nimic de îmbrăcat și bând ceai negru din căni nespălate. Nu se zăreau nici prea multe obiecte personale – era firesc pentru un tip; fetele aveau nevoie de un camion întreg ca să-și transporte lucrurile la începutul fiecărui semestru, însă băieții păreau să se descurce cu trenul și un rucsac mai mare. Văzuse doar câteva fotografii înfipite pe panoul de plută și o pilotă care acoperea patul. Obiectele lui de toaletă erau așezate poate un pic prea ordonat pe raftul strâmt de deasupra chiuvetei din colț, iar pe perete era un singur poster cu U2. Câteva haine murdare erau aruncate pe jos, însă nu multe, iar Matt le luă imediat și le aruncă în șifonier. Avea un ibric și o cutie cu pliculețe de ceai English Breakfast. Cei mai mulți băieți pe care îi știa ea aveau tot felul de lentile.

Matt fusese un prieten bun. Îl știa de acasă și asta îi apropiase și mai mult. Era prieten cu Rob și cu Alastair. Când erau într-un grup mai mare avea mereu grijă de ea și nu o lăsa să se întoarcă singură acasă. Într-o scrisoare către Rob îi povestise despre el și despre cât de minunat era. Se gândi că era norocoasă să-l aibă. Era și frumușel; multe fete flirtau cu el, însă lui nu prea părea să-i pese. Nu avusese prietenă nici la colegiu. Într-o vreme i se păruse că o plăcea pe Amelia, dar episodul Minehead îl lecuiuse probabil.

După aceea nu mai știu cum începuse totul: ce anume

schimbase atmosfera. Se întorsese acolo cu el pentru că se simțise brusc obosită. Pentru că nu voia să fie singură. Pentru că Matt era prietenul lor, al ei și al lui Rob, și credea că și el îi ducea dorul la fel ca ea. Și pentru că în aburii beției se simțea foarte atașată de el. Nu-i trecuse niciodată prin cap că putea fi vorba de altceva.

Se trezi însă că el o săruta, iar ei îi plăcea și își dorea să-l sărute la rândul ei. Era excitată. Avea în fața ochilor un Matt complet diferit. Își trecuse mâinile prin părul ei și îi ținea capul nemișcat. Îi lăsă un potop de săruturi mici și tandre pe obraji, pe pleoape, pe frunte, pe buze. Apoi ceva începu să se înfiripe serios între ei, iar el o sărută puternic, flămând. La început, brațele lui îi cuprinseseră spatele, trăgând-o aproape de el, însă când ea începu să-i răspundă la săruturi și să se lipească de el, mâinile lui se opriră pe sânii ei, desfăcând cu nerăbdare nasturii jachetei.

Apoi ea îi înlătură mâinile, dar nu pentru că și-ar fi dorit să-l oprească, ci pentru că putea să desfacă mai repede singură acei nasturi. El îi descheie sutienul și i-l trase de pe umeri, încet, privind-o atent.

Erau lipiți unul de celălalt, iar ea își ținea mâinile pe lângă corp. Degetele lui îi mângâiau amețitor umerii și clavicula. Își îndepărtă gura de a ei ca să-i prindă sfârcul, iar ea se arcui pe spate, cu pumnii încleștați.

Tot timpul în care săruta, lingea și sugea, el îi murmură numele.

— Oh, Dumnezeule, șopti el. Susannah, nu-mi vine să cred că ești aici.

După aceea ea se întrebase de ce cuvintele lui nu rupseseră vraja. Pentru că ea fusese mult prea dusă. Nimeni nu o mai atinsese așa de luni de zile. Fusese atât de îngrijorată și de singură... atât de foarte singură.

Și atunci se simțea atât de bine. Nici nu-și dădu seama când rămăseseră goi, însă brusc se trezi fără blugi și fără chiloți. La fel era și el. Nu mai exista cale de întoarcere.

Degetele lui îi explorau umezeala caldă, iar ea îl pipăi, îl simți tare în mâinile ei.

— Susannah... pot să... putem să...?

Probabil ea aprobase din cap. Sau poate vorbise. Îi zări în lumina lunii care intra pe fereastră scoțând ceva din sertarul noptierei. Auzi un foșnet de ruptură și îl văzu punându-și prezervativul; apoi, cu mâinile sub fundul ei, o ridică spre el și o pătrunse mai repede și mai ușor decât s-ar fi așteptat ea.

Îi trecu brusc prin minte gândul că pentru el nu era prima dată; precis mai făcuse asta, deși nu-l văzuse să fi avut vreo prietenă. Oare el știa că pentru ea fusese prima dată? Probabil că nu. Toți presupuneau că ea și Rob se culcaseră unul cu celălalt. Simți cum tristețea

o străpunge până în adâncul stomacului. „Ar fi trebuit să fie Rob.” Așteptă, cu mâinile deasupra umerilor lui, pregătită să îndure durerea care era sigură că avea să urmeze. Însă nu o duru.

Matt se ridică în coate și începu să se împingă în ea, fără să-și desprindă privirea de pe chipul ei. Ea închise ochii, ca să alunge gândul care îi explodase în creier. „Ar fi

trebuie să fie Rob.”

În cea mai mare parte, senzațiile delicioase din urmă cu câteva minute se evaporaseră odată cu primul gând la Rob. Acum era detașată de ceea ce se întâmpla. Și-ar fi dorit ca el să se oprească.

Oricum, totul se termină repede. El ejaculă în aproximativ trei minute. Își ridică fruntea, iar venele din gât

1 se încordară vizibil. Cu un geamăt de satisfacție, se prăbuși peste ea, aproape lăsând-o fără suflare. Îi săruta gâtul, încă murmurându-i numele. Dacă ar fi durat mai mult, probabil l-ar fi oprit. Se simți cuprinsă de un adevărat val de repulsie – nu față de Matt, ci față de ea însăși. Însă era prea târziu. Se terminase deja.

După alte câteva minute, se rostogoli lângă ea, iar ea se întoarse cu spatele, ca să nu-l lase să-i vadă chipul. El se lipi de spatele ei, cu răsuflarea încă accelerată, și își o cuprinse posesiv cu brațul. Susannah rămase întinsă acolo până când i se păru că el adormise, apoi se desprinse din strânsoarea lui și se ridică în capul oaselor, ținându-se de genunchi și privindu-l.

Mama Ameliei obișnuia să le spună – mult mai des decât și-ar fi dorit vreuna dintre ele să audă și, de obicei, în momente complet nepotrivite – că virginitatea era un „dar prețios” care nu trebuia oferit prea ușor. Ele chicoteau și se prefăceau că își astupă urechile, încercând să schimbe subiectul. Acum simțea că avusese dreptate. Cu siguranță, doamna Lloyd n-ar fi fost de acord cu așa

ceva. Ea îl oferise, și nu doar prea ușor, ci la beție.

Se gândi la Lois și la propria ei mamă. Apoi se gândi la Rob. Vina o lovi cu putere, iar o lacrimă i se prelinse din ochi pe obraz. Îi era teamă că dacă începea să plângă nu se va mai putea opri sau controla și că plânsul ei l-ar fi putut trezi pe Matt. Trebuia să plece de acolo.

Se părea că Matt dormea dus. Se târî pe podea cât putu de încet, atentă să nu-l trezească, își luă hainele și se îmbracă rapid, apoi se strecură pe ușă și bâjbâi până în camera ei, sperând cu disperare să nu dea nas în nas cu nimeni. Când ajunse la ea pe palier, simți că îi venea să vomite. Ajunse la toaletă chiar la timp, prăbușindu-se pe podea lângă vas. Avea o durere de cap ucigătoare, care îi secera tâmplele.

Era cea mai rea mahmureală a vieții ei. Capul îi pulsa, stomacul o durea de la vomă, își simțea gâtul umflat, iar inima îi bătea să-i spargă pieptul.

Târziu, mult mai târziu a doua zi, când, întoarsă în camera ei, zăcea nemișcată și tăcută în patul îngust, așteptând să treacă timpul și să nu se mai simtă atât de oribil, Matt bătu la ușă. Rămase pe coridor timp de cinci sau zece minute, bătând încet și rostindu-i numele, însă ea nu-i răspunse. În cele din urmă plecă.

Nu-i venea să creadă că făcuse așa ceva. Totul ieșise pe dos. Singura ei liniște era că Matt măcar folosise prezervativul. Cel puțin nu avea cum să rămână însărcinată... cel puțin nu fusese chiar atât de proastă.

Pe la șase în după-amiaza următoare, se târî din pat

până la birou și îi scrise lui Rob. Era singurul lucru care îi trecea prin minte; nevoia să-și ceară iertare de la el.

Dragă Rob,

Am făcut ceva îngrozitor și mi-e greu să-ți mărturisesc, dar ar fi mult mai rău dacă n-aș face-o. Aș fi preferat să îți spun față în față, însă cine știe când ne vom vedea din nou, așa că îmi pun gândurile în scrisoarea asta – cea mai grea scrisoare pe care am scris-o în viața mea.

Azi-noapte m-am culcat cu Matt. Eram beată și tristă și mă simțeam singură și pur și simplu s-a întâmplat. Știu că sună jalnic și că așa și este. N-am nicio scuză.

Mă urăsc pentru asta. M-am gândit doar la tine și în momentul în care s-a terminat mi s-a făcut greață.

Aș face orice să dau timpul înapoi, însă nu pot.

Totuși nu pot să nu fiu sinceră cu tine, Rob. Mereu ne-am spus unul altuia adevărul, așa că trebuia să-ți spun și eu adevărul despre acest lucru îngrozitor.

Te rog să mă ierți. Te rog, spune-mi că mă ierți. N-aș putea îndura să n-o faci.

Tu ești cel pe care îl iubesc. Tu ești cel cu care vreau să fiu. Este îngrozitor că nu pot fi cu tine. Te doresc în fiecare zi. Te rog să mă crezi.

Susie

Plânsese tot timpul în care scrisese. Apoi își îmbrăcă blugii și hanoracul, își luă prosopul și trusa de baie și se duse la cutia poștală să lase scrisoarea înainte să se răzgândească, încă mergând tiptil. După aceea se duse

direct la duș și își frecă pielea energetic, sub jetul cel mai fierbinte pe care îl putu suporta. Când se întoarse în camera ei și încercă să mănânce o felie de pâine prăjită, începu să-și dorească să nu fi trimis scrisoarea, însă, bineînțeles, era deja prea târziu.

Arabia Saudită

Scrisoarea ajunse în șase zile. Corespondența se împărțea dimineața, la popotă. Ți se striga numele, apoi ți se arunca plicul sau pachetul sau coletul. Rob își auzea des numele – părinții îi scriau tot timpul. Mama lui îi trimitea scrisori foarte lungi, împreună cu povestiri și desene decupate din ziare și șosete și gumă de mestecat Juicy Fruit. Tatăl lui adăuga câteva rânduri la sfârșit, semnând mereu cu *io ti amo, figlio*.

Scria și Susannah. Nu la fel de des ca mama lui, însă primea ceva de la ea o dată pe săptămână, chiar dacă uneori era doar o carte poștală cu un mesaj succint. Când îi recunoștea scrisul pe plic zâmbea în sinea lui și vâra scrisoarea în buzunar ca să o citească după ce rămânea singur. Singurătatea era unul dintre lucrurile cel mai greu de obținut acolo. Mereu era cineva în preajmă și mereu era zgomot.

Dimineața încă era răcoare, cu toate că soarele strălucea – la prânz era deja cald. Privind chiorâș în lumina soarelui, Rob zări o cutie pe care să se așeze și scoase scrisoarea.

După ce o citi rămase acolo o vreme, privind lung

dincolo de gardul de sârmă ghimpată, către deșertul care se întindea la orizont. Apoi împături hârtia și o băgă din nou în buzunar.

1993

Aproape din primul moment în care îl cunoscuse pe Sean, într-o vinărie din Battersea, chiar înainte de Crăciunul anului 1993, Susannah își spusese că, în sfârșit, ceva mergea bine. Era ca și când în ultimii ani o luase pe drumul greșit, iar atunci ajunsese pe cel corect. Era momentul potrivit. Locul potrivit. Tipul potrivit. Toți rămăseseră încântați. Părinții ei îl plăcuseră. Deja era prieten cu Alastair, așa că trecuse acel test chiar înainte să știe că îl dădea. Și Amelia îl plăcea, chiar dacă nu era genul ei, așa că era în regulă. Era simplu, direct și ușor.

Sean se deosebea de Rob în multe privințe. Avea părul blond-deschis și ochi albaștri-verzui. Nu era nici pe departe la fel de înalt ca Rob, doar cu câțiva centimetri mai înalt decât Susannah. Era slab, aproape ca un băț.

Și era amuzant. Și Rob putea fi amuzant, dar în general fusese un tip serios și profund. Încă din prima clipă și mult timp după aceea Sean i se păruse pur și simplu... vesel.

Asta, împreună cu ochii lui albaștri strălucitori, funcționaseră perfect pentru ea în acea primă noapte. El era cel dintâi tip cu care se putea gândi după foarte multă vreme că ar fi putut avea o relație.

În ultimele optsprezece luni nu ieșise cu nimeni, doar în

grupuri mari, ceea ce, conform Ameliei, nu conta. După absolvire, Susannah alesese Chester pentru studiile postuniversitare de drept. Mulți prieteni de-ai ei merseseră la Guildford, aproape de Londra, iar mama ei ar fi vrut ca și ea să se ducă tot acolo – ar fi fost la mai puțin de o oră distanță de casă – însă ea preferase să plece undeva departe. Nu mai fusese niciodată la Chester, dar ajunsese să iubească acel oraș și fusese un an frumos, care trecuse pe nesimțite. Împărțise o casă surprinzător de drăguță cu încă trei studenți pe care-i știa de la Bristol – doi băieți, Conrad și Ben, și o fată pe care nu o cunoscuse niciodată prea bine, însă pe care o plăcuse întotdeauna, Robyn. Lui Robyn îi plăcea sportul – poate principalul motiv pentru care nu fuseseră prea apropiate. Alerga pe distanțe lungi și se antrena aproape zilnic. Conrad și Ben erau veseli și amuzanți, dar studenți serioși. Fusese un an rapid, cu iahnie de fasole pe pâine prăjită, nopți liniștite la bar și multă muncă. Găsise tot felul de slujbe în magazinele și restaurantele din Chester în vacanțele de Crăciun și Paște, căci nu dorise să meargă acasă. Găsea tot felul de motive.

Amelia se întorcea după al treilea an în Franța și își termina școala la Manchester, până unde era o distanță relativ mică și pe care și-o puteau permite – în anul acela se văzuseră mai mult decât în ultimii doi la un loc. Iar în vara aceea, când terminaseră amândouă, iar Amelia absolvise cu un 2. I², făcuseră în sfârșit călătoria

2 în sistemul britanic de învățământ, clasarea, la terminarea studiilor universitare, în plutonul imediat următor primilor 15% (*upper*)

Interrail cu trenul despre care vorbiseră atât de des când fuseseră adolescente, traversând Franța, unde fluența cu care vorbea Amelia limba le făcuse viața ușoară, apoi mergând prin Elveția, Italia și Spania. Excursia fusese așa cum și-o imaginase Susannah. Când ajunseră acasă se simțea ca și când se întorseseră în punctul de dinainte de Minehead și Cranwell. Se simțeau apropiate din nou, iar Susannah știa că nu dorise să se întoarcă vreodată la acele zile uitate. Amelia era cea mai bună prietenă a ei și o iubea. Se înțelegea mai bine pe ea însăși când își vedea reflexia în ochii Ameliei. Plănuiă altă excursie, undeva mai departe, poate Thailanda sau India, însă viața adevărată o atrăgea pe Susannah cu mai multă forță decât pe Amelia, care ar fi continuat fericită să călătorească. După atâția ani de studiu, ambiția o făcuse să-și depună candidatura la cele mai bune firme.

Susannah se angajă la o firmă mare de avocatură din City – una dintre primele trei opțiuni ale ei – iar Amelia găsi o slujbă suficient de interesantă la o agenție de traduceri, cu un grup de colegi tineri și deschiși la minte, care încă nu îmbrățișaseră viața de adult. Închiriară împreună o locuință – un apartament mic la parter, cu două dormitoare și o baie – iar la început Susannah plăti două treimi din chirie pentru a reflecta diferența de salariu dintre ele, primind în contrapartidă dormitorul mai mare și patul dublu.

Amelia încercase din răspuțeri să-l obțină, pretinzând că patul dublu i-ar fi fost mai de folos, dar Susannah nu

cedase. Îi spunea râzând că presimțea că în curând norocul ei avea să se schimbe. După câteva luni, problema fu rezolvată de tatăl Ameliei, care, îngrozit după vizita în apartamentul acela mic, insistase să plătească avansul și jumătate de ipotecă pentru un loc mai mare și mai frumos, foarte aproape de Clapham Common.

Când venise prima dată la Londra, Susannah nu avusese habar cât de necruțător se folosea acea firmă de mica armată de funcționari angajați, în acel septembrie și în celelalte luni de septembrie care aveau să urmeze. În noiembrie deja ajunsese să lucreze paisprezece ore pe zi. Uneori lucra până spre dimineață, venind acasă cu taxiul doar ca să facă un duș și să plece iarăși.

Bosumflată, uneori glumind doar pe jumătate, Amelia spunea că se simțea ca o soție neglijată. Programul ei era destul de lejer, între 9.30 și 17:30, cu o pauză de prânz de 90 de minute. În acele dimineți, când o auzea pe Susannah intrând tiptil la duș în timp ce își scotea hainele din ziua precedentă, Amelia se ridica și îi făcea un ceai și un sandwich cu ochiuri, apoi stătea cu ea, cu halatul strâns și cana în mână, în vreme ce Susannah mânca și bolborosea ceva neconvingător despre serviciu. Într-o seară, Susannah ajunsese acasă pe la șapte și aduse flori ca un soț rătăcitor.

Însă ea își iubea munca și mediul în care lucra. Îi plăcea faptul că putea să-și exerseze intelectul și să folosească toate informațiile pe care le căpătase la universitate și la facultatea de drept. Vedea o cale foarte concretă în față. Avea să muncească din greu și să avanseze. Asociat,

partener... Și îi plăcea să-și câștige singură banii. Nu era o sumă uriașă, dar comparativ cu perioada studenției se simțea bogată. Putea să-și plătească mâncarea, chiria și asigurările pentru pensie și încă îi rămâneau bani – mai mulți decât avusese vreodată – la sfârșitul lunii. I se părea distractiv să cheltuiască. Era prima dată când se simțea adult. Își tunsese părul, până atunci lung până la umeri, într-un bob cu breton gros și își făcuse șuvițe subtile, coafându-l foarte neted și drept. Începu să-și cumpere haine din locuri precum Jigsaw și Hobbs, apoi (în termenii Ameliei, era, din perspectiva modei, echivalentul trecerii de la droguri slabe la cocaină – chiar inevitabil) își achiziționase un taior cu pantaloni de gabardină de la Joseph, știind, cu un fior de încântare aproape rușinos, că nu putea să-i spună mamei ei cât costase, chiar și cu patruzeci la sută reducere la sfârșit de sezon.

Purta acel costum și în vinărie în seara în care îl cunoscuse pe Sean. Și avea și o coafură nouă și o încredere nouă.

Alastair lucra cu un tip pe nume Hugh, care împărțea apartamentul cu Sean, cei doi fiind prieteni din copilărie. Deci avea origini sigure, fusese confirmat. Susannah era la bar cu Amelia și alte două fete de la firmă, care locuiau în apropiere. Amelia invitase trei colegi de la agenție – și, desigur, pe Jonathan, care deja era omniprezent. În seara aceea se strânseseră mulți și toți erau într-o stare de spirit sărbătorească – toate birourile se închideau a doua zi sau peste două zile și, sincer, ar fi putut să se închidă chiar cu

o zi în urmă, căci toată treaba era făcută, chiar și la firma aglomerată la care lucra Susannah. Venea Crăciunul și vinul curgea în valuri, împreună cu snackurile de la bar.

Susannah era încântată să vadă că Alastair și Amelia reveniseră la relația veselă pe care o avuseseră în adolescență. Poate că Al avusese dreptate când îi spusese că dintre ei trei ea avea cea mai mare problemă. Se salutară cu o îmbrățișare. Alastair se îndrăgostise lunea de o secretară de la biroul lui, Kathryn, care, spunea el, urma să apară mai târziu. Toată lumea își găsea un partener, iar el n-avea de gând să rămână mai prejos.

Susannah îl mai întâlnise pe Hugh de câteva ori la petrecerile din apartamentul lui Alastair și la turneele de softball din Clapham Common în vara precedentă – și îl plăcea, dar nu se gândise la el ca la un posibil partener și era destul de sigură că și pentru el era la fel. Semăna mult cu fratele ei, iar ea îl considera o companie plăcută și sigură. Tocmai discutau despre stagiatura ei, când Sean intră în bar și veni direct la ei, slăbindu-și cu un deget cravata colorată și desfăcându-și nasturele de sus.

— Eu sunt Sean Dexter, spuse el imediat, întinzând mâna protocolar și fixând-o cu o privire care ar fi fost stânjenitoare dacă n-ar fi fost atât de plăcut să te afli în raza ei.

Ea îi strânse mâna, iar el i-o ținu într-a lui cu câteva secunde mai mult decât era cazul.

— Susannah. Susannah Hammond.

— E sora lui Alastair, se amestecă Hugh, deși niciunul

dintre ei nu-i mai dădea atenție.

Atracția dintre ei fusese instantanee și foarte sexuală, după cum îi povestise Susannah Ameliei a doua zi, cu toate că, în cazul ei, efectul fusese amplificat de câteva pahare de vin. Ochii lui aveau o lucire atrăgătoare pe care ea o găsea aproape irezistibilă. Știu aproape imediat că avea să se culce cu el. Iar asta chiar nu i se întâmplase niciodată. În noaptea aceea nu știa – nu ar fi putut ști – că urma să se și mărite cu el.

Bineînțeles, nu se întâmplase în acea primă noapte. Atunci nu se întâmplase nimic. Nu era stilul ei – Matt și evenimentele din acea seară blestemată de la universitate o făcuseră să aibă mare grijă la deciziile pe care le lua sub influența alcoolului. Și se părea că nu era nici stilul lui. O sărutase ușor pe obraz, zâmbindu-i aproape cu regret când ea plecase cu Amelia și celelalte fete. Își scrisese numerele de telefon pe cartea de vizită, iar el o fluturase spre ea când o văzuse urcând în taxi, ca un fel de promisiune că avea să o folosească.

O sunase chiar a doua zi la serviciu și o vreme flirtaseră la telefon. În acea noapte el zbura la Chicago cu verii lui, ca să petreacă Crăciunul cu familia, care locuia acolo. Urma să se întoarcă abia pe 2 ianuarie, spusese el, însă i-ar fi făcut mare plăcere să o vadă pe 3, dacă era liberă. O amuzase faptul că adăugase „dacă era liberă”. Cererea lui avusese un ton foarte sincer și, bineînțeles, ea acceptase.

Două zile mai târziu, în Ajunul Crăciunului, Alastair le luă pe ea și pe Amelia de la apartament să le ducă acasă

de sărbători. El era singurul care avea mașină dintre ei, un Renault Clio nou. Era foarte frig și umed, iar când îl văzură alergară spre el, după ce încuiară de două ori ușa, nerăbdătoare să ajungă la căldură.

— Susannah este îndrăgostită, îl anunță Amelia după ce îl sărută cu zgomot pe obraji și puse valizele în portbagaj.

Când urcară în mașină, Susannah o înghionti în joacă.

— Aleluia. Alastair luă un moment ambele mâini de pe volan și le ridică spre cer. Oare e posibil? Oare chiar e posibil? S-a terminat cu seceta?

— Tăceți amândoi. Îmi plăcea mai mult când nu vorbeați unul cu altul. Susannah încercă să pară dură, însă nu reuși. Știa că Amelia avea să facă asta. Vorbiți de parcă aș fi o călugăriță.

— Păi chiar asta e impresia pe care ai lăsat-o în ultimii ani, dacă nu cumva ai avut o viață dublă secretă de care n-a știut nimeni, lucru de care sincer mă îndoiesc, râse Alastair. Cine e bietul tip care nici nu bănuiește?

— De parcă ți-aș spune.

— Îl cheamă Sean. Era la bar în seara aceea, mai știi? Cel blond, care zâmbea cu gura până la urechi... interveni Amelia.

— Colegul de apartament al lui Hugh?! exclamă Alastair.

— Cu gura până la urechi? bombăni Susannah. Este puțin cam nepoliticos, nu crezi?

— Știi ce vreau să spun – ție îți plac tipii bine făcuți și serioși. Eu așa cred, Al. Am dreptate, Susannah?

Aceasta dădu din cap.

— Nu vreau să vorbesc despre asta. Nu este nimic altceva de spus.

— Nu e adevărat! strigă Amelia pe un ton acuzator. Este plecat de Crăciun, însă au stabilit să se întâlnească în ziua în care se întoarce el... nici nu mai contează oboseala provocată de schimbarea fusurilor orare. Nu mai aveau răbdare să aștepte niciun minut...

— Taci din gură, sau nu mai ies cu el.

— Îți faci singură un rău...

— Măcar nu vă mai dau motiv să mă bateți la cap.

— Știi că tot o să găsim ceva.

— Sunteți niște ticăloși.

— Dar tu, Meels? întrebă Alastair. Ea stătea pe mijlocul banchetei din spate, aplecată înainte, cu genunchii ridicați și sprijinindu-și fața în mâini. Pe cine ai mai agățat în ultima vreme? Jonathan e încă în peisaj?

— Da, exact. Ia-te de ea. E o țintă mult mai ușoară decât mine. Dar tu? Am putea vorbi despre Jonathan și Kathryn tot drumul spre casă...

Alastair și Amelia își continuară veseli conversația, râzând și glumind, iar Susannah se rezemă pe scaunul din față cu ochii închiși, lăsându-se asaltată de vocile lor. Era fericită. Se simțea atât de... firesc. Aproape la fel ca ei. Da, exista un tip în viața ei și, cu toate că era absurd să vorbească despre dragoste sau despre viitor, i se părea că poate de data asta avea să se înfiripe ceva. La urma urmei, era și timpul.

Spre încântarea generală, rămase în aceleași toane bune și de Crăciun. Sean se ținu de cuvânt și veni să o ia de la serviciu pe 3 ianuarie, apoi o duse să ia cina la Joe Allen's, unde mâncară friptură cu cartofi prăjiți, băură vin roșu și vorbiră ore întregi, atingându-și genunchii pe sub masă „intenționat întâmplător”, cum ar fi zis mama ei. Își dădu seama că nu știa nimic despre el, doar câteva lucruri pe care i le spusese Alastair după ce încetase să o mai tachineze, iar Sean părea destul de dornic să o pună în temă. Era o companie minunată – știa să povestească, își presăra istorisirile cu glume – și nu o deranjă deloc faptul că acea conversație fu mai mult despre el. Râse din toată inima și se simți mult mai în largul ei decât își imaginase. Era unul dintre cei patru copii ai unui tată englez, cardiolog la Birmingham City Hospital, și ai unei mame irlandeze, fostă asistentă de pediatrie, împliniseră patru decenii de căsnicie și încă se iubeau (spusese asta aruncându-i o privire plină de subînțeles). Crescuse într-un cartier elegant din Birmingham ca unic băiat alături de cele trei surori – se părea că tatăl său încă îl striga Regele Soare – și studiase economia la universitatea St. Andrews. Două dintre surorile lui erau măritate, iar el avea doi nepoți pe care îi adora – însă majoritatea rudelor lui locuiau încă în Midlands și nu apuca să le vadă pe cât de des și-ar fi dorit. După cum povestea el, Birmingham părea să se afle pe la Cercul Polar. Una dintre surorile lui, Becky, își dădea doctoratul în literatura lui James Joyce la Goldsmiths College din Londra. Avea douăzeci și nouă de

ani, era cu șase ani mai mare decât Susannah și avea o carieră și o viață bine organizate în capitală. Îi spuse că era un broker priceput. Îi mergea bine. Făcuse destul de mulți bani cât să-și cumpere prima casă la douăzeci și trei de ani, cu toate că încă o împărțea cu prietenii lui.

În ziua de 7, după telefoane zilnice și un buchet de doisprezece trandafiri roșii care le entuziasmaseră pe recepționerile de la firma ei, o duse la teatru la *Miss Saigon*. O săptămână mai târziu, o duse în pat.

Se păruse momentul potrivit, însă Amelia răsese după aceea, spunându-i că dacă ea ar fi făcut asta, Susannah ar fi considerat-o o târfă. Sean o cucerise complet – aceasta era expresia potrivită, oricât de banală ar fi fost. O dusese la cină la *Claridge's*, apoi scosese o cheie și o lăsase pe masă, spunând că în acea noapte camera era a ei, iar el avea să urce doar dacă îl invita ea. Și că niciodată nu făcuse ceva atât de deplasat pentru nimeni și cu nimeni. Că dorea să fie cu ea, iar dacă și ea dorea să fie cu el, atunci prima lor noapte trebuia să se petreacă într-un loc minunat, departe de colegii de apartament și ceasuri deșteptătoare și alte lucruri mărunte, că dacă ea nu era încă pregătită, avea de gând să o aștepte până era. Că putea s-o aștepte chiar și multă vreme, întrucât deja avea senzația că era o persoană care merita așteptarea.

Era un discurs perfect. Lui Susannah i se păruse aproape imposibil de romantic. Gestul o emoționase și o tulburase. I se părea ceva care ar fi trebuit să i se întâmple altcuiva, chiar și Ameliei. Însă nu ei. Așa că dăduse timid

din cap și traversaseră mână în mână holul pardosit cu marmură până la lifturi, apoi spre camera splendidă de la etajul al treilea, cu vedere spre Mayfair.

Pe atunci nu știa, nici n-ar fi avut cum, că sexul la hotel era aproape întotdeauna mult peste medie. Era din cauza anonimatului și a împrejurimilor necunoscute și a așternuturilor răcoroase și curate de pe patul pe care nu erai obligat să-l faci. Iar dacă Sean știa deja asta și folosise acest lucru în avantajul lui, cine-l putea condamna? Ea era deja aproape amețită doar de romantismul ofertei, iar restul fu la fel de neașteptat și de minunat. Acelea erau cuvintele care-i trecură prin minte în dimineața următoare, în timp ce stătea întinsă într-un nor parfumat de spumă într-o cadă imensă, suflând ușor în bule și urmărindu-le căzând precum fulgii de zăpadă peste tot în jurul ei și ascultând cum un chelner aducea micul dejun în dormitor. Își aminti de experiența „perfectă” a Ameliei din urmă cu mulți ani și se întrebă dacă era posibilă o comparație. Chiar fusese frumos. De fapt, minunat.

Susannah se îndrăgostise lulea. Simțea că Sean i se potrivea din toate punctele de vedere. Credea în valorile lor comune și în viziunea lor comună despre viitor. Dorea să-și făurească o viață împreună cu el. Fusese cucerită în acea primă noapte și rămăsese pe valul acelor sentimente noi vreme de săptămâni întregi. Ea nu făcuse nimic greșit, care să poată strica totul. Era proaspăt și nou și simplu.

Patru luni mai târziu erau logodiți. Bineînțeles, Sean o făcuse așa cum se cuvine. Venise cu mașina la părinții ei

într-o seară, când ea era la Porchester Spa cu Amelia, deci nu avea cum să-i stea în cale, și îi ceruse solemn permisiunea tatălui ei, care i-o dăduse bucuros, căci Sean le lăsase amândurora o impresie bună în timpul vizitelor din ultimele luni. Chiar mersese și la biserică. O ceruse oferindu-i inel – un smarald oval strălucitor încercuit de un rând de diamante miciuțe, de la Garrard – stând în genunchi. Iar ea izbucnise pe loc în plâns.

După opt luni de la prima lor întâlnire, într-o însorită după-amiază de august din 1994, se căsătoreau la mult iubita biserică a mamei lui Susannah, St. Gabriel.

Planificarea nunții fusese mai distractivă decât s-ar fi așteptat ea, cu toate că patru luni se dovediseră un termen mult prea scurt. Susannah cumpăraseră un dosar mare cu arc, unde ținea note și înregistrări meticuloase cu tot ce se întâmpla. Părinții lui Sean – pe care îi plăcuse foarte mult încă de când îi cunoscuse prima dată, la o săptămână după logodna lor, când ea și Sean plecaseră cu trenul la Birmingham să petreacă weekendul – se oferiseră să acopere jumătate din costurile nunții, iar după aceea tatăl ei fusese mai relaxat. Susannah se întrebase dacă tensiunea de la început se datorase temerii că ea și Sean nu se cunoșteau suficient de bine, așa că fusese ușurată să descopere că neliniștea lui avea o cauză mult mai prozaică și mai practică. Rosemary fusese tot timpul lângă ea, înclinată spre accese de plâns care veneau și treceau rapid și puteau fi provocate de orice, de la eșantioanele de material până la broșurile despre torturi. Chiar dacă avea

bănuiala că se mărita prea devreme, nu și-o exprimase niciodată. Mama lui Sean o ținuse strâns de mână pe drumul dintre gară și casă și spusese că ea și tatăl lui Sean știuseră, „pur și simplu știuseră”, la doar câteva săptămâni după ce se cunoscuseră, că se potriveau și că era evident, din tot ce-i povestise Sean la telefon despre Susannah, că și el era sigur. Vocea ei încă păstra un ușor accent irlandez și făcea ca totul să sune minunat, mai ales asta.

Susannah purtase o ținută de la un magazin scump din Bath, o rochie lungă și dreaptă acoperită cu dantelă Chantilly, cu un voal lung de culoarea piersicii. Amelia și Kathryn fuseseră domnișoara și doamna ei de onoare – Kathryn era deja măritată cu Alastair, logodna și nunta-fulger avuseseră loc după o excursie în mai la Marrakech –, îmbrăcate în rochii „nu foarte hidoase” (după cum se exprimase Amelia) din organdi de culoarea piersicii. Ea avea un buchet de trandafiri albi și portocalii, legat cu panglică de satin. Sean și cavalerii săi de onoare, Hugh, Alastair, Alex și alți câțiva, purtau costume tradiționale cu vestă brodată, care se potriveau cu rochia miresei, croite la Favourbrook, croitoria exclusivistă de pe Jermyn Street. Tatăl ei purta un costum bleumarin. Toți bărbații purtau la rever un boboc de trandafir portocaliu.

Aleseseră ca innuri *Jerusalem* și *Love Divine, All Loves Excelling*. Sean dorise *Immortal, Invisible, God Only Wise*, însă mama lui Susannah spusese că organistul nu prea știa să-l interpreteze.

Dăduseră o petrecere la un hotel micuț din apropiere,

unde discursul de cavalier de onoare al lui Hugh amintise de seara în care se cunoscuseră cei doi și de faptul că știuse imediat că prietenul lui deja nu mai era burlac când îl văzuse vorbind cu Susannah. Sean dădea din cap în timp ce își asculta prietenul și o prinsese de mână. Tatăl lui Susannah aproape că plângea și se oprise o clipă ca să-și recapete stăpânirea de sine, apoi vorbise despre visurile pe care le avea pentru singura lui fiică, de care era foarte mândru. DJ-ul pusese *I'll Be There* a lui Mariah Carey pentru primul lor dans ca soț și soție, apoi tăiaseră un tort de fructe cu trei etaje decorat cu trandafiri de zahăr – ghici ce culoare? Alex se îmbătase din cantitatea de alcool ce-i fusese alocată, pe care o suplimentase bând pe furiș din paharele altor persoane și vomând nu chiar atât de pe furiș într-o urnă care flanca ușa principală a hotelului.

— Ți-a trecut vreodată prin cap că poate e prea perfect? întrebă Amelia pe când stăteau amândouă afară pe o bancă de lemn la un pahar de șampanie, în vreme ce înăuntru petrecerea era încă în toi.

— Ce vrei să spui?

— Nu știu, răspunse Amelia ridicând din umeri. Nimic. Nu mă lua în seamă. M-am îmbătat.

— Vrei să spui *ceva*, Meels. Mereu e așa.

Însă refuză să-și dezvolte ideea, continuând cu un monolog despre plăzirile invitatelor. Susannah o lăsă în pace. Poate chiar era doar beată.

Când o îmbrățișă, chiar înainte ca mirii să plece de la petrecere, o privi fix.

— Să fii fericită, Susannah.

— O să fiu, răspunse ea foarte încrezătoare.

Petrecuseră luna de miere în Seychelles, unde făcuseră dragoste în fiecare noapte și aproape în fiecare dimineață, într-o cameră pe piloni pe cea mai turcoaz apă din câte văzuse ea vreodată, învățaseră să facă scufundări, care lui Sean îi plăceau la nebunie, în timp ce Susannah abia le tolera – dar acceptase pentru că îl iubea pe Sean și dorea să fie cu el în fiecare minut. După două săptămâni se întorseseră, găsind acasă un morman de cutii de la John Lewis pline cu vase Le Creuset, pahare de cristal Waterford și lenjerii de pat de pe lista lor de nuntă. Le duseseră pe toate în noua lor casă cu trei dormitoare și terasă din Battersea, pe care o achiziționaseră chiar înainte de nuntă.

Își reluaseră munca – Susannah era în ultimul an de stagiatură – și petreceau weekendurile zugrăvind și decorând casa în nuanțe moderne, plasând fotografiile înrămate în argintiu cu ei doi aproape pe toată suprafața disponibilă de la parter, sau dând petreceri cu trei feluri de mâncare pentru prietenii lor, cărora le arătau albumele de la nuntă și cu care vorbeau despre acea zi minunată, privindu-se cu ochi încețoșați unul pe celălalt.

În acel an merseseră la încă șapte nunți – filmul acelei veri, *Patru nunți și o înmormântare*, i se părea mai degrabă un documentar decât o operă de ficțiune – inclusiv la cea a Ameliei, care se căsătorise cu Jonathan la St. Gabriel, în septembrie.

I se părea că totul mergea bine. Sau poate că fusese doar schița altcuiva pentru cum ar fi trebuit să arate viața ei.

1997

Sfârșitul, atunci când se produse, veni din partea lui, nu a ei.

Mereu crezuse că ea nu l-ar fi părăsit niciodată. Însă nu neapărat pentru că încă îl iubea sau pentru că făcuse jurămintele pentru toată viața. Pur și simplu ar fi rămas.

Lucrurile se schimbaseră. Când își ținuse discursul, Sean spusese că ea era cea care se schimbase, dar în opinia lui Susannah nu era vorba doar de ea. Era vorba de tot.

Era ca și când ar fi trecut prin toate etapele relației perfecte. Perioada de curtare, logodna, nunta, luna de miere, prima lor casă împreună. Procedaseră ca la carte. Apoi totul se oprise, cercul plecase din oraș și rămăseseră doar ei doi.

Motivul nu putea fi acela că se pripiseră cu nunta și nu se cunoșteau unul pe celălalt suficient de bine cât să se adapteze la viața de cuplu căsătorit. Nu aveau probleme mărunte. Nu exista dependență de jocuri de noroc. Nimic foarte evident.

Doar conștientizarea lentă și dureroasă că între ei nu fusese mare lucru. Tot ceea ce păruse atât de minunat pe hârtie devenise brusc lipsit de substanță în realitate. O viziune comună asupra viitorului nu însemna mare lucru când stăteau față în față la micul dejun într-o dimineață de

duminică și nu știau ce să-și spună, preferând să citească *The Sunday Times* de la cap la coadă până venea timpul să se întâlnească cu prietenii lor să ia prânzul la pub, unde să proiecteze imaginea de cuplu fericit.

Înainte de sfârșitul anului, sexul de hotel de la Claridge's devenise deja sexul de sâmbătă noaptea cu luminile stinse. Susannah se întrebă dacă nu cumva ea nu era prea bună la asta, însă Sean nu dorea să discute deloc despre acel subiect, prefăcându-se că nu-i înțelegea întrebările.

Peste ani, după ce văzu *The Trumân Show*, Susannah se gândi că și viața ei fusese exact așa.

Poate chiar ar fi crezut că era normal dacă n-ar fi avut exemplul Ameliei și al lui Jonathan. Ei nu erau ca ceilalți. Nu le păsa ce gândea restul lumii. Se certau și se dondăneau pentru lucruri foarte mărunte la cină, apoi îi vedeai afară în curte după douăzeci de minute, sărutându-se ca doi adolescenți. Susannah îi invidia și cu bune și cu rele.

Însă curând aveau să vină și relele ei. Sean o părăsi după treizeci de luni, la patru luni după ce Susannah pierduse prima sarcină și cu șase luni înainte de a treia aniversare a nunții lor.

Cu uimire, își dădu seama că nu era atât de șocată pe cât crezuse că va fi.

O părăsise pentru o femeie pe nume Miriam. Cel puțin fusese suficient de onest cât să mărturisească imediat, nu să pretindă că fusese vina ei. Sau, și mai rău, că avea

nevoie de spațiu – clasicul discurs „e vina mea, nu a ta” care, din câte știa Susannah, nu era niciodată adevărat. Pentru Sean era altcineva. Și păruse sincer nefericit să descopere că nu numai că nu-și iubea soția – sau cel puțin, în cuvintele lui, „nu așa cum ar fi trebuit” – ci, mai mult, că de fapt iubea pe altcineva și credea că aceea era aleasa. La urma urmei, spusese el, totul se petrecuse foarte repede între ei și fusese vina lui, își asuma întreaga responsabilitate. Se gândise că fusese momentul potrivit. Dar se înșelase, era conștient de asta; prin urmare, era Susannah de acord să divorțeze? Putea rămâne în casă. Sau cel puțin până o vindeau.

Nu avusese cum să fie prea furioasă pe el când își dăduse seama că exprima întocmai lucrurile pe care le gândea și ea. Avuseseră timp. Într-un fel, era o ușurare să-l audă.

Se simțise întru câtva umilită. Să le spună celorlalți era mai dureros decât să afle ea însăși. Ea și Sean se descurcaseră de minune în rolurile lor. Părinții ei rămăseseră șocați. Aceea fusese încercarea cea mai grea – să meargă acasă să le dea de știre.

Mama ei deschisese ușa încă purtând șorțul de bucătărie. Mirosul de miel fript ajunsese până pe hol, iar Susannah vedea masa întinsă cu vasele de porțelan și paharele de duminică. În momentul în care își anunțase vizita, nu menționase că Sean nu va fi cu ea. Nu dorise să abordeze subiectul la telefon. Rosemary privise peste umărul ei, spre mașină, căutându-l pe Sean. Pe chipul ei se

citise dezamăgirea când își dăduse seama că Susannah era singură. Nu părea să fi observat cearcănele și ochii umezi pe care îi avea fiica ei după atâta plâns și atâtea nopți nedormite.

Însă tatăl ei observase. Tatăl ei îi remarca întotdeauna fiecare detaliu al feței.

— S-a întâmplat ceva. Vocea lui era calmă și blândă.

Ea dădu afirmativ din cap, recunoscătoare pentru puterea lui de percepție.

Se așeză pe marginea unui fotoliu, în fața canapelei pe care stăteau ei, privindu-și mâinile în timp ce vorbea, își auzi propria voce rostind propoziții scurte, controlate cu greu. Auzi cum mama ei își înăbuși un plâns, iar când ridică privirea văzu că tatăl ei îi prinsese mâna și i-o ținea strâns într-ale lui. Atunci mama ei se ridică și veni să o îmbrățișeze. Tatăl rămase în picioare în spatele scaunului, încercând să le cuprindă pe amândouă în brațe. După aceea, Rosemary se așeză din nou pe canapea și scoase o batistă din mâneca puloverului, apoi începu să vorbească pentru ea însăși și pentru ei doi, pufnind și ștergându-și ochii. Despre Sean, despre felul în care nu bănuise nimic și despre cât de groaznic se simțea probabil Susannah, apoi, în sfârșit, despre cum o să fie în stare să le spună prietenelor ei de la St. Gabriel.

În cele din urmă își ceru iertare și se duse în grădină, lăsându-i pe Susannah și pe tatăl ei singuri în sufragerie. Ea veni și se așeză lângă el. El îi cuprinse umerii cu brațul, iar Susannah se lăsă în voia acelei îmbrățișări familiare.

Tatăl ei îi mângâie blând părul.

— Sper că nu fumează și acum.

— Nu, răspunse tatăl ei zâmbind. Slavă Domnului, țigările au dispărut. Dar și-a păstrat obiceiul de a ieși în grădină. Asta o liniștește.

— Îmi pare rău, tată. Îmi pare atât de rău. Acum că mama ei își terminase porția de plâns, lacrimile apărură din nou în ochii lui Susannah. Se simțea îngrozitor de vinovată pentru nuntă. Se simțea o ratată.

Clive îi întoarse fața spre el și îi prinse amândoi umerii.

— Să nu îndrăznești să spui așa ceva, Susannah. Nu are de ce să-ți pară rău...

— Dar nunta... și totul. V-am dezamăgit.

Ochii tatălui ei se umplură de lacrimi. Singura dată când îl văzuse plângând fusese la nașterea lui Alex. Aproape că nu putea îndura imaginea.

— Nu ai dezamăgit pe nimeni. Tu ai fost dezamăgită, în felul cel mai dureros. Biata mea fetiță scumpă. Să nu-ți pară rău. Însă trebuie să-mi promiți că nu vei lăsa asta să-ți schimbe felul de a fi. Pentru că tu, draga mea, ești minunată. Dacă el nu și-a dat seama ce a avut, atunci e un prost. Dar îți spun sigur că în curând cineva își va da seama. Cineva care te va merita.

O strânse la piept și o ținu așa o bucată de vreme, iar ea încercă să creadă cuvintele lui. Până când se întoarse Alex de la antrenamentul de fotbal.

Amelia nu păruse deloc surprinsă.

Sean și Miriam erau deja căsătoriți de zece ani. Se părea

că el nu se mai grăbise atât de mult cu a doua căsnicie. Aveau doi copii, un băiețel și o fetiță, și locuiau în Connecticut. Miriam era americană și foarte hotărâtă să fie politicoasă. Asta însemna în primul rând expedierea unei cărți poștale de Crăciun, cu o fotografie dulce ca zaharina a copiilor – amândoi cu ochii albaștri și părul blond-deschis al lui Sean – lipită de prima pagină, în care să-i ureze lui Susannah „Sărbători fericite și un An Nou liniștit”. În fiecare an se holba la copiii fostului ei soț și avea senzația că Sean îi râdea în nas, deși, în realitate, nu făcea asta. Nu era suficient de interesat de persoana ei cât să râdă și nici nu știa că ar fi existat vreun motiv de râs.

Amelia chicotea de câte ori vedea cartea poștală, iar asta o ajuta enorm.

Prezent

Octombrie

Douglas fusese la Chichester tot weekendul, ca să-și ducă barca în docul uscat. Fin plecase cu el fără prea mare tragere de inimă. Băiatului îi plăcea destul de mult să navigheze și chiar se pricepea, în ciuda înălțimii și greutateii lui reduse și a atenției sale și mai reduse, dar noul interes și munca grea pe care o presupunea întreținerea unei ambarcațiuni. Roșie plecase cu mama ei în vizită la niște veri în Suffolk. Sylvie bolborosise o explicație în ultimul moment, ca de obicei, astfel că Susannah și Daisy petrecuseră duminica împreună. De

dimineață ea citise ziarul cap-coadă, în timp ce Daisy susținuse că își făcea temele în cameră, cu Green Day la maximum. După-amiază, la sugestia ei, Susannah o dusesse la Jigsaw și o lăsase să-și aleagă un costum nou. Ea stătuse pe unul dintre fotoliile de catifea în stil baroc, plângându-se că era prea întuneric ca să vadă ceva, în timp ce Daisy defilase prin fața ei cu mai multe opțiuni. Arăta ca un adult, foarte slabă în blugii strâmți pe picior. Părul ei lung se potrivea cu hainele boeme care păreau să fie la modă în acea toamnă, iar lui Susannah

1 se părea că arăta ca un model. Daisy se distrase, aruncând o privire seducătoare de după perdele, apoi plimbându-se pe covor în fața cabinelor de probă. Susannah simți ceva foarte aproape de dragostea maternă când le văzu pe celelalte femei privind-o cu invidie. Daisy arăta bine în orice. Până la urmă alese două curele, o bluză cu imprimeu și un pulover lung și gros. Se îmbrățișă de plăcere în timp ce Susannah plăti, încercând să nu pară șocată, apoi o îmbrățișă pe Susannah afară în stradă, chicotind de bucurie.

Susannah decise să se lase în voia ei și se îndreptară braț la braț spre L.K. Bennett ca să cumpere o pereche de cizme maro și lucioase, până la glezne, care să se asorteze cu hainele.

— E atât de distractiv, spuse Daisy, cu un chip fericit de copil pe trupul de tânără femeie, iar Susannah dădu aprobator din cap.

Mai târziu, la o cafea și o prăjitură, o întrebă cum îi

mergea cu Seth și fu emoționată de răspunsurile lui Daisy. În mod evident, era foarte îndrăgostită de băiat. Ochii îi străluceau, iar gropița pe care o avusese dintotdeauna în obrazul stâng se adânci când zâmbi cu gândul la el. Era contagios și o făcea pe Susannah să simtă că avea o sută de ani.

În seara aceea încercă să abordeze subiectul cu Douglas. Acesta se certase cu Sylvie când îl lăsase pe Fin – Susannah nu știa din ce cauză – și era arțăgos și rece. Ea îi pregăti o baie caldă și îi turnă niște whisky, apoi se așeză pe marginea căzii și îl frecă pe spate, în vreme ce în încăperea se ridica aburul, iar el sorbea din băutură.

— N-ai mai făcut asta de secole.

— Îți place?

— Foarte mult. Mulțumesc. Își puse mâna peste mâna ei.

Ea îl sărută blând pe creștet.

— Azi m-am distrat foarte bine cu Daisy.

— Da? Lăsă capul pe spate, cu ochii închiși.

— Am fost în Hampstead. La cumpărături. Și la o cafea. Chestii de fete.

— Drăguț. Părea indiferent. Chiar dezinteresat.

Însă ea era prea încântată ca să renunțe.

— I-am cumpărat niște haine, iar ea a fost foarte fericită, Doug. Și arată minunat în ele. Ar fi trebuit să o vezi. Chiar e frumoasă. Arăta ca Sylvie. Susannah se întrebă dacă asta îl tulburase vreodată pe Douglas. Era clar o ruptură între el și fiica lui cea mare. Probabil erau doar problemele

obișnuite ale adolescenței, însă uneori își punea întrebări. I-ar fi plăcut să o cunoască pe Sylvie. Nu voia să fie prietena ei, dar din când în când ar fi fost bine să poată vorbi cu ea despre copii. Douglas nu părea să aibă chef de vorbă în seara aceea. Și am vorbit, insistă ea.

— Da?

— Da. Am vorbit.

— Despre ce?

— Despre viață, despre univers, despre toate. Câte un pic din fiecare. Am vorbit despre Seth. El se zbârli la auzul aceluia nume. Chiar îl iubește, stăruie Susannah.

— E prea tânără ca să știe ce spune.

— Nu e. N-o să spun prostii, că vor rămâne împreună sau chestii de-astea. Însă cred că e serioasă în privința lui. Douglas, e prima ei dragoste. Douglas pufni ironic. Haide, zâmbi ea încercând să-l înveselească. Nu ești prea bătrân să-ți amintești cât de puternice sunt acele sentimente, nu?

El se aplecă, aruncându-și pe față apă din cadă.

— Hormoni și revoltă.

— E mai mult decât atât, Douglas.

— Și nu cred că ajută dacă-i iei în serios balivernele.

Din nou simți cum se întorcea împotriva ei.

— Nu am spus asta.

— Dar ascultând-o ai încurajat-o, nu-i așa? Nu era deloc de acord. Se încruntă, fără să știe prea bine ce să spună. Cumva încerci să-mi atribui rolul negativ? se răsti el. Asta faci?

— Absolut deloc. Exagerezi.

— Însă te duci la cumpărături cu ea și îi ieși naiba știe ce, iar ea îți face confesiuni, apoi când o să vrea să stea afară sau să meargă la vreo petrecere Dumnezeu știe pe unde și Dumnezeu știe cu cine, o să vină la tine... iar eu o să fiu un monstru dacă refuz. Și o să refuz, pentru că sunt tatăl ei și știu ce e mai bine pentru ea. Douglas se ridică nervos, aruncând un val de apă pe gresia de pe jos. Luă prosopul de pe bară și se frecă cu putere. Penisul lui sălta într-un fel ridicol.

Ea își îndepărtă privirea, simțind cum se înfurie, în ultima vreme se înfură imediat.

— De unde le scoți? Pur și simplu îți povestesc des pre fiica ta. Pur și simplu îți spun că am petrecut o zi frumoasă, că e fericită și că eu cred că îi e bine. Ar trebui să fii încântat, fraiere. Însă te înfurii pe mine. De ce naiba?

— Nu-mi place ca tu să fii prietena ei. Îmi subminează autoritatea, Susannah. Și îți dai și tu seama de asta. Noi nu ar trebui să fim prietenii ei.

— Atunci ce-ar trebui să fiu eu, Douglas?

Întrebarea rămase în aer, răspunsul retoric plutind în atmosfera aburită, iar Susannah ieși fără să mai scoată o vorbă și se duse în dormitorul mai răcoros și mai senin.

În dimineața de vineri a primei ședințe de chimioterapie a Ameliei, Susannah rămase în mașină în fața casei, fără să poată parca, și claxonă până când Amelia ieși grăbită, îmbrăcându-și haina și scotocind după cheie în geanta voluminoasă.

— Așa. Nu-ți pierde cumpătul.

— Nu vreau să întârzii. Am de condus Expresul Chimioterapeutic și o să ajungem la timp chit că asta mă va ucide.

— Sau mă va ucide pe mine.

Pentru o clipă, Susannah crezu că prietena ei vorbea serios, dar, când o privi, Amelia zâmbea.

— Umor negru. Cred c-am să mă bazez mult pe asta în următoarele câteva luni, așa că ar fi o idee să te obișnuiești și tu.

— Bine, bine. N-ai să-ți pierzi cumpătul și nici părul cât timp ai să poți.

— Ha, ha. Așa-i mai bine. Touché, râse ea. Că veni vorba, ieri-seară m-am uitat pe Google la peruci. Chiar c-o să avem nevoie de simțul umorului în privința asta. Primești ce plătești, așa e în lumea perucilor. Și plătești de te usucă... dacă nu vrei să arăți ca o regină în mizerie. Trebuie să fie din păr natural, așa cred.

— Da' din ce altceva?

— Păr artificial, prostuțo.

— Ca păpușile?

— Chiar așa. Am găsit locul ăsta din Shoreditch, care trebuie să fie cu adevărat bun, trebuie să ne ducem. Vii, nu?

— Doar dacă îmi iau și mie una... întotdeauna m-am închipuit cu o tunsoare scurtă, ca a Juliei Roberts în *Frumușica*.

— De parcă ai avea nevoie de așa ceva. Dacă mi-ai fi prietenă adevărată, ți-ai tăia coama asta și ai da-o să mi se facă o perucă din ea.

— Nici gând. Întotdeauna am crezut că mă avantajează părul lung, așa că nu-ți face speranțe că am să mă rad în cap pentru tine. Fac orice pentru tine, dar asta nu. În plus, știi foarte bine că nu am forma potrivită a capului pentru așa ceva.

— Dar eu?

— Cred că tu ai un cap frumos, Meels. Ai să fii superbă fără păr. E valabil pentru tot corpul, nu? Gândește-te cât ai să economisești dacă nu te mai epilezi...

— O, Doamne! Amelia se strâmbă. Nu m-am gândit la asta. Asta da motiv de optimism, nu? începu să chicotească. Oricum, am renunțat să mă epilez de când m-a părăsit Jonathan. A fost un fel de eliberare să-mi las blănița să crească iarna.

— Asta miroase a defetism, nu? Parcă nu așa am vorbit – să-ți găsești pe altcineva?

— Eu nu sunt ca tine, Susannah. Tu stai mereu cu un bărbat pentru că ți-e groază să rămâi singură.

— Vai de mine! se gândea la Douglas și la ce ticălos fusese în noaptea de dinainte.

— Îmi pare rău. Am fost cam dură. Dar știi ce vreau să spun. O să mă epilez când va sosi timpul, crede-mă.

Susannah chiar o credea.

La sugestia Ameliei și spre ușurarea ei, Susannah zăbovi în magazinul de cadouri și intră în cafenea, de unde cumpără ziare și cafea cât timp Amelia se duse sus, la oncologie, să-și efectueze tratamentul. Când își făcu apariția Susannah, înarmată cu două cappuccino mari și o

grămadă de ziare și reviste, Amelia stătea, în hainele de oraș, pe un scaun cu spătar înalt. Avea capul dat pe spate și ochii închiși. Un tub subțire îi intra în braț, prins de jur împrejur cu leucoplast de o canulă care fusese inserată într-o venă și conectată la un aparat de perfuzie aflat în spatele scaunului, într-un suport metalic. O draperie o despărțea de ceilalți pacienți din salon. Avea pe cap chestia aceea ciudată care semăna un pic cu o cască demodată de uscat părul.

— Doamne, ce păcat că n-am la mine aparatul foto!

— Ce tupeu!

— Te doare?

Amelia deschise ochii și zâmbi fără vlagă.

— Ce anume? Perfuzia, sau chestia asta de pe cap?

— Ambele, dacă-ntrebi... da pentru ce e chestia asta?

— Ei zic că încetinește căderea părului. Susannah dădu din cap aprobator. Dar nu, nu doare. N-aș fi făcut-o așa, ca să mă distrez, însă te asigur că nu doare. Doar că-mi dă o senzație ciudată. Și de frig – mi-e un pic cam rece. Pe de altă parte, cred că asta-i partea cea mai ușoară. Cum o să mă simt după aceea, când o să-și facă efectul, atunci o să fie cu adevărat greu. Să fiu sinceră, mă sperie un pic gândul la ce mă așteaptă.

Susannah vruse să se mute la ea, da Amelia îi spusese că mama ei avea să vină să stea cu ea câteva zile, ca să vadă cât de groaznic era. Urma să-i ia de la școală pe Victoria și Sam, să le dea ceaiul și să-i ajute la lecții. Amelia o iubea pe maică-sa, dar, fiind și ea femeie în toată

firea, prezența acesteia o enerva din ce în ce mai mult – probabil că nu o încânta ideea că avea nevoie de ajutor. Susannah nu-și putea închipui ce simțea doamna Lloyd, știind că singurul ei copil avea să treacă printr-un asemenea calvar. Se bucura că Amelia o lăsase să vină la ea. Una peste alta, nu trebuise s-o sune – își jurase că o va face dacă Amelia nu putea sau nu voia. Amelia încă se prefăcea că e tare, dar nu era nicio îndoială că își înțelegea situația. Reacția lui Jonathan și a mamei sale o obligase, după cum credea Susannah, să se împace în mare măsură cu acest gând.

Fusese alături de ea când Amelia le spusese copiilor. Ascultase în sfârșit de glasul rațiunii – se lăsase convinsă că și copiii trebuiau să știe înainte ca efectele secundare ale tratamentului să îi ia pe neașteptate. În săptămâna precedentă, după serviciu, Susannah trecuse într-o seară pe acolo, iar Amelia îi chemase pe toți în sufragerie și le spusese despre ce era vorba cu mai puține menajamente decât ar fi făcut-o Susannah dacă era în locul ei. Toți izbucniseră imediat în lacrimi, cu mult înainte să ajungă la partea despre șansele de vindecare când boala era depistată din timp. Elizabeth fugise din încăpere, ca o adolescentă ce era, să plângă în camera ei, unde n-o vedea nimeni, pe muzica formației Snow Patrol, iar Susannah și Amelia luaseră pe genunchi câte un copilăș hohotind de plâns, uitându-se fix una la alta peste umerii mici care se zguduiau. Când și ochii lui Susannah se umpluseră de lacrimi, Amelia o muștrase cu degetul ridicat pe după talia

Victoriei.

— Ei bine, mi-am făcut plinul de cafea și de reviste de doi bani. Cât mai durează?

— Încă puțin, în jur de o oră, zise asistenta.

— Pe urmă putem pleca. Mi s-a dat o rețetă pentru un medicament contra grețurilor – îl putem lua de la farmacia de jos înainte să ieșim din spital.

— Și pe urmă?

— Pe urmă mergem acasă și vedem ce se-ntâmplă. Poate că nimic de data asta. Domnul Swift spune că o să mă simt din ce în ce mai obosită în urma tratamentului, dar de data asta aș putea să mă simt bine. N-am să mă trezesc mâine cheală, nimic de genul ăsta. Totul va fi treptat. Așa cum îți zic, vom vedea ce se-ntâmplă. N-am planuri mărețe, cum ar fi să urc pe Everest sau ceva asemănător... Pur și simplu cred că ne vom întoarce data viitoare și vom lua totul de la capăt.

Susannah dădu din cap fără să spună nimic. I se părea un viitor deopotrivă trist, cât și inexorabil.

— Poate n-ar fi trebuit să spun „noi”. Nu trebuie să vii cu mine de fiecare dată. Serios.

— Și cine să vină cu tine?

— Mama. Jonathan. Și pot să vin și singură, știi doar.

— Așa ceva nu se va întâmpla. Susannah scutură din cap. Ar fi groaznic.

— Dar tu ai serviciu.

— E vorba doar de două ore la fiecare două săptămâni. Se descurcă și fără mine. Oricât m-aș fi lăudat, nu sunt

indispensabilă.

Amelia ridică o mână, cea care nu era conectată la perfuzor, și o strânse pe a lui Susannah în poala ei.

— Pentru mine ești. Ți mulțumesc, Susannah. Din suflet.

Susannah îi strânse și ea mâna. Era un gest neobișnuit de sentimental pentru Amelia, așa că o nedumeri puțin.

— N-ai pentru ce.

— Și prietenii ar trebui să-și facă jurăminte. Te-ai gândit vreodată la asta? Când te căsătorești, juri toate chestiile alea – și la bine și la rău... până ce moartea ne va despărți... Dar și prietenii fac asta unul pentru altul, nu? Și la bine și la rău.

— Ești drogată? Ești sigură că îți bagă în vene ce trebuie?

— Mă gândeam și eu. Făcu o pauză. Ești cea mai bună prietenă pe care am avut-o vreodată. Ochii Ameliei se umplură brusc de lacrimi.

Susannah nu putea să suporte. Era cel mai greu moment de până atunci.

— Gata, ajunge. Te rog, Meels. Nu plânge. Îi puse prietenei sale un braț în jurul umerilor. Ai să fii bine. Ai zis-o și tu. Și domnul Swift. Foarte bine. Dar eu n-o să mai vin cu tine dacă mai spui așa ceva.

Amelia îi lăsă mâna, își trase nasul cu zgomot și își șterse repede cu degetele lacrimile care amenințau să se scurgă pe obraji.

— Îmi pare rău. A fost o scăpare de moment. N-o să se

mai întâmpale. E din cauza injecțiilor. Ți-am zis vreodată că urăsc injecțiile?

— Știi că asta simți. Dorind să-i abată atenția de la atmosfera de spital, Susannah deschise ultimul număr al revistei OK la paginile în care era vorba de nunta fastuoasă a unui star din seriale. Uită-te la asta: dovada de necontestat că banii nu-ți aduc bun-gust, chiar dacă îți poți cumpăra o rochie de mireasă de 5 000 de lire. Ptiu, ce balcoane!

Amelia aruncă o privire distrată la pagina cu pricina.

— De fapt, am niște bârfe din viața adevărată. Le-am păstrat pentru acum. M-am gândit că așa o să treacă timpul mai repede. Pe deasupra, nu sunt chestii de spus la telefon – trebuia să văd cum faci ochii mari când îți povestesc...

— Ce? Ai cedat și l-ai lăsat pe Jonathan să se întoarcă acasă? O străbătu un fior de bucurie. Spera să fie așa. Închise revista și așteptă.

— Rob Rossi. Amelia se uita în gol când rosti acest nume.

— Ce-i cu el? Susannah simți că-i sare inima din piept și își auzi vocea mai stridentă ca de obicei. Suna spartă, chiar și în urechile ei.

— S-a însurat de curând.

Inima încetă să-i mai bată. Pentru o clipă, Susannah avu impresia că i se oprise și respirația.

— Poftim?

— S-a însurat. Acum vreo două săptămâni. Amelia o

fixa cu privirea.

— Cu cine? Nu era în stare să rostească mai mult de două cuvinte.

— N-o știm, nu e de pe-aici. Mama zice că e și ea din RAF. Probabil că așa s-au întâlnit. Se pare că e mult mai tânără decât el. Asta-i tot ce știu, nu prea mult.

— Cine ți-a zis?

— Mama. Firește. Știi ce mult îi place să-și bage nasul în toate. A auzit de la altcineva din sat. Au făcut nunta în străinătate, în Cipru sau pe acolo, așa cred. Sau în Las Vegas? Nu-mi amintesc. Undeva în străinătate. Din câte am auzit, Lois și Frank nu s-au dus. Nu că lui Frank i-ar fi fost ușor să meargă, bolnav cum e. Se pare că s-au căsătorit fără mare tam-tam – nu știu dacă a fost așa, pe negândite, sau au vrut să nu știe nimeni. I-aș fi strâns de gât dacă mi-ar fi făcut mie așa ceva... Oricum, au venit împreună, după eveniment, și le-au spus părinților lui. Unii l-au văzut pe Rob în sat, au întrebat-o pe Lois care-i treaba, iar ea le-a povestit la măcelărie. Era și o prietenă a mamei la coadă, în spatele ei, a ascultat totul și i-a spus mamei. Care mi-a zis mie. Aseară, de cum a sosit.

Ca de obicei, mi-a înșirat o litanie cu tot ce s-a petrecut în sat, nașteri, înmormântări, nunți, cine își mai face corp de casă cu două etaje sau o seră – genul ăsta de noutăți. Informații esențiale! Strecurate între o tânguire și un scrâșnet din dinți... știi cum e.

Amelia făcu un gest spre perfuzor.

Susannah știa că trebuie să spună ceva, dar nu putea.

Însurat. Se căsătorise *de curând*.

Se însurase după ce o văzuse pe ea. Oare în acel moment luase deja hotărârea, era logodit? Când se combinaseră? Cu patru luni în urmă? Atunci era cu acea persoană, femeia mult mai tânără ca el? Știuse oare, când îi zâmbise și îi rostise numele – Susie – că avea să se căsătorească în scurt timp?

— Ei? Amelia o scruta plină de interes.

— Ei, ce?

— Păi, cum te simți? Se simțea de parcă o bătuse cineva. Era ca un pumn puternic primit pe neașteptate în stomac. Ceva nu era deloc bine. Nu merita o asemenea lovitură. Nu-i răspunse Ameliei, care sugeră: Cred că ceva de genul „călcată de tramvai”, dacă ai fi în stare să rostești acum câteva cuvinte...

Susannah își mișcă buzele, făcând un efort de voință. Simți cum i se înroșesc obraji.

— Nu! Iei totul prea în tragic. Sunt uimită, asta-i tot. Am văzut-o pe Lois luna trecută și nu mi-a zis nimic de nuntă...

— Te-ai văzut cu Lois? Amelia nu părea s-o creadă. Nu mi-ai spus nimic!

— Ei bine, da, m-am văzut cu Lois – ce mare scofală! Și nu ți-am spus. Nu face mutra asta. Eram acasă, luam prânzul cu părinții, o văzusem la nuntă, mă simțisem prost pentru că nu-i adresasem niciun mesaj despre Frank. Doar m-am dus la ceai. Vorbea prea apăsător, o știa.

Amelia dădu din cap.

— Te-ai dus la ceai. Bine. Nimic ieșit din comun în asta. Te-ai dus să iei ceaiul cu părinții fostului tău iubit, așa deodată, după ce nu-l mai văzuseși de secole. Un comportament foarte normal.

— Tu-l faci să pară ciudat. Dar nu a fost.

— Bine. Amelia rosti cuvântul despărțit în două silabe lungi, a căror semnificație i se părea cât se poate de clară.

Susannah nu o băgă în seamă.

— Dar ea n-a zis nimic, asta-i tot. Se gândi la Frank, la izbucnirea lui, și la Lois, făcându-i semn să tacă.

Nu-i spusese Ameliei cât de mult visase la Rob cu ochii deschiși în aceste ultime luni. Nu doar că își amintise de trecut, de lucrurile pe care le făcuseră împreună, de cum era el atunci. Visase la el cum era acum. Cum ar fi putut ei să fie împreună. În metrou. La serviciu. Sub duș. Noaptea, când stătea în pat lângă Doug. Visa la el cu ochii deschiși, ca eroinele Barbarei Cartland, cu inima bătându-i nebunește în piept, de parcă ar fi fost un fel de armăsar. Se închipuia cu el în diverse posturi. Nu putea să-i spună Ameliei – ar fi murit de rușine. Ar fi părut o proastă. Aceste vise, care erau pentru ea o comoară și o încântare, i s-ar fi părut ridicole Ameliei. Ar fi zis că refuza să vadă realitatea. Ar fi zis că își evita adevăratele probleme. Ar fi obligat-o să le înfrunte. Asta făcuse întotdeauna.

Dar ea nu voia.

Nu-i venea să creadă că el era însurat. O durea inima. „Călcată de tramvai” era o imagine mai realistă decât bănuia Amelia.

După aceea își conduse prietena acasă, unde le aștepta mama ei, și o ajută să facă ochiuri și cartofi prăjiți pentru copii. Vedea că Amelia era obosită și încercă s-o convingă să se ducă la culcare, dar ea ținea morțiș să mențină un climat normal în casă. Stătu în colțul bucătăriei sorbind dintr-o cană cu ceai de plante care mirosea ca urina de pisică, în timp ce Susannah servi masa, apoi amândouă îl ajutară pe Sam la teme – sau cel puțin încercară. La un moment dat ajunseră într-o fundătură cu matematica, așa că trebuiră s-o cheme pe Victoria să-i explice băiatului niște chestiuni pe care ele le uitaseră.

— Eram deștepte odată, nu-i așa, Suze?

Sam își dădu ochii peste cap cu indulgență.

— Erai și tânără, mamă. Nimic nu e etern.

Amelia râse și îi trase o pălmuță în joacă.

— Obrăznicătură ce ești!

Susannah rămase până când Sam se duse la culcare, îi împături uniforma și i-o așeză pe scaun în camera lui, luându-i șosetele murdare să le arunce în coșul cu rufe de spălat.

— Du-te acasă, Suze, spuse Amelia în cele din urmă, uitându-se la ea de pe palier. Sper că nu vrei să mă bagi și pe mine în pat, nu?

— Mă gândeam să fac asta.

— Nu-ți mai face probleme. Vie și Libby nu se culcă decât peste câteva ore. Și e și mama aici, dacă am nevoie de ceva. Dar no să am.

— Ești sigură?

— Îți sunt recunoscătoare c-ai venit la mine și mai ales că ai gătit. Dar sunt sigură. O să mă ghemuiesc în pat și o să mă uit la prostiile de la televizor. Îți promit. Mama o să aibă grijă să mă odihnesc cum trebuie...

Acasă erau semne clare că se întorsese Doug – pantofii și sacoul – dar nici urmă de el. Fără îndoială că era la ultimul etaj. Și copiii erau acolo – hainele și rucsacurile lor erau puse pe scaunul de lângă ușă. Acesta avea să fie un weekend întreg, de vineri seară până luni dimineață. Uneori, tatăl lor îi ducea la Sylvie duminică seara, dar de data aceasta fosta lui soție era la un centru yoga din Cotswolds, așa că stăteau tot weekendul. Doug avea o conferință – îi amintise cu câteva zile în urmă – așa că Susannah urma să-i ducă la școală luni dimineață. N-avea nimic împotriva unui centru yoga, se gândi cu dispreț. De fapt – își luă seama instantaneu – *detesta* un asemenea loc.

Lucrurile lui Daisy nu erau împrăștiate peste tot; Susannah își aminti că dormea la prietena ei Natalie.

Aveau bilete la un concert, iar mama fetei se oferise s-o găzduiască peste noapte. Fin dormea cu mâna pe piept și cu perna pe față, ca de obicei. Susannah io scoase. Știa că nu mai avea vârsta la care să se poată sufoca, dar, oricum, nu-i plăcea chestia asta.

Se ducea la ultimul etaj după Doug, când auzi ceva. Era aproape sigură că fusese plânsetul lui Roșie. Bătu încet, dar nu-i răspunse nimeni, așa că întredeschise ușa și își vârî nasul înăuntru. Roșie era trântită pe pat, complet îmbrăcată, uitându-se în tavan și scoțând suspine

zgomotoase, înecate în mucozități. Nici nu văzu pe Susannah intrând. Era albă ca varul, observă Susannah, cu ochii duși în fundul capului și cu cearcăne negre. Întrebându-se dacă nu era cumva bolnavă și gândindu-se o clipă ce tipic era pentru Sylvie să o întindă două zile la dracu-n praznic știind că-i lasă în grijă un copil bolnav în weekend, se duse la fată și îi puse palma pe frunte, sub bretonul des, să vadă dacă nu avea febră. Pielea lui Roșie era rece și umedă, nu caldă.

— Ce s-a întâmplat, iubito?

Roșie nu răspunse, băgându-și capul în pernă.

Susannah se așeză pe pat, simțind picioarele fetei sub plapumă. Lungită acolo, părea mai mică și mai firavă decât atunci când se tolănea pe canapeaua din living, unde se obișnuise Susannah s-o vadă în ultima vreme.

— Nu vrei să-mi spui? O săgetă același junghi cunoscut în coșul pieptului. Trebuia să știe. Durerea era întotdeauna urmată de o senzație de agasare îndreptată spre Doug. El încurajase acest gen de relații frustrante și superficiale. Iar acum Roșie plângea în pat și nici mama, nici tatăl ei nu erau acolo s-o ajute – doar această femeie distantă și stângace care o cunoscuse prea puțin în toți acei ani.

— Nu vrei să-l chem pe tata?

Roșie scutură din cap cu putere.

Susannah o mângâie cu blândețe pe copila care suspina ascunsă în așternut.

— Bine. Eu am să plec, Roșie. Am să plec, dar o să fiu pe aproape. Dacă vrei să vorbești cu mine, vino tu. Bine?

Se ridică, simțindu-se ciudat de stânjenită și nelalocul ei din cauza lacrimilor fetei, și făcu doi pași spre ușă.

— Susannah? Roșie se ridicase în capul oaselor și își întindea mâinile spre ea.

— Ah, iubito... Lui Susannah îi venea și ei să plângă, dar se duse din nou la pat și se așază, mai să cadă pe spate când Roșie se aruncă la pieptul ei. O luă în brațe și îi netezi părul, gândindu-se la Amelia care plânsese în scaunul de spital și la Daisy, care stătuse în urmă cu puțin timp cu ochii roșii la masa din bucătărie, și se simți brusc foarte obosită.

Roșie își spunea povestea dezlânat, așa că, la început, Susannah nu înțelese mare lucru. Trebuia să se concentreze mai mult, dar era epuizată după ziua petrecută cu Amelia. Asculta, puneă întrebări și începea să pună cap la cap faptele istorisite. Și, pe măsură ce pricepea, se enerva din ce în ce mai mult. Roșie era intimidată la școală. Dar nu fizic. Nimeni nu dădea în ea. (Susannah nu-și putu stăpâni gândul că asta ar fi fost mai ușor de rezolvat.) Ca de obicei, era un mic grup de fete răutăcioase care o șicanau în fiecare zi, făcând-o să se simtă stingheră în clasă. Era grasă, ziceau ele. Umflata de Roșie. Grasă și urâtă și proastă. Nu fusese invitată la nicio zi de naștere tot trimestrul, iar anul precedent, doar la una. Dar toate fetele din clasă fuseseră invitate la acea aniversare, așa că nu conta. Faptul că suferea și nu știa ce făcuse ca să-și merite soarta îi rupea inima lui Susannah, care nu auzise o vorbă despre asta până în acel moment.

— Mamei i-ai spus? Roșie dădu din cap că da, suspină și își trase nasul. Și ea ce-a zis?

— A... a spus... a spus că trebuie să lupt... în propriile mele bătălii. Ce nu te omoară te face mai puternic, așa mi-a zis.

Iisuse! Ce proastă era Sylvie!

— I-a telefonat dirigintei tale? Sau s-a dus s-o vadă?

— A zis că... n-ar face decât să înrăutățească lucrurile...

Susannah își stăpâni furia și o strânse în brațe, mângâind-o pe păr și șoptindu-i că toate au să se rezolve.

În cele din urmă, Roșie se întinse din nou în pat, mai calmă, iar Susannah o acoperi cu plapuma, ștergându-i lacrimile cu dosul mâinii.

— Să-ți zic eu ceva, Roșie. Mai întâi, nu ești grasă, nici urâtă sau proastă. Nu ești nimic din toate astea, mă înțelegi? Oricine spune așa ceva e un cretin. Ești o fetiță drăguță, deșteaptă și absolut normală. În al doilea rând, mă tem că nu sunt de acord cu mama ta. Cred că nici tatăl tău nu va fi. Unele chestii, într-adevăr, trebuie să ți le rezolvi singură – dacă e vorba de o ceartă cu o prietenă sau altceva de genul ăsta. Dar asta e curată intimidare, Roșie. E un lucru grav, niște fete răutăcioase dintr-un grup încearcă anume să facă pe cineva să se simtă de rahat, pentru că doar așa se simt ele bine în pielea lor. Asta-i intimidare și trebuie să înceteze. Iar noi o să te ajutăm. E-n regulă?

Roșie dădu din cap că da.

— O să-i punem capăt.

Fata se oprișe din plâns. Părea somnoroasă.

— Îmi pare rău, iubito. Chiar îmi pare rău că n-am știut. Ai fi putut să ne spui, știi? Ai fi putut să-mi spui măcar mie.

După ce o liniștise pe Roșie, Susannah se duse să-l caute pe Doug în biroul lui.

— Nu te-am auzit intrând. Cum a fost?

Se se trânti pe taburet și își lăsă capul în poala lui. El o mângâie pe păr.

— E bine, nu?

— Ai știut că Roșie e persecutată la școală?

— Nu. Persecutată? Cine ți-a spus?

— Chiar ea. Acum câteva minute. E la parter, plânge în camera ei. N-ai observat nimic la ea în seara asta? Nu-și putu stăpâni resentimentul din voce.

— Nu! Părea că se simte bine. Am comandat pizza. Copiii și-au mâncat porțiile în fața televizorului, uitându-se la o emisiune pe care „trebuiau” neapărat s-o vadă. Era bine când s-a dus la culcare. Ce s-a întâmplat?

Susannah îi spuse povestea pe care o scosese de la Roșie, plus soluția dată de Sylvie.

— Îmi pare rău, Doug, dar femeia aia e cea mai mizerabilă, nesuferită și ridicolă idioată.

Doug pufni în răs.

— Ea te vorbește de bine, totuși.

Susannah îi trase o palmă pe coapsă.

— Nu râde, asta-i o treabă serioasă.

— Și ce crezi c-ar trebui să facem?

— Păi, e clar – trebuie să vorbim cu diriginta. Luni.

— Eu plec luni. Ai uitat?

Da, uitase.

Luni dimineața, Susannah îi dusesese pe copii la școală mai devreme. Daisy rămase într-un colț, așteptându-și colegile. Fin o luă la fugă spre terenul de fotbal să se alăture celorlalți jucători, aruncându-și ghiozdanul pe jos în noroi. Deja îi ieșise cămașa din pantaloni și se desfăcuse un șiret de la pantofi. Susannah o porni cu Roșie spre clasa ei. Diriginta stătea la catedră și citea cu ușa închisă.

— Așteaptă aici, Roșie, îi spuse Susannah și bătu, deschizând imediat ușa. Diriginta, vizibil iritată că fusese deranjată, se ridică și își trase cu afectare de compleul din lână, fixând-o pe Susannah cu un zâmbet strâmb. Era drăguță în felul ei arogant, și tânără. N-avea copii, se gândi Susannah. Și nu părea deloc înțelegătoare, după felul în care arăta.

Susannah trase adânc aer în piept.

— Trebuie să fiți diriginta lui Roșie.

— Da, sunt domnișoara Norton. Întinse o mână. Iar dumneavoastră sunteți...?

Bineînțeles că Susannah nu fusese la ședința cu părinții. Sylvie și Douglas mergeau întotdeauna împreună la asemenea întruniri.

Prin urmare, cine era? Era femeia cu care trăia tatăl lui Roșie. Dar acum era tot ce avea Roșie. Ezită doar o clipă.

— Sunt mama vitregă a lui Roșie, Susannah Hammond.

Văzu privirea domnișoarei Norton ațintită pe mâna ei stângă fără verighetă. Se îndreptă de spate. Și e o problemă în clasa dumneavoastră...

Sylvie sună în seara aceea, exact când Susannah voia să între în cada cu apă fierbinte. La serviciu fusese stresată, toți voiau câte ceva de la ea. Iar când ajunsese acasă, găsisese aceeași harababură din fiecare luni – îi luase o oră numai ca să ducă lucrurile de unde erau (podea, canapea, bucătărie) acolo unde trebuiau să fie (camerele copiilor, dulapuri, frigider) și să umple mașina de spălat cea nesătulă cu altă serie de prosoape și așternuturi. Apoi se simțise prea obosită ca să gătească pentru cină, așa că mâncase un castron de Honey Nut Cheerios și o banană un pic prea coaptă în fața televizorului, uitându-se la *Have I Got News for You*, după care se dusesse la etaj să-și umple cada.

— Mă tem că Doug nu e aici. S-a dus la o conferință.

— Cu tine voiam să vorbesc. Asta nu se mai întâmplase niciodată. Susannah simți cum se încordează. Sylvie continuă: Ai fost azi la școală și ai vorbit cu diriginta lui Roșie.

— Da, domnișoara Norton.

— M-a sunat azi după-masă și mi-a spus cum s-au petrecut lucrurile. I-ai zis lui Doug ce voiai să faci?

— Da, sigur. S-ar fi dus el, dar trebuia să plece azi-dimineață devreme la conferința de la Gleneagles. Și nu „s-a petrecut” nimic deosebit, cum vrei să insinuezi. Era o situație care trebuia rezolvată și i-am atras atenția.

— Nu aveai niciun drept.

— Ce-ai zis? Susannah era șocată. Și obosită. Și mai avea puțin până să-i vină ciclul, își aminti ea. Sylvie alesese un moment cu totul nepotrivit.

— Nu e copilul tău, știi.

— Știi foarte bine, Sylvie. Așa cum, din câte înțeleg, și tu știai la fel de bine ce se întâmplă la școală.

— Sigur că da. Sylvie se sufoca de indignare.

— Dar n-ai făcut nimic în privința asta? Susannah își pierdea răbdarea.

— Am învățato pe Roșie cum să se descurce singură, pentru că așa credeam că trebuie rezolvată situația.

Susannah detesta felul acesta de a vorbi. „Am învățat-o”. Nu-și putu stăpâni sarcasmul din voce.

— Ei bine, degeaba ai învățat-o ce să facă, Sylvie. Am găsit-o plângând în hohote în pat vineri seara. Tu nu erai aici. Trebuia să iau măsuri.

— Dar nu asta. Nu trebuia să te bagi. N-o să înghit așa ceva.

Susannah era cât pe ce să pufnească în râs. Și-o închipuia pe Sylvie tunând și fulgerând – centrul yoga nu făcuse prea mult pentru pacea sufletului ei.

— Sylvie, nu sunt dispusă să port o asemenea conversație. Sunt obosită și vreau să fac o baie. Ar trebui să-mi mulțumești, nu să te înfurii pe mine, dar, pentru că nu există nicio șansă să faci așa ceva, te rog să mă scuzi. Apoi închise telefonul.

Era foarte plăcut. Aruncă o privire la trupul ei gol în

oglanda din baie și își dădu nota zece după ce se gândi puțin. „Să sperăm că n-o să găsească niciodată micuțele pilule roz ale lui Daisy și să dea vina tot pe mine”, rosti ea cu voce tare, chicotind în timp ce intra în spuma din cadă.

Rob

Rob avea 37 de ani când o întâlnise pe Helena, iar Susannah era fata cu care avusese cea mai lungă relație de până atunci. Și cea mai serioasă.

Bineînțeles că mai existaseră și alte femei în viața lui, dar nu atât de multe câte avuseseră prietenii săi. Cel mai mult stătuse singur după ce se despărțise de Susannah. De-abia după doi ani de când primise scrisoarea ei se mai combinase cu o fată. Scrisoarea aceea și toate celelalte care i se întâmplaseră declanșaseră o perioadă din viața lui în care deraiase, în măsura în care o putea face un ofițer al RAF. El, care își făcea întotdeauna datoria cu multă conștiinciozitate, băuse prea mult și fumase așijderea când nu era de serviciu – lucruri pe care nu le făcuse niciodată înainte. Dar toți făceau la fel. Era obligatoriu acolo, departe. Frica și plictiseala alcătuiau o combinație periculoasă. Dacă el fugise de mai multe decât alții, nu vorbea niciodată despre asta. Îi spusese mamei sale la telefon că o terminase pentru totdeauna cu Susannah și că subiectul era închis. Ea nu-l bătuse niciodată la cap. Nimeni altcineva nu-l întrebase. Rupsesse toate pozele cu ea – un instantaneu făcut într-o cabină din gara Waterloo cu ei doi, râzând și sărutându-se, și mai multe fotografii

ale ei, care fuseseră prinse cu bandă adezivă deasupra patului său din cazarmă – și le aruncase la gunoi, rezistând tentației de a păstra măcar una. Tot ce îi legase pe ei doi era fie în capul lui, fie într-o cutie mică de carton în podul din casa părinților săi, iar el făcea tot posibilul să nu se lase copleșit de amintiri, deși uneori, noaptea târziu, când era frânt de oboseală, reușea cu greu să-și alunge chipul ei din minte.

Când împlinise douăzeci și unu de ani, îl scăpase de povara virginității sora unui camarad din regimentul său, după o noapte de beție într-un bar, în care fata îi mărturisise că fusese întotdeauna nebună după el, dar Rob nu-și mai amintea mare lucru, cu excepția faptului că, a doua zi dimineața, ea mirosea a fum și nu i se mai păruse așa drăguță ca noaptea trecută.

Apoi, în următorii șaptesprezece ani, fusese mutat de mai multe ori în interes de serviciu, avansat în grad în repetate rânduri și avusese câteva iubite. Era un bărbat arătos și știa să-și exercite farmecul fără a fi câtuși de puțin lingușitor, iar femeile îl plăceau. Unele erau din regimentul său – de câte ori era încartiruit, se ducea la popota ofițerilor, iar acolo se găseau întotdeauna tinere, și ele ofițeri, în căutare de puțină distracție, însă trebuia să fie atent. Unele erau surorile sau iubitele prietenilor lui – le întâlnea în permisiile la schi sau la petreceri și în cârciumi. Uneori, lucrurile erau aranjate. Dar, de cele mai multe ori, se nimerea din întâmplare.

Nu se îndrăgostise de niciuna. Era mai mult vorba de

sex. Dar la unele ținuse. Relațiile durau de obicei câteva luni și fuseseră majoritatea foarte plăcute. Ieșise cu o femeie-caporal aproape un an, cu toate că șase luni ea fusese în Insulele Falkland, iar el în Scoția, așa că nu contase cu adevărat. Nu știa sigur nici dacă vreuna dintre ele se îndrăgostise de el.

De-a lungul timpului, majoritatea colegilor lui se căsătoriseră. Regulamentele se schimbaseră, așa că ofițerii se puteau însura și cu femei din alte pătri sociale, ceea ce unii și făcuseră. Piloții se căsătoreau adesea cu femei pe care le numeau în glumă „neveste-trofeu” – fete frumoase, încântătoare, care nu făceau parte din armată. Era unul dintre cei mai în vârstă tipi de la popotă, deși existau și bărbați divorțați care se întorceau la cazarmă. Fusese de două ori cavaler de onoare și de mai multe ori condusesse mireasa la altar. Dar niciodată nu simțise nevoia să se însoare. Nu întâlneau încă femeia alături de care să dorească să-și petreacă toată viața. Avea perioade când refuza să fie legat de mâini și de picioare, iar în altele își vedea colegii trecând prin relații de rahat și nu înțelegea de ce – mai ales când veneau la el tineri din regiment care îi cereau o permisie ca să se ducă acasă pentru a-și salva căsnicia care scârțâia. Pentru el nu exista nicio femeie care să-i trezească dorința de a se căsători.

Până la Helena. Ea era altfel. Și el era altfel decât înainte. Timpul le schimbă pe toate, nu așa se spune? Viața pe care o ducea începuse să-l obosească. Începuse să-și dorească lucruri după care nu tânjea înainte. Își dorea un cămin,

departe de toată agitația în care trăia. O casă. Copii. Își vedea colegii cu puștii lor pe umeri și începea să aibă senzația că îi lipsește ceva.

Și apoi apăruse ea. În locul și la timpul potrivit. Se întâlniseră în Germania. Prima dată când o văzuse, fata nu era în uniformă – crezuse că e una dintre profesoarele civile de la bază. Purta niște blugi albi mulați și un tricou. Părul blond îi era mai lung pe atunci și fusese strâns într-o coadă de cal care i se legăna la fiecare pas – și ce frumos mers avea – când trecuse pe lângă el într-o după-amiază cu soare. Simțise cum îl cuprinde dorința – nu mai fusese cu o femeie de ceva timp – și îi plăcuse fata cu picioare lungi, dar după aceea nu se mai gândise la ea. A doua oară când o văzuse, era în uniformă, dar îi recunoscuse mersul, deși, în loc de sandale cu toc înalt, purta acum ghetete negre regulamentare, iar coada de cal îi era strânsă într-un coc. Fusese nevoie de câteva zâmbete în plus ca să-i atragă atenția și de o săptămână sau două s-o convingă să între într-o conversație, dar avea ceva care îl făcuse să nu se dea bătut.

Blonda Helena, în ciuda fragilității ei, se dovedise a fi tare ca oțelul și total neinteresată să reprezinte doar o aventură pentru un ofițer superior, fie el și unul cu niște ochi negri superbi.

Crescută de o mamă necăsătorită, voluntară și capabilă, într-un mic apartament de deasupra unei brutării din Cardiff, se înrolase în RAF pentru că îi oferea o cale de scăpare. Începutul unei vieți cu totul diferite de aceea pe

care o dusesese. Se cunoștea pe sine mai bine și era mai demnă decât orice persoană pe care o întâlnise Rob vreodată, iar uneori diferența de vârstă dintre ei părea să se inverseze.

Mama ei, Helen, avusese numai cincisprezece ani când rămăsese gravidă cu Helena. Se măritase cu iubitul ei – cu trei ani mai mare ca ea, dar nu la fel de inteligent – în luna în care împlinise șaisprezece ani (împinsă din spate de părinții ei) și cu trei luni înainte să se nască Helena. Adăugase un „a” la propriul ei nume când se dusesese să înregistreze copilul, peste două săptămâni. Dorea ceva ieșit din comun pentru fiica ei.

Tatăl Helenei rămăsese cu mama ei până la a patra aniversare a fetiței. De atunci nu-l prea văzuse – îi făcuse câteva vizite simbolice în primii doi ani de când plecase de acasă, dar nu plătise niciodată pensie alimentară iar ea abia și-l mai amintea.

Helen era o femeie drăguță, care nu se distrase cine știe ce înainte să ajungă mamă. Existaseră câțiva „unchi” în copilăria Helenei, dintre care pe unii îi urâse și pe alții îi îndrăgise. Însă relațiile mamei ei nu durau niciodată mult. Erau foarte legate una de alta, iar Helen nu lăsase pe nimeni să se apropie prea mult de ea.

Mama Helenei era uneori o adevărată forță a naturii, dar își iubea fata mai presus de orice și o crescuse în așa fel ca să fie mândră și independentă.

Aceste trăsături îl atrăseseră pe Rob cel mai mult la ea când începuseră să se cunoască mai bine în lunile

petrecute în Germania. Îi plăceau onestitatea și sinceritatea ei. Părea o fată simplă, fără ascunzișuri ca altele. Avea și o fire veselă. Râdea ușor și des, de multe ori din nimic, începuse să se simtă mai relaxat și mai liber când era cu ea și, în același timp, mai cu picioarele pe pământ. Helena era și atrăgătoare, dar într-un fel discret, care, odată ce îl sesizai, te fermeca. În cele din urmă, ea a fost cea care l-a sedus prima.

Până să-și dea el seama – oarecum uimit de sine însuși – că se îndrăgostise de ea, Helena îl prinsese de mult timp în mreje.

Nu se hotărâse încă să se însoare cu ea când o văzuse pe Susannah la nunta lui Alex. Dar, revăzând-o, nu știa nici el cum, începuse să se gândească la căsătorie. Susannah era pierdută pentru el, la fel cum fusese în toți acei ani lungi: nu vedea nimic pe chipul sau în ochii ei care să-l contrazică, iar acum se obișnuise să trăiască fără ea. Nu-l mai săgeta niciun junghi, pur și simplu era ca o rană veche care-l mai supăra când ploua – o durere suportabilă. Pe de altă parte, întâlnirea cu ea îi amintise cum *ar fi putut* să se simtă, ce dorise să fie între el și Susannah cu atâția ani în urmă și de ce avea șansa să se bucure acum cu Helena.

Cu toate acestea, nu o ceruse de nevastă în stilul tradițional. Fusese o decizie reciprocă. Odată, pe când stăteau amândoi în pat, într-o noapte de la sfârșitul verii, după ce erau împreună de un an și jumătate, avuseseră la o conversație de genul „poate ar trebui să ne gândim și la căsătorie”, dar nu aduseseră vorba de nimic concret, cum

ar fi o cutiuță cu verighete. Nu-i mai era frică. Sau poate că îl speria mai mult cealaltă variantă. De când tatăl său fusese diagnosticat cu o teribilă maladie neuromotorie, viața fusese înspăimântătoare.' Părăsind forțele aeriene și trezindu-se într-o lume în care nu trăise de când era bărbat în toată firea, era dezorientat. Helena reprezenta pentru el stabilitate și continuitate, iar aceste două lucruri ajunseseră să capete cea mai mare importanță în viața lui.

Se căsătoriseră în Cipru, pe terasa unui hotel, la apusul soarelui, cu doi martori din personalul hotelului. Rob nu vruse să le spună părinților lui – aveau destule pe cap și așa –, iar Helena fusese de acord să n-o anunțe nici ea pe Helen, deși știa că avea să-i scoată ochii.

Dacă l-ar fi întrebat cineva pe Rob cât de des se gândea la Susannah, i-ar fi răspuns, dacă era sincer, că la început, după ce primise scrisoarea ei, îl duruse în fiecare clipă când era treaz. Apoi noaptea, înainte să adoarmă, încă îl mai durea, dar din ce în ce mai rar. În anii ce trecuseră între cele două iubiri din viața lui, imaginea lui Susannah îi apărea în fața ochilor în cele mai ciudate și nepotrivite momente – când făcea dragoste cu o fată sau se uita la un film pe care îl văzuseră împreună, întotdeauna când se ducea acasă. Când mânca prăjituri siciliene. Iar apoi, după ce apăruse Helena în viața lui, durerea aproape dispăruse. Cu excepția momentului în care îi jura credință miresei lui și îi puneă o verighetă subțire de aur pe degetul inelar. În acea clipă, își amintise – iar asta îl speriașe atât de tare, încât începuse să tremure cu verigheta în mână, și toată

lumea îl observase, fără a înțelege motivul – cum își împletise degetele cu ale lui Susannah ultima dată când fuseseră împreună, când îi spusese că nu avea să mai iubească pe nimeni așa mult ca pe ea.

Se dusese singur acasă ca să le spună părinților. Se așezase la masă și le zisese că se însurase cu o fată cu care se vedea de un timp și că îi părea foarte rău că nu le spusese până acum. Lois abia reușise să-și rețină plânsul de fericire, îl îmbrățișase, iar Frank, cu ochii în lacrimi, îl bătuse pe spate un pic cam tare. Și pe urmă Lois îl informase de vizita lui Susannah, iar lui i se făcuse greață pentru o clipă, dintr-un motiv care îi scăpa.

Decembrie

Crăciunul. Doamne, ce-i mai plăcea când era mică. În definitiv, cărui copil nu-i place? Dar în aceste zile, lui Susannah îi veni în minte pasajul din Dickens conform căruia e cea mai frumoasă, dar și cea mai grea perioadă din an. Ea și Douglas avuseseră parte și de bune și de rele în viața de cuplu. Bune când erau singuri, rele când erau și copiii cu ei. În ultimii doi ani însă, se confruntaseră numai cu greutățile de care se vorbea în roman, chiar și atunci când copiii erau cu mama lor.

La început nu fusese așa. În primul an au fost mai mult singuri, ca într-o lună de miere prelungită – Doug și-a petrecut Ajunul Crăciunului la Sylvie, cu Daisy, Roșie și Fin, pentru că așa îl rugase Susannah, iar ea s-a dus în aceeași zi la casa părintească, nepăsându-i deloc că el era

cu fosta lui soție și fiind încredințată că a doua zi toate aveau să fie ca înainte. Încă îi mai plăcea să se ducă la slujba de la miezul nopții la biserica St. Gabriel, cu scena nativității în mărime naturală, care în copilărie i se părea imensă. Ziua de Crăciun a fost extrem de puțin tradițională – au stat în pat, moțâind și zbenguindu-se până la prânz, apoi au făcut creveți cu ardei și au băut șampanie, o parte din cupe, cealaltă de pe pielea lor goală. Ea își făcuse singură cadoul, cumpărându-și o lenjerie sexy roșie ca focul pentru prima și ultima dată în viață, iar la sutienul de dantelă și chiloții tanga adăugase o pălărie de spiriduș cu clopoței și o enormă fundă roșie.

În al doilea an, copiii au venit la ei, bineînțeles. De data asta și-a petrecut Ajunul Crăciunului complet îmbrăcată, umplând primul ei curcan de șase kile și înfășurând feliuțe de șuncă în jurul cârnaților picanți. A doua zi, o Daisy țâfnoasă a declarat în timpul prânzului că nimic nu avea gustul preparatelor făcute de mama ei. Apoi a adăugat că nu conta, din moment ce Sylvie le promisese să le pregătească în ziua Următoare o cină „ca lumea”, nerecunoscând astfel eforturile depuse de Susannah și făcând-o pe aceasta să-și muște buza de jos.

Nefericită, a mâncat toate bomboanele de ciocolată cu lichior cât timp s-a uitat la episodul special de Crăciun cu Miss Marple.

În al treilea an i-au vizitat pe părinții lui Susannah, iar Douglas s-a dus la cârciumă cu Clive, Alastair și Alex pentru tradiționala halbă de bere din dimineața de

Crăciun. Doug ar fi vrut să plece acasă imediat după prânz. Nu se simțea niciodată prea în largul său acolo, Susannah o știa bine. Părinții ei nu făcuseră niciun comentariu despre diferența de vârstă dintre ei, dar era clar că pe el îl deranja enorm și situația îl măcina de câte ori se întrunea familia. Cel puțin ea lua lucrurile așa cum erau.

În al patrulea an, Daisy a stat în pat până s-a pus pe masă prânzul, a mâncat în pijama, iar Fin s-a plâns tot timpul mesei cât de plicticos era să-ți faci Crăciunul în Anglia – în anul precedent, Sylvie se combinase cu un pilot de la o linie aeriană, care îi dusesese pe toți cu avionul în Bahamas de Crăciun.

Al cincilea Crăciun și l-au petrecut cu Amelia și Jonathan și copiii lor, lucru care i-a provocat lui Douglas o stare de sentimentalism amestecat cu vină care a durat cinci zile, de parcă o considera pe ea vinovată de faptul că el trebuia să-i vadă pe Elizabeth, Victoria și Samuel cum desfac cadourile și pun bateriile în jucării, în timp ce propriii lui copii erau la kilometri distanță. Dar în al șaselea an, culpabilitatea a fost dată uitării și Susannah a stat în genunchi trei ore ca să-i construiască lui Fin palatul Taj Mahal din piese de Lego. Și așa mai departe...

Acum ajunsese să-i fie groază de perioada sărbătorilor, sentiment foarte diferit de starea de așteptare înfrigurată și valul de bunăvoință cu care întâmpina Crăciunul în viețile ei anterioare. Divorțul, se gândi ea, avea darul de a strica tot ce era altădată frumos – Crăciunul, aniversările și

vacanțele de vară. Odată ce divorțai, toate ocaziile festive erau pline de riscuri – cele mai mari dispozitive explozibile de pe câmpul minat în care se transformă viața unei familii dezbinată. Nu părea să aibă nicio importanță dacă făcea un efort supraomnesc să devină o Nigella Lawson sau se pregătea pentru această sărbătoare cu entuziasmul unui evreu hasidic. Nu reușea niciodată să le ofere tuturor o zi magică.

Anul acesta – al nouălea: erau chiar așa de mulți? — Era rândul lui Sylvie să stea cu copiii de Crăciun. Susannah și Douglas aveau să fie numai ei doi. Se gândise să facă o rezervare la un hotel dintr-un conac de la țară, dar apoi hotărâse să rămână acasă. Pentru doi adulți, un Crăciun în condiții de lux, cu plimbări lungi, focuri de tabără și lenjerie de dantelă ar fi fost ceva ciudat. N-ar fi fost într-un loc potrivit, dar asta n-avea nicio legătură cu poziția geografică. Ea voia să fie singuri, nu înconjurați de oameni, darămite de străini. Susannah era hotărâtă să facă în așa fel ca puținele zile petrecute împreună să fie plăcute. Când aveau prea multe, nu părea să meargă prea bine.

Discutase cu Amelia în urmă cu două săptămâni, în timpul ședinței de chimioterapie. Prietena ei îl lăsa pe Jonathan să-și petreacă la ea noaptea din Ajunul Crăciunului. Susannah ridicase o sprânceană.

Căutau amândouă peruci într-un magazin găsit de Amelia pe internet. Apartinea unui tip care semăna ca două picături de apă cu Kenneth Williams³ (cu excepția

³ Actor englez de comedie (1926-1988) care a apărut în numeroase

faptului că era chel ca-n palmă, o ironie a sorții care le făcuse să chicotească de la început) și era servil și onctuos. Amelia îl caracterizase mai târziu prin „cum vreți dumneavoastră, domnule”.

Amelia își declarase intenția de a cumpăra câteva peruci, hotărâtă să nu-și ia niciuna care să semene cu părul ei natural. „Dacă trebuie să port așa ceva, măcar să mă distrez făcând-o.” Țeasta ei arăta ca un prezervativ în plasa de strâns părul pe care i-o pusese mai înainte Kenneth – al cărui nume adevărat, Jeremy, era aproape la fel de comic.

— Ce ziceai, Suze, că am o formă superbă a capului, așa că-mi vine bine fără păr?

Jeremy adusese o mulțime de peruci în toate culorile și coafurile imaginabile, încercând să le între în grații și părând să nu-i pese câte probau. Așa că fuseseră pe rând „îngerii lui Charlie”, „gemenele Purdey”, „The Supremes” ... Jeremy le spusese că le venea bine cu orice. Asta nu era adevărat, o asigurase Amelia pe Susannah când el se dusesse în spatele magazinului, iar prietena ei proba o perucă semnată de Mary Quant.

Printre hohote de râs, vorbiseră despre Jonathan.

— Nu-mi face mutra asta. Are logică. Totul se întâmplă în prima oră – o știi doar, trei copii pot să rupă o mie de metri pătrați de ambalaje în șase minute și ceva. Pe urmă, când ajung la jumătatea ciorapului cu ciocolată Cadbury, înainte de micul dejun, totul se reduce la a-i stăpâni și a încerca să-i convingi să nu facă prea multă gălăgie. Vine și

mama. Face o rețetă a Deliei Smith – găscă îndopată cu cartofi la cuptor, chestii din astea. Eu n-aș fi acum în stare să gătesc atâtea. Nici nu știu dacă voi putea să mănânc. M-am gândit că nu e ziua potrivită să fac pe martira și le-am spus da amândurora.

— Doar e ziua în care să vă prefaceți că sunteți o familie fericită, nu?

— Și de ce nu? Am fost odată. Mai putem fi o zi. Mai ales dacă avem destul lichior Harvey Bristol Cream pentru mama.

— Sunt de acord. Susannah încuviință din cap. Cred că sună bine.

— Dar tu? Nu-mi aduc amine – e cumva rândul tău să stai cu *Ies enfants terribles*?

— Nu. Scutură din cap. Vor fi la mama lor.

— Nebuna aia de Sylvie? Ce noroc pe capul vostru.

Veți fi ca doi porumbei. Nu vrei să vii cu Douglas pe la noi? Cu cât mai mulți, cu atât mai bine...

— Cum să nu, n-am uitat ce multă veselie a răspândit în jurul lui ultima dată când am petrecut Crăciunul împreună. Râdea o dată pe minut.

— Hai, vino. Am putea să-i lăsăm pe toți în plata Domnului și să ne închidem în baie cu o sticlă de Baileys.

Aș putea chiar să te las să vezi ediția de Crăciun a emisiunii concurs *Top of the Pops*, ca altădată...

Ediția de Crăciun a emisiunii *Top of the Pops* era interzisă în casa lui Susannah când era mică. Între slujba de la miezul nopții și cea de dimineață de la St. Gabriel,

lichiorul de ouă băut cu vecinii și obligațiile șarade, nu era niciodată timp să te uiți la televizor. După vârsta de treisprezece ani, se ruga de părinți s-o lase la Amelia să se uite la emisiune. Nu putea să-i audă niciodată pe cei de la Frankie Goes to Hollywood cântând *The Power oflove* sau pe cei de la Band Aid cu marele lor succes *Do They Know It's Christmas?* fără să se gândească cum stăteau amândouă pe patul dublu din camera decorată în verde și roz, mâncând felii de Terry's Chocolate Orange până le venea rău. La acea vârstă i se părea o binefacere că mama Ameliei se uita pe video la *O viață minunată* și chicotea în living, după trei pahare mari de sherry, iar tatăl ei se închidea în birou și juca golf la computer.

— Mă tentează, dar nu. Eu și Doug avem nevoie de puțin timp pentru noi doi. Fără probleme de serviciu, fără familie.

— Și fără o prietenă care se luptă cu un cancer. Amelia făcu o mutră de cățeluș abandonat.

— Întocmai, dar asta nu exclude lupta. Susannah pufni în răs. Numai noi doi.

Traversase o perioadă ciudată, iar Amelia avusese contribuția ei. Fusesse o lovitură grea să afle că prietena ei era bolnavă. Mai era și Rob – știa că o tulburaseră veștile despre el, îi răscoliseră amintirile. Nu era vina lui Douglas. Apoi veniseră Daisy și Roșie cu problemele lor. Viața devenise... complicată. Voia s-o ia mai încet. Să coboare din carusel pentru un timp.

Spera să stea de vorbă cu Doug. Spera să facă dragoste,

să regăsească acea intimitate de care nu avuseseră parte în ultimul timp. Dorea să se simtă din nou aproape de el. Voia să nu se mai gândească la Rob. O făcea să se simtă caraghioasă. Și o întrista.

*

Sylvie nu sunase până în seara de 23. Susannah despacheta alimentele pe care tocmai le cumpărase. Conversația lor era foarte limitată, deși trecuseră atâția ani. Când răspunse la telefon, Sylvie îi zise „Bună” – reticentă ca întotdeauna –, după care îl ceru imediat pe Doug. Nu se prezenta niciodată, dar Susannah știa cine suna. În trecut, încercase o dată sau de două ori să închege o scurtă discuție cu ea despre copii, dar mai departe nu mersese niciodată. În vocea lui Sylvie se simțeau resentimentele și disprețul, iar Susannah știa că i se plânsese lui Doug de ea. S-ar fi putut crede că din vina ei divorțaseră. Poate că lui Sylvie îi revenise în minte trecutul și chiar credea că Susannah era motivul pentru care trebuise să se despartă de soțul ei.

Dar nu era câtuși de puțin adevărat. Se despărțiseră cu mult înainte ca Susannah să-l cunoască și toate aranjamentele de divorț și custodie erau deja semnate când începuseră ei să se vadă. Amelia zicea mereu că neobrăzata de Sylvie ar fi trebuit să-i pupe mâinile și picioarele lui Susannah deoarece avea grijă de copii în locul ei.

În această seară, când sună Sylvie, nu se osteni să stea de vorbă cu ea, doar îl chemă pe Doug, puse receptorul pe

măsuța din hol și se întoarce în bucătărie, dar de acolo tot îl putea auzi pe Doug răspunzându-i încet și încordat fostei sale soții. Din motive pe care nu le înțelese niciodată pe deplin, el părea să se teamă de Sylvie și se purta de parcă principalul lui scop era să nu scoată din sărite. Voia să schimbe weekendurile, așa spunea. Și asta voiau și copiii. Știa că, dacă îi gădila lui Doug orgoliul, avea să obțină exact ce dorea. Dacă Doug credea că puștii voiau să fie cu el... Susannah înțelegea din răspunsurile lui ce îi spunea Sylvie.

De obicei îi cerea părerea înainte să accepte. Îl auzi, cu inima cât un purice, spunându-i lui Sylvie că avea s-o mai sune după ce se sfătuia cu ea. Se întrebă dacă și Sylvie știa cât valora această consultare. Cum ar fi putut ea să spună nu?

Deschise din nou frigiderul, nervoasă, și se uită la cantitățile mici de delicatose pe care tocmai le despachetase. Foie gras, somon afumat, piept de rață afumat. Nu erau de-ajuns pentru cinci, chiar dacă puștii aveau să strâmbe din nas la fiecare înghițitură. Un vraf de farfurioare, numai bune ca să mănânci în pat, în baie, pe jos în fața șemineului sau uitându-te la televizor, nu la o masă, alături de copii cu pălării de hârtie pe cap, care se prefac că sunt veseli. Susannah se trânti pe un taburet și înșfăcă un carnet și un pix. Pusese deja pe listă câteva lucruri înainte să între Douglas. Curcan, cartofi, varză de Bruxelles, biscuiți sărați, Pringles... Gândul de a-și croi drum prin aglomerația de la magazinul Sainsbury's o

îngrozea, dar era prea târziu să mai comande pe internet. Știa de la Amelia că livrările la domiciliu fuseseră rezervate cu săptămâni bune înainte. Ca și machiajul care te face să arăți natural, de parcă nu te-ai fi machiat, un Crăciun reușit, fără stres și agitație, presupune o groază de stres și agitație... mai bine îl faci în octombrie.

Totul se dusesse pe apa sâmbetei. Simțea cum se șterge încet imaginea Crăciunului pe care și-l dorea. Îi spusese maică-sii că avea să o viziteze a doua zi la prânz. Acceptase invitația, deși nu-i spusese încă lui Douglas. Știa că el nu ar fi cumpărat cadouri – nu o făcea decât în ultima clipă. Probabil pentru că era o scuză bună ca să scape de toate vizitele de familie. Alastair și Kathryn se duceau la familia ei în acel an, dar Alex și Chloe aveau să fie acolo – plecau cu avionul în Canada a doua zi de Crăciun, pentru o săptămână la schi cu gașca lui Chloe. Susannah cumpăraseră cadourile și le ambalaseră frumos, având o senzație vagă de sărbătoare. Avea să asculte colinde în mașină și să între în starea sufletească potrivită ca să petreacă un Crăciun fericit cu Douglas.

Îi trecu prin minte că ar fi putut s-o sune pe Lois. Era doar o idee vagă și nu neapărat una bună. Dar ar fi putut.

Douglas intră cu ambele brațe ridicate într-un gest care însemna „ce pot să fac?” Poate acela care îi displăcea cel mai mult în comportarea lui.

— Care-i treaba? încerca să nu ridice tonul și să pară calmă.

El înălță din umeri în semn de neputință.

— Niște prieteni de-ai ei i-au propus să meargă la schi. Ar putea să ia avionul de Geneva de mâine după-amiază.

Susannah dădu încet din cap.

— Și copiii sunt de acord, nu-i așa?

Doug zâmbi.

— Ea zice că puștii preferă să vină aici. N-a mai spus așa ceva niciodată.

Susannah pufni, neputând să se abțină.

— Până acum nu ni i-a trimis niciodată de Crăciun fără să ne anunțe cu mai puțin de o zi înainte.

— Haide, nu mai fi așa. Vocea lui o implora. Poate că e adevărat. Ai zis și tu că te împaci mai bine cu Daisy în ultimul timp. Și cu Roșie.

— Cum să nu mai fiu? Nu voia să amestece fetele în toată povestea. Nu despre asta era vorba.

— Așa dură și cinică.

Vorbele lui o dureau.

— Uite ce-i, Doug. O să încerc să fiu mai puțin dură și cinică dacă și tu ai să te străduiești să fii mai puțin naiv.

Cum venea asta? Vocea îi era stridentă și răutăcioasă. Căuta cearta cu lumânarea.

— De ce naiv?

— Da, naiv. Crezi că vacanța asta la schi a venit așa, deodată, nu? De parcă oamenii se hotărăsc de pe o zi pe alta să meargă la schi în cea mai aglomerată săptămână a anului...

El o întrerupse cu nervozitate.

— Sigur că nu. Nu sunt prost, Susannah.

N-ar fi fost atât de sigură de asta.

— Din câte spunea, cineva a trebuit să renunțe și s-a făcut un loc la cabană.

— Grozav. Prin urmare, te sună așa pe nepusă masă și îți plasează copiii, iar tu nu zici nimic. Dacă trebuia să plecăm și noi undeva?

— Dar nu trebuie, scânci el. Urma doar să fim singuri, de capul nostru.

— Exact, doar noi doi, Doug. Asta era ideea. Lăsă propoziția în suspensie pentru o clipă, sperând ca el să se prindă.

Dar el nu se prinse.

— Cred că avem nevoie de asta, nu?

Doug, ferindu-se să răspundă, se retrase în pozițiile lui fortificate.

— Ce puteam să fac, Susannah? Pune-te în locul meu.

Prea târziu pentru așa ceva. No lăsase ani de zile să se pună în locul lui. Acum n-avea dreptul să profite de situație.

— Să spui nu. Puteai să spui nu.

De câte ori mai avuseseră acest gen de discuție? De câte ori avea s-o mai suporte?

— Nu pot să fac asta. Sunt copiii mei.

— Și ai ei. Ai mei nu sunt. Nici măcar pe departe.

— Nu știu de ce faci atâta tevdură pe chestia asta. Nici nu-ți place așa de mult Crăciunul.

Doamne, ce aroganță! Pe timpuri îi plăcea enorm Crăciunul.

O străfulgeră gândul că nu voia să se certe cu Douglas în seara aceea și imediat i se potoli furia. Se întoarse spre frigidier ca el să nu-i vadă fața, temându-se că ar fi putut să izbucnească în plâns.

— Bine. Ai dreptate. Nu mă omor după Crăciun. N-are rost să ne certăm. Copiii o să vină. Desigur. Sylvie va schia, noi vom găti. Va fi bine.

— Bine... Detest cuvântul ăsta.

— Mă tem că e cel mai bun pe care-l pot spune în seara asta.

Când vorbi din nou, vocea lui suna ușurată și împăciuitoare.

— Am să fac eu cumpărăturile.

Evident că avea să le facă. Avea să-și gătească, dar Susannah nu-i spuse nimic acum.

— Va trebui, pentru că eu mă duc mâine la mama.

— Nu știam.

Oare era frustrare în vocea lui? Glumea?

— M-am hotărât în ultima clipă, zise ea mușcându-și buza inferioară. Vocea ei era plină de sarcasm, dar o merita.

— Bine. Am fost și eu invitat?

— Ești întotdeauna al naibii de bine-venit acolo, Doug. El dădea mereu înapoi când îl înjura, de parcă l-ar fi lovit sau rănit. Aproape că îi făcea plăcere să se uite la el. Pentru numele lui Dumnezeu, nu vii niciodată. Și, de fapt, mâine oricum nu poți, așa-i?

A doua zi dimineață, după ce între ei se instalase o pace

tensionată și trecuse o noapte fără să se mai certe, mulțumită unei băi lungi cu multă spumă și unui film bun, Susannah conducea spre casa părinților ei pe lungul drum de centură al satului – drum care trecea pe lângă locuința lui Lois și Frank. De când ieșise de pe autostradă, ajungând în peisajul familiar, avea impresia că mașina se deplasa ciudat, de parcă mergea singură. Nu-i sunase, dar nu putea rezista tentației. Nu avea niciun plan. Pe când se apropia, văzu o mașină la mică distanță în față – un Ford albastru – intrând pe aleea lor. Fără să se gândească, se opri și ea la câteva sute de metri depărtare, frânând cu putere și întorcându-se spre fâșia de iarbă de vizavi de The Cricketers, simțindu-se ca și când ar fi spionat pe cineva.

Chiar asta făcea.

Era Rob. Sperase să fie el și așa și era. De parcă l-ar fi chemat prin puterea gândului. Ieși din mașină, purtând o vestă lungă bleumarin peste o cămașă în carouri, și își întinse brațele deasupra capului, îndreptându-se de spate, de parcă înțepenise de atâta condus. Apoi se deschise portiera din stânga și coborî o femeie înaltă și zveltă. Deși nu putea să vadă prea bine de la o asemenea distanță, lui Susannah i se păru că era cu câțiva ani mai tânără decât Rob. Avea părul blond-închis, tuns scurt și filat, după ultima modă, și purta un pardesiu bleumarin peste blugii mulați, iar la gât un avea fular de lână roz aprins, înfășurat de mai multe ori. Îi spuse ceva lui

Rob, aplecându-se peste capota mașinii. El îi răspunse

zâmbind. Apoi ea deschise portiera din spate și scoase o geantă maro de voiaj și o pungă mare, cu dungi roșii și albe, plină de cadouri frumos ambalate. Rob dădu ocol mașinii să-i ia geanta, iar ea se ridică repede pe vârfuri să-l sărute pe obraz. El îi zise s-o ia înaintea lui și încuie mașina, după care o urmă. Lois deschisese deja ușa, probabil că se uitase după mașină de la fereastra din față, așteptându-i cu nerăbdare. Când ajunseră în prag, îi îmbrățișă pe rând și Susannah o văzu sporovăind cu însuflețire tot timpul. Era fericită că îi vedea.

Gelozia care o cuprinsese o șocă. Dar asta era. Simți un fior de invidie. Cu vreo câteva seri înainte fusese la concertul de Crăciun de la școala lui Fin. La sfârșit rămăsese în sală cu Roșie, iar Douglas și Sylvie se duseseră în față, cu aparatele foto în mâini și strălucind de mândrie, iar ea se uitase la ei cum îl sărutau și îmbrățișau pe băiat. Și nu simțise nicio umbră de gelozie. Nu semăna nici pe departe cu trăirile care o încercau acum, când se uita la Rob și soția lui. Susannah scutură din cap. Ceva nu era deloc în regulă cu acea scenă.

Ușa se închise în urma celor trei, iar ea rămase cu ambele mâini pe volan, așteptând să i se domolească bătăile inimii. Asta trebuia să fie soția lui. Amândoi veniseră acasă de Crăciun. Sigur că da. În mod ciudat, se simțea vinovată că îi spionase. Porni din nou la drum, dar nu se duse direct la mama ei. Avea nevoie de câteva minute – conduse fără țintă prin jurul satului, încercând să amuțească vocea Ameliei care îi răsuna în urechi, apoi

parcă în spatele mașinii lui Alex, își așternu pe față o expresie fericită și sună la ușă.

Chloe refuză paharul cu lichior de ouă. Nu era ceva ciudat. Lichiorul de ouă era o născocire bizară și foarte britanică, iar Susannah și-l bău pe al ei doar din politețe și respect pentru tradiție. Și mai ciudat era că tânăra soție a lui Alex refuzase un pahar cu vin la prânz. Rosemary se dusese în oraș, de unde luase niște mușchi de porc pe care îl umpluse cu fistic și cireșe. Asta era versiunea ei personală a vițelului celui gras pentru întoarcerea lui Alex – îl anunțase deja pe tatăl lor că a doua zi nu avea să primească decât curcan și un singur fel de cartofi, iar acesta destupase fără să crâcnească niște sticle de vin alb și roșu care nu proveneau din colecția lui ieftină de la supermarket.

Clive încercase de mai multe ori să-i dea un pahar cu vin lui Chloe, spunând că mai erau multe ore până avea să conducă și că nu putea să-i facă rău, și că era Crăciunul – toate motivele posibile...

În cele din urmă, Susannah surprinse privirea rapidă pe care și-o aruncară Alex și Chloe și știu imediat ce avea să urmeze.

Când se întoarse mama lor în sufragerie, Alex își puse mâna peste a lui Chloe, aflată pe masă.

— Mămico, tăticule, surioară... am avea ceva să vă spunem.

— Da, scumpule... Rosemary tremura de nerăbdare. Doar vești bune se puteau da la o masă de Crăciun cu

mușchi de porc umplut și două feluri de vin.

— Chloe... așteaptă un copil.

Mama își duse mâna la gură, iar ochii i se umplură imediat de lacrimi.

— O, dragii mei! Scumpii mei copii. Ce minunat! Ocoli repede masa s-o îmbrățișeze pe Chloe, în timp ce tata îi strângea mâna lui Alex.

Susannah rămăsese perplexă în mijlocul agitației generale, cu paharul în mână, până când Alex îi dădu un ghiont între umeri ca să-i atragă atenția.

— Ei, surioară... ce zici?

Ea dădu din cap și zâmbi.

— E o veste minunată. Grozavă. Felicitări.

— S-a întâmplat mult mai devreme decât am crezut, zise Alex radios. Vreau să spun că nu suntem căsătoriți nici de un an. Firește că nu am planificat nimic, dar știi cum se spune... Și, după ce ne-am obișnuit cu ideea, am fost copleșiți de fericire.

Mama le tot cerea detalii. Chloe nu era încă în douăsprezece săptămâni – abia în zece –, dar făcuse o ecografie înainte să plece la drum. Nu intenționa să schieze, așa că trebuia să le spună tuturor, dar nu știa dacă să le dea de știre și rudelor lui Alex înainte de plecare... în acel moment, Clive luă vinul din fața tinerei sale nurori.

— Îmi pare rău. Ce prost am fost! Nu mă gândeam... Bărbatul vârstnic roși de jenă.

— Nu-i nimic, nu-ți face griji, râse Chloe luându-l pe

după umeri. Muream de nerăbdare să vă spun. Se pare că nu poți fi sigură decât după douăsprezece săptămâni, dar eu tot voiam să anunț pe toată lumea...

Mama îi aruncă o privire rapidă lui Susannah. Chloe nu știa.

Susannah era în treisprezece săptămâni când pierduse copilul. Chestia cu cele douăsprezece săptămâni nu fusese valabilă în cazul ei. Făcuse ecografie, văzuse cum îi bate inima copilului. Și apoi îl pierduse. Asemenea lucruri nu erau de natură să-ți dea siguranță și liniște sufletească. În acea perioadă se întrebese, aproape fără niciun temei real, dacă nu fusese prea relaxată. Nu că s-ar fi apucat de fumat și de băut sau că ar fi făcut aerobic în forță. Doar că începuse să creadă că totul i se cuvenea.

Pe atunci, sincer, foarte sincer vorbind, nu i se păruse sfârșitul lumii. Știa că nu era la modă să spui așa ceva, dar în mod cert nu se simțise ca altele când pierd un copil. Se trezise într-o dimineață cu acea durere cunoscută în pânțele și văzuse pete de sânge pe chiloți. Până-n prânz, pierduse destul de mult sânge – îmbibase trei tamponuri – și ieșise din ea ceva ca un cheag sau o bucată de ficat. Nu părea un copil. Doctorul și asistenta fuseseră foarte drăguți cu ea și o trimiseseră acasă cu o foaie A4 plină de informații și o notă care admitea lipsa oricărei explicații. I se păruse o chestie foarte primitivă într-o epocă în care existau atâtea dotări la Urgență. „Se mai întâmplă câteodată și nu știm de ce.” Chiar așa?

Plânsese un pic – mai mult când îi spusese maică-sii. Și

Rosemary plânsese. Se simțea un pic jenată că trebuia să le spună și altora. Părea un eșec, deși știa că nu era vina ei. Însă pe atunci credea cu tărie că o să mai aibă și alți copii. Repede, ușor. Și că data următoare toate aveau să meargă strună.

Amelia fusese nemaipomenită. Elizabeth era pe atunci un bebeluș angelic. Prietena ei venise să o vadă în prima zi după nenorocire și lăsase căruțul cu Libby dormind în holul de la intrare al casei lui Susannah și Sean, fără să spună nimic. Apoi, când Libby se trezise și trebuise să se ocupe de ea, o luase din cărucior și o pusese în brațele țepene ale lui Susannah. Libby îi apucase imediat medalionul plat de aur, trăgând de lănțișor și începând să gângurească. La început, Susannah nu voise s-o ia în brațe, dar Amelia stătuse lângă ea până ce acceptase. Își plimbase privirea de la fețișoara durdulie a finei sale la Amelia, cu ochii în lacrimi ca și prietena ei.

Amelia dăduse din cap, apoi o sărutase pe obraz.

„Acum totul e bine, nu?”

Ca o ironie a sorții, era mai tristă în prezent, după toți acești ani, din cauza aceluia avort spontan, decât fusese atunci. Devenise tot mai tristă cu fiecare an care trecea și în care îi scădea fertilitatea. Acum, la aproape 40 de ani, fără să aibă copii, așezată la masă lângă mult mai tânărul ei frate recent căsătorit și fecunda lui soție, o se părea aproape o tragedie. Luându-și seama, îi zâmbi repede mamei și scutură din cap ca să-i atragă atenția că povestea ei nu trebuia să fie spusă într-un moment care le

aparținea doar lui Chloe și Alex.

Mai târziu, în bucătărie, pe când ștergeau vasele, Rosemary o strânse la piept cu afecțiune.

— Ești bine, scumpo?

— Totul e-n regulă.

— Sigur?

Susannah încuviință din cap, apoi împături meticulos cârpa de șters vase pe care o folosise.

— Nu te gândești să încerci, știi tu, să faci un copil cu Douglas? N-o mai întrebase așa ceva înainte. Nici măcar nu făcuse vreo aluzie.

Pentru prima dată, lui Susannah îi trecu prin minte că poate mamei nu-i convenise niciodată legătura ei cu Douglas. Acum i se părea foarte clar.

— Am peste patruzeci de ani, mamă.

— Nu încă.

— O să-i împlinesc totuși. Dacă rămân gravidă la noapte... Dar nu menționează cât de improbabil era. O să am patruzeci când se va naște copilul. Și aproape șaiszeci când va merge la facultate.

— Draga mea, suntem în secolul XXI. Patruzeci de ani acum nu înseamnă același lucru ca atunci când aveam eu patruzeci. Femeile fac copii mult mai târziu. Rosemary o fixa cu privirea, așteptând un răspuns.

Susannah nu voia să discute cu ea, cel puțin nu astăzi, despre relația ei cu Douglas. Nu voia ca mama ei să afle că ea și Douglas erau la fel de departe ca oricând – dacă nu și mai departe – de a avea un copil. Deși poate că s-ar fi

simțit chiar ușurată...

Ar fi fost însă o cruzime din partea ei ca tocmai când Alex și Chloe îi aduseseră așa o bucurie – în acea zi de Crăciun – să-i dea vești care s-o îngrijoreze.

— Ai dreptate, știu. Poate anul viitor...

— Nu mai amâna mult, draga mea, te rog.

— Sunt și eu conștientă.

Mama îi luă cu blândețe fața în mâini și se uită o clipă în ochii ei.

— Vreau să ai și tu tot ce au frații tăi. Și tu meriți, Susannah.

Susannah încuviință din cap.

— Mi-ar plăcea.

După toate aparențele, asta era de ajuns pentru moment. Mama o strânsese de umăr, îi zâmbise mulțumită de sine și luase platoul cu plăcinte cu carne pe care îl pregătise, să-l ducă la masă.

Preocuparea maternă în variantă „light”. Nu-i putea găsi lui Rosemary nicio vină – gătise, avea casa plină și era o zi fericită. Deși simțea că problemele ei fuseseră ocolite, în afară de discuția scurtă din bucătărie, avută înainte să înceapă iar distracția, tot nu putea da vina pe mama ei. Nu asta își dorise?

Chloe nu știa de avortul spontan pentru că nici Alex nu aflase. Nici Alastair. Nu le spusese nici unuia dintre ei.

Câteodată ar fi vrut să nu-i fi spus nici mamei.

La Londra, în dimineața de Crăciun, Daisy și tatăl ei se încadraseră în spiritul sărbătoresc certându-se și țipând unul

la altul. Ea voia ca Seth să vină la prânz și așteptase până la micul dejun ca să aducă vorba de asta. Douglas, mult mai arțăgos ca de obicei, deoarece trebuise să se trezească devreme ca să bage curcanul în cuptor – Susannah având o plăcere perversă să se întoarcă de pe o parte pe cealaltă la șapte și să mai doarmă încă o oră, după ce îl pusese să promită că va pregăti masa proclamă categoric că nu voia să-l vadă pe-acolo.

— Dar mama a zis că pot să-l invit, replică Daisy cu insolență.

— Mama ta nu e aici, nu? E o zi care trebuie petrecută în familie. Oricum te vezi prea des cu el. Ești prea tânără ca să ai o relație serioasă. Doug se uită peste masă la Susannah. Susține-mă și tu, Susannah.

Daisy o imploră din priviri.

Susannah îi zâmbi și dădu un răspuns sincer; faptul că-i dădea lui Douglas peste nas era o mulțumire în plus.

— Pe mine nu mă deranjează să vină. Douglas se uită urât la ea, apoi ridică din umeri. Ce spusese Amelia despre cu cât mai mulți, cu atât mai bine? Nu putea să fie mai puțin bine... Deloc, întări Susannah. Dacă asta dorește Daisy. Îmi pare rău. Dar părinții lui nu vor să stea cu familia?

Fata îi adresă un zâmbet recunoscător și ridică din umeri.

— Nu-i mare scofală la ei. Seth are cam o mie de veri – sunt o familie mare –, toți zbiară și țipă mereu și toți vor fi acolo, prin urmare maică-sa aproape că n-o să observe

absența lui. Tot ce-și dorește e să fie cu mine.

Susannah își aminti acest sentiment.

Își aduse aminte de o zi de Crăciun în care nu-și dorise decât să fie cu Rob. Dar, desigur, nici nu se pusese problema să lipsească de la masa cu familia. Era de neconceput. Totuși, mama o lăsase să plece pe la patru după-amiază. De altfel, obișnuia s-o lase la Amelia să se uite la televizor și să-și compare cadourile. După masa de prânz, tata adormea pe canapea, cu o pălărie de hârtie trasă pe ochi, iar după ce termina de spălat vasele, și mama dorea să se întindă undeva cu picioarele în sus. Alex primise un circuit electric de mașinuțe și Alastair îi promisese că-l ajută să-l instaleze. Ea alergase tot drumul. Frank tăiase felii groase dintr-un enorm cozonac înalt cu stafide și cremă de lămâie și le servise alături de o ceașcă de ceai. Lois îi făcuse cadou o sticlută de parfum Anais Anais. După ce mâncaseră cozonac, Frank și Lois se duseseră să se plimbe prin sat. Frank susținuse că avea nevoie de mișcare pentru digestie, dar Lois îi făcuse cu ochiul înainte să iasă, dându-i de înțeles că voiau să-i lase singuri. Erau mult mai relaxați în această privință decât fusese mama ei vreodată. Rosemary intra mereu în cameră să le aducă o băutură sau să-i întrebe ceva, ori să caute un lucru pe care pretindea că-l uitase într-una din încăperile de la parter, întotdeauna de la parter, unde stăteau ea și Rob. Lois o strânsese odată de umăr și îi spusese că avea încredere în ei amândoi și că nu era împotriva ușilor închise. Mult mai târziu, Rob o condusesse acasă și

stătuseră în capătul dinspre drum al aleii de la intrare, sărutându-se la nesfârșit în aerul rece, până venise tatăl ei în papuci și o chemase înăuntru.

În cele din urmă, Doug se înduplecă, dar tot rămase îmbufnat, iar Seth veni după prânz. După o scurtă conversație tensionată, în timpul căreia Seth își feri cât putu privirea de a lui Susannah și îi răspunse monosilabic la întrebări, mutându-și stânjenit greutatea de pe un picior pe altul, în timp ce Douglas abia de-l băga în seamă, Daisy îl târî după ea în camera ei.

Doug se apucă de spălat vasele în bucătărie. Susannah se lăsase păgubașă. Erau de două ori mai multe tigăi, cratițe și alte vase decât ar fi fost dacă ar fi gătit ea – cum reușeau bărbații să murdărească atâtea?

— Sunt ferm convins că Daisy nu trebuie să facă așa ceva, bombăni Doug după ce tinerii urcaseră la etaj, de parcă ar fi bănuit că Susannah avea vreun amestec.

— Au lăsat ușa deschisă, interveni Roșie, care tocmai fusese să-i verifice. Fetița stătea la masa din bucătărie, separând bomboanele fine umplute cu cremă de căpșune de celelalte din cutia mare pe care io dăduse maică-sa în ajun.

— Sunt sigură că totul e-n regulă. Doar n-o să se apuce să facă sex în după-amiaza de Crăciun, cu noi toți la parter, nu?

— Pfui, ce scârbos! Roșie își strânse comoara și ieși din cameră, strâmbând din nas ca o fetiță la vârsta pubertății ce era.

Douglas se uită la Susannah de parcă vorbise chinezește adineauri.

— Sex? Părea îngrozit.

Ea nu-și putu stăpâni râsul.

— Nu face mutra asta, te rog. Arăți ca Roșie. Daisy are aproape șaptesprezece ani, Doug.

— E încă un copil.

— N-ai decât să crezi ce vrei, dar cu siguranță nu mai e.

— Ce vrei să spui?

Intra pe un teren minat. Nu voia să aibă discuția asta cu Doug. Nu în acea zi. Și mai ales nu cu Seth sus, la o distanță așa de mică.

Încă nu-i spusese lui Doug de incidentul cu Daisy. Nici despre vizita la doctor de după aceea, nici de pilulele roz pe care știa că le lua fata acum. Daisy o implorase să nu o facă. Dar rugămințile nu ar fi oprit-o dacă ar fi știut că el n-o să sară în sus sau dacă ar fi considerat de datoria ei să-l anunțe. Că merita să știe. Însă bănuia cum avea să reacționeze, așa că nu suflase o vorbă.

Nu credea că Daisy i se confesase maică-sii. După chestia cu Roșie, nu se îndoia că Sylvie i-ar fi spus dacă ar fi aflat. Totuși, era mulțumită. Roșie se simțea mai bine – orice ar fi gândit despre Susannah profesoara aia cu o mutră impasibilă și prefăcută, era evident că rezolvase lucrurile, cel puțin temporar.

Odată spălate vasele, Doug căzu într-un somn adânc pe canapea, în fața televizorului la care se dădea *Chitty Chitty Bang Bang*, completând cu sforăitul lui intermitent coloana

sonoră și așa zgomotoasă. Când se duse în bucătărie să pună ceainicul pe foc, Susannah auzi chicoteli înăbușite venind de sus. Mai că spera să facă lucrul acela. Măcar cineva din casa aceea să se bucure de Crăciun.

Rob și Helena făceau dragoste în tăcere – sau, cel puțin, cât de silențios puteau – sub cearșafurile și pledurile demodate de pe patul din camera de oaspeți a părinților lui. Helena își aruncă un picior puternic și frumos modelat peste Rob și îl încălecă, dându-se un pic înapoi și azvârlind pătura. Arăta superb cu sfârcurile ei micuțe, cafenii și proeminente, cu mușchii abdomenului puternici și bine reliefați.

Își dădu părul scurt de pe frunte, care îi era ud leoarcă de la transpirație. Expiră cu zgomot și rămase o clipă nemișcată.

— Iisuse Hristoase! E așa de cald aici. Ca într-o saună. Câte rânduri de așternut sunt în patul ăsta?

— Ssst! Mamei îi place să fie cald în casă și patul să fie aranjat cum trebuie. O mângâie și se împinse în ea. Nu te opri. Te rog, nu te opri...

Ea se aplecă spre el și îl sărută cu pasiune, înfigându-se mai tare, mișcându-se iar în ritmul de mai înainte.

— Bine. Dacă mi-o ceri așa de frumos, n-o... să... mă opresc...

Era sexy ca naiba în postura asta. Dominatoare, pe deplin încrezătoare în forțele ei și puternică. Mai devreme, când se vârase în așternut lângă el, Rob ezitase, întrebându-se dacă avea curajul să facă dragoste în casa

părinților lui – n-o mai făcuse niciodată. Ea răsese când îi mărturisise, apoi îl sărutase de la gât până pe piept și mai jos, până el încetase să mai protesteze.

După aceea vorbiră în șoaptă despre ziua care trecuse. Rob recunoscă timid că fusese foarte emoționat. Era prima dată când Lois și Frank o vedeau pe Helena. Își adusese nevasta să-i cunoască părinții – poate că nu procedase cum trebuie. Știa ce mult o jignise pe maică-sa căsătorindu-se pe ascuns, și îi părea rău. Îi spusese Helenei totul despre ei, despre casă și căsnicia lor și de boala lui Frank. Când se îndreptau cu mașina spre casa lor, își dăduse seama că lor nu le spusese prea multe despre Helena.

Dar mama se purtase cu ea de parcă o cunoștea de mult. Nu fusese câtuși de puțin stânjenită. Își deschisese larg brațele, cum făcea întotdeauna, și o ținuse pe Helena strâns la pieptul ei. Îi spusese că e frumoasă, mult mai frumoasă decât în fotografiile pe care i le trimisese Rob. Și atât de slabă! Prea slabă, trăsese ea concluzia. Trebuia hrănită ca lumea.

Lois se agitase o groază în bucătărie, gătind o sumedenie de feluri. Rob mai că-și dorea să nu fi făcut – arăta extenuată –, dar era clar că-i făcuse mare plăcere să se agite pentru ei. Pomul de Crăciun era instalat și împodobit, exact ca în copilăria lui, cu luminițe multicolore și betea din anii '70.

Tatăl lui era așezat în fotoliul de lângă șemineu. Se vedea clar că îi era foarte greu să se ridice, dar o făcu

atunci când intră Helena, deși îi luă ceva timp. Îi sărută mâna, cum îi stătea în obicei cu femeile, însă brațul îi tremura, iar gestul îi provoca durere. Helena îl luă cu blândețe de umeri și îl sărută pe obraz, semn de afecțiune care-l înduioșă pe Rob. Se uită la maică-sa și o văzu ștergându-și o lacrimă, așa că o luă de mijloc.

— Detestă să fie văzut în starea asta.

— I-am spus, mamă. I-am spus totul despre el. N-am uitat.

— E o fată frumoasă, Rob.

El încuviință din cap. Așa era. Helena stătea acum pe taburetul de la picioarele fotoliului, pe care îl trăsese lângă Frank. Își sprijinea bărbia în mâini, cu coatele pe genunchi, și îi vorbea cu blândețe.

— Pare să se simtă mai rău.

Lois dădu din umeri.

— Așa crezi? Eu îl văd în fiecare zi, prin urmare nu-mi dau seama.

— Tremură mai tare. Abia poate să stea în picioare și cred că nu merge pe distanțe prea mari. Rob detesta gândul că mama lui se încovoia sub greutatea tatălui său ajutându-l să ajungă în dormitorul alăturat. Nu peste mult timp avea să fie incapabilă să-l. Mai urnească. Nu știa ce putea să facă în această situație. Nu avea să fie ușor – Lois era hotărâtă să aibă personal grijă de el.

— Ai dreptate.

— Ce spune doctorul?

— Ce *poate* să spună un doctor? zise ea țâțâind

nemulțumită din buze.

Mai târziu, după ce mâncară cât de mult putură din ce le pusesese Lois în față, Helena o ajută să spele vasele. Așezat lângă tatăl său, Rob le auzea cum sporovăiau vioaie. Lois îi vorbea despre el, fără îndoială, dar nu-l deranja. Își iubea mama pentru felul calm și duios în care povestea. Helena râdea și scotea mici exclamații. Mai târziu, Lois îi promisese să-i arate albumul de familie, iar Helena îi făcuse poznașă cu ochiul peste capul mamei.

Vocea tatălui său era acum mult mai firavă decât aceea tunătoare pe care i-o știa din copilărie. Era unul dintre lucrurile care îi lipseau cel mai mult. Își amintea de ultima dată când îl auzise pe taică-său cântând, și cânta mereu când fusese Rob mic. Acum trebuia să se aplece spre el ca să-l audă, iar câteodată Frank trebuia să repete ce spusese, ceea ce evident îl irita.

— Arată foarte bine.

— Așa zice și mama.

— Are dreptate. Este și blândă, fiule. Asta-i mult mai important.

— E ca o bezea, încuviință Rob. Tare la exterior, dulce și moale în interior.

— Eu nu văd partea dură, râse Frank.

— Ar trebui s-o vezi la slujbă, cum dă ordine tuturor.

— Sunteți fericiți împreună?

— Cred că da. Da, sigur.

Bătrânul îi aruncă o privire ciudată.

Nu voiau să le spună părinților lui că ea pleca în

ianuarie. Nu în seara aceea, așa conveniseră. Nu prea vorbeau nici între ei despre asta. Aveau vederi diferite. Helena era încântată. Zicea că era treaba ei – lucrul pentru care se pregătise. Era chitită să plece acolo. Rob era mai precaut. Dar când încerca să-i vorbească despre situația în care avea să se găsească – o zonă de luptă, un război adevărat, cu primejdii și momente de criză –, Helena aproape că nu voia să-l asculte. Era singurul motiv de tensiune între ei – această discrepanță între așteptările ei și experiența lui de război. Totuși, declaraseră un armistițiu pe perioada Crăciunului. Helen, mama Helenei, nu trebuia să știe. Și nici Frank și Lois. Măcar deocamdată.

Ianuarie

Când era tânără, Susannah își lua cu religiozitate angajamente de Anul Nou, scriindu-le într-un jurnal imaculat. Să facă mai multe economii, să doarmă mai mult, să fie mai drăguță cu mama ei, să slăbească în jur de două kilograme și jumătate. Îi plăcea enorm să înceapă un nou an, aproape tot atât cât îi plăcea să se ducă din nou la școală în septembrie și să înceapă alt trimestru. Avea mereu senzația că totul e posibil. Se gândea la aceste angajamente pe când se îndrepta spre metrou, pe 4 ianuarie, prima ei zi de serviciu din noul an. Oare cum avea să fie?

Adună-te.

Încetează să mai visezi cu ochii deschiși la trecut și la

soțul alteia.

Slăbește două kilograme și jumătate.

Nu mai accepta actuala stare de lucruri.

Vindec-o pe Amelia.

Fii mai fericită.

Fă un copil.

Fugi cât mai departe.

Se simțea mai mult obosită decât încântată, încă înainte să înceapă munca. Întoarcerea la serviciu era o ușurare. Săptămâna dintre Crăciun și Anul Nou nu ieșise așa cum sperase ea. Sylvie se întorsese abia pe 2 ianuarie, așa că își petrecuseră Revelionul cu Roșie și Fin. Altă ceartă – Daisy voia să se ducă la casa de vacanță a cuiva, în Abersoch, cu mai mulți colegi. Doug spusese nu în clipa când auzise că venea și Seth, și urmaseră multe uși trântite și tăceri îmbufnate. În cele din urmă, Daisy plecase pe la șase seara în ajunul Anului Nou, spunând că o să stea la prietena ei Alice, dar Susannah nu o prea crezuse. Nici Doug nu încercase să verifice dacă spunea adevărul, dând dovadă de o inconsecvență care, potrivit Ameliei, era începutul sfârșitului lumii în relația dintre părinți și copii.

Amelia și Jonathan trecuseră și ei să bea ceva împreună, aducându-i pe cei doi copii mai mici ai lor, căci Elizabeth fusese invitată pentru prima oară la o petrecere de Anul Nou. Puștii fuseseră captivați de Harry Potter, filmul de la televizor, iar Jonathan și Douglas făcuseră cele mai vitejești eforturi să susțină o conversație cât de cât

prietenească.

Femeile se refugiară în bucătărie la prima ocazie care li se ivi, pretinzând că aveau treabă acolo, însă, odată singure, se așezară la masă cu o sticlă de șampanie în față, iar Amelia îi vorbi lui Susannah despre Elizabeth.

— Trebuia s-o vezi, Suze. Arăta cu zece ani mai mare. Îmi purta pantofii și cerceii și se dăduse cu parfumul meu Chanel. Era tare frumoasă.

Susannah ciocni cu prietena ei.

— Nu văd de ce te miri. Și tu ești frumoasă.

Amelia își atinse capul cu tristețe. Nu purta niciuna dintre perucile pe care le cumpăraseră împreună – nu încă dar se tunsese foarte scurt. Pentru că avea părul atât de blond, nu vedeai ce rar era decât de foarte aproape.

Susannah încercă să-i spună că arăta ca un spiriduș, ca Mia Farrow pe când juca în filmele lui Polanski, însă Amelia nu o crezu.

— Poate am fost odată.

— Mai ești încă, nu-ți mai plânge de milă. Hai, bea cu mine. Până la fund.

— Fir-ar să fie, ai dreptate. O să beau pentru asta... Dădu șampania pe gât până la ultima picătură, cu degetele de la ambele mâini încleștate pe pahar și ochii închiși, apoi i-l întinse lui Susannah să-i mai pună.

— Umple-l. Douglas mi-a pus doar jumătate de pahar la primul rând. Ar trebui să știe că fac doar chimioterapie, nu sunt la dezalcoolizare! Era evident că se simțea bine. Nu mai făcuse tratament de dinainte de Crăciun.

Devenise o rutină. Tratament. Trei zile de rahat. Urmas altele trei nu așa de groaznice, dar tot obositoare, apoi cinci sau șase zile bune. Tratament. Asta era o zi bună. Dar nu era numai atât. Și arăta bine. Avea ochii scânteietori și îi revenise culoarea în obraji.

— Strălucești toată. Ceva se întâmplă. Ce?

Pentru o clipă, Amelia nu păru dispusă să spună ce avea pe suflet, dar în cele din urmă, aplecându-se mult spre Susannah, de parcă mai era cineva cu ele care ar fi putut s-o audă, șopti:

— Ieri m-am culcat cu J.

Și Susannah se aplecă spre Amelia. Era o veste grozavă.

— Ce-ai făcut?

Oare chiar toate cunoștințele ei făcuseră sex, numai ea nu?

— De fapt, n-a fost chiar culcat. Chicotea lasciv ca pe vremuri, așa cum n-o mai auzise Susannah de mult. Mai exact, am făcut sex minunat, răvășitor, delicios, cu J. Ieri după-amiază, când mama a dus copiii la IMAX să vadă ceva în 3D. De două ori.

— Pfui. Trecuse ceva vreme de când Susannah o făcuse de două ori. De fapt, ani buni, dacă se gândea bine.

— Pfui, într-adevăr. Amelia arăta absurd de mulțumită de ea.

— Ce v-a apucat să faceți așa ceva?

— Spiritul Crăciunului? sugeră Amelia râzând. Păi, nu știi. Și Crăciunul a contribuit, deși nu băusem Baileys. Mi-a fost mult timp prin preajmă. S-a purtat grozav cu

puștii... și cu mine. Eu n-am prea fost o prezență plăcută. O știi și tu, ca toată lumea de altfel. Am simțit... că mă pot bizui pe el.

— Așa că te-ai revanșat față de el? Sex ca răsplată?

— Nu! N-a fost deloc așa.

— Atunci cum a fost? Luminează-mă.

— Numai dacă-mi spui de ce ai părut brusc supărată pe mine.

— Nu sunt supărată, Meels. Nu e treaba mea.

— Știm amândouă că nu e așa, zise Amelia zâmbind.

— Doar că nu vreau să se mai poarte așa urât cu tine.

Nu mai știi ce nasol a fost? Știi foarte bine că pentru el n-o să însemne același lucru ca pentru tine.

— Nu știu. Nu mai știu.

— Ce tot zici acolo?

Amelia scutură din cp.

— Nu mai știu ce să spun, Suze. Lucrurile stau altfel acum. Boala asta... te face să te gândești. Să vezi altfel situația. Lucrurile care altădată ți se păreau foarte importante ți se par acum niște fleacuri. Are vreo logică? Susannah dădu din cap, îndemnând-o să continue.

Ei bine, în Ajunul Crăciunului, eram cu toții în bucătărie. Toți cinci. Nu mai țin minte unde era mama. Jonathan făcea sos cu unt și brandy pentru tartă. Era specialitatea lui, îți aduci aminte? Dar în ultimii trei ani nu l-a mai făcut. Iar pe vremuri nu era niciodată destul coniac în sticlă – una dintre sticlele alea mici de Courvoisier, de jumătate – când pregăteam masa de Crăciun. Nici acum n-

am avut, și s-a iscat aceeași discuție dintotdeauna, anume cine bea coniacul, pentru că niciunul dintre noi nu s-a atins de sticlă până în Ajunul Crăciunului. Aceeași discuție din fiecare an. Așa că am 1 răs, ne simțeam bine. M-am uitat la fețele copiilor; și lor le plăcea. Sam strălucea de fericire. Amelia avea acum lacrimi în ochi, iar Susannah se aplecă și o mângâie pe mână. Prietena ei urmă: Mai târziu, înainte să mergem la culcare, mama era în camera de oaspeți, Sam pe canapeaua din birou și Jonathan în camera lui, iar eu m-am dus jos să-mi iau un pahar cu apă. Când m-am întors, l-am văzut stând în ușa camerei Victoriei, privind-o cum dormea. M-a sărutat înainte de culcare. Pe palier. Doar pe obraz. Și mi-a plăcut. Are vreun sens tot ce-ți spun?

— Pentru mine da, foarte mult, nici nu știi cât. În schimb, celelalte chestii nu le-am înțeles niciodată, Meels.

Amelia strânse din buze și dădu din cap aprobator.

— Și ce-o să iasă din asta?

— Nu știu. Nu vreau să iau decizii de genul ăsta cât timp mai sunt bolnavă.

— Și de ce nu? Nimic din ce mi-ai povestit nu s-a întâmplat pentru că ești bolnavă. A fost pentru că ți-era dor de el.

— Dar poate că mi-era dor de el pentru că sunt bolnavă. Mă simt atât de vulnerabilă, Susannah. N-ai idee cât de vulnerabilă mă simt.

— Ba da, sigur că am.

— Dar asta nu-i de-ajuns, nu? Tocmai pentru că în

asemenea clipe nu-mi pot aminti de ce n-am mai vrut să fiu căsătorită cu el și tocmai pentru că mă simt singură – astea nu-s motive valabile, nu?

— Nu întrebi pe cine trebuie.

— O întreb pe femeia care știe cel mai bine.

Susannah dădu din umeri.

— Eu nu pot să-ți spun ce să faci, Meels. Dar nici nu vreau să suferi din nou.

— Știu. Nici eu nu vreau.

— Fii atentă, te rog. Îmi promiți? Fii atentă pentru voi amândoi.

— Așa voi face, îți promit.

Ianuarie veni repede, cu vreme rece și rutina implacabilă. Își reluă serviciul. Scoase pomul de Crăciun și puse decorațiunile la păstrare. O însoți pe Amelia la spital și îi citi un roman polițist de James Patterson în timp ce ea stătea cu ochii închiși. Făcu pe arbitru în conflictele dintre Douglas și Daisy. Nu se mai gândi la angajamentele luate de Anul Nou.

Și apoi, nu mult după începutul lunii, îi telefonă Rob. Îi dăduse lui Lois numărul ei de mobil când o văzuse înainte de Crăciun – îi strecurase cu sfială cartea ei de vizită când o întrebase cu ce se ocupa. Probabil că el îl luase de la maică-sa.

Apelul veni într-o luni după-amiază. Tocmai plecase de la serviciu și mergea pe strada aglomerată care ducea spre metrou – la început nu-i recunoscuse vocea, nici nu înțelese ce-i spunea. Magazinele erau deschise și lumea se

îngrămădea pe trotuare.

Se opri, ieși din îmbulzeala de pe stradă, ducându-se într-un gang, și își astupă o ureche cu mâna ca să nu mai audă zgomotul traficului.

— Alo! Cine e?

— Rob. Sunt Rob. Scuze. Susannah?

Nu-i zicea Susie.

— Da. Eu sunt.

— N-am nimerit bine? Cred că ești pe stradă. Pot să te sun mai târziu... Rob aproape că țipa în telefon, dar era mai liniște unde se retrăsese și îl auzea bine.

— Nu. E-n regulă. Te... te aud acum. Bună, Rob.

El vorbea repede, părea emoționat.

— Uite ce e, sper că nu te deranjez; am luat numărul de la mama. Cred că și ideea de a te suna. Ea mi-a spus că ai trecut pe la ei, ce bine a fost să depene amintiri, să te revadă... Și am vrut, m-am gândit să... păi, când ne-am văzut vara trecută... Așa că... Te-am sunat. Ți-aș fi dat un e-mail – e mult mai ușor să nu răspunzi la un e-mail, știu, decât la telefon, dar nu aveam adresa ta...

— Rob! Mă bucur să te aud. Așa și era. Absurd, dar era uimitor de fericită că o sunase.

— Bine.

Rămaseră tăcuți o clipă.

— Mai ești acolo? '

— Da, râse el. Sunt încă aici.

— Și unde e acest „aici”?

— În Londra. Piccadilly, mai exact. Tu unde ești?

— Mă îndrept spre stația Embankment. Am ieșit de la serviciu, mergeam spre casă.

— Iartă-mă. Te-am oprit din drum.

— Nu, deloc. Ce faci la Londra?

— Lucrez. După o pauză, se încumetă: Susie... Mă întrebam dacă n-ai vrea să bem o cafea împreună sau să luăm prânzul sau altceva. Într-una din zilele astea.

— Mi-ar plăcea.

— Grozav! Și mie, chiar foarte mult. Din nou se lăsă tăcerea. Dar de data asta, Susannah știa că Rob era încă pe fir. Care din zile... ți-ar conveni? Probabil că n-ai acum agenda la tine.

Ea nu știu nici atunci, nici după aceea ce o împinse să spună:

— Pot să vin chiar acum, adică... dacă n-ai altceva de făcut.

De îndată ce rosti acele cuvinte, le și regretă. Oare cât de ridicolă fusese? Chiar acum, pentru numele lui Dumnezeu! Cine vorbise așa? Nu se văzuseră de douăzeci de ani și acceptase să-l întâlnească în cinci minute.

— Nu, se poate. Aproape că mi-am terminat treaba aici. Da, hai să ne vedem. O să fie minunat.

Probabil că voia doar să fie drăguț cu ea.

Îi propuse să meargă la o cârciumă cam la jumătatea distanței dintre ei, apoi închise telefonul, după ce se înțeleseseră să se vadă acolo cam în douăzeci de minute.

Susannah se întoarse în clădirea unde lucra și luă liftul până la etajul pe care era biroul ei, după care se duse

direct la toaletă, unde, slavă Domnului, nu era nimeni. Se sprijini cu ambele mâini de marginea chiuvetei și se uită o clipă în oglindă, după care intră în panică. Părul îi era ciufulit, machiajul i se ștersese în cea mai mare parte, arăta obosită și ștearsă și i se dusesse un ochi de la ciorap. Avusese de gând să meargă direct acasă și să facă o baie. Nu să se vadă cu „marea iubire a vieții ei” într-o cârciumă, ca să bea ceva.

De când începuse să-i spună așa? Se uită cu atenție în oglindă. Ce naiba o apucase? Era însurat. Ba mai mult, abia se căsătorise cu o blondă drăguță, înaltă și zveltă. Iar ea știa, pentru că îi spionase. Grozav! Umplu chiuveta cu apă rece și se stropi pe față, apoi căută în poșetă o altă pereche de ciorapi și trusa de machiaj.

După zece minute, dată cu parfum și luciu de buze, cu părul pieptănat și ciorapi noi în picioare, luă un taxi, simțindu-se mai tulburată și confuză decât își amintea că fusese vreodată.

În pub era liniște – o seară rece de luni, umedă, vântoasă, firească pentru luna ianuarie. La tejghea stăteau doi clienți fideli, care sporovăiau cu barmanii, iar câțiva funcționari între două vârste ocupaseră două mese din spate. Era un local de modă veche – arăta mult mai mult a cârciumă decât a bar select. Era genul de local unde comandai vin alb sau roșu, nu Merlot sau Chardonnay. Susannah se gândea la un whisky.

Rob stătea la o masă înghesuită în spatele ușii, sorbind deja dintr-o bere. Se ridică iute când o văzu intrând.

Pentru o fracțiune de secundă, se priviră în ochi, apoi el își deschise brațele, așa cum făcuse și mama lui cu luni de zile înainte, iar Susannah se aruncă în ele, făcând o călătorie înapoi în timp. Rob o strânse la piept și ea își puse doar o clipă capul între gâtul și umărul lui, un loc atât de cunoscut, încât avea impresia că se întoarce acasă. Se simțea mică, dar ocrotită în brațele lui, și era o senzație minunată.

În primele cinci minute comandară ceva de băut pentru ea, el îi agăță paltonul în cuier și vorbiră despre vreme. Ea nu-și putea dezlipi ochii de pe chipul lui, nevenindu-i să creadă că erau împreună.

Apoi îi veni și ei băutura și începură să discute. Susannah vru să știe cum de era la Londra.

— Nu mai sunt în RAF. Acum sunt consultant. Robert făcu niște ghilimele în aer când rosti cuvântul „consultant” și se strâmbă, de parcă această titulatură a slujbei încă îl amuza și îl uimea în același timp.

— Uau!

— Am plecat la 38 de ani. În 2009. Asta-i vârsta minimă la care poți să ieși cu o pensie decentă și o compensație ca lumea. O mulțime de băieți fac asta.

— Nu știam c-ai ieșit din RAF.

— Cum puteai să știi? El îi zâmbi.

— Dar de ce? Credeam că-ți place. Rob scutură din cap. Susannah se gândi că fusese prea indiscretă. De unde îi venise ideea că îi plăcea în aviație? Trebuia să-și bage în cap că nu-l cunoștea pe bărbatul acesta. Îl știa pe băiatul

care fusese, dar pe cel de acum, nu. Scuze. Se opri din vorbit.

— N-ai de ce să te scuzi. Te rog. E nostim. N-am mai stat de vorbă de când? De douăzeci de ani. Iar tu ești neschimbată. Intri direct în problemă.

— Îmi pare rău.

— Să nu-ți pară. Este plăcut... cunoscut. Prea mulți oameni o iau pe ocolite. Laudele lui o făcură să se îmbujoreze. Oricum, ai dreptate, continuă el. Îmi plăcea enorm în RAF. Am fost ofițer de carieră ani de zile. Chiar zeci de ani...

— Și ce s-a întâmplat? Dacă nu te deranjează că te întreb... Pun prea multe întrebări, știu. Ca avocații.

Rob clătină din cap.

— Așa e. Doar ești avocată.

— Nu mă un pentru asta. Nu suntem toți răi.

— Nu te urăsc. Și nu mă deranjează întrebările tale. Rob dădu din umeri. Tata. Tata s-a schimbat. I s-a pus diagnosticul cu doi ani înainte să ies eu din RAF. Boala e incurabilă și te omoară în trei până la cinci ani. Și este într-un stadiu avansat. Se agravează pe zi ce trece. Știam că mama o să aibă nevoie de mine. Tot mai eram trimis în misiuni – așa e slujba. Șase, nouă luni. Oriunde în lume. Probabil și în Irak. Sau Afganistan – nu pentru mult timp, cu toate că mulți dintre noi au fost trimiși să lupte acolo. Nu vii în permisie din locurile alea. Când pleci, ești bun plecat. Și nu voiam să fiu departe de ea când are nevoie de mine. Nu voiam să-și facă griji și pentru mine, avea

destule cu tata. Iar mama se dădea întotdeauna de ceasul morții de câte ori eram trimis într-un loc pe care ea îl considera periculos, deși în ultimii ani mai mult am predat și am instruit soldații. Cum, necum, își face griji, doar o cunoști.

Susannah încuviință din cap.

— Așa că ai renunțat să faci ce-ți place, nu?

— E tatăl meu, Susie. Și tu ai fi procedat la fel, dacă trebuia.

Oare? Susannah nu și-l putea închipui pe tatăl ei bolnav asemenea lui Frank, care se simțea rău și se aștepta să fie și mai rău. Se aștepta să moară.

Amintirile ei despre Clive se compuneau mai ales din gesturi. Tata ridicând-o și legănând-o deasupra capului până ea râdea de se prăpădea și îl implora s-o lase jos. Tata ținând-o în șaua bicicletei, alergând pe lângă ea până îi dădea drumul, în timp ce ea îi auzea din ce în ce mai slab încurajările. Tata îmbrățișând-o. Tata săpând în grădină. Tatăl ei. Și mama. Nu știa cum ar fi suportat Rosemary așa ceva. Mama era mai gălăgioasă și probabil mai harnică decât tatăl ei, dar nu și mai tare. Sau mai deșteaptă. Susannah se înfiora la gândul trecător că lumea ar fi fost pustie fără zâmbetul blând și sfaturile tatălui ei.

— Cred că s-a supărat foarte tare când a aflat vestea.

Rob pufni în răs.

— Cred c-ar fi fost mult mai supărat dacă ar fi știut adevăratul motiv.

— Și atunci ce i-ai spus?

— Adevărul. Parțial, cel puțin. Că mă săturasem. Că eram obosit. Că mi-era până-n gât de războiul ăsta. De cât timp începuse – de nouă ani? Nu ajungeam la niciun rezultat.

— Și te-a crezut?

— Da, mai ales partea cu oboseala. Spusese mereu că asta nu e viață pentru un bărbat mai în vârstă. Cred că dorea să-mi fac o familie, știi cum este, copii, stabilitate... Vocea lui Rob se stinse.

Susannah nu era încă pregătită să aducă vorba despre soția lui.

— Și cum se simte Frank acum?

Rob se frecă pe frunte.

— Când l-ai văzut ultima oară?

— În septembrie, așa cred.

— Starea lui s-a înrăutățit mult de-atunci. E ciudat – luni de zile boala a stat pe loc, apoi s-a agravat brusc, iar acum starea lui se deteriorează văzând cu ochii. Poate că se va opri iar din evoluție. Sau poate că nu. În cele din urmă va progresa, în mod sigur...

— Acum e în scaunul cu roțile? Când l-am văzut în septembrie, m-am mirat că nu-l folosea.

— Mda. Asta s-a întâmplat chiar înainte de Crăciun. Acum e foarte slăbit. Din cauza asta și a tremurăturii, îi e foarte greu să se ridice în picioare fără ajutor. Iar mama nu prea e în stare să-l sprijine. Și acum... îi este imposibil să meargă.

— O, Doamne! Ce calvar!

— E o ruină, Susie. Să fiu sincer, e cumplit să te uiți la el. Și vorbește mult mai greu. Se căznește grozav să pronunțe cuvintele. Și detestă să fie așa. Cred că pentru mama e și mai rău. S-a resemnat să-l vadă în scaunul cu rotile, dar faptul că nu poate să comunice cu el trebuie să fie îngrozitor pentru ea. E singură, în cea mai mare parte a timpului.

— Desigur.

— A fost încântată că te-ai dus pe la ea, Susie. Întotdeauna a ținut la tine.

— Adevărat?

— Da. Ai avut standarde foarte înalte, spunea. Nu înceta niciodată să mă bată la cap cu asta.

— Pe *tine*?

— Da. Credea că nu trebuia să te las să pleci. Păru brusc stânjenit.

Discuția ajunsese într-un punct mort. Se uitau unul la altul fără să mai scoată o vorbă.

Apoi Susannah făcu un efort s-o spună. Altceva nu mai era de spus.

— Deci... te-ai căsătorit!

— Ai aflat?

— Te rog! Sper că nu ai încercat să păstrezi secretul – nu în satul nostru!

— Nu era chiar un secret. Doar că nu voiam să știe toată lumea.

— Prin urmare, cine e aleasa? Vorbește-mi despre ea... Nu-i venea să creadă cât de nepăsătoare îi era vocea.

Totuși, nu putea să-i spună că o văzuse deja.

Rob zâmbi cu timiditate, ceea ce o duru un pic.

— O cheamă Helena. E în RAF. Așa ne-am cunoscut.

— O poveste de dragoste între colegi, nu?

— Da, într-un fel. Ea e mult mai tânără ca mine.

Susannah dădu din cap aprobator. Mai c-ar fi vrut ca Rob să-i spună cât de mult își iubea soția, că nu fusese niciodată așa de fericit în toată viața lui. Dar el nu zise nimic.

— Probabil că erați deja logodiți în vară, când te-am întâlnit... Nu se putuse abține.

— Nu, nu eram. Nu a fost ceva planificat. Nu până într-atât.

— Unde e ea acum?

— În Afganistan.

— O, Doamne! Nu se așteptase să audă așa ceva.

— A plecat imediat după Anul Nou.

— Cât o să stea acolo?

— Șase luni, cel mai probabil. S-ar putea să se mai prelungească.

— E periculos.

— Poate să fie, zise Rob dând din umeri, dar asta-i slujba. Pentru asta suntem pregătiți. Sună a clișeu, dar e adevărat – dacă nu ești trimis, te simți frustrat. Ea a vrut să se ducă.

— Și tu ce crezi?

— Că n-am pierdut nimic. Nu simți același lucru a doua sau a treia oară când te duci acolo. Pentru că știi ce

urmează. Crezi că ești bine pregătit, dar nimic nu ți-e de folos, cel puțin în unele situații. Simt că mi-am făcut partea mea de datorie.

— Trebuie să te simți ciudat să fii cel lăsat în urmă după toți acești ani când ai fost în miezul acțiunii. Poți să vorbești cu ea?

El îi aruncă o privire ciudată.

— Da, nu mai e ca înainte. În zilele noastre, vreau să spun. Sunt telefoane mobile, camere Skype și internet... multe mijloace ca să ții legătura.

— Și e bine?

— Foarte. Cel puțin ieri era, glumi el. Lui Susannah i se strânse inima de frică. Îmi pare rău, n-am vrut să sune așa. E bine. Se află într-un loc destul de sigur acum. O să fie bine.

— Înțeleg. Dar trebuie să-ți fie dor de ea.

El dădu din cap că da, însă nu spuse nimic. Ea apucă suportul de carton de sub paharul ei și îl învârti la stânga și la dreapta, uitându-se la lichidul care se scurgea peste margini.

— Dar tu, Susannah? Nu mai ești căsătorită, așa mi-a spus mama.

— Cu Sean? O, nu. Am divorțat... cu mult timp în urmă.

— Îmi pare rău.

— E-n regulă. El m-a părăsit. Nu prea știa de ce i-o spunea lui.

— Ce cretin!

De asta.

— Acum s-a recăsătorit cu alta. Miriam. Și au copii. Stau în America.

— V-am văzut împreună, zise Rob clătinând din cap.

— Poftim?

— Te-am văzut cu el. În 1993 sau 1994, așa cred. Eram la Londra.

— Ce vrei să spui cu asta?

Rob trase adânc aer în piept

— Venisem să te caut. Eram în permisie. Voiam să te văd de secole. Să vin la tine. Noi niciodată... nu s-a terminat bine între noi.

— A fost vina mea.

— Și a mea. O privi în ochi. Și voiam să te văd. Ți-am găsit adresa. M-am dus la apartamentul tău. Aveam de gând să te aștept acolo. Proastă idee. Nu știu la ce mă așteptam. Ai fi putut să crezi că sunt un hărțuitor nebun, știu.

— N-am aflat niciodată.

— Sigur că nu. M-am ascuns înainte să apari tu. Apoi ai venit acasă, dar nu erai singură. Erai cu el. Ați urcat amândoi, cu niște pungi de la Sainsbury's în mână, sporovăind veseli. Păreai tare fericită – alcătuiți un cuplu.

— Și de ce n-ai venit să ne saluți?

Rob ridică o sprânceană, zâmbindu-i sardonice.

— Și de ce s-o fi făcut?

Doamne! Nu știa de unde să înceapă, ce să-i spună. Ar fi contat oare, ar fi schimbat ceva?

Probabil că nu. Ar fi fost doar o întâlnire stânjenitoare pentru toți. Nu-i povestise lui Sean prea multe despre Rob. Îi fusese întotdeauna rușine de ce făcuse, nu vruse să amestece trecutul cu viitorul lor – făcuse mari eforturi să *nu* se întâmple așa ceva. El făcuse singurul lucru rațional cu putință, plecase singur în noapte.

— N-am reușit să ne sincronizăm, se pare, murmură ea privindu-și mâinile. Așa se întâmplase întotdeauna cu ei. Nu avuseseră niciodată pista complet liberă.

— Ai pe cineva, nu?

— Da. Rob se uită la ea întrebător, iar ea dădu din umeri. Douglas îl cheamă.

— Dar nu ești căsătorită cu el, nu?

— Nu. Am încercat o dată, dar n-a mers. Așa zice Doug. De ce naiba îl cita? Suna întotdeauna aiurea când o spunea el – cu o jovialitate prefăcută – și tot așa suna și din gura ei.

— Și n-aveți copii.

— El are trei. Două fete și un băiat.

— Deci ești mamă vitregă. Cum e?

— Ca și cum ai fi o mamă adevărată, doar că nimănui nu-i convine nimic din ce faci, explică ea strâmbându-se.

— Uau! Așa cum o spui tu, sună „grozav”. Îi râdeau ochii.

— Te rog, nu mă băga în seamă. Sunt acrită și istovită. O splendoare.

— Mi se pare ciudat că nu ai copii. Era rândul lui să-i pună întrebări.

— De ce?

— Ai zis mereu că vrei să ai câțiva.

— Eu?

— Nu-ți aduci aminte?

Sigur că da. El reprezenta trecutul ei și acum făcea legătura cu prezentul, obligând-o să-și amintească. Ridică din umeri și îi răspunse în doi peri, știind că așa nu avea să-i mai pună întrebări.

— Așa a fost să fie, asta-i tot.

— Rușine. Reacția era atât de tipică pentru Rob, încât Susannah nu-și putu reține un zâmbet.

— Dar tu? Ai zis că Helena e mai tânără ca tine. Dar cui îi pasă de vârsta unui bărbat? Uită-te la Charlie Chaplin și la alții ca el... o să ai câțiva, nu?

— Nu știu. De-abia ne-am căsătorit. Iar ei i-au trebuit ani de zile să se hotărască. Și are și ambiții în carieră. Vrea să aibă un grad mai mare ca mine.

— Și cât de aproape e de asta?

— Încă nu-i prea aproape. Eu m-am pensionat cu rangul de comandant de escadrilă. Ea e locotenent de aviație. Mai are ceva drum de parcurs... în afară de asta, nu prea te gândești la copii când nevasta ți-e plecată în misiune. Lucrurile nu stau prea bine în momentul de față.

Ea dădu din cap aprobator.

— Dar într-o zi, poate? Ai fi un tată minunat.

— Crezi? Nu o spui doar așa, din politețe?

— Sunt convinsă. Așa am crezut mereu. Sau te-ai schimbat așa de mult?

— Toți ne schimbăm, nu?

— Ne schimbăm... dar rămânem la fel.

— Vezi? Din noi doi, tu ai fost cea înclinată spre filosofie. Aici nu s-a schimbat nimic!

Afară era mai frig ca oricând. Rămaseră unul în fața celuilalt. Fularul lung de lână al lui Susannah nu-i acoperea gâtul. Încă uitându-se la ea, Rob prinse ambele capete și i-l mai înfășură o dată, apropiindu-se de ea suficient ca să-i simtă răsuflarea caldă pe față. Preț de o clipă lungă își menținu mâinile pe gâtul ei. Era un gest posesiv și blând, care-i trimise un șoc electric prin tot corpul. Susannah se dădu înapoi fără să vrea și își trase bine mânușile, tremurând după căldura din cârciumă.

— Ne mai întâlnim, Susie, ce zici? M-am bucurat mult să te văd.

— Nu știu, ezită ea.

— Ce nu știi?

— Dac-ar trebui.

— Crezi că facem ceva rău? El își luă mâinile de pe ea.

Nu încă. Dar nu era sigură cât timp avea să fie așa.

Atracția magnetică dintre ei nu scăzuse defel – din prima zi, de la ora de engleză și focul de tabără de pe pajiște, și până în acel moment. Era mult prea complicat.

— Nu mă lăsa, Susie. Te rog. Mi-a fost... tare dor de tine.

Declicul se produse când o numi „Susie”. Și ei îi fusese dor de el. Să-l vadă, să stea de vorbă cu el – de aici puteau decurge două variante. Sperase vag (sau își închipuise?)

că, revăzându-l, avea să alunge pentru totdeauna fantoma trecutului din viața ei. Că Rob avea să i se pară drăguț, amabil și delicat, dar că, în urma întâlnirii cu el, avea să-l pună iarăși în locul din mintea ei unde trebuia să stea, ca parte din trecutul ei.

Se concretizase însă cea de-a doua posibilitate. Ce spusese amiralul japonez imediat după atacul de la Pearl Harbor? Că nu trebuie să trezești un uriaș care doarme?

Douglas stătea la masa din bucătărie când se întoarse ea acasă, dar auzi și o altă voce de bărbat venind din colțul pe care nu-l putea vedea din hol. Își scoase paltonul și îl atarnă în dulapul din vestibul, încet, acordându-și un minut să se calmeze. Se uită în oglindă, dar nu arăta altfel ca de obicei, poate doar că avea ochii mai strălucitori. Dar se simțea cu totul alta. Netezindu-și fusta și dându-și părul după urechi, o luă spre bucătărie. Era Alastair, care stătea la masă și dădea pe gât o sticlă de bere, cu sacoul pe spătarul scaunului și nodul de la cravată slăbit.

— Bună, surioară.

Rahat. Uitase. Venise în oraș pentru câteva întâlniri și sunase în weekend să întrebe dacă putea să stea la ei peste noapte. Sigur că ea fusese de acord – era întotdeauna o plăcere să-l vadă. Apoi uitase, după telefonul lui Rob.

— Doamne, iartă-mă, am uitat că vii. Se duse la el, privind cruciș. O zi groaznică la lucru. Simți cum roșește. Era prima minciună pe care o spunea din cauza lui Rob. Se întrebă dacă nu aveau să fie mai multe.

— Nu-ți face probleme. Doug era acasă când am ajuns

eu. N-am fost lăsat pe prag cu geanta de voiaj în mână.

Susannah îi zâmbi recunoscătoare lui Doug.

— Bine. Bine.

— Ai adus ceva pentru cină? Doug se uită la ea și, când văzu că venise cu mâna goală, exasperarea i se citi pe chip și îi răzbătu în voce.

Îi promisese de dimineată c-o să aibă ea grijă. N-o făcuse nici pe asta. Dădu din umeri.

— Mâncare indiană?

— Mie îmi place mâncarea indiană. Dacă Alastair era conștient de tensiunea dintre ei, o ascundea foarte bine. Lui Kathryn nu-i place curry, după cum știi, așa c-o să fie o masă pe cinste. Îi zâmbea larg, dar pe față i se citea și curiozitatea.

Știa că ea nu se purtase ca de obicei.

— Dar va trebui s-o cumpărăm, îi întrerupse Doug gândurile. Nu s-o comandăm. Nu avem nici lapte, nici pâine.

Ea dădu din cap.

— Grozav. Bine. Mă duc eu.

— N-ar fi mai bine să mă duc eu? Tu de-abia ai venit acasă.

— Nu. Sigur că nu. E-n regulă. Mă duc. Am luat un taxi de la serviciu, așa că n-am mers prea mult pe jos...

— Vin cu tine atunci.

— Drăguț din partea ta.

Douglas nu se oferi s-o însoțească – doar ceru pui tikka și pâine naan cu usturoi –, ci se duse la etaj să se schimbe.

Alastair îl urmări urcând scările, dar Susannah nu-i putu citi gândurile pe față.

În drum spre magazin vorbiră despre Crăciun – al lui în Cambridgeshire, al ei acasă. Soacra lui era o pacoste, dar o făcuse să râdă cu atâta poftă, spunându-i în dimineața de Crăciun o poveste despre modul în care o înfuriase pe Kathryn la un moment dat, încât femeia trebuise să se ducă în altă cameră și să muște perna atât de tare că sfâșiase broderia, după care stătuse toată seara de Crăciun s-o repara. Susannah îi spuse despre Daisy și Seth și de ceartă, și el clătină din cap zicând că fetele nu trebuie să se grăbească. Amândoi se mirară de faptul că fratele lor mai mic urma să aibă un copil. Al sporovăi despre serviciu și speranțele pe care și le punea în întâlnirile următoare. Ea îi spuse câte ceva despre munca ei.

La restaurant, se așezară în sală și băură o bere până a fost gata mâncarea.

— Cum se mai simte Amelia? Alastair se întristă, strălucirea dispărându-i din ochi.

— Ți-a zis mama?

— Tu trebuia să-mi spui.

— Amelia nu vrea să se facă tevatură.

— Da ce, crezi că eu aș fi făcut?

— Nu știu; nu sunt niciodată sigură când e vorba de tine și Amelia.

El scutură din cap cu amărăciune.

— N-ai crezut niciodată că n-o mai iubesc, nu?

— Și care-i adevărul?

— Că sunt însurat cu cea mai grozavă, frumoasă și sexy femeie de pe lume, care știe și ce lapte am supt de la mama și mă iubește așa cum sunt. Avem trei copii împreună.

— Și...

Alastair râse cu poftă, dându-și capul pe spate.

— Nu te dai ușor bătută. Apoi adăugă: întotdeauna, întotdeauna, întotdeauna îmi va fi foarte dragă domnișoara Amelia Lloyd.

— Știu.

El îi dădu un ghiont.

— Dar n-aș face nimic nici într-o mie de ani.

— Știu și asta.

— Ți-a zis vreodată cineva că prea le știi pe toate?

— Tu.

— Ea a fost prima fată pe care am iubit-o, oftă el. Nu uiți asta niciodată, nu-i așa, surioară? Tu o știi mai bine ca mulți alții, așa cred.

— Acum cine le știe pe toate? Nu era pregătită să vorbească despre asta, nici măcar cu el.

Alastair redeveni serios.

— Zi-mi, cum se simte?

— E tare ca oțelul. Puternică și calmă. Curajoasă ca un erou. Speriată de moarte. Aproape la fel de speriată ca mine.

— O să treacă ea și de asta, spuse el trecându-i un braț pe după umeri.

— Toată lumea zice așa.

— Tu ești bine? El vorbea de Amelia, o știa, dar se referea și la Doug.

— Sunt foarte bine, zâmbi ea. Îi era mai ușor acum să o declare.

— Spune-i... spune-i că sunt alături de ea, promiți?

— De parcă n-ar ști-o dintotdeauna!

Era amuzant – Susannah trăia la Londra de ani buni, de când terminase facultatea de drept. Și în toți acești ani făcuse lucrurile pe care le face de obicei un turist – în cea mai mare parte cu Doug și copiii. Îi duseseră la London Eye – unde, aflând că un tur dura 25 de minute, în loc de 90 de secunde cât făceai cu un montagnes-russes care îți dădea senzații tari, Fin se trântise cât era de lung pe podeaua cabinei în care se urcaseră, văitându-se că era cel mai plictisitor lucru pe care îl făcuse în viața lui, spre uimirea turiștilor olandezi de alături.

Se arătase la fel de plictisit și la Grădina Zoologică. Îi plăcuse HMS *Belfast*, dar nava le plictisise de moarte pe fete. Copiii n-ar mai fi ieșit din marele magazin de jucării Hamleys, care le provocase dureri de cap atât lui Doug cât și lui Susannah, chiar în același timp. Văzuse bijuteriile Coroanei, Turnul Londrei, Parlamentul și Ministerul de Război (de două ori). Fusesse târâtă, cu ochii aproape închiși, în jurul Turnului Londrei și se lovise la noadă, căzând de Crăciun la patinaj în parcul de la Somerset House.

Cunoștea bine orașul. Știa dacă un șofer de taxi o ocolea intenționat și știa care sunt cele mai bune locuri de parcare

dacă faci cumpărături pe Oxford Street. Avea o listă de restaurante, cinematografe și magazine de delicatese preferate.

Cu toate acestea, împreună cu Rob, începea să vadă Londra cu alți ochi. După ce se întâlniseră prima oară în cârciumioara aceea, îi trimisese un e-mail pe adresa de la serviciu pe care i-o dăduse ea. Nu accepta un refuz, îi spunea el. Nu avea mulți prieteni în oraș – *trebuia* să se întâlnească din nou cu el. Începură să se vadă la prânz, după serviciu, în după-amiezile de sâmbătă, când Doug stătea acasă cu copiii.

Nu-și dăduse seama până acum ce ușor se putea sustrage obligațiilor cotidiene – și cât de puțin le lipsea celorlalți când o făcea. I se părea că plecase de câtva timp din viața lor cu sufletul, iar absența fizică era ceva mult mai ușor de suportat.

Dacă ar fi răspuns la întrebările legate de programul ei, ar fi mințit. Așa că nu o făcea.

În timpul săptămânii, făcea ce voia. Dacă Megan observase ceva schimbat la ea, nu i-o spusese în față, iar Susannah n-avea să știe niciodată dacă o bârfea pe la spate. Nu mai lua de așa multe ori prânzul la birou, și ce dacă?

Iar serile din timpul săptămânii, ea și Doug trecuseră de mult de faza „când vii acasă, scumpo, și ce ți-ar plăcea să mănânci la cină” – dacă întârzi ai o oră sau două, nimeni nu se supăra într-o casă în care trăiau doi avocați.

Era ușor și în weekendurile în care veneau copiii.

Reușise adesea să „evadeze” în trecut, uneori ducându-se la barul din colț să bea o cafea mare și să citească ziarul *Guardian* vreo două ore, sau la cumpărături, ori luând prânzul cu Amelia...

Dar acum, în loc să fie cu prietena ei, se întâlnea cu Rob să ia prânzul, după serviciu și sâmbetele. La început de vreo două ori pe săptămână, apoi la fiecare două zile. Uneori, chiar în fiecare zi. Într-o dimineață, pe când se machia în baie, se uitase în oglindă și zâmbise la gândul că se simțea ca la prima întâlnire. Își aminti cum scutura din cap mama ei, spunându-i că era obsedată, că nu era sănătoasă la cap. Era la fel de sceptică și acum în privința acelui diagnostic. Nu era ceva rău, ci dimpotrivă, starea de bine pe care i-o conferea era extraordinară.

Nu s-au dus niciodată la el acasă sau la ea. Ea nu i-a propus niciodată să-l cunoască pe Douglas. Nici n-a prea vorbit despre el. Și nici Rob nu a întrebat-o. Susannah credea că libertatea și disponibilitatea ei vorbeau de la sine despre natura relației ei cu Doug și stadiul în care se afla.

Singurele zile de care nu se atingea erau cele în care se vedea cu Amelia. Nu lipsea niciodată de la aceste întâlniri. Dar nu a vorbit cu Amelia despre Rob. Nu voia să discute cu nimeni despre el. Era secretul ei încântător și voia să-l păstreze.

Se simțea minunat cu el. Era o bucurie nemărginită, pe care o conștientiza pe deplin. Nu mai fusese așa fericită de mult timp. Vorbeau mult și râdeau. Se simțea din nou tânără. Era frig – mult prea frig ca să stea afară un timp

mai îndelungat. Londra lor era acum pentru ei un oraș al muzeelor. Intrarea era ieftină, înăuntru era cald și nu-i știa nimeni, așa că erau locuri perfecte de întâlnire. Au fost și la Acvariu într-o zi, dar era plin de elevi în vacanță, profesori care își urlau explicațiile și copii care țipau, și, cu toate că nu era rece în clădire, lor așa li se părea. Muzeele erau mult mai pe gustul lor. National Portrait Gallery din St. Martin's Place, Tate Modern Gallery de pe malul Tamisei, British Museum.

Câteodată cutreierau sălile fără țintă, vag interesați de vreun exponat sau tablou; uneori găseau câte o bancă pusă în fața unui tablou frumos sau a unei statui interesante și stăteau acolo în jur de o oră. În alte dăți, se duceau la o cafenea și stăteau de vorbă la nesfârșit, comandând multe cești de ceai care se răcea în fața lor. Se uitau unul la altul minute întregi, minunate, întipăririndu-și în minte fiecare trăsătură de pe fața celuilalt. Rob îi făcea complimente. Acum, când se îmbrăca dimineața, se vedea cu ochii lui, alegând haine despre care credea că aveau să-i placă. Se trezea alegându-și piese de lenjerie asortate, scoțând chiloței de dantelă și sutiene cu push-up din fundul sertarului, pentru prima oară după mult timp. O făceau să se simtă frumoasă. El o făcea să se simtă frumoasă.

Recuperau timpul pierdut. Și fuseseră mulți ani. El îi vorbea de toate locurile unde fusese trimis – Insulele Falkland, Scoția, Germania, de două ori în Statele Unite, o perioadă înapoi la Cranwell, unde se pregătise cu

douăzeci de ani înainte.

Devenise un foarte bun schior, un călăreț excelent și făcuse parapantă și bungee jumping. Fusese pe toate continentele în afară de Antarctica, dar spera să ajungă și acolo într-o bună zi. Vorbea cu mult entuziasm despre tot ce văzuse și făcuse, iar Susannah îl asculta ore în șir, cu excepția întrebărilor pe care i le punea și la care el răspundea, având grijă să nu monopolizeze conversația. Fizicul lui o tulbura. Era mult mai înalt și mai masiv decât Douglas – mai lat în umeri și mai musculos. Se simțea mică lângă el. Se uita la gura lui în timp ce vorbea, la buzele lui pline cum se arcuiau și îi dezveleau câteodată dinții. Zâmbetul lui, care o topise întotdeauna, avea și acum același efect.

Într-o seară, în barul unui hotel de lângă Bloomsbury Square, unde se duceau câteodată după ce cutreierau prin British Museum, îi povestise la o sticlă de vin – pe neașteptate – câte ceva din ce văzuse în Primul Război din Golf. Amintirile îi erau foarte puternice și dureroase. Vorbea încet și nu se uita la ea. Regimentul lui sosise primul în locul în care americanii lansaseră o rachetă, într-o zonă comercială aglomerată, ratând o țintă mult mai justificată din punct de vedere militar. Ajunseseră acolo în câteva minute, când supraviețuitorii plini de sânge și arsuri umblau clătinându-se pe străzi. Era prima dată când vedea cadavre, dintre care unele erau de femei și copii, trupuri atât de mutilate că rudele lor abia le recunoșteau, după ce scormoneau înnebunite prin

mormanele de moloz, urlând numele celor dragi și ridicându-le capetele ca să le privească fețele, nevenindu-le să creadă că erau morți. Rob își exprimă convingerea că el și camarazii lui veniseră acolo flăcăi și plecaseră bărbați în toată puterea cuvântului, maturizându-se peste noapte. Avea lacrimi în ochi când îi povestea, iar ea îl strânse de mână, amintindu-și vocea înecată în plâns a lui Lois, când vorbiseră la telefon. Urându-se că nu fusese în stare să stea de vorbă cu ea atunci, în preajma evenimentelor.

De cele mai multe ori însă, conversațiile lor erau mult mai degajate și frivole. Unul din obiceiurile pe care și le făcuseră era să se bombardeze cu întrebări. Pierduseră atâta timp, încât amândoi voiau să-l recupereze.

— Filmul preferat?

— *Pacientul englez*. Dar al tău?

— Nu l-am văzut. Nu-l înghit pe Ralph Fiennes. *Leon*.

— Îți place de Natalie Portman, nu? Ție și restului populației masculine...

— Nu în asta! Era doar o puștoaică. Acum, în *Războiul stelelor*, să vedem. Ai grijă, am avut întotdeauna o slăbiciune și pentru prințesa Leia. Eu și restul populației masculine.

— Cântecul preferat?

— *Stairway to Heaven*. Led Zeppelin. Categorie.

— Ești jalnic. Știam c-ai să spui asta. De fapt, „Există triburi încă nedescoperite în jungla peruviană” ... vocea lui se împletise cu ai ei pe când termina propoziția și reluară la unison, „... care știau că ai să spui asta”.

Era o replică din *Tinerii*. Obișnuiau s-o repete tot timpul. Susannah bătu din palme încântată.

— Cum îndrăznești să faci mișto de Zeppelin? Al tău care era, hai, zi-mi...

Ea râse, neputându-se gândi la un cântec preferat.

— Pun pariu că este ceva de la The Fray, Coldplay sau Keane, nu-i așa? Hai, recunoaște, te dai în vânt după rockul cuminte, nu? Probabil că ți-au plăcut și The Corrs.

— Obraznic ce ești. U2.

— Care dintre ele?

— Nu știu... oricare... toate sunt minunate. *The Joshua Tree* a fost cel mai bun album al lor, asta-i clar... Nu auzise niciodată un cântec de pe acel album fără să se gândească la el. Apăruse în 1987 și fusese, într-un fel, „coloana sonoră” a relației lor. Își amintea de o seară la el acasă, când puseseră discul la pick-up după ce Frank și Lois ieșiseră într-una dintre plimbările lor pline de tact. Își dăduse sutienul jos înainte de a pleca de acasă, iar când el îi ridicase puloverul la spate și își dăduse seama... ochii i se închiseseră de poftă în timp ce gemea de dorință. Își aminti roșind cum fremăta și ea de dorul lui. Citi pe fața lui că și el își amintea, dar se concentra asupra jocului lor.

— Jumătate de punct. Făcu o pauză, timp în care o privi cu ochi arzători. La naiba, Susannah. Apoi își reveni la normal. Cel mai bun cântec de pe album...?

— One.

— Asta-i de pe *Achtung Baby*.

— Deșteptule! E încă preferatul meu.

Rob își legăna mâna cu palma deschisă.

— Poate. Dar *With or Without You*?

— Poate. Compozitorul preferat?

— Pot să zic tot Led Zeppelin?

— Ce Dumnezeu? Mă refer la muzică clasică acum. Nu ascuți din asta?

— Nu o detest, dacă asta vrei să insinuezi. Cred că am un disc cu Mendelssohn pe undeva. Dar tu? Tot te mai dai în vânt după Rachmaninov?

Era impresionată de referirea lui la Mendelssohn și Rachmaninov. Erau preferații tatălui ei – întotdeauna îi plăcuse enorm muzica pe care o asculta el. Și îi mai plăcea încă.

— Ești impresionată, nu? Recunoaște.

Ea ridică mâinile ca și cum s-ar fi predat.

— Recunosc. Dar întotdeauna am fost. Mai pune tatăl tău opere italiene cu volumul dat la maximum?

— Sigur că da, zâmbi Rob. Rossini, Verdi și Puccini sunt încă în vârful clasamentului în casa părinților mei.

— Ți-a transmis și ție dragostea pentru operă?

— Nicio șansă. Poate doar să o suport. Dar de plăcut – nici vorbă!

Când erau tineri, Frank le punea câteodată o arie sau un cor și le traducea cuvintele, interpretând melodramatic, cu vocea și chipul cuprinse de o emoție puternică. Ea și Rob nu manifestau niciun fel de entuziasm, dar el părea să aibă de ajuns pentru toți – se cufunda în poveste, cu ochii pe jumătate închiși, trăind fericirea sau deznădejdea

personajelor.

Iar acum, în cursul uneia dintre întâlnirile lor, cutreierând sălile de la Tate dedicate poeziei și visului, Robert își strecurase mâna într-una ei, exact cum făcuse în prima lor noapte împreună din urmă cu mulți ani. Nu era doar dorință trupească, deși, în mare parte, nici aceasta nu fusese împlinită. Avea din nou acele sentimente despre care crezuse că aparțin trecutului, nu prezentului și nici viitorului. Afecțiune. Și amintiri. Și încredere. Și vrajă. Acest ultim cuvânt le cuprindea pe toate, își dăduse ea seama. Era ca o reacție chimică, al cărei rezultat era divin. Vrajă. După aceea, se ținură de mână de fiecare dată când erau împreună. Susannah își spunea că asta era tot, tot ce avea să fie între ei, de parcă ar fi putut opri lucrurile prin puterea vorbelor.

Într-o seară, la câteva săptămâni după ce revenise Rob în viața ei, Douglas se apropie de ea din spate în timp ce spăla o tigaie. Îi înconjură mijlocul cu brațele și își lăsă capul pe umărul ei.

— Pari fericită în ultimul timp.

Ea închise ochii și își mușcă buza inferioară, așteptând să o năpădească un val de vinovăție. Dar nu se întâmplase așa. Nu avea de ce să-i fie rușine, se gândi ea.

— Chiar sunt.

— Mă bucur. O ținu așa o clipă, apoi o sărută pe gât și se întoarse la televizor, lăsând-o cu mâinile pe chiuvetă.

Își dădu seama că nu simțea nimic la atingerea lui. Dacă Rob o atinge doar în treacăt, chiar și din întâmplare,

căldura pielii lui o ardea pe a ei și o trecea un fior între coapse, i se înmuiau genunchii și începea să tremure. Douglas o ținuse în brațe și o sărutase, dar ea nu simțise absolut nimic.

Nicio vrajă.

Nu se gândise niciodată înainte dacă era o femeie bună sau nu. În ultimele zile își punea destul de des această întrebare și nu prea putea să-și dea un răspuns.

Februarie

Susannah se trezi brusc la patru și jumătate dimineața în ziua când împlinea patruzeci de ani. Rămase în pat aproape o oră, ascultând respirația lui Douglas și zgomotul făcut de centrala termică în funcțiune și încercând să adoarmă din nou. Dar îi treceau prea multe gânduri prin cap, așa că în cele din urmă renunță, își puse papucii și coborî la bucătărie să-și facă un ceai. Puse pe Radio 4 și ascultă buletinul meteo maritim în timp ce fierbea apa din ceainic.

Șezând la masa din bucătărie, își scoase Blackberry-ul din geantă. Se aprinse butonul roșu. Avea un mesaj. Era de la Rob. Îl dăduse cu zece minute în urmă.

La mulți ani. Sărbătorești?

Își amintise. Ea nu-i spusese nimic. Apăsă pe opțiunea de răspuns și îi dădu și ea un mesaj.

Ne putem vedea azi? Sună-mă dacă te-ai trezit.

După un minut, telefonul îi vibră în mână și răspunse înainte să sune.

— Te-ai trezit devreme.

— N-am putut să dorm. Dar tu?

— Douăzeci de ani de viață în armată. La mulți ani, Susie!

— Mulțumesc.

— Ei, cum te simți?

Cum se simțea? Nimeni altcineva n-o mai întrebase. Toate celelalte mesaje erau prostiile obișnuite care se spuneau la cea de-a patruzecia aniversare. Viața abia începe. Într-un sens, așa și era.

Cu câteva luni în urmă, nu ar fi dat același răspuns. Cu câteva luni în urmă era dureros de conștientă că patruzeci de ani însemnau mai mult de jumătate de viață și că nu realizase ceea ce își pusese în gând. Viața ei nu era așa cum își dorise să fie.

Dar acest sentiment îi trecuse. Și motivul era el.

În mod clar însă, nu putea să-și arate sentimentele. O știa foarte bine. El era însurat cu Helena. Ea trăia cu Douglas. Nimeni nu știa ce era în sufletul ei. Dar nu avea nimic de ascuns, pentru numele lui Dumnezeu. Nu făcuseră mai mult decât să se sărute. Și se ținuseră de mână ca niște adolescenți. Și vorbiseră. Însă ea știa că nu era numai atât. O știa foarte bine.

— Mă simt grozav. Fericită. Mulțumită ție, se gândi ea.

— Asta-i bine. Doar voiam să verific. Cred că nu ești genul care să cadă în depresie de ziua de naștere, dar nu poți să fii sigur niciodată... Zi așa, scriai că ai timp să ne vedem azi, nu? Părea să tatoneze terenul.

Douglas rezervase o masă la restaurant pentru acea seară. O anunțase din timp. Adusese în discuție ziua ei înainte de Crăciun, dar Susannah îi zisese că nu voia nimic deosebit. Nu e mare lucru, adăugase ea. El dăduse din cap aprobator și nu mai pomenise de asta până când nu-i spusese unde făcuse rezervarea. Doar ei doi, îi spusese, la Oxo Brasserie de pe Gabriel's Wharf.

— Ne putem întâlni să bem ceva.

— Diseară?

— Pe la șase?

— Perfect.

— Trebuie... să mă duc undeva mai târziu...

— Sunt sigur. Asta-i minunat. Serios. Nu credeam că vei putea să ieși să bei ceva cu mine.

— Vreau să te văd neapărat.

— Și eu.

Amelia sună puțin mai târziu.

— La mulți ani, Suze! Bun venit în al cincilea deceniu!

— Mișto! Mersi.

— Și zi, ai să te mai dezbraci în fața oglinzii? Să vezi cum ți se lasă toate cele?

— Nu!

— Eu asta o să fac. Amelia avea să împlinească patruzeci de ani în august. Dar nu în... următoarele șase

luni.

— Te rog. Scutește-mă de ifosele tale.

— Sigur... Douglas e pe acolo?

— E la duș, cred. Susannah auzea apa curgând.

— E-n regulă, asta înseamnă că știi de petrecerea-surpriză din seara asta, nu?

„O, Doamne, nu!” gemu Susannah.

— Spune-mi, te rog, că glumești.

— Nu glumesc deloc. De fapt, e o chestie foarte mișto. Chiar dacă denotă o totală necunoaștere a firii tale. Tu nu ești genul de fată căreia să-i placă petrecerile-surpriză. Chiar și Sam știe că nu trebuie să te surprindă.

— Douglas a fost capul răutăților, nu?

— Îhî. El a aranjat totul.

— Iisuse!

— Bine, acu' va trebui să te străduiești mai mult să pari surprinsă, asta este. Și de la telefon îmi dau seama ce mutră faci...

— Mersi pentru avertizare.

— De parcă te-aș lăsa să apari la o petrecere-surpriză fără să te avertizez. M-am gândit că așa o să ai timp să-ți aranjezi părul și să-ți alegi o rochie trăsnet...

— Vorbești prostii. Dar mersi, oricum. Vii și tu?

— Cu tot cu perucă. Și cu Jonathan.

Susannah nu reacționează. Nu știa exact cum stăteau lucrurile și nici nu întrebă.

— Cine mai vine? Ai aflat?

— Păi, n-am scris eu lista de invitați, dar cred co să fie

cam treizeci de persoane. Al și Kathryn, Alex și Chloe, părinții tăi...

— Mama și cu tata?

— Da. Surprinzător, nu? Și eu am fost uimită. Mama și tatăl tău... și, știi, lume ca de obicei. Câțiva colegi... știi cum e...

— Fir-ar să fie.

— Au promis că n-o să se poarte ca la serviciu.

— Dar nu vreau așa ceva, Meels.

— Știi. Am încercat să-i spun lui Doug. Măcar de mi-ar fi zis înainte să aranjeze totul, dar n-a făcut-o. M-a sunat când totul era pus la punct.

Se învoise de la serviciu și rezistase tuturor încercărilor mai multor oameni, inclusiv Douglas și Amelia, de a o convinge să ia prânzul cu ei. S-ar fi văzut cu Rob, dar știa că avea multe întâlniri programate în acea zi. Se întoarse în pat cu micul dejun și se uită la *This Morning*, își deschise agenda și citi reviste. Încă răsunându-i în urechi vorbele Ameliei, se dezbracă în fața oglinzii din baie să vadă dacă gravitația o afecta mai serios decât în ajun, dar hotărî că nu se observa nicio modificare, astfel că se răsfață o oră în cada cu spumă și esențe parfumate. După aceea, se pregăti de ieșit în oraș. Își spunea că voia să arate cât mai bine la petrecerea-surpriză care nu mai era o surpriză, însă, de fapt, se gândea la întâlnirea cu Rob. Își făcu onduleuri mari la coaforul din colț, iar manichiura și pedichiura, la noul salon deschis în vecinătate. Își puse o rochie simplă neagră pe care o luase de la reduceri, cu

decolteul bordat cu strasuri, și pantofi cu tocuri înalte și aplicații de cristale Swarovski și comandă un taxi să o ducă la barul unde trebuia să se vadă cu Rob, în loc să meargă pe jos până la stația de metrou, în acea zi merita să se răsfete.

Rob se ridică de pe scaun când o văzu venind spre el, părând impresionat și recunoscător. Și el era îmbrăcat elegant, observă Susannah. Când ajunse la el, îi luă amândouă mâinile într-ale lui.

— Ești incredibil de frumoasă, Susie.

Uau!

— Și tu arăți bine. Știa că-și zâmbeau unul celuilalt, dar nu-i păsa.

Pe masă erau o sticlă de șampanie și două cupe cu picior înalt.

El turnă în ambele și, oferindu-i ei una, o ridică pe a lui pentru un toast.

— La mulți ani, Susie! Scoase din buzunar o cutiuță maro. Ți-am luat ceva.

— Mersi. E foarte drăguț din partea ta. Totul. Mă răsfeti. Luă cutiuța și îl sărută pe obraz. Nu trebuia.

— Știu. Așa am vrut. Să te răsfăț un pic.

— Ce e?

— Nu-i o mașină, râse el. Deschide-o și vei afla.

Susannah scoase capacul. Pe căptușeala de mătase albă era un medalion. Îl recunoscuse imediat. Era micul medalion de aur în formă de trandafir pe care i-l dăruise el când împlinise optsprezece ani. Îl lăsase în camera lui

de la Cranwell după seara aceea ciudată și stânjenitoare când participase la balul lui de absolvire – și nu-l ceruse niciodată înapoi.

Îl păstrase toți acei ani.

Ochii îi erau plini de lacrimi când și-i ridică spre el.

— L-ai păstrat? Nu pot să cred că ai făcut asta.

— M-a costat o groază de bani, doar știi, zâmbi Rob.

Ea râse, deși îi venea să plângă.

Uitându-se din nou la bijuterie, își plimbă degetul pe margine și o deschise. Înăuntru era aceeași fotografie. O priveau chipurile lor, încremenite în timp într-un zâmbet fericit. Își amintea perfect ce simțise atunci.

— Nu-mi vine să cred că l-ai păstrat.

Stătuse prea mult cu Rob la bar. Timpul trecea prea repede. În cele din urmă, Rob a fost acela care i-a amintit că trebuia să se ducă în altă parte. Ea se uită la ceas. Era 19:25. Trebuia să fie la restaurant în cinci minute și avea să-i ia cel puțin un sfert de oră să ajungă acolo, se gândi ea. Avea de trecut pe malul celălalt al fluviului, însă pur și simplu nu voia să plece.

— Nu vrei să vii cu mine? Nu vorbea prea serios. Este o petrecere-surpriză.

— Și n-ar trebui să fi surprinsă de o asemenea petrecere? Rob zâmbea.

— Mi-a spus Amelia. Știa că mi-ar fi displăcut să nu fiu anunțată.

— Bună fată, Amelia. Prin urmare... dacă aș veni cu tine, eu aș fi surpriza, nu?

— Da, așa ar fi!

— Cred c-am să te las să mergi singură, dacă n-ai nimic împotriva.

Susannah dădu din umeri mult prea tare.

— Îmi strici tot cheful.

— Nu vreau să te împart, asta-i tot. Pe față i se așternu deodată o expresie foarte serioasă, iar ea înțelegese exact ce voia să spună.

O conduse până în fața barului și o ajută să-și pună paltonul. Afară era ger.

Rob făcu semn unui taxi. Răsuflarea ei se prefăcea în aburi albi. Trăgându-i gulerul până la urechi, o luă de buzunarele de la piept, o trase spre el și o sărută pe gură, apoi se dădu un pic înapoi, dar nu mai mult de câțiva centimetri de față ei. Amândoi aveau ochii larg deschiși. Următorul sărut era inevitabil, deși el i-l dădu doar după câteva secunde nesfârșite. Buzele lui le atinseră din nou pe ale ei, dar, de această dată, el nu și le mai putu lua de acolo. Nu putea s-o sărute doar ca un prieten – era mult mai mult în acel sărut. Și așa dorea și ea să fie de atunci încolo.

Dacă taxiul n-ar fi venit chiar atunci, Susannah n-ar mai fi plecat niciodată.

După un sfert de oră, când ieși din lift la ultimul etaj al clădirii, lui Susannah nu-i veni greu să pară surprinsă la intrarea în salonul restaurantului. Era încă sub impresia șocului provocat de sărutul lui Rob, și așa fusese tot drumul până la Oxo Tower. Se simțea surescitată, plină de

viață și uimită, iar toate acestea nu aveau nimic de-a face cu prietenii și familia ei, care o aplaudau și o felicitau în gura mare.

Amelia purta una dintre noile ei peruci. Era neagră ca tăciunile și tunsă ca Anna Wintour, editoarea de la *Vogue*, făcând-o să pară mai dură decât era.

— Unde ai fost? Te-am sunat de mai multe ori.

— Îmi pare rău. Susannah flutură din mâna în care își ținea poșeta. N-am avut timp de telefoane.

— Deci unde ai fost?

— Sper că n-am întârziat, nu?

— Cred că nu, încuviință Amelia, încă purtându-i pică și privind-o bănuitoare.

Când aveai o prietenă ca Amelia, care te cunoștea de atâta timp, problema era că nu puteai decât foarte greu s-o minți, chiar și prin omisiune. Amelia intuia că se petrecuse ceva bizar, lucru care o înnebunea. Să nu-i mărturisească ar fi însemnat că nu avea încredere în ea. Dar Susannah știa cum să-i distragă atenția.

— Îmi place coafura. Foarte dură, editoarea asta de la *Vogue*.

— Așa crezi? Amelia își aranjă cochet peruca.

— Da.

— Arăți minunat. O rochie nouă...?

— Da.

Susannah se întoarse pe jumătate. Îl văzu pe Jonathan uitându-se la ele din celălalt capăt al sălii, unde era vag angajat într-o conversație cu Clive. Zâmbea și, când îi întâlni privirea, îi făcu ștrengărește cu ochiul.

— Ce mai face J?

— E acasă. Nu acum, bineînțeles. Acum e acolo, vorbind cu tatăl tău. Dar s-a întors acasă.

Susannah se aruncă de gâtul Ameliei, care își duse o mână la cap.

— Ai grijă la perucă, te rog.

— Slavă Domnului! Mă bucur enorm. Este grozav, Meels. Plângea – o podidiseră brusc lacrimi de fericire și tristețe totodată.

Amelia zâmbi misterios.

— Și eu. De ce dai apă la șoareci?

— Nu mă băga în seamă. Sunt un pic tulburată în seara asta, atâta tot. Când s-a întâmplat? Spune-mi, spune-mi...

— Săptămâna asta. Le-am spus copiilor că mă gândesc să-l aduc acasă din nou, pentru totdeauna. Le-am cerut să voteze.

— Să ghicesc cum a mers votul?

— Unanimitate.

— *Quelle surprise!*

— Elizabeth m-a surprins. M-a întrebat dacă o fac de dragul lui sau pentru că am cancer.

— Deșteaptă fată!

— Ca nașa ei, Susannah.

— Și ești sigură că asta vrei? De Anul Nou aveai unele îndoieli.

Amelia se uită la Jonathan, aflat în capătul celălalt al sălii, iar Susannah își dădu seama la ce se gândea prietena ei după expresia care i se așternuse pe față.

— Ei bine, voi două ați vorbit de-ajuns... Jonathan

venea spre ele, cu același zâmbet tâmp pe față ca și Amelia și cu mâna pusă pe o ureche. Mă dor urechile. Le luă pe după umeri, într-un gest ce părea normal. Ce zice despre mine, Suze?

— Spune că totul e acum din nou așa cu trebuie.

— În afară de părul meu. Amelia își îndreptă peruca fără să fie nevoie.

Jonathan întinse mâna și o mângâie pe obraz, iar ea i-o luă, o duse la gură și o sărută, nedezipindu-și nicio clipă ochii de ai lui.

— Și asta se va aranja. Mă bucur foarte mult pentru voi doi. Ați făcut un lucru bun. Slavă Domnului!

Mama și tatăl lui Susannah erau și ei acolo, la fel și Alastair, împreună cu o Kathryn care zâmbea mereu, strălucind de fericire, și care își informă cumnata că sărbătoreau Sf. Valentin mai târziu, căci îi lăsaseră pe copii cu mama ei și rezervaseră o cameră la Covent Garden Hotel, unde își petrecuseră noaptea nunții, înainte să plece în luna de miere. Erau acolo și Alexander cu Chloe, al cărei abdomen, de obicei plat, devenise proeminent sub rochia evident mai largă. În rest, lista fusese alcătuită de Douglas, cu ajutorul lui Megan, ghici Susannah – o adunătură oarecum ciudată de colegi și prieteni cu care se cunoșteau de la începutul relației lor, căci majoritatea amicițiilor ei de la facultate nu rezistaseră după divorțul de Sean și noua relație cu Douglas. Îi era greu să se concentreze asupra conversațiilor degajate care se purtau la o astfel de petrecere – se gândea prea mult la Rob și la

ce se întâmplase recent între ei. Nu putea să creadă că toți ceilalți nu-și dădeau seama ce se petrecea cu ea doar privind-o. Își simțea obrazii îmbujorați. Poate că era normal să roșească și să fie emoționată. Se întrebă o clipă unde erau copiii – de ce nu-i adusesese Doug. Abia dacă vorbise cu el; o felicitase și îi dăduse o sărutare când venise, dar pe urmă amândoi se întreținuseră cu musafirii, în colțurile opuse ale sălii celei mari, așa că nu i se ivise prilejul să-l întrebe. Bănuia că pe Roșie și Fin nu-i interesase evenimentul, dar lui Daisy poate că i-ar fi plăcut o petrecere cu ștaif în Londra. Dacă ar fi știut, dacă ar fi organizat ea totul, ar fi invitat-o cu siguranță. Și ar fi lăsat-o să-l aducă și pe Seth. Constatase în ultimul timp că, dacă o tratai pe Daisy ca pe un adult, așa se și purta. Nu era mare lucru, dar se părea că Doug nu învățase încă această lecție.

Doug bătea acum cu furculița în pahar ca să atragă atenția tuturor. „O, Doamne, se gândi Susannah, are de gând să țină o cuvântare.”¹ Nu-i stătea deloc în obicei. Încercă să-și facă drum prin mulțimea de invitați, de parcă asta ar fi folosit la ceva, dar, ca prin minune, toți se dădeau din calea ei, așa că rămase singură în mijlocul sălii.

— Scuze tuturor pentru întrerupere. Vrei să vii aici, Susannah?

Îi întinse mâna, iar ea traversă încăperea și io luă.

— După cum știți, am venit cu toții aici s-o sărbătorim pe Susannah, care împlinește o anumită vârstă. Una care se termină cu zero, asta-i tot ce pot să vă spun.

Se auziră râsete politicoase în sală.

— E mult mai tânără ca mine, așa că nu văd de ce toată discreția asta, dar știu că așa le place femeilor.

Ea n-ar fi spus niciodată așa ceva. Se strădui să nu pară jenată. Nu era stilul ei. Nu-i plăcea să fie în centrul atenției – niciodată nu-i plăcuse. Și în seara aceasta, se simțea o mincinoasă. Spera să termine repede.

— Dar ăsta nu-i singurul motiv pentru care am vrut să fim toți împreună.

Amelia ridică o sprânceană, de parcă ar fi vrut s-o întrebe ceva pe Susannah. Aceasta ridică din umeri și îi zâmbi vag. N-avea idee unde voia să ajungă Doug. Cel puțin – aproape că i se făcea greață – spera că nu avea să...

— Așa cum știți, Susannah face parte din viața mea de aproape zece ani. Este ceva timp de când suntem împreună. Și, în ultima vreme, m-am tot gândit că a cam sosit timpul să ne oficializăm relația. Ce ocazie poate fi mai bună s-o cer de nevastă decât aici, în fața familiei și a prietenilor ei?

Susannah nu leșinase niciodată. I se părea de prost gust să leșine într-o clipă ca asta. Dar se gândi că era posibil. Nu-i venea să-și creadă urechilor. Oare asta era cea mai groaznică seară din viața ei? Mai simțea încă buzele lui Rob pe ale ei. Parfumul lui se impregnase în trupul ei.

Ce joc afurisit avea în minte Douglas? Vorbele lui parcă veniseră de la ani-lumină distanță și o loviseră din plin. Ideea aceasta nu putea să fie mai departe de gândurile, fanteziile și visurile ei, iar el nu dăduse niciun semn în

ultimele zile și săptămâni că ar fi avut asemenea intenții. Era absurd. Nu se înțelegeau mai bine, ba chiar aveau diferende. Nimic nu era sigur. De ce îi făcea asta acum?

Și în fața atâtor oameni.

Susannah nu se miră prea tare că o năpădea un val de mânie și simțea un gust amar în gură. Cum îndrăznește să o pună într-o astfel de situație? Cererea asta în căsătorie era de parcă ar fi vrut să astupe o fisură dintr-un dig cu un deget, ca tânărul olandez din legendă⁴. Făcea un gest măreț când o mie de altele mici lipseau din viața lor de zi cu zi.

Observă că se așternuse tăcerea în sală. Se uită la chipurile tuturor invitaților și i se păru pentru o clipă că privea printr-un caleidoscop – fețele lor se învârteau și pluteau în fața ochilor ei. Se concentrează asupra expresiei îngrijorate de pe chipul Ameliei. Era vizibil îngrozită de ce făcuse Doug. Susannah se bucură că nu era singura.

— Ei... Susannah... Ce zici? o îmboldi el.

— Eu... ce să spun... uau... uau. Simți cum roșește.

— Asta înseamnă da?

Trecea prin chinuri groaznice. Al naibii de sigur că nu era un „da”. Dar cum putea să refuze în fața tuturor acelor oameni? Dar cum să spună da, când nu asta voia?

Tocmai când durerea începea să devină insuportabilă – să stea acolo și să nu spună nimic, cu toate privirile ațintite asupra ei – Amelia, cu peruca vâlvoi, se duse în mijlocul sălii, ținându-și în sus paharul.

⁴ Este vorba de o străveche legendă olandeză în care eroul, Hans Brinker, un băiat inimos, a crezut că poate stăvili apele înfuriate ținându-și un deget în gaura din dig (n.tr.)

— Și acum să-i lăsăm în pace o clipă, nu? Vedeți-vă de ale voastre. Să le dăm un răgaz.

Jonathan veni în spatele ei și se întoarse la stânga, spre invitați. Apoi și tatăl ei, ținându-și soția de mână. Și Alastair, foarte binedispus și vorbind tare. Toți se îndreptau spre spațiul rămas gol, făcând mai multă gălăgie decât trebuia. Toți salvând-o din această situație greu de conceput. Ea și Doug erau din nou înconjurați de invitați. Nu mai fusese niciodată atât de recunoscătoare cuiva.

Însă el tot era lângă ea. Tot se uita la ea, așteptând un răspuns.

— Doug, m-ai luat prea pe neașteptate.

— Voiam să fac ceva romantic. Se bosumflă o clipă, ca un copil.

— Crezi că e locul și timpul potrivit?

— Credeam că va fi, zise el dând din umeri.

— Cum așa? Chiar așa credeai? Susannah întinse mâna spre el.

Doug se dădu înapoi.

Sărbătorita simți privirile uimite invitaților ațintite asupra lor.

— N-am putea să vorbim mai târziu? Acasă? Când suntem numai noi doi. N-ar fi mai bine?

— E o întrebare foarte simplă, Susannah.

Și răspunsul era la fel de simplu, se gândi ea. Avea să fie „nu”. Doar că nu voia să i-l dea acolo, în acel moment.

— Chiar crezi că e bine să facem asta acum?

Se uită la ea cu răceală.

— Nu știu. Așa credeam. Dar e clar că tu ești de altă părere.

— Nu aici, Doug. Te rog, îl imploră ea.

— Bine. Își ridică brațele în semn că renunța. Bine atunci. Nu aici. Vorbim mai târziu. Ea încuviință din cap. La mulți ani, Susannah. Vocea îi era aspră și mânioasă.

Își stăpâni furia. N-avea niciun drept să se supere pe ea. Oare?

Cât de curând putu, se îndreptă spre toaleta femeilor, cu Amelia pe urmele ei. Din fericire, nu mai era altcineva înăuntru.

Amelia o trase într-o cabină, încuie ușa, apoi puse capacul pe toaletă și o împinse pe Susannah să se așeze acolo.

— Te simți bine?

— Nu prea, murmură Susannah luându-și capul în mâini. Ne bârfește toată lumea, nu?

— Mda. Tu n-ai face asta? Jonathan și Alastair fac tot ce pot să le abată atenția de la voi. Dar majoritatea știu că, dacă nu spui da imediat, n-ai să mai spui niciodată. Pe de altă parte, cei mai mulți dintre invitați, cel puțin așa bănuiesc eu, sunt de părere că a fost o prostie din partea lui să te ceară așa, pe neașteptate. Cine sunt oamenii ăștia, la urma urmei? Nu-i cunosc nici pe jumătate dintre ei. Dar ce cretin! Ce naiba l-a apucat? Aveai idee că o să spună așa ceva?

— Deloc. Dacă aș fi avut și cea mai mică bănuială, i-aș fi

tăiat-o scurt. Adevărul e, Meeels, că n-am fost niciodată mai departe de măritiş ca acum.

— De unde întrebarea...

— De ce a făcut-o? completă Susannah zâmbind.

Amelia scutură din cap.

— Nu. Ce mai cauți aici?

Se făcuse aproape miezul nopții când plecară toți invitații. Mama ei o strânsese tare în brațe când își luase rămas-bun. „O aniversare și o cerere în căsătorie în aceeași seară, grozav, nu?”

Susannah știa că Rosemary voia să afle ce intenționa ea să răspundă, dar nu putea vorbi cu ea despre asta acum. Se gândi că pe fața tatălui ei se citise o oarecare reticență, dar Clive nu spusese nimic, doar o sărutase blând pe obraz. „La mulți ani, fetița mea!”

Kathryn și Alastair plecaseră cu o oră mai devreme – Kathryn murea de nerăbdare să-și înceapă a doua lună de miere, ce-i drept mult mai scurtă. Susannah se bucura că nu trebuise să audă remarcile pertinente și întrebările bine țintite ale lui Alastair. Nu avea destulă putere. Și oricum, urma să aibă o discuție cu Doug. Acum îi părea bine că nu adusese copii.

Doug nu prea vorbise în taxi până să ajungă la jumătatea drumului spre casă. Apoi luă cuvântul, dar fără să se uite la ea – avea privirea ațintită pe geam, la luminile de afară, și brațele încrucișate.

— N-am planificat asta. Chestia cu cererea în căsătorie. Mi-a venit așa, pe moment. Râse, dar încet și fără pic de

veselie.

Ea nu știa dacă era mai bine sau mai rău. Se gândi la căsătoria „neplanificată” a lui Rob cu Helena. Ce credeau oamenii aceia despre ei? Spontaneitatea i se părea acum un lucru îngrozitor.

— Ce te-a făcut să mă ceri?

— Hmm. Mă întreb și eu acum. Nu mai părea exaltat, ci trist și obosit. Ea nu știa ce să zică. După un minut, poate două, el vorbi iarăși: Am crezut c-o să te fac fericită, Susannah. Am crezut că asta îți doreai. Că asta lipsea în relația noastră. Ai părut fericită în ultimul timp. Așa că mi-am spus că încă mă iubești. Că poate tocmai de asta e nevoie. Că va repara lucrurile între noi.

— Deci, crezi că e ceva de reparat?

— Sigur că da, mormăi el privind-o cu sprâncenele împreunate sever. Nu sunt prost, Susannah. Poate mai încet la minte decât tine. Sunt ca struțul, îmi bag capul în nisip, dar îmi dau și eu seama de unele lucruri.

Doar că nu-și dădea seama ce simțea ea.

— Ești așa tăcută.

— Nu știu ce să spun, Doug. M-ai luat pe neașteptate.

— Știu. Nu trebuia să fac așa ceva. Am greșit. A fost o prostie să te cer de nevastă în fața tuturor oamenilor acelora. N-a fost corect. Îmi pare rău.

Ea îi întinse o mână și el i-o luă.

— N-are de ce să-ți pară rău.

Uitându-se la Doug, îi trecuse supărarea – expresia de pe fața lui o înduplecase, dar și conștiința ei încărcată și

dorința de a nu purta această discuție acum.

El îi zâmbi timid, fără să deschidă gura.

— Deci, te rog să te mai gândești la asta.

Iar ea îl mințise. Nu pentru prima oară. Îl mințise și în privința locului unde fusese – în seara când venise Al. Începuse să se priceapă la asta? încuviință din cap.

— O să mă gândesc.

Doug vru să facă dragoste când ajunseră acasă. Ea se demachiase meticolos și își dăduse cu o cremă hidratantă, apoi se spălase pe dinți, stând în baie mai mult decât avea nevoie, dar Doug era încă treaz când se vâri în pat lângă el. Se întoarse spre ea și începu s-o sărute pe umăr, trăgând încet de breteaua de satin a cămășii ei de noapte și strecurându-și mâna înăuntru ca să-i mângâie blând sânii. Așa începea întotdeauna.

Ea nu voia s-o facă. Cu tot atâta blândețe, își puse mâna pe a lui și îl opri fără să-i spună nimic, doar întorcându-se cu spatele la el, dar se întristă când îl simți înmuindu-se și respirând tot mai rar.

Dimineața, Doug plecase deja când se trezi ea. Uitase că avea de întreprins o călătorie de afaceri la Paris – fuzionarea a două companii importante îi reclama prezența – și avea să lipsească două zile. Se simți prost că nu se sculase pentru a-și lua rămas-bun, că nu-i spusese nimic care să mai însenineze atmosfera. Dar nu știa ce. El nu-i lăsase niciun bilet.

Însă Rob îi lăsase un mesaj pe telefon.

Mă gândesc tot timpul la tine. Sună-mă când poți.

Martie

Mersul la spital devenise un obicei groaznic pentru amândouă. Cafele, reviste, perfuzii – tot ce vedeai și miroseai acolo. Pe Susannah o îngrozea. Pentru Amelia trebuia să fie de o mie de ori mai rău. Era foarte obosită acum. Slăbise și mai tare și era pe cale să ajungă piele și os. Îi căzuse tot părul și, în zile ca aceasta, nu-și punea peruca, făcându-și în schimb un turban dintr-o eșarfă viu colorată. Mama ei venise, chiar după prima ședință de chimioterapie, cu o grămadă de cutii portocalii, aproape plate, emblematice pentru marca Hermes, având înăuntru colecția ei de eșarfe – tatăl Ameliei îi dăruise câte una de fiecare Crăciun, începând din anul în care își putuse permite așa un lux și până în cel de dinainte s-o părăsească, dar ea păruse întotdeauna să știe sau cel puțin să presupună că el își trimitea secretarele să le cumpere în pauza de prânz, așa că nu purtase niciuna de când plecase el. Culoarele aprinse ale eșarfei îi făceau pielea palidă să pară și mai albă și străvezie. Buzele îi erau uscate și începeau să-i crape. Arăta mai bolnavă ca oricând în timpul tratamentului și Susannah se întreba dacă avea să mai reziste o lună sau două. Știa foarte bine care erau efectele chimioterapiei: distrugea cu cruzime, aproape ca în Evul Mediu, tot organismul, împreună cu tumora, până ajungeai în pragul morții. Astăzi Amelia arăta de parcă era cât pe ce să-și dea duhul. Iar pe Susannah o durea sufletul pentru ea, ca în fiecare zi de când i se pusese diagnosticul.

Pe de altă parte, demonstra că putea în continuare să fie nesuferită. Susannah se întreba dacă lui Jonathan nu-i părea rău că se întorsese acasă. Spusese odată niște cuvinte memorabile – după ce ea îi ceruse să plece și anume că s-o iubești pe Amelia era ca și cum ai mânca aluat crud. Îți place la nebunie și nu te poți opri din înfulecat, chiar dacă știai c-o să te doară burta după aceea.

Astăzi, Susannah se gândi la asta și zâmbi în sinea ei. Dovedindu-se atât de ursuză și arțăgoasă cum numai cea mai bună prietenă putea s-o suporte, Amelia o enervase la culme pe drumul spre spital, când se plânsese că va trebui să aștepte, iar acum stătea pe scaunul cu spătar înalt cu o față pe care se citea o furie clocotitoare.

Susannah intuise că nu era o zi potrivită să-i spună de Rob, deși simțea nevoia să vorbească despre el – și, dacă nu cu prietena ei, nu mai știa cu cine –, dar se părea că era primul și singurul subiect care o interesa pe Amelia, în ideea de a-și omorî timpul cu ceva.

Îi fusese teamă să se mai vadă cu el, după ce o sărutase tandru de ziua ei. Îi răspunsese la mesaj. Când se apucase să-l scrie, inventase o scuză – o călătorie de afaceri –, apoi apăsase pe butonul „Șterge” și concepuse alt mesaj. Avea nevoie de ceva timp, îi scrisese. Cel puțin câteva zile.

Mi-e puțin frică de ce se va întâmpla când ne vom revedea. Am deschis cutia Pandorei, Rob.

El îi răspunsese într-un minut sau două.

Nu se va întâmpla nimic din ce nu vrei tu. Vreau să te văd, Susie. În condițiile impuse de tine. Toate.

— Te vezi cu el, nu?

— Ne-am întâlnit, zise Susannah dând din umeri. Am băut ceva. Am stat la taclale.

— Doar o dată?

— De câteva ori. Oare câte ore stătuseră împreună? Dacă le puneai cap la cap, care era totalul?

— Cu el ai fost și când ai întârziat la petrecere deunăzi, nu-i așa?

— Da. Însă n-am întârziat. Și ce-i cu asta?

— Chiar așa. Amelia ridică din sprâncene.

— Cum adică? Nu putem fi prieteni?

— Asta-i tot ce simți pentru el? Susannah se gândi la sărut. Nu, deduse Amelia interpretându-i tăcerea cu multă acuratețe. L-a cunoscut pe Doug? Știe Doug că te vezi cu el? La negația previzibilă a prietenei sale, bombăni: Ei bine, Dumnezeu știe că n-am crezut niciodată că o să-i plâng de milă lui Doug, dar simt că îmi pare deja rău pentru el. Te-a cerut de nevastă, iar tu umblai prin cârciumi cu iubitul tău.

— Nu-i vorba de asta.

— Dar despre ce este vorba? Te rog, fă-mă să înțeleg. Lămurește-mă.

— Nu mai fi atât agresivă. Nu pot să vorbesc cu tine când ești așa.

Amelia trase aer pe nas. Când vorbi din nou, ochii îi erau mai degrabă mari și rugători decât înguști și acuzatori.

— Ce faci, Suze? În ce joc vrei să te bagi? Nu e bine, o știi și tu. Nu te-ai ascunde atât, nu ai pleca pe furiș, n-ai

minți, dacă n-ai ști că nu e bine.

— Și, mă rog, ce-i așa rău în asta, Meels? Nu facem nimic rău.

Asta nu era adevărat. Iar Amelia o știa la fel de bine ca și ea.

— Nu-mi mai vinde gogoși, o repezi ea – deci, faza de rugăminți nu avea să dureze mult. Îi zâmbi cu sarcasm. Mă cunoști destul de bine ca să știi că nu pot să te cred. Ai patruzeci de ani. Nu mai suntem copii. Sigur că nu procedezi corect. Vino-ți în fire, te rog! El e căsătorit cu alta. E soțul altei femei, Susannah. Doar pentru că e la mii de kilometri distanță, asta nu înseamnă că nu există, că nu e o femeie în carne și oase. Fie că vrei sau nu. Și, chiar dacă nu te culci cu el, asta nu înseamnă că ești pe calea cea bună. Iar dacă nu ești convinsă că e ceva trecător, atunci ești mai dusă decât te-am crezut eu. Și nu mai căuta să te amăgești că nu-i faci niciun rău nefericitei ăleia. Pentru că îi faci – amândoi îi faceți, de fapt.

— Nu mă amăgesc deloc, crede-mă.

— Nu zău? Și atunci cum se numește purtarea ta? Eu i-aș spune jalnică.

— Uite ce e, Amelia, nu cred că tu ai dreptul să-mi ții lecții despre ce e bine sau rău.

— Cineva trebuie s-o facă. Poate chiar eu.

— Ei bine, nu tu. Nu astăzi. Nu acum. E-n regulă? Să nu îndrăznești să mă judeci. N-ai idee cum a fost viața mea. Cum e acum că el s-a întors la mine.

— Nu-mi vine să cred că poți să spui așa ceva. Cum să

n-am idee? Te cunosc de treizeci de ani, Suze. Treizeci de ani. Te-am văzut făcând greșeli mari: Rob, Sean, Douglas. Nu m-am amestecat niciodată, nu? Dar trebuie să încetezi să te mai consideri o victimă. Faci întotdeauna ce vrei. Tu ești cea care face niște victime din toți.

— Eu? Ce victime am făcut eu?

— Douglas, de pildă.

— Nici măcar nu-ți place de Douglas.

— Și ce legătură are asta? Nu contează dacă-mi place sau nu. Cred că nimeni nu merită să fie înșelat, Susannah. Nici măcar Douglas. Sau soția lui Rob.

— Eu nu înșel pe nimeni.

Susannah ridicase tonul, și ceilalți pacienți din salon începeau să asculte. O asistentă se oprise la mică distanță de ele, pretinzând că vrea să verifice ceva, dar rămăsese acolo, pironită, la auzul altercației.

Vocea Ameliei era slabă, aproape un șuierat.

— Nu te amăgi, Suze. Ai s-o faci. Nu te aștepta să fiu de acord. Nu te aștepta să fiu lângă tine când vei avea inima frântă.

Susannah se ridică de pe scaun, cu genunchii tremurându-i.

— Nu pot să mai stau aici să te ascult.

Amelia se rezemă de spătar, cu o expresie încăpățânată pe față.

— Atunci pleacă. Susannah șovăia, de teamă să nu facă o boacăna. Era într-un salon pentru chimioterapie. Chiar în acea clipă, otrava se scurgea din perfuzor în venele celei

mai bune și vechi prietene ale ei, începându-și călătoria distructivă prin trupul fragil. Promisese că o să-i fie alături. Hai, du-te, murmură Amelia. Nu te vreau aici. Nici nu vreau să mă uit la tine acum. Nici nu te cunosc. Nu-i lăsase nicio porțiță. Se întoarse și plecă înainte să o podidească plânsul. Când mai era încă destul de aproape, auzi vocea Ameliei: Viața ta a fost așa cum ți-ai făcut-o, Susannah.

Aprilie

Nu putea să mănânce și nici să doarmă. Nu se putea concentra. Abia mai putea să vorbească. Trebuia să plece în altă parte. Acum dilemele ei includeau trei persoane, nu doar doi bărbați. Nu se certase niciodată așa groaznic cu Amelia. Detesta acest lucru.

Înainte să plece, Susannah le lăsă câte un mesaj celor doi bărbați din viața ei. Cel pentru Douglas era scris pe o foaie de hârtie pe care o scosese de la imprimanta computerului.

Vreau să fiu singură câteva zile îmi pare rău dacă o fac prea intempestiv, dar trebuie să-mi adun gândurile, iar aici, cu tine, nu pot. Te rog să nu încerci să iei legătura cu mine cât timp sunt plecată.

Susannah

Lui Rob îi trimise un mesaj pe mobil.

Dragă Rob, nu cred că pot să fac asta. Sunt prea confuză. Totul e o greșeală. Trebuie să-mi limpezesc gândurile. Te sun când mă întorc. Susie.

Îi luă un timp să-și dea seama unde era când se trezi într-un loc unde soarele strălucea cu putere. La Londra era înnorat și răcoare – o vreme tipică de primăvară dar aici totul era altfel. Ajunsese foarte târziu în noaptea precedentă și afară era întuneric beznă. Avionul companiei Easyjet întârziase – nu era de mirare – și așteptase mult timp să-i vină mașina pe care o închiriasse de pe internet la aeroportul surprinzător de aglomerat din Toulouse. Se părea că nu era singura persoană din Anglia care își căutase refugiul în acest oraș. Indicațiile derutante pe care i le dădea mama ei (bune în privința reperelor, dar slabe în ceea ce privea numerele de pe stradă și total lipsite de sens când era vorba s-o ia la dreapta sau la stânga, căci asta nu era punctul ei forte) pe drumul de la aeroport acasă îi ceruseră toată concentrarea de care era în stare – mai ales conducând în întuneric și pe partea cealaltă a străzii o mașină cu volanul pe stânga, într-un loc necunoscut. Când ajunsese în cele din urmă, nu fusese în stare decât să bea un pahar mare cu apă, să-și scoată blugii și să se trântască în pat.

A doua zi dimineață, se simți extrem de ușurată că era acolo. Singură. Și departe de Londra. Nu mai fusese niciodată în zonă, dar văzuse o mulțime de fotografii de-

ale părinților ei. Peste tot în jur erau obiecte cunoscute – mama și tatăl ei aranjaseră hambarul cu lucruri aduse din Anglia, așa că recunoștea tablourile și pozele, precum și patul cel mare din care tocmai se ridicase, de parcă ar fi fost casa copilăriei sale. Pereții erau zugrăviți în nuanța preferată de galben a mamei sale – care era, în sfârșit, adecvată. Nerăbdătoare să iasă afară, își puse pe ea blugii care zăceau mototoliți pe jos de cu seară, se încălță cu niște cizme de cauciuc pe care le văzuse lângă ușă, luă un hanorac din cuier și porni în explorare. Părinții ei cumpăraseră hambarul unei vechi ferme pe care îl făcuseră locuibil, într-un cătun aflat la câțiva kilometri distanță de orașul Samatan. Lângă ei erau o fermă renovată și o căsuță, deținute tot de niște englezi, așa îi spusese mama ei. Când venise, nu văzuse lumini aprinse și spera că acum erau nelocuite – își dorea izolare completă, fără vecini, oricât de prietenoși ar fi fost ei. În jurul hambarului era cam un acru de teren – o zonă cu pietriș și o pajiște în pantă lină, cu niște tufișuri și câțiva copaci. Un gard vechi de lemn despărțea proprietatea de câmpurile care se întindeau cât vedeai cu ochii. Știa de la mama ei că erau lanuri de floarea-soarelui, care, peste vreo două luni aveau să se umple de tulpini înalte, cu florile galbene atât de des pictate. În depărtare, la orizont, se zăreau culmile înzăpezite ale Pirineilor. Iar pe cerul de un albastru-cobalt nu era niciun nor.

Nu avea idee cât era ceasul, dar soarele ardea deja. Își scoase hanoracul, legându-și-l în talie, apoi merse până la

gard, bucurându-se de liniștea și pacea din acel loc. Aproape simțea cum i se limpezesc gândurile cu fiecare pas pe care îl făcea pe iarbă.

Lucrurile se încurcaseră rău de tot. Douglas și copiii lui, Rob.

Și Amelia.

Cearta cu cea mai bună prietenă a ei o tulburase mai mult decât se aștepta. Era de parcă, prin tot ce spusese, Meels îi pusese în față o oglindă în care își vedea întregul suflet – avusese dreptate. Față de Amelia nu se putea ascunde sau minți. Amelia avea tratament în acea zi. Era prima dată când nu o însoțea, iar asta o făcea să se simtă groaznic. Îi spusese clar ultima oară când se văzuseră că nu era cea mai bună persoană din lume, dar Susannah știa că tot se aștepta s-o vadă apărând la spital, ca de obicei. Nu avusese destul curaj s-o sune și să-i spună că nu venea. Îi dăduse un mesaj lui Jonathan.

Plec. Cred că știi de ce. O treabă foarte urâtă. Îmi pare rău. Ești drăguț să-i spui Ameliei? Și să te duci cu ea la ședința de marți?

El îi răspunsese aproape imediat.

Mi-a spus. Nu-ți face griji, se calmează ea. Mă duc eu cu ea la spital. Ia o gură de aer, Susannah. Odihnește-te. Totul va fi bine. Te iubim. J

Susannah ar fi vrut să fie la fel de sigură ca Jonathan că

totul avea să se aranjeze. Ea și Amelia mai avuseseră diferențe și înainte. De nenumărate ori. Prietenia lor nu se baza pe vederi comune în toate privințele. Nici n-ar fi vrut să aibă o prietenă care s-o aprobe în toate. Se mai certaseră și când locuiseră împreună. Din niște fleacuri – cum ar fi cine nu curățase frigiderul. Și din motive temeinice – ca treaba cu Alastair din urmă cu mulți ani sau când îl părăsise Amelia pe Jonathan. Dar asta era o ceartă mai urâtă decât toate celelalte. Se temea că nu avea să se mai împace vreodată.

Cu toate acestea, în momentul de față, Amelia era unul dintre elementele din viața ei de care se temea și în privința căruia nu avea nicio siguranță. Totul se schimba. Era prea greu pentru ea.

Își sunase părinții cu o zi înainte să plece. Nu știa exact de ce o făcuse, însă bănuia că dorise să audă glasul cuiva care o iubea necondiționat. Nu voia să le spună ce probleme avea – nu putea. Dar ținea să-i audă. Răspunsese tatăl ei, care o informase că mama era plecată la biserica St. Gabriel. Era sâmbătă și avea să fie o cununie mai târziu. În mod normal o întreba cum o mai ducea, după care îi pasa telefonul lui Rosemary. De data asta, auzindu-i vocea calmă, atât de cunoscută, Susannah începuse să plângă încetișor.

— E totul în regulă, scumpo? Tatăl ei părea alarmat.

— Nimic nu-i în regulă, oftase ea.

— Ah...

Fugise de acasă într-o după-amiază de vară, când avea

în jur de doisprezece ani, considerând că i se făcuse o nedreptate (uitase de mult despre ce fusese vorba). Plecase cu bicicleta după ce ieșise din bucătărie ca o furtună, spunându-i vorbe grele maică-sii, și își îndesase câteva lucruri în geanta ei verde de pus pe umăr. Tatăl ei tocmai se întorcea de la serviciu și intra cu mașina pe aleea din fața casei, însă ea îl ignorase intenționat și se îndepărtase pedalând cu furie. Dar, după ce coti, căzuse rău de pe bicicletă, zburând peste ghidon și aterizând la câțiva pași mai încolo. Se rănise la cap, avea o tăietură de câțiva centimetri chiar deasupra sprâncenei drepte și își julise genunchii și coatele. Un genunchi era mai rău – pietricelele negre de pe drum se amestecaseră cu sângele care îi curgea și o înțepau dureros. Rămăsese acolo unde căzuse, uluită, stânjenită și rănită, tremurând prea tare ca să se poată ridica, vărsând lacrimi fierbinți de furie și uitându-se cum îi șiroia sângele din brațe și picioare. Un pârlăuș roșu-închis i se scurgea din tăietura de la față pe obraz și până în gură, așa că-i putuse simți gustul.

Tatăl ei venise la ea după cinci minute, înainte s-o vadă altcineva. Încă în costum, o ridicase, ducând-o la marginea drumului. Sângele îi pătase cămașa albă și cravata albastră când o luase în brațe. Stătuseră un timp acolo, pe trotuar, iar ea se smiorcăise și îi spusese tragica ei poveste în timp ce el îi ștergea rănile cu batista lui roșie cu picățele. Își amintea că tot ce dorise era să fie ascultată, înțeleasă. Atunci, și chiar și acum, i se părea că mama nu o asculta prea des sau cu atenție. Și că, dacă asculta, nu înțelegea. În

acea după-amiază avusese impresia că tatăl ei o înțelegea.

După câteva minute o ajutase să se întoarcă acasă, iar ea se rezemase de zidul de cărămidă de lângă ușa din spate cât timp se dusesse el să-i spună mamei ce se întâmplase. După aceea, mama ieșise din casă, cu șorțul în dungi pe ea, și o luase înăuntru. N-a știut niciodată ce îi spusese el maică-sii, dar în ziua aceea nu a fost certată.

Și acum fusese ideea lui să se ducă la casa lor din Franța. Nu era nimeni s-o deranjeze acolo, spusese el. În zece minute îi și găsisse un zbor pe internet.

— Este un loc perfect să-ți aduni gândurile, dacă de asta ai nevoie, scumpo. Mie mi se limpezește întotdeauna mintea acolo.

Susannah se întrebase de ce avea el totuși nevoie de așa ceva.

Odată ce acceptase să vină, el preluase controlul, ca atunci când era mică. Clive fusese întotdeauna acela care rezolvase problemele. La două ore după ce-l sunase, s-au întâlnit la o stație de benzină și au băut cafea împreună, așezați la o masă de melamină.

— Mamei i-ai spus?

El încuviință din cap și își puse mâna peste a ei.

— Amândoi ne facem griji pentru tine. Nu trebuie să-mi spui ce s-a întâmplat, Susannah. Cred că știu deja. Nu trebuie să fii un geniu ca să-ți dai seama că ai necazuri acasă. Ea își privi mâinile. Și nu-mi place deloc să te văd nefericită, urmă el. După ce m-ai sunat, cât timp veneam înapoi, am încercat să-mi aduc aminte când te-am văzut

ultima oară cu adevărat fericită, cu acea sclipire pe care o aveai în ochi când erai mică. M-am speriat că nu am reușit să găsesc momentul acela în memorie. E tare greu pentru un părinte să-și știe copilul nefericit, îl face să se simtă vinovat și nespus de trist, pentru că tot ce-și dorește pentru copiii lui e să fie fericiți.

— Îmi pare rău, tată.

— E ridicol ce zici, fetița mea, nu mai spune așa ceva. Îi strânse tare mâna. Nu trebuie să-ți pară rău. Trebuie să fii fericită. Asta-i tot ce contează. Vino să stai în casa noastră. Rămâi cât vrei. Gândește-te ce te-ar putea face fericită. Apoi du-te la tine acasă și acționează în consecință.

— Totul pare așa simplu pentru tine!

— Și așa și poate să fie. Voi, tinerii, complicați îngrozitor de mult lucrurile.

— Ceea ce te face fericit pe tine îi poate face nefericiți pe alții, nu-i așa, tată?

Se uită o clipă pe geam, la parcare, părând că se gândește. Când o privi din nou, îi zâmbi cu blândețe.

— Și dacă tu însuși ești nefericit, este imposibil să-l faci fericit pe altul?

— Țsta nu-i un răspuns.

— Nu am toate răspunsurile, scumpo, doar cheile. Scoase din buzunarul de la haină niște chei cu un breloc roșu și i le puse pe masă. Susannah se uită la pielea uscată și la petele hepatice de pe mâinile tatălui ei. Nu sunt decât un părinte. Viața nu e albă sau neagră, Susannah. Este cenușie – mii de nuanțe de gri. Cred însă că, dacă vrei să

ajungi undeva, tu trebuie să răspunzi singură la întrebarea mea, înaintea tuturor.

Ea se aplecă și îi sărută mâna.

În prima și poate și în a doua zi, dormi aproape tot timpul. Nu-i venea să creadă ce obosită era. În momentul când se relaxă și îi dispăru încordarea din ceafă și umeri, se simți epuizată. Se trezea târziu, se plimba prin grădină, își bea ceaiul pe terasă și apoi se întorcea în pat. Până să se trezească din nou, soarele deja apunea. Nu știa că era posibil să doarmă cineva atât de mult.

A doua zi se trezi la unsprezece, rezistă tentației de a se vâri iarăși în pat, se spală și se îmbracă, strânse așternutul și deschise larg fereastra să aerisească încăperea. Simțea nevoia să se miște. Deschise carnetelul albastru de pe frigider în care mama ei scrisese o mulțime de indicații pentru oaspeți: ce era de făcut prin zonă, ce magazine și restaurante erau, și citi despre cel mai apropiat oraș, hotărând să meargă acolo după-amiaza.

Era zi de piață în orașul Samatan. Îi luă mult timp să găsească un loc de parcare. Străzile erau pline de oameni care sporovăiau și făceau cumpărături. În piața centrală erau instalate tarabe cu diverse produse. Se descurcă în franceza ei învățată la școală ca să cumpere niște fructe și legume de la una dintre ele, iar apoi niște brânză cu un miros foarte puternic și niște măslin negre enorme de la alta. Nu era adevărat ce se spunea despre francezi, că nu erau prietenoși și serviabili, decise ea. Poate la Paris.

Aici o ascultau politicoși cum le schimonosea frumoasa

limbă și se străduiau să-i dea ceea ce credeau că ceruse. Părinții ei își făceau cumpărăturile la marele supermarket Leclerc din apropiere și lăsaseră destule provizii prin dulapurile din bucătărie, așa că nu cumpăra de nevoie; era doar un prilej să se mai amuze. Se simțea ca Juliette Binoche – în caz că actrița nu ar fi vorbit prea bine franceza. Se învârti amuzată, gândindu-se dacă se încadra în peisaj. Marea hală cu poarta de fier forjat, aflată la un capăt al parcerii, era plină de animale. Erau acolo oi și vaci, porci și pui. Copiii se jucau cu animalele, băgându-și mâinile prin zăbrelele cuștilor, și flecăreau veseli. Un om cu o șapcă țuguiată avea niște iepuri pe care ea spera că nu-i vindea pentru carne, iar altul niște pui de labrador cafenii. Stătu un timp și se uită la ei cum se zbenguiau. Omul îi puse unul în mână când o văzu privindu-i cu atâta interes, iar ea ținu micuța ființă preț de câteva minute. Câțelușul își vârî boticul în palma ei și i se ghemui la piept. Fermierul îi spuse ceva ce ea nu înțelese, așa că îi dădu câțelul înapoi, zâmbind în chip de scuză și înclinându-se, fără să știe prea bine de ce.

Ajunse acasă spre seară, iar soarele la asfințit îi veni în ochi când viră la dreapta din șosea și intră pe aleea cu pietriș. Apăsă tare pe frână când văzu că era altă mașină pe locul în care fusese parcată a ei mai înainte – un Fiat roșu cu număr de înmatriculare din Anglia. Probabil venise cineva să deschidă una din cele două proprietăți alăturate. Susannah se simți frustrată – îi părea rău că apăruse un interlocutor de care nu avea nevoie și nu știa

de ce naiba parcase în fața hambarului. Probabil că nu cunoștea locul.

Coborî din mașină și își luă plasele de iută din portbagaj, încercând să rămână indiferentă. Fusese o după-amiază reușită. Uitase de toate pentru un timp.

Și apoi îl văzu.

Stătea la gardul la care se oprise ea în prima dimineață când venise. Își ținea mâinile în buzunare și se uita la ea, arătând o clipă ca un băiețel emoționat. Îi venea lumina din spate, așa că nu îi vedea fața, dar, după statură și gesturi, îl recunoscuse imediat pe bărbatul de care era din nou îndrăgostită nebunește.

Făcu încet câțiva pași în direcția lui, de parcă o opreau sute de lucruri. Dar apoi lăsă jos plasele și alergă spre el, cu inima bătându-i să-i sară din piept. El își scoase mâinile din buzunare și întinse brațele spre ea. Rămaseră mult timp strâns îmbrățișați în lumina amurgului.

Nu fusese niciodată atât de conștientă de prezența unui bărbat în viața ei. Îi invadea toate simțurile.

Își lipi fruntea de a ei și, pentru o clipă minunată, ochi în ochi, simțiră cum li se contopește răsuflarea, cum li se unesc nasurile. Mai întâi îi atinse atât de ușor buzele cu gura, că aproape o gădilă. Dar sărutările lui deveniră din ce în ce mai apăsate și hotărâte, până se sărutară cu toată pasiunea și dorul care îi chinuiseră.

Primul sărut. El fusese primul băiat care o sărutase. Cu atâta timp în urmă. Iar acum o săruta din nou pentru prima oară, la fel de minunat, dar cu o semnificație mult

mai profundă. Îl sărută și ea cu toată ființa ei.

În cele din urmă se dădu un pic înapoi ca să-i vadă chipul. Nu se răsesse, și pentru prima dată observă că are și fire albe în barbă. Arăta extenuat.

— Cum de m-ai găsit? Nu-i venea să creadă că el era acolo.

Rob dădu din umeri.

— Tatăl tău. L-am implorat să-mi spună unde ești. I-am promis că nu să te deranjez – n-a vrut să-mi spună până nu i-am promis. I-am zis că vreau doar să știu dacă ești bine. Știu că m-ai rugat să te las în pace un timp, dar nu am putut, Susie. Apoi m-am urcat în mașină. Am luat un feribot ieri-noapte și pe urmă am condus până aici.

Încă o dată se întrebase ce naiba făcea. Niciodată nu se simțise atât de confuz. Niciodată nu se detestase mai mult, niciodată nu se simțise atât de plin de viață. Se întreba ce ar fi făcut dacă Helena nu ar fi fost plecată. Nu ar fi trebuit să mintă. Vorbiseră la telefon cu o zi înainte. Următoarea convorbire era programată peste câteva zile. Nu trebuia să-și justifice absența sau să inventeze ceva. Faptul că ea nu era în preajmă îi dădea libertate.

Dacă ar fi fost acolo, oare i-ar fi spus minciuni? Că se ducea la pescuit cu prietenii sau la vreo conferință?

Îi era teamă că ar fi făcut orice ca să se vadă cu Susannah. Forța sentimentelor lui pentru ea îl îngrozea.

De mai multe ori, pe drumul spre Dover, apoi cât timp aștepta să între pe feribot, când lăsase geamul în jos ca să-i spună vameșului care era scopul călătoriei sale, când

stătea pe puntea feribotului printre elevii în excursie și îl dureau urechile de la vântul tăios, se întrebase ce Dumnezeu făcea.

Nu era genul de om care să mintă și să înșele. Fusese crescut de niște părinți care se iubiseră din tot sufletul. Fusese sincer în iubire. Așteptase mult timp până s-o întâlnească pe Helena și să se însoare cu ea. Nu găsisese fata potrivită, înainte de ea. Se căsătorise cu ea crezând că se iubeau cu adevărat și aveau să trăiască fericiți toată viața, ca Lois și Frank. Fusese întotdeauna sincer cu ea și îl îngrozea gândul că nu avea să mai fie așa.

Nu-și petrecuse fiecare zi din toți acei ani visând la Susannah mai mult decât o făcuse ea. Nu știa cum să-și explice nici lui însuși ce se întâmpla acum, cu atât mai puțin Helenei. Dar știa că nu se poate opune. Dumnezeu să-l ajute.

Nici măcar nu știa ce îl aștepta când ajungea acolo. Nu-și repetase în gând tot ce avea să se întâmple. Nicio vorbă. Niciun gest. Însă știa intuitiv că, atunci când avea s-o zărească alergând prin iarbă spre el, din nou o fetiță, strălucind de fericire că îl vede, avea să simtă o bucurie mai mare decât oricare alta și sentimentul de vină avea să-i dispară.

— Ești nebun.

— Nu. Am *fost* nebun. De îngrijorare pentru tine. Nebun de frustrare că nu te puteam vedea. M-aș fi oprit la vreun han sau hotel dacă aș fi putut dormi, însă știam că nu pot. Dar acum nu sunt nebun. Cred că sunt mai sănătos la

minte decât am fost de foarte mult timp, Susie. O luă din nou în brațe. Și mai însetat. Și mai împruțit ca oricând. Și mai flămând... chiar îngrozitor de flămând.

Pufniră amândoi în răs.

— N-ai mâncat nimic, prostuțule?

— Am luat un hamburger dubios pe feribot acum vreo 24 de ore, zise el uitându-se la ceas. Așa că...

— Trebuie să mănânci, conchise ea, trăgându-i o pălmuță pe piept.

O prinse de brațe și îi duse mâinile la fața lui.

— De tine am nevoie...

Susannah îi privi chipul cu trăsături frumoase.

— Nu pot să cred că ai făcut asta. Că ai făcut atâta drum. Nimeni nu a făcut așa ceva pentru mine.

Rob se uită fix în ochii ei.

— Nimeni nu te-a iubit așa mult ca mine, Susie.

În acea clipă, ea știu că îi spunea adevărul. Sean nu o iubise atâta. Nici Douglas, care se pare că nu mișcase un deget ca să afle unde era și s-o caute, ba dimpotrivă, era încântat să-i acorde cât mai mult timp departe de el.

Rob o iubea cu adevărat.

El era singurul.

Rob făcu un duș în timp ce ea găti ceva pentru amândoi. Se bucura enorm de venirea lui. Auzea apa curgând și pe el bălăcindu-se. Aprinse focul pe care îl pregătise mai devreme și lemnele uscate începură să trosnească și să scoată scânteii în șemineu. Găsi câteva lumânări albe într-un sertar de la bucătărie și le puse pe masă, așezând și

două tacâmuri unul lângă celălalt, deși nu-i era deloc foame – se simțea plină. Plină de el. În timp ce desfăcea o sticlă de vin roșu și se uita în cuptor să vadă dacă erau gata pastele, îi trecu prin minte că ei doi nu avuseseră niciodată parte de așa ceva, de această atmosferă tihnită de familie. Era prima dată.

Când își făcu apariția, Rob avea părul încă ud și i se scurgeau stropi pe cămașa în carouri.

— Ei, așa mai merge.

Susannah îi dădu un pahar cu vin. El îl luă și îi făcu vesel cu ochiul înaintea să-l dea pe gât.

— Miroase bine aici.

— Cred că orice mâncare ți-ar mirosi bine acum.

O luă de mijloc și o trase încet înspre el, sărutând-o pe gât.

— Ai dreptate.

— Îhî. Cu multă brânză. Îți plac pastele așa?

— Câteodată, zise el pufnind în râs.

Mai târziu, după ce el făcuse farfuria lună și mâncase și jumătate din porția ei, o duse în fața șemineului. Nu prea vorbiseră în timpul mesei. Aveau atât de multe să-și spună, că le era mai ușor să rămână tăcuți. Ceea ce se întâmpla era atât de important pentru ei, încât impunea sobrietate. Susannah se întreba în ce măsură se gândea Rob la Helena. Rob se întreba cum de reușise să se împartă între două femei – de parcă faptul că traversase Canalul Mânecii făcuse din el alt om. Îl făcuse liber, în seara aceea nu era loc pentru nimeni și nimic în afară de Susie – Susie

a lui. Să fie cu ea îi era de ajuns pentru moment. Mai puse niște lemne pe foc și se așezară pe covorul gros de lână, unul în fața celuilalt. Rob îi luă picioarele și i le puse peste ale lui, trăgând-o spre el, apoi îi prinse tot părul într-o mână și îi trase încet capul spre al lui ca s-o sărute pe gură. Susannah se simțea amețită. Tot ce făceau era să se sărute, dar ea era deja mai îmbătată de iubire decât fusese de foarte mult timp.

— Am visat mereu să fiu cu tine într-un loc ca ăsta, Susie. Când eram puști. Când nu găseam un loc în care să stăm singuri un timp. Îți amintești? Un loc exact ca ăsta. Cu un pahar de vin și un șemineu. Ceva stupid de romantic.

— Vrei să spui că rulota nu ți s-a părut romantică?

— Iisuse – rulota. Nu m-am mai gândit la asta de foarte mult timp. Afurisita de Amelia! Nu. Nu prea romantică, în niciun caz. Nu era chiar la ce mă gândeam.

— Știi. Îți aduci aminte că ne doream să fim într-un pat mare, cu așternut alb și curat?

— Dar n-am ajuns niciodată acolo, nu-i așa?

Ea își amintea. Totul. Își aducea aminte cum îi prinsese Lois, roșii la față și cu respirația întretăiată, când ar fi trebuit să-și facă temele în seră. Își amintea cum se sărutaseră rezemați de pereți, până li se înmuiaseră genunchii, și cum îi deranja mereu cineva la petreceri. Cum stăteau întinși, supărați și frustrați, pe salteaua subțire din rulotă. Dorindu-l. Pe atunci nu știa exact ce dorea de la el, ce voia să-i facă. Învățau împreună ce este

iubirea. Acum știa.

Îl sărută și ea cu gura umedă și deschisă, din ce în ce mai dornică.

— Ce mi-ai fi făcut atunci dacă am fi avut un loc ca ăsta? Îl provoacă.

— Te-aș fi sărutat exact ca acum...

— Și...?

— Și probabil că aș fi verificat dacă mă lași să-ți deschii câțiva din nasturii ăștia... Mâinile lui erau acum pe bluza ei.

Murea de dorință să-i simtă mâinile pe pielea ei goală.

— Cred că te-aș fi lăsat. Te-ai priceput întotdeauna la chestiile astea.

El răsă răgușit, apoi deveni deodată foarte serios. Gura îi coborî pe gâtul ei în timp ce degetele lui își făceau de lucru cu nasturii, încet, dar cu multă hotărâre, începu și ea să-i descheie nasturii de la cămașă, în același ritm, până nu mai rămase niciunul închis. Susannah îi dădu cămașa jos de pe umeri, iar el își luă o clipă mâinile de pe ea ca să-și scoată mânecile și s-o lase să cadă pe jos. Ea îi acoperi pieptul cu mici sărutări și i-l mângâie cu degetele. Îi era așa de cunoscut și totodată străin – era de-a dreptul înnebunitor cum putea să întruchipeze două ființe în același timp. În unele privințe, era Rob, așa cum îl știa dintotdeauna. Dar era și altfel: mai voinic, mai musculos. Fusese un adolescent ultima dată când îl îmbrățișase în acest fel. Iar acum avea un corp de bărbat în toată firea.

Se simți brusc cuprinsă de teamă, fiind conștientă că și

trupul ei se schimbase. Era mai moale, mai puțin ferm decât probabil că și-l amintea el. Își supse burta fără să vrea când el îi dădu jos bluza.

— Nu. Vocea lui era aspră. Nu face asta.

Ea oftă.

— Ești frumoasă. Mai frumoasă ca înainte.

Se uită în ochii lui fără să clipească în timp ce își desfăcea sutienul, dar el își coborî privirea când îi luă sânii în mâini, înainte să-și dea jos bluza. Nu se mai sfia de el. O mângâie și o sărută până o înnebuni de dorință.

O dădu jos din poală și amândoi își desfăcură picioarele, ea întinsă pe spate lângă el, iar Rob sprijinindu-se într-un cot și aplecându-se s-o sărute. Cu mâna cealaltă o mângâia, trăgând în același timp de betelia blugilor ei. Susannah își aruncă un picior peste Rob și îl trase spre ea. El o apucă de fese, dar, nemulțumiți doar cu atât, de-abia așteptau să scape de pantaloni. Își vârâră mâinile fiecare în lenjeria celuilalt, înnebuniți de dorință. Susannah simțea fiori prin tot corpul. Nu-i venea să creadă cât de excitată era. El era tare ca piatra în mâinile ei și respira cu greutate. Se întâmpla? Chiar se întâmpla?

Nu mai știu care dintre ei se trase primul înapoi. Poate amândoi în același timp. Acum stăteau pe spate, trăgându-și răsufarea. El vorbi primul.

— Nu putem.

— Știu.

— Eu vreau.

— Doamne! Și eu.

— Ți amintești de ce nu putem?

Îl simțea zâmbind strâmb, deși nu se uita la el.

— Pentru că amândoi suntem „buni”. Al naibii de buni.

— Mai suntem? Nu sunt sigur.

— Ba da. Amândoi ne-am oprit din același motiv. Pentru că tu ești căsătorit, iar eu... sunt cu cineva... și pentru că, acum atâția ani, n-am făcut-o, că nu era bine – și nici acum nu e. El se întoarce s-o privească în timp ce vorbea. Vreau să se întâmple când va fi bine. Nu doar pentru noi doi, pe motiv că suntem aici. Când va fi bine pentru toată lumea. Știu că poate sună caraghios...

— Nu, nu-i adevărat. Așa ești tu, Susie.

— Cum? O fată care găsește mereu scuze, nu? Se întoarce cu fața la el.

— Nu. El o scutură încetitor. Nici atunci nu ai râs de mine și nici acum. De aceea n-am vrut niciodată să fac dragoste cu tine și nici cu altcineva așa mult cât vreau acum și aici. Și, Dumnezeu, când aveam șaptesprezece ani, credeam c-am să mor dacă mă abțineam. Să mor sau să explodez. Dar sunt de acord cu tine. Încă nu este corect s-o facem.

Totul atârna de cuvintele încă *nu*. Toate promisiunile, încă nu. Dar când avea să fie bine? După ce el o părăsea pe Helena, iar ea – pe Douglas. Când aveau să le spună tuturor adevărul. Atunci aveau să fie liberi. Viitorul ei depindea de aceste cuvinte. Susannah știa că în seara aceea nu era momentul să aibă o discuție serioasă. Nici să-i dea un ultimatum sau un termen limită, nici să-și facă

planuri de viitor. Deocamdată era de ajuns.

Îl sărută pe frunte, se ridică și se așeză pe canapea, îi era extrem de greu să nu-l atingă. În lumina focului din șemineu, îi vedea pieptul ridicându-se și coborând. Veni și Rob alături de ea. Îi puse mâna pe spate, apoi o luă de umeri. Respirația le încetinise și avea acum un ritm regulat. Susannah se simțea foarte calmă. Pe urmă, el îi luă mâna într-ale sale și io ținu cu duioșie. Ea îi zâmbi.

El îi susținu privirea pentru mult timp.

— Deci, au trecut douăzeci de ani și ne-am întors de unde am plecat.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Am o erecție tare ca piatra și n-am ce face cu ea.

Ea îi dădu una peste braț.

— Nu fi porc. Și acum ce facem? Vrei să ne uităm la televizor? Sunt pe aici niște DVD-uri pe care aș vrea să le văd. Sau vrei să jucăm Scrabble? Părinții mei se dau în vânt după Scrabble.

Rob râse și îi duse mâna la gură să io sărute.

— Vreau să adorm cu tine într-un pat. Vreau să mă întind, să te țin în brațe și să dorm ore în șir. Se poate, Susie?

— Da, și mie mi-ar plăcea la nebunie.

După ce plecară de lângă foc și se duseră în camera pentru oaspeți, li se făcu frig. Susannah scoase câteva tricouri dintr-un sertar și îi aruncă unul lui Rob, apoi trase pătura și se băgă în pat.

— Brrr, făcu ea tremurând de frig. Nu-mi dau jos

șosetele.

— Foarte bine. Doar ele-mi mai țin pofta în frâu.

— Ia-mă în brațe.

— În regulă. Ea stătea cu fața la perete, iar el se rostogoli în pat ca să-și pună un braț sub gâtul ei, iar pe celălalt în jurul taliei, cu mâna pe burta ei. Lui îi încetinise respirația, iar Susannah crezu că adormise, dar, când să ațipească și ea, îl auzi șoptindu-i încetișor în păr „Te iubesc”.

Susannah dormi zece ore, iar când se trezi, Robert încă dormea. Urmări cum i se ridica și-i cobora pieptul; buzele-i erau ușor strânse. Își puse brațul pe al lui, constatând că pielea ei părea de un alb lăptos în comparație cu a lui, măslinie. Îi plăcuse mereu acest lucru, își aminti cum se uitase la mâinile lor împreunate când aveau șaptesprezece ani, plăcându-i ce vedea și visând cu naivitate la copiii oacheși pe care aveau să-i facă.

De la optsprezece ani, când fuseseră în rulotă, nu mai petrecuseră o noapte împreună. Nedorindu-și ca această noapte să se sfârșească, se cuibări din nou lângă el. Când deschise ochii după ce i se păruseră a fi câteva minute, dar erau cu siguranță mai mult, el nu mai era. Îl găsi în bucătărie în tricou și boxeri făcând ouă jumări. Când o văzu, se duse la ea, îi luă fața în mâini și o sărută cu pasiune.

— Bună dimineața.

— 'Neața, Susie. Ai dormit bine.

— Și tu la fel.

— Mi-a plăcut să te simt lângă mine.

Rosemary pusese afară o băncuță din tec de pe care se vedea priveliștea superbă; după ce mâncară ouăle, Rob îi puse lui Susannah pe umeri pătura cu care se înveliseră noaptea trecută și se duseră acolo cu cănila de cafea în mână. Susannah, cu genunchii îndoiți până la piept, contemplă munții ce se profilau în depărtare.

— Ești bine? o întrebă el mângâind-o ușor pe coapsă.

— Nu mai știu de ce lucrurile au luat o întorsătură atât de urâtă. De fapt, îmi amintesc. Știu ce am făcut, dar nu mai știu de ce. Rob, mi-e atât de bine cu tine! Ce păcat – ce mare păcat – că am avut o relație, dar am renunțat. Am pierdut atât de mult timp. Îmi pare rău. Era cât pe ce să izbucnească în lacrimi.

— Te rog, n-are rost să faci asta, Susie. Trecutul este trecut și asta e. Acum suntem împreună.

— Glumești, Rob? Ne ascundem. Ne jucăm de-a cuplul. Asta nu-i viață adevărată.

— Mie mi se pare destul de bine.

— Dar nu e. Îl am acasă pe Douglas, care acum se întrebă ce naiba se petrece cu mine. Tu ești cu Helena. Nu bănuiește nimic – dar știm amândoi că lucrurile nu vor sta mereu așa. Rob nu-i răspunse. Și ce-o să facem mai departe? insistă ea.

— Nu știu, recunosc el. Este o nebunie. Din multe puncte de vedere, pare foarte simplu. Noi doi împreună. Pe de altă parte, e foarte complicat.

Nu mai scoaseră nicio vorbă câteva clipe, uitându-se la norii din zare. Apoi Rob se întoarse spre ea și îi luă mâna

într-a lui. Nu le știu pe toate, Susie, dar de un lucru sunt sigur. Trebuie să fim împreună. Restul sunt doar chestiuni ce trebuie lămurite. Nu e cel mai important ce ne dorim amândoi – ce avem nevoie?

— Ce ușor pare: să lămurim lucrurile.

— N-am spus asta. Dar te iubesc, Susie. Mă faci fericit. Asta-mi doresc. O sărută pe gură cu blândețe. Pot să te rog ceva?

— Ce anume?

— Putem să ne mai jucăm de-a cuplul încă un timp? Să nu mai vorbim despre lucruri neplăcute. N-are rost aici. Măcar un timp?

Îi era extrem de ușor să fie de acord cu el când o săruta și soarele îi încălzea fața.

Găsise în carnetelul mamei adresa și telefonul unui restaurant din oraș, așa că se hotărâra să-și încerce norocul acolo în acea seară. Era în cursul săptămânii, sezonul turistic se terminase, deși vremea era caldă și plăcută. Susannah se temea că restaurantul avea să fie mai degrabă închis decât plin. Ce bizar că nimic altceva nu prea conta pentru ea! Mânca în oraș sau nu. Se scula din pat sau nu. Tot ce conta era să fie cu el. Se gândi câteva clipe la viața cu Douglas. Totul era organizat, după un plan precis. Aranjamente, termene limită, planificări. Totul părea la mii de kilometri depărtare, așa că și-l scoase din minte pe Doug cu stilul lui de viață. Tensiunea din ceafă și umeri i se disipase pe nesimțite. După ce făcu duș, se uită în oglinda de la baie: pielea îi era mai catifelată și mai

strălucitoare, iar ridurile de la ochi se împutăinaseră. Lăsat să se usuce de la sine, părul i se cârlionțase ca în vremea adolescenței. Arăta mai puțin aranjată, mai tânără. Lui Rob îi plăcea așa.

Își uitase telefonul în mașină pentru că era ca drogată în seara când ajunsese acolo. Când îl verifică, avea un mesaj de la Jonathan în care o anunța că Amelia se simțea bine după chimioterapie. Mai avea câteva mesaje de la serviciu, dar Megan îi spunea că nu era nimic urgent. Nimic de la Doug.

Se înșelaseră crezând că vor avea o seară liniștită. Ceva se întâmpla în oraș. Parcară unde mai lăsase Susannah mașina cu o zi înainte și se plimbară ținându-se de mână prin mulțimea care se aduna în centru. Piața mare era ticsită cu mese pliante pe care erau puse fețe de masă în carouri; între felinare erau înșirate fanioane viu colorate. Muzica răsuna din mai multe baruri și se părea că toată lumea își ținea ușile larg deschise. Oamenii se strângeau în grupuri, vorbind și râzând, clătinând din cap înspre Susannah și Rob pe când se îndreptau spre restaurant.

Rob știa ceva mai multă franceză decât Susannah, așa că, după ce îi zâmbi proprietarului, acesta îi zise că era o seară de *fete*⁵ – restaurantul era închis, dar bucătăria deschisă. Puteau să stea să mănânce cu toată lumea la mesele pliante. Se părea că toate restaurantele din oraș procedau la fel. Meniurile erau puțin diferite, dar toate se bazau pe foie gras și rață, specialitățile locale. Plătiră douăzeci de euro fiecare, primiră un bilet roz și o sticlă de

5 Sărbătoare (lb. franceză)

vin roșu cu dopul deja scos; se așezară pe două scaune la capătul unei mese, alături de o familie cu mulți copii, inclusiv un nou-născut căruia nu-i păsa de cină. Rob turnă vinul în pahare de plastic și, când ciocniră, se întinse spre ea peste masă și o sărută. Susannah își dădu seama că tânăra mamă cu bebelușul în brațe îi zâmbea, dând din cap de parcă știa ceva. Îi zâmbi și ea.

— Vreau copii. O spuse atât pentru ea, cât și pentru el.

— Acum? Îl vrei pe ăsta? Rob arată înspre bebelușul din cărucior. Dacă îi distragi atenția mamei, pot să-l iau.

Ea îi zâmbi.

— În ianuarie – prima dată când ne-am văzut – am făcut pe proasta când m-ai întrebat de copii. M-am prefăcut că nu-mi dorisem niciodată. Mi-era greu să recunosc că am făcut așa o mare greșală. Cum să ajung la patruzeci de ani și să nu am copii? Mă tem că este prea târziu pentru mine.

— Nu e.

— Am pierdut o sarcină când eram căsătorită cu Sean.

— Nu știam.

— Normal că nu. Cum să fi aflat?

— Îmi pare rău.

— El sau ea ar trebui să aibă... nu știu... treisprezece sau paisprezece ani. Ceva de genul ăsta. Scutură din cap cu nostalgie. Îți dai seama? Ar fi fost deja adolescent sau adolescentă. Unde s-au dus toți anii aceștia? Dar tu?

— Din câte știi, nu am copii.

— Dar tu și Helena... Adică își dorește... și-a dorit...

De aceea era greu. Nici nu știa ce timp să folosească atunci când discuta despre soția lui.

Rob se întunecă la față.

— Susie.

— Știu. Îmi pare rău.

— Mă simt... Sună caraghios. Sunt un ipocrit de prima mână. Dar când vorbesc despre ea... simt că o trădez...

Susannah lăsă ochii în pământ. Se simțea brusc rușinată. El îi ridică bărbia cu arătătorul. Putem să facem ce-am vorbit... să uităm de toate pentru moment? Sunt un laș, un ticălos, sunt orice îți trece prin cap. Nu poți să mă jighești mai rău decât am făcut-o eu. Dar nu în seara asta.

După cină se plimbară până la celălalt capăt al pieței, unde se îndrepta toată lumea, căci cânta o formație pe o scenă improvizată. Se lăsase seara, iar cerul era senin și incredibil de înstelat. Cu toții dansau, mai puțin văduvele bătrâne îmbrăcate în negru care stăteau pe scaunele metalice, bătând din palme încântate. Două sau trei cupluri de vârstă mijlocie dansau cu o sprinteneală de necrezut în mijlocul îmbulzelii.

Rob o târî în mulțime pe Susannah, care protesta și râdea, apoi o trase la pieptul lui, înconjurându-i mijlocul cu brațul.

— Nu pot.

— Ba da.

Îl luă de gât și îl sărută. El îi răspunse cu atâta pasiune, încât îi smulse un geamăt. Apoi dansară lipiți unul de altul, uitând de cei din jurul lor.

— Îmi amintesc de primul nostru dans, îi șopti el la ureche. Tu?

— Bineînțeles că da. Țin minte cântecul, ce purtai și cum m-am simțit.

— Și mi-l amintesc și pe ultimul.

Cranwell. La balul de absolvire. Nu-și amintea cântecul, ci doar cum se simțise. Sentimentul groaznic, sfâșietor că totul avea să se termine...

— Nu a fost ultimul! Acum dansăm, nu-i așa?

„Și pentru amândoi a fost prima oară, se gândi Susannah pe când își freca nasul de gâtul lui. Înainte să fim ai altcuiva, am fost unul al celuilalt.”

Evident că nu putea să dureze la nesfârșit. Amândoi știau asta. Nici seara, nici petrecerea. Dansară până când pe Susannah începu să o doară picioarele; după aceea, se urcară în mașină și Rob conduse până acasă. Adormiră îmbrățișați.

*

A doua zi, când își verifică telefonul Blackberry, Susannah avea e-mailuri, mesaje scrise și mesaje vocale de la Douglas, din care reieșea cât de nervos era.

Unde naiba ești?

Nu putea să-i răspundă.

Își rezervase deja bilet de avion pentru acea seară. Știa că trebuia să se întoarcă acasă. Trebuia să fie la serviciu. Trebuia să se întoarcă la viața ei.

Nu avuseseră suficient timp.

Trebuia să înapoieze mașina închiriată, așa că Rob nu o putu conduce nici măcar la aeroport. O urmă în mașina lui și trase în parcare enormă din fața terminalului. Zborul era afișat, iar la îmbarcare nu era coadă. Rob o însoți până la controlul pașapoartelor, apoi o ținu strâns în brațe înainte să plece.

Susannah era cât pe ce să plângă.

— Ce stupid, doar o să te văd în două zile. Nu știu de ce mă simt așa de agitată. Mă simt de parcă... Cred că mi-e teamă de ce va veni.

— Să nu-ți fie. Te sun dimineață. O să mă întorc până în weekend. Ne vedem atunci.

— Promiți?

— Promit.

Spera să nu fie nimeni acasă când ajungea. Voia să-și adune gândurile până să vină Doug de la serviciu. Dar zborul avusese întârziere de o oră și, bineînțeles, traficul fusese aglomerat dinspre Gatwick. Văzu cu o oarecare neplăcere că luminile erau aprinse când taxiul opri în fața ușii de la intrare. Doug veni la ușă cât timp ea îl plăti pe taximetrist, îi luă valiza din mână și o sărută pe obraz. Avea doar ciorapi în picioare și își dăduse jos cravata.

— Vrei să bei ceva? Eu mi-am pregătit deja un pahar.

— Da, mersi.

Îi turnă niște whisky, apoi se duse în bucătărie să aducă gheață din congelator, lăsând să cadă încet fiecare cub.

— Pe unde-ai fost? Se așeză și îi puse paharul pe masă, pe locul din fața lui.

Susannah își trase un scaun și se așeză.

— În Franța. La mama și tata.

El dădu din cap, de parcă nu o asculta. Nici nu se uita la ea.

— Am primit o notă informativă interesantă... oare când? Cred că acum o săptămână sau două. Nu știa despre ce vorbea Doug. Se purta ciudat. Susannah era tulburată și agitată. Era pentru tipii care se ocupă de dreptul familiei. Nu pentru noi. Însă documentele de genul ăsta li se trimit tuturor. *Ignorantia juris non excusat*⁶ și toate prostiile astea. O fi și vreun avertisment salutar.

— Despre ce tot vorbești acolo, Doug? Se enerva mereu când folosea expresii în latină. Părea foarte pompos.

— A fost foarte interesant. Se pare că mesajele și e-mailurile sunt noii detectivi particulari. Dacă vrei să prinzi pe cineva cu mâța-n sac când face o greșeală – acum e totul negru pe alb, cu emoticoane, pe hard diskuri. Așadar, era o notă informativă în care se specifica folosirea acestui tip de informații în cazuri precum divorțurile, cererile de custodie și așa mai departe.

— Aha.

— Susannah, mă gândeam să-ți intru în contul de e-mail. Dacă ți-aș ști parola de la Blackberry. Totul este la nivel de ipoteză. Abia pot porni calculatorul. Nici nu pot programa aparatul video. Sunt complet incapabil când vine vorba de așa ceva. Dar, dacă aș putea... Dacă aș putea să văd ce e pe telefon, te-aș prinde... te-aș prinde oare făcând ceva ce nu trebuie?

⁶ Necunoașterea legii nu este o scuză. (lb. latină)

— Douglas...

O întrerupse.

— Vezi tu, știi că e ceva în neregulă. Se întâmplă ceva ciudat. Și acum mă gândesc. Dispari brusc, fără explicație, nu-mi lași un număr unde să sun. Poate ai pe cineva. Se uită fix la ea. Am dreptate, Susannah?

Deși inima îi bătea tare în piept și o durea și simțea gust de fier în gură, se simțea ușurată. Dădu încetișor din cap că da.

Doug trase adânc aer în piept, punându-și coatele pe masă și sprijinindu-și bărbia în mâini.

Susannah așteptă.

— Îl iubești pe omul ăsta? rosti el calm, deși pielea gâtului i se înroșise vizibil.

— Da. Credea că o va întreba cine e. Cum se cunoscuseră. Dacă se culcase cu el. Toate întrebările obișnuite. Era pregătită să răspundă la toate. Dar nu o întrebă nimic. Mai stătu câteva clipe, apoi își dădu pe gât paharul, împinse scaunul în spate și se ridică în picioare. La asta nu se așteptase. Doug, putem să vorbim acum despre asta?

El scutură tare din cap, de parcă îl deranja o muscă.

— Nu cred, nu în seara asta.

Nu se întoarse când el plecă din cameră. Îl auzi urcând pe scări, închizând ușa biroului său, apoi din încăpere răzbătu muzica celor de la David Brubeck Quartet.

Nu mai ieșise din birou în noaptea aceea și plecase până să se scoale ea a doua zi, după un somn agitat din care i se

părea că se trezise din oră în oră. Voia doar să discute cu Rob. Dar nu putea face asta. Ce-i spusese oare Rob în Franța? i se părea o „trădare”. Sărutările, mângâierile, dorința – toate erau bine-venite, pentru că ștergeau restul cu buretele. Doar discuțiile erau lipsite de loialitate.

În acea noapte, Doug nu intrase în camera pe care-o împărțeau – probabil că-și luase hainele pentru serviciu înainte să urce la etaj, apoi dimineața făcuse duș în baia pentru oaspeți. Sau la sală. Nu auzise apa curgând. Avusese o noapte groaznică. Se trezise pe la trei, luase o pastilă, dar tot nu dormise decât până la cinci, iar alarma ceasului începuse să sune la șapte, smulgând-o de la mii de kilometri distanță.

Doug nu voia s-o vadă. Nu suporta s-o vadă.

Nu putea să mai rămână. Era de neîndurat. Și nu era drept. Într-un fel, ghicind despre ce era vorba, îi ușurase treaba. Dar nu se simțea ușurată. Destrămarea unei relații pe care o clădise timp de nouă ani era un lucru foarte greu. Tot ce păruse minunat sub cerul albastru-cobalt al Franței devenise lamentabil în mohorâta Anglie. Ce păruse inocent era acum un păcat.

În metrou își spuse că nu intenționase să-i facă rău lui Douglas. El îi făcuse rău. Se mai gândi și că relația lor scârțâia prea mult ca să poată fi reparată. Fisurile apăruseră cu mult înainte de acea zi de iunie a anului precedent când îl văzuse pe Rob și când își întrezărise viitorul. Ar fi trebuit să-l părăsească pe Douglas cu mulți ani în urmă.

Dar nu o făcuse. Rămăsese pentru că era mai ușor decât să fie singură. Pentru că sperase să se îndrepte lucrurile, că el se va schimba, iar ea îl va iubi din nou, chiar mai mult.

Rămăsese parțial pentru copii. Erau singurii copii pe care-i avea, indiferent cât de prost mergea relația dintre ea și ei. Se mulțumise cu acei copii. Și acum, doar acum începuseră acele relații să se îmbunătățească. Știa că era o cruzime din partea ei și că și lui Daisy, și lui Roșie avea să li se pară la fel.

Îi era mult mai greu să plece acum.

Se duse la muncă să răspundă la e-mailuri și să dea telefoane. Megan, privind-o curioasă, îi spuse că arăta ca o fantomă. Îi zise și motivul pentru care credea că Susannah nu-și lua toate zilele libere – timpul liber nu-i pria. Susannah se gândi la chipul ei strălucitor și fericit din oglinda băii părinților ei și îi spuse că mâncase ceva stricat în avion și că trebuia să se ducă acasă, unde avea o toaletă în apropiere și putea să doarmă.

Acasă își puse lucrurile în cea mai mare valiză pe care o aveau și o cără la parter. Era lângă intrare, astfel ca Doug o văzu de cum intră pe ușă.

Se frecă la ochi, iar în voce i se simțeau iritarea și oboseala.

— Iar începem? Acum unde te duci? Sau nu vrei să-mi spui?

— Douglas, poți să vii aici și să te așezi? Putem să vorbim? Am vrut să discut cu tine ieri, dar tu n-ai vrut. Acum te rog să mă lași să-ți spun.

— Susannah, nu vreau să stau jos. Sincer, nici chef de vorbă nu prea am. Nu acum. Vreau doar să știu ce se petrece.

— Plec, oftă ea.

— De asta mi-am dat seama.

— Nu. Plec de tot. Te părăsesc.

Măcar păru șocat. Își puse haina și servieta jos, intră în sufragerie și se așează pe cel mai apropiat scaun.

— Din cauza lui?

— Din cauza relației noastre.

— Nu te cred.

— Ar trebui. Îți spun adevărul. Ți-am mărturisit că am pe cineva, deci nu-mi poți pune sinceritatea la îndoială. Nu e din cauza lui. Sună de parcă te-aș părăsi pentru el, dar lucrurile nu stau așa. Te părăsesc pentru că relația noastră nu mai merge. Nu mai funcționează de ceva vreme. Și știu asta. Și tu ai ști, dacă ai fi sincer cu tine însuși. Am fost lașă. Ar fi trebuit să plec de mult. El n-are nicio vină.

— Dar te duci la el, nu? Cu el vrei să fii?

— Nu știu. Și asta era purul adevăr. Sper, murmură în cele din urmă.

— La dracu'! Douglas scutură din cap și dintr-odată începu să respire cu greutate.

— Îmi pare rău, Doug.

— Nu! Deodată se prăbuși de pe scaun pe podeaua din fața ei și îi strânse picioarele. Nu vreau să pleci. Nu și-ar fi închipuit nici într-o mie de ani că avea să reacționeze așa.

Se așteptase să fie furios sau resemnat. Dar nu asta. Nu era deloc felul lui de a fi. Îmi pare rău, Susannah, gemu el. Îmi pare rău că nu sunt cum ai vrut tu. Asta e problema, nu? Te-am dezamăgit. Era extenuată, dar de data asta nu avea să meargă. Mă pot schimba. Pot fi ca acel tip. Mă pot schimba. Trebuie doar să-mi spui ce vrei.

— Asta-i problema, Doug. N-ar trebui să-ți spun. N-ar trebui să-ți cer nimic. Dacă ar merge bine, nu aș fi nevoită. Și nici tu? Nu-ți dai seama? Nu e bine.

El scutură din cap.

— Nu pot să accept una ca asta.

Susannah se ridică în picioare.

Doug arăta ridicol pe jos, la picioarele ei. Era jenant și Susannah se bucură când el se ridică încetîșor și o privi în ochi.

— Trebuie. Se întâmplă. Nu mai vreau... să fiu cu tine, Doug. Deloc. Nu te mai vreau. Nu te mai iubesc. Nu în felul ăsta.

Stătură față în față în tăcere, până când Susannah nu mai suportă. Ridică din umeri – ca să se scuze? Ca să se dea bătută? Apoi, cu mult calm, cu mișcări încete și calculate, își luă trendul de pe scaun, apoi geanta, și ieși pe ușa din față.

În tot acest timp, Douglas stătea și se uita la ea, cu brațele pe lângă trup, cu palmele ușor ridicate de parcă se pregătea să dirijeze o orchestră. Ea închise ușa încetîșor, fără să scoată o vorbă, apoi se duse la mașină, grăbind pasul acum că ieșise din casă.

Douglas nu se luă după ea, dar Susannah blocă oricum portierele. Mâinile îi tremurau incontrollabil când băgă cheia în contact. Demară brusc, fără să se mai uite în oglindă. În spatele ei se auzi scrâșnetul frânelor unei mașini, urmat de un claxon plin de nervozitate. Lui Susannah îi bătea inima foarte tare, iar răsuflarea îi era întretăiată. Făcu un gest de scuză și, virând pe următoarea stradă, semnaliză și trase pe dreapta. Opri motorul, apoi își puse capul pe volan, încercând să respire rar și profund.

Nu-i venea să creadă ce-i spusese. Era șocată că-l părăsise pe Doug într-o clipă, după nouă ani împreună. Nu se simțea deloc ușurată, deși crezuse că așa va fi – . Se gândise mult la asta și era conștientă că trebuia să fi făcut acest lucru de multă vreme. Dar acum îi era rău și se simțea amețită. Închise ochii și încercă să nu se mai gândească.

Când își ridică fruntea, trecuseră douăzeci de minute. Nu mai avea palpitații. Nu știa ce să facă în continuare. Nu se gândise la cum avea să procedeze după ce ieșea pe ușă. Visul cel frumos se spulberase când plecase din casă. Se gândi la Amelia, la părinții ei. Nu voia să fie singură. Se făcea târziu.

Dar când demară, de această dată uitându-se atentă în spate, o luă fără ezitare spre singurul loc unde voia să se ducă: la el. Chiar dacă greșea, chiar dacă îl trăda pe Douglas și chiar dacă el nu voia să se ducă acolo, tot se îndreptă spre Rob.

Nu mai fusese niciodată acasă la el, deși știa foarte bine unde stătea. Locuia acolo cu Helena, iar ea nu dorise să vadă casa pe care o împărțeau cei doi. Bucătăria în care găteau, patul în care dormeau. O viață pe care și-o clădiseră împreună. Acum nu-i păsa – nu-i păsa că era casa lor, nu-i păsa dacă dădea dovadă de egoism.

Rob răspunse la ușă, iar pe chip i se citea îngrijorarea. Susannah își dădu seama că era trecut de zece seara și nu sunase înainte. Cu siguranță că Rob nu se întorsese de multă vreme. Probabil că era extenuat de atâta condus.

— M-am despărțit de el.

Atâta putea să-i spună. Nu-și dăduse seama cât de obosită era până nu ajunsese față în față cu el. Abia dormise cu o seară înainte, nu mâncase toată ziua, iar acum, aici, simțea că leșină.

Rob nu scoase o vorbă, ci doar își deschise brațele și o strânse la piept. Ea se sprijini de el cu toată greutatea, își pusese o mână pe ceafa ei și o sărută ușor în creștetul capului, simțind cum tremura.

O târî mai mult decât o duse în living, apoi o așeză cu blândețe pe canapea, sprijinind-o de perne, de parcă era un copil. Îi scoase pantofii, iar Susannah își strânse picioarele sub ea. Rob o înveli cu o pătură. La televizor era *News at Ten*, iar un exemplar din *Times* stătea deschis pe brațul unui fotoliu, lângă un pahar de whisky plin pe jumătate. Susannah închise liniștită ochii în timp ce el îi mângâia degetele de la mână.

Îi dădu paharul și se uită la ea cum îl dădea pe gât.

— Vrei un ceai?

Ea scutură din cap. Nu voia decât să stea ghemuită acolo. Îi era profund recunoscătoare că nu-i punea întrebări. Nu se mai simțise niciodată atât de istovită. Rob se așeză pe brațul canapelei, mângâind-o cu blândețe pe cap, și se uitară în tăcere la buletinul de știri ce se termina. Era o situație conjugală cel puțin ciudată: amândoi tăcuți, liniștiți pentru prima oară de ceva vreme.

Susannah nici nu-și dădu seama când ațipi.

Când se trezi, ceasul digital de pe televizor arăta ora cinci dimineață, iar ea era singură în living, tot sub pătură. Preț de câteva clipe binecuvântate uită unde era. Sau ce se întâmplase. Se afla în vidul minunat pe care adulții îl simt în primul minut al fiecărei zile. Apoi își aduse aminte – chipul lui Doug când îl părăsise, brațele lui Rob înconjurând-o când ajunsese în pragul ușii lui.

Amintirile o năpădeau ca un val.

Se ridică în capul oaselor și își dădu părul după urechi, frecându-se la ochi.

Rob era în pat în camera lui de la etaj. Lăsase ușa larg deschisă. Adormise citind, cu veioza aprinsă și cartea deschisă pe cearșaf, lângă el. Purta un tricou kaki vechi cu o gaură la gât; i se ridicase, dezvelindu-i abdomenul musculos și smocul de păr negru. Susannah stătu o clipă lângă pat și privi cum i se ridica și cobora pieptul când respira, cum îi tremurau pleoapele când visa. Parcă îl iubise toată viața. Îi luă încetișor cartea de pe pat, o închise și o puse pe noptieră. Se aplecă și stinse veioza.

Începuse să se crape de ziuă, iar lumina zorilor învăluia blând camera. Își trase rochia peste cap, își dădu jos sutienul și chiloții, apoi se vârî repede în așternut lângă el, goală. Își puse capul pe pieptul lui și, gândindu-se că avea să adoarmă în acea postură tandră, își reținu cu greu un căscat.

Dar trupul lui începu să-i răspundă înainte să se trezească. O trase cu blândețe, astfel că Susannah stătea acum întinsă peste el, complet goală. Dormind încă, își plimbă languros mâinile pe spatele ei, luându-i fesele în palme. Șoldurile începură să i se miște ritmic, iar ea îl simți întărindu-se sub ea.

Voia ca el s-o vadă. Voia să-i rostească numele. Voia ca el să-și dea seama ce se întâmplă, să știe ce-și dorește ea. În sfârșit, putea să vină la el fără nicio grijă, venise la el, iar acum voia să fie cât mai aproape de el, mai aproape ca oricând. Nu mai trebuia să-și alunge din minte gândul la Helena – dispăruse de la sine. Totul era perfect.

Mâinile lui erau în părul ei, trăgându-i gura spre a sa. Sărutările lui erau blânde și profunde, de parcă aveau tot timpul din lume.

Susannah se sprijini cu podul palmelor de pieptul lui și se ridică puțin să-l privească.

— Rob. Somnoros încă, deschise ochii. Rob, sunt eu, Susannah.

— Normal că ești tu. Mereu ai fost tu. Susannah a mea. Dragostea mea.

— Te vreau, Rob. Cu totul. Acum, te rog.

În ochii lui abia deschiși ardea dorința.

— Ești sigură?

Cum putea s-o mai întrebe? I se citea totul în privire.

— Nu am fost niciodată mai sigură de ceva. Niciodată.
Te rog!

Parcă se descătușase în sfârșit ceva în el, și blândețea îi dispăru. O întoarse cu ușurință, vădind o forță ce i se părea incredibil de sexy. Era deasupra ei, acoperind-o, obligând-o să-și deschidă picioarele, așa că și le încolăci în jurul lui. Se simțea mică și slabă. Mâinile lui umblau pe tot trupul ei. Îi săruta fiecare părticică de piele la care putea ajunge. O mușca ușor și o zgâria cu barba. Atingerea lui era deopotrivă cunoscută și nouă, de parcă o mângâiasse toată viața și totodată nu pusese niciodată mâna pe ea.

Când ajunseră în punctul fără de întoarcere, când nu s-ar fi putut opri nici să fi vrut, el o pătrunse încetisor și se sprijini în coate, uitându-se în ochii ei. Momentul i se părea atât de important, că voia să-l trăiască pe deplin. Această clipă se lăsase așteptată douăzeci de ani. Lui Susannah îi venea să râdă, să plângă, să strige în gura mare. Ar fi vrut să-și exprime sentimentele, dar nu s-ar fi putut opri nici dacă i-ar fi depins întreaga viață de asta. Juisă repede, deși nu-și dăduse seama că era atât de aproape. Orgasmul o înfioră de plăcere, părând să-i circule prin brațe, gât, coloană și să-i explodeze prin vârfulurile picioarelor. Își simți degetele strângându-se, îndoindu-se. Dar era mult mai mult. Trupurile și mișcărilor se potriveau, erau în deplină armonie. Era o senzație

minunată.

Mult mai târziu în acea dimineață de sâmbătă, stăteau întinși unul lângă altul sub plapumă, mâncând sendvișuri cu șuncă și savurând un ceai cald și dulce. Făcuseră dragoste de două ori în lumina zorilor, fără a se putea sătura unul de celălalt, și adormiseră în cele din urmă în jurul orei la care ea se trezea de obicei. Susannah simțea o durere plăcută la nivelul picioarelor. Când ajunsese la el în ajun, se simțise copleșită de gânduri și sentimente. Sexul îi ștersese din minte totul, mai puțin senzațiile pe care le primise și le oferise în schimb. Se pare că furtuna trecuse – aerul era curat, marea liniștită, iar drumul pe care trebuia să pășească se așternea clar și luminos în fața ei.

— Vreau să fim împreună. Ea i-o spuse prima.

— Și eu îmi doresc asta. El dădu din cap cu multă convingere, de parcă ajunseseră la o înțelegere, apoi niciunul nu mai scoase o vorbă un timp. Susannah știa la ce se gândea Rob în timp ce-i mângâia umerii. Nu pot să-i spun Helenei cât e plecată. Nu pot să-i fac una ca asta.

— Înțeleg. Chiar înțelegea.

Niciunul nu zise nimic, dar își aminteau.

— Se va întoarce în câteva luni. Îi spun atunci.

— Și ce facem cât așteptăm?

El se întoarse ca să fie față în față cu ea.

— Ar trebui să stau departe de tine. Am așteptat atâta vreme – așa se pare – și ar trebui să fiu destul de puternic ca să mai aștept un timp.

— Dar... Lui Susannah îi stătu inima în loc. Acum i se

părea imposibil să stea departe de el.

O sărută.

— Dar nu cred că pot. Nu sunt mândru de asta. Ea nu trebuie să afle niciodată.

— Nu va afla.

— Ce-ai să faci?

— O să mă întorc la apartamentul meu. Părea ușurat. Știu că nu putem fi împreună aici. Susannah se uită prin cameră. Nu părea să fi stat o femeie acolo – nu se zărea niciun roman de dragoste pe noptieră, nici vreo sticlută de parfum pe măsuța de toaletă. Dar tot era camera Helenei. Era o singură fotografie cu ei doi pe comodă, într-o ramă argintie. Probabil de la nunta lor. Nu se putea uita la ea. Mai devreme, în baie, se privise în oglindă, întrebându-se ce putea fi în dulăpiorul din spatele ei sau pe rafturi. Lucrurile Helenei. Noaptea trecută nu-și prea dăduse seama unde se află. În acea dimineață îi era mai greu să evite realitatea.

— Nu.

— O să-mi fie bine într-un loc numai al meu. Dar Susannah nu credea ceea ce tocmai spusese. Nu voia să fie decât cu el, oriunde ar fi fost... El încuviință din cap. Nu pot sta aici, conchise ea.

El nu mai zise absolut nimic. Și nu-i mai puse nicio întrebare.

Susannah îi promisese lui Elizabeth că va lua prânzul cu ea. Fina ei nu-i cerea prea des să se vadă, dar o sunase înainte să plece în Franța (părând să nu știe nimic despre

despre ceartă) și o întrebase dacă se puteau întâlni. Susannah își dorea să fi fost în orice altă zi, numai nu asta. Era aproape sigură că nu gândea foarte limpede. Trebuia să pună în ordine mii de lucruri, în primul rând, avea nevoie de un loc unde să stea. Ce bine că nu-și vânduse apartamentul când se mutase la Douglas. Îl mai închiriasse de-a lungul anilor – unor cunoștințe dar momentan nu era locuit. Se cutremură la gândul că ar fi putut ajunge pe drumuri după ce îl părăsea pe Doug.

Chiar nu gândise în perspectivă. Bineînțeles că nu putea să stea cu Rob – sau cu Amelia. Nu atâta vreme cât erau certate. Nu o sunase în ziua precedentă și, din câte știa, Amelia era foarte supărată pe ea. Nici nu se punea problema să meargă la părinții ei și nu se simțea în stare să-i sune pe Alex și Chloe ca să-i roage să o primească o vreme pe canapeaua lor rabatabilă și să nu spună nimănui că se despărțise de Douglas. Se iubeau și se înțelegeau bine, din câte aflase de la Alastair, și nu știa dacă ar fi suportat una ca asta. Momentan, singura soluție era să se mute în propriul apartament. Încerca să ia fiecare zi pe rând.

Susannah nu mai locuise singură de ceva vreme. De acasă se dusesese direct la studii, iar la Londra împărțise diverse apartamente cu Amelia, la care veneau mereu o groază de prieteni. Apoi se mutase în căminul conjugal – casa pe care o cumpărase împreună cu Sean. El plecase după divorț și atunci fusese o perioadă când trăise singură. Nu prea contase – Alex dormise acolo luni la

rând, ea își petrecuse multe nopți la Amelia și, după ce se căsătoriseră Alastair și Kathryn, stătuse pe la ei. Nu-și prea amintea de casa cumpărată cu Sean sau dacă stătuse acolo singură. O scosese la vânzare imediat ce divorțaseră, însă durase foarte mult până să găsească un client. Ea își cumpărase apartamentul cu câteva săptămâni înainte să-l întâlnească pe Douglas, dar își amânase mutarea acolo când Doug o rugase să stea cu el în casa din Islington. Din punct de vedere legal, nu făcuseră nicio modificare. Ea nu i-o ceruse niciodată, iar el nu-i propusese. Douglas continuase să plătească ipoteca. Ea plătea câteva facturi la utilități și făcea cumpărăturile. Totul mersese bine, deși acum i se părea că dăduse dovadă de prostie și nepăsare. Avea patruzeci de ani și deținea un apartament care se potrivea cu stilul de viață pe care îl dusese în urmă cu un deceniu. Nici nu voia să se gândească dacă apartamentul era adecvat pentru viitorul ei cu Rob. Reprezenta doar un adăpost temporar.

Apartamentul însemna un loc în care să fie cu Rob și să nu-i vadă nimeni. Se jucaseră de-a cuplul în Franța. Aici putea fi ceva adevărat. Era mic, dar foarte curat. Văzuse apartamente mai mari, dar neîngrijite și demodate, cu tapițeria pătată și pereții scorjiți. Voia ceva nou, care să se potrivească vieții ei de acum. Era un apartament cu un dormitor, aflat la etajul al treilea al unui bloc de locuințe. Fusese recent renovat de administrator, așa că totul era curat și proaspăt. Avea un living cu un balconș între două rânduri de ferestre până în tavan și o bucătărie

minusculă cu dulapuri albe și blaturi negre. Dormitorul avea o altă fereastră mare, iar baia era pardosită cu plăci de marmură negre și albe. Totul avea un aer simplu și comun, de la pereții văruiți la covoarele gălbui de sisal. Era sumar mobilat – Susannah nu avusese timp sau chef să se ocupe de decorațiunile interioare. Fusese încântată să se mute în casa lui Douglas, crezând pe atunci că o va lăsa să-și pună amprenta personală. Erau doar câteva piese simple de mobilier – o canapea mare cu o cuvertură crem țesută în diagonală și un pat de fier. La ferestre atârnav perdele albe de bumbac prin care se întrezăreau coroanele copacilor.

Era o zi caldă și însorită, iar Susannah se gândea la viitorul ei. Visa cu ochii deschiși, se și vedea bându-și cafeaua pe canapea, citind ziarele de duminică ghemuită cu picioarele în poala lui Robert.

Îi trimise un e-mail lui Douglas, în care își exprimă dorința de a trece pe la el ca să-și ia restul lucrurilor. El îi răspunse scurt că avea să fie plecat toată ziua, sugerându-i să vină înainte de căderea serii. Îi ceru să lase cheia pe masă înainte să plece. Mânia și durerea emanau din fiecare rând scris.

Era ușurată că nu trebuia să dea ochii cu el.

Când intră în restaurant, abia o recunoscuse pe Elizabeth; Amelia avea dreptate, părea înspăimântător de matură. Ea alesese restaurantul – Livebait din Covent Garden, același unde o ducea Susannah când era mică, după un spectacol de balet sau un film – și rezervase o masă.

Se simți ușurată când Libby se ridică și o îmbrățișă călduros. Nu știa ce putuse să-i spună Amelia.

— Ce mai faci, scumpo? Cum mai e viața ta?

— Comme ți, comme ța⁷, îi răspunse fata.

Chelnerița veni să le ia comanda de băuturi – Susannah ceru un pahar cu vin alb, iar Elizabeth o cola dietetică. Frunzăreau meniul, gândindu-se ce să aleagă.

După ce comandară, Susannah se aplecă în față, cu bărbia sprijinită pe mâinile împreunate.

— Cum mai merg lucrurile? Ce s-a mai întâmplat? Spune-mi...

— Păi... relativ bine. Tata e acasă și asta-i minunat. E *atât* de fericit – și mama la fel. Parcă sunt doi copii. Asta o spunea un copil, se gândi Susannah. Se sărută în bucătărie, chestii de-astea, explică fata. Este scârbos, da e de bine. Susannah nu se putu abține să nu râdă. Dar cred că sunt supărată pe tine.

— De ce?

— Te-ai certat la cuțite cu mama, nu?

— Ce ți-a spus?

— Mai nimic, dar știu eu. Am auzit-o vorbind cu tata despre asta.

— Și ce spuneau?

— Mama plângea. A spus că ați țipat una la alta. La spital, nu-i așa? Cum ai putut, Susannah, ce naiba? Vorbea ca un adult. Susannah știa că era dojenită pe bună dreptate. Nu mai simțea nici urmă din furia îndreptățită de atunci. Era imposibil. Amelia avusese dreptate. Ce s-a

7 Așa și așa (lb. franceză)

întâmplat? vru fata să știe.

— Libs, nu cred c-ai înțelege. E cam complicat.

— Păi, de ce nu simplifici lucrurile și nu te împaci cu ea? Suze, mama are nevoie de tine. Știu că e din nou cu tata și o are pe bunica, pe noi, dar tu ești cea mai bună prietenă a ei. Nimic nu merge când sunteți supărate una pe alta. Sunteți ca Tweedledum și Tweedledee⁸.

— Mersi că mi-ai spus. Susannah făcu o grimasă.

Dar Elizabeth vorbea serios.

— Chiar îi e dor de tine.

— A zis ea asta?

— N-are nevoie. Știu eu.

— Uite ce e, Lib. Țin foarte mult la mama ta. O știi foarte bine. Și ea mă iubește. Nu ne-am certat niciodată în halul ăsta – și, crede-mă, am avut ceva certuri la vremea noastră. Nu ne înțelegem acum... într-o privință, atâta tot.

— I-a spus lui tata că ești naivă și nesăbuită.

— Așa a zis?

Elizabeth dădu din cap că da

— Și că totul se va sfârși prost. Își face griji pentru tine, Suze.

Mai târziu, sub jetul dușului, după ce plecase Susannah, Rob își rezemă capul de faianța răcoroasă și simți cum îl cuprinde panica. Când ea era în brațele lui, nu-și mai dorea altceva. Numai la ea se gândea. Dar acum, când nu mai era cu el, vedea cu ochii minții numai chipul zâmbitor și încrezător al Helenei. Se simțea groaznic. Ce făcuse? Ce avea să mai facă?

⁸ Personaje care arată și se comportă la fel din *Alice în Țara Oglinzilor* de Lewis Carroll (n.tr.)

Se ștergea cu prosopul atât de concentrat asupra acestor gânduri, încât țârâitul strident al telefonului îl făcu să tresară speriat. Ridică receptorul după ce îl lăasă să sune de trei ori, crezând că era Susannah, dar auzi vocea neclară a Helenei, venind de departe.

— Rob?

— Helena?

— Ce mai faci? Rob își dădu imediat seama că stătea pe un pat răvășit, unde, în urmă cu câteva ore, făcuse sex cu altă femeie.

— Foarte, foarte bine. Încearca să pară degajat. Tu?

— Sunt bine. Cam obosită. Mi-e dor de tine, Rob. Voiam să-ți aud vocea. Vorbește cu mine, te rog!

Nu avea ce să-i spună: vinovăția îl amuțise. Niciodată nu se simțise mai stingher. Trase adânc aer în piept, încercând să poarte o conversație normală. Știa ce întrebări să pună. Despre vreme, garnizoană, grup, operațiuni și instrucție...

Sporovăiră destul de relaxați câteva minute. Helena îi spuse că în ultimele zile avuseseră loc o mulțime de atacuri cu mortiere asupra clădirii în care era ea încartiruită, dar, din fericire, nu fusese nimeni rănit. Iar el își aminti ce mult te oboseau toate astea. Te țineau cu nervii încordați la maximum și într-o continuă stare de nesiguranță. Nu voiai decât să te întorci acasă.

— Te simți bine? îl întrebă ea în cele din urmă. Parcă nu ești în apele tale.

— Serios?

— Da, pari distant. Te uiți la televizor?

— Normal că nu.

— Atunci? E totul în regulă?

Nu, nu, nu. Totul e ca naiba.

— Totul este bine. Sincer. Sunt doar puțin obosit, atâta tot.

— Au fost atacuri cu rachete pe King's Road? Era puțin sarcastică. Scuză-mă. Am fost răutăcioasă. Iar ai ieșit la băut cu amicii? Uitase că îi furnizase această scuză de câteva ori ca să-și motiveze lipsa de acasă. Scoase un sunet aprobator. Săracul de tine! Helena îl credea mahmur. Mai bea un păhărel sau prăjește-ți ceva ca să-ți treacă.

— Așa o să fac.

— Cum se mai simte tatăl tău?

— O să merg la el în weekendul ăsta. O să-ți trimit un e-mail.

— Să le transmiți alor tăi salutări din partea mea, da?

— Bineînțeles. Mama ta se simte bine?

— Cum o știi. La fel ca-ntotdeauna. A întrebat de tine când am vorbit cu ea.

La început își sunase soacra în fiecare săptămână, dar acum nu mai vorbise cu ea de o lună. Cum s-o sune? Percepuse aluzia Helenei, însă o trecu cu vederea.

— Mi-e dor de tine, Rob.

— Și mie.

— Dar nu mai e mult! O să ajung repede acasă. De-abia aștept. Știi ce vreau? Să fac o baie caldă, să înfulec mâncare chinezească și să stau o zi în pat. Nu doar să

dorm...

După ce închise telefonul, Rob stătu pe marginea patului, cu prosopul încă înfășurat în jurul taliei, până când i se făcu pielea de găină.

Telefonul sună iarăși. De această dată era precis Susannah. Helena nu avea obiceiul să sune din nou. Nu putea să discute cu Susannah acum. Îl lăsă să sune, simțindu-se ușurat când se opri. Căzuse pe gânduri când soneria începu iarăși. Răspunse fără tragere de inimă.

Era mama lui, care plângea.

— Slavă Domnului, Rob. Credeam că n-ai să mai răspunzi niciodată.

Rob credea că știa cât de mult avea să se deterioreze starea tatălui său. Credea că avea să reziste coșmarului de a-și vedea tatăl slăbind pe zi ce trece. Până îl văzuse pe patul de spital. Nici nu l-ar fi recunoscut, dacă mama lui n-ar fi stat lângă el. Șocul îl făcu să se clatine și fu cât pe ce să cadă.

Nu văzuse lumina ce pâlpâia pe robotul telefonic. Era obosit și îngrijorat după ce condusese atât de mult din Franța până acasă, așa că nu se mai uitase. Apoi venise Susannah... și nu se mai putuse gândi la asta. Lois nu-l suna pe mobil. Nu învățase numărul, iar el știa că tehnologia o speria. Nu putea să-i dea un e-mail sau un mesaj, căci părinții săi nu-și cumpăraseră calculator, spunând că nu l-ar fi folosit îndeajuns încât să merite investiția. Așa că-l sunase pe telefonul fix. Iar el nu se uitase la afurisitul ăla de aparat. După ce puse receptorul

în furcă, ascultă mesajele pe când se îmbrăca în grabă. Lăsase cinci. Unul mai trist și mai disperat decât altul.

Din mesaje își dădu seama cât de mult se agravase starea tatălui său. În primul, o îngrijora respirația lui, care părea altfel în somn; îi telefonase medicului de familie să vină acasă – și Rob să o sune de îndată! Din al patrulea mesaj răzbătea panica. Aproape țipa. Unde era? De ce nu răspundea? Avea nevoie de el. Nu putea lua hotărâri fără el. Unde era? Plângea în hohote. Până să-i trimită al cincilea mesaj, Frank era deja intubat la spital. Urma să respire prin intermediul unui aparat până își dădea sufletul. Nu avea să mai stea de vorbă cu ei niciodată.

Rob ajunsese la spital cât de repede putu, detestându-se cu o ferocitate care-l speria; nu fusese niciodată mai îngrozit. Îi dezamăgise pe amândoi. Dăduse greș în toate.

Cum de se putuse întâmpla atât de repede? o întrebase pe mama lui, îl întrebase pe doctor – doctorul tânăr și isteț care venise la căpătâiul pacientului, explicându-i lui Rob ce se întâmplase de parcă vorbea cu un copil. Așa e boala, spunea doctorul, evitându-i privirea. Imprevizibilă. Niciun prognostic nu era la fel, la fiecare pacient evolua diferit. La tatăl lui se agravase repede, dar avusese și cazuri cu o evoluție mai rapidă. Nu, nu avea ce să facă. Rob știa și el atâta lucru despre boală.

Începu să plângă în hohote, urându-se că nu reușea să-și rețină lacrimile în fața mamei sale. Dar ea îl iertase deja. Supărarea îi trecuse din momentul în care Rob intrase în salon. Se ținuse tare, dar, când îl văzu, se simți copleșită.

Nu avea cum să-l consoleze, așa că se așezară amândoi de o parte și de alta a patului lui Frank; Rob plânse până îl duru pieptul de milă pentru tatăl său, a cărui voce nu avea s-o mai audă niciodată, și pentru mama sa, care îl pierdea pe bărbatul pe care-l iubise mai bine de patruzeci de ani.

Susannah nu mai bătuse la ușa aceea de multă vreme. Îi promisesese lui Libby că va căuta să se împace cu cea mai bună prietenă a ei și își dăduse seama că trebuia să-și ceară iertare de la Amelia înainte de a merge mai departe. De obicei intra direct, iar imediat după aceea o certa pe Amelia pentru că nu avea lanț la ușa.

Era mijlocul după-amiezii: fiind sâmbătă, cei mici și Jonathan erau cu siguranță plecați pe undeva. Spera ca nici mama Ameliei să nu fie acolo.

Amelia venea spre ușă. Slăbise și mai mult de când nu o mai văzuse Susannah și arăta foarte fragilă. Purta un hanorac care era probabil al lui Jonathan și înota în el. Nu-și pusese nici perucă, nici turban, iar capul ei fără fir de păr era urât.

Ușa avea porțiuni din sticlă transparentă, așa că Susannah o putu privi îndreptându-se spre ea, simțindu-se cuprinsă de remușcări și tristețe. Amelia nu deschise imediat ușa, ci se uită lung la Susannah prin ferestruică, făcând-o să se întrebe dacă avea s-o poftască înăuntru.

În cele din urmă învârti cheia, apăsă pe clanță și deschise ușa, dându-se la o parte ca să-și lase prietena să între.

— Nu ai lanț? Cele două femei stăteau în hol. Iartă-mă,

Meels, n-ar fi trebuit să plec.

— Eu te-am alungat.

— Nu trebuia să te ascult. Amelia pufni. Și-mi pare rău, pentru că multe din lucrurile pe care le-ai zis... erau adevărate. N-am vrut să te ascult.

Amelia se apropie de ea, își deschise brațele, iar cele două rămaseră îmbrățișate o vreme. Susannah îi simțea toate coastele, în ciuda hanoracului gros de pe ea.

— Am avut dreptate. Dar și mie îmi pare rău. N-aveai nevoie să te dojenească nimeni atunci. Știu. Aveam chef de ceartă și m-am descărcat pe tine. Uneori nu mă pot controla. Câteodată am așa niște draci că-mi vine să bat pe cineva.

— Deci eu sunt norocoasă.

— Da. Își trase nasul și se dădu înapoi. Vrei un ceai? Doar pe ăsta nu-l vărs, dar nu promit nimic.

— Fac eu ceaiul.

— E grozav.

O luară pe coridor până la bucătărie.

— Și de ce-o imiți pe Sinead O'Connor?

— Îți zic vreo două de nu te vezi!

Amelia se ghemui pe canapeaua comodă pentru a-i da indicații prietenei sale, iar Susannah umplu ceainicul cu apă, îl puse la fiert și-i povesti cum îl părăsise pe Douglas – relația lor nu mai mergea de mult, dar nu avusese curajul să plece.

Până apăruse Rob. Dar se gândi că nu era momentul să menționeze rolul pe care-l avea în viața ei. Cu altă ocazie.

— Ce chestie ciudată! spuse Amelia, uitându-se la Susannah cum deschidea dulapurile.

— Că te servesc sau că ai o amestecătură de pliculețe de ceai? Susannah citea etichetele de pe cutiile din dulap. De urzică. De chimen. De mușețel. Ce scârbos! Nu ai PG Tips?

— Am o abordare holistică. Amelia râse.

— Te-ai scrântit. Toți englezii știu că ceaiul negru este cel mai bun remediu pentru orice. Majoritatea are dreptate.

— Nu la asta m-am referit... Ci la toate astea. Își întinse brațele într-un gest ocrotitor.

Susannah o privi nedumerită.

— Tu o să fii de capul tău. Jonathan s-a mutat înapoi. S-au schimbat rolurile. Tu încerci să obții ce vrei. Eu fac compromisuri...

— Așa vezi relația dintre tine și Jonathan?

— Nu știu. Totul era foarte clar înainte de boala asta afurisită.

— Ai simțit vreodată că nu-l mai iubești deloc? Știu că ai avut motivele tale. Nu mai țin minte... faptul că nu-i plăcea cum cântă în mașină? Amelia aruncă o pernă în direcția ei. Glumesc, știu de ce-ai făcut-o. Dar ai încetat să-l...?

— Să-l iubesc? Reflectă o clipă. Probabil că nu. Am fost împreună mulți ani. Avem trei copii, pentru numele lui Dumnezeu.

— Ai crezut vreodată c-o să vă împăcați?

— Nu știu. Aș fi divorțat dacă credeam una ca asta? Am

crezut oare că suntem ca Richard Burton și Elizabeth Taylor? Nu știu.

— Ce-ai simțit pentru Jess?

Amelia râse.

— Păi, dacă tot suntem la comparații hollywoodiene... Am văzut-o doar ca pe un fel de Sally⁹, în timp ce eu eram cu diamantul Krupp, dragă...

Susannah se simțea ciudat să între în casa lui Douglas. Fusese căminul ei atâta vreme – lucrurile sale erau peste tot – dar acum i se părea o casă străină după un timp foarte scurt. Merse din cameră în cameră, amintindu-și. Rămase în pragul dormitorului pe care-l împărțise cu Douglas, uitându-se la pat, gândindu-se la ei doi în el, dormind, făcând dragoste, citind. Pernele decorative nu mai erau, iar ea zâmbi văzând ce neglijent ridicase plapuma și cât de alandala lăsase așternuturile. Acest pat transmitea un mesaj – Tracey Emin¹⁰ ar fi fost mândră.

Nu avuseseră parte numai de nefericire. Fuseseră fericiți și se iubiseră. Iar acum, iubindu-l atât de mult pe Rob, nu putea să spună că între ea și Douglas fusese o dragoste suficient de puternică, încât să înfrunte timpul – însă trebuia să admită că se iubiseră. Dacă ar fi avut o saltea cu memorie – și cât de bine își amintea cum se ciondăniseră în această privință la magazinul de mobilă –, patul și-ar fi amintit anii când dormiseră îmbrățișați în mijlocul lui și apoi, spre sfârșit, când se trăgeau fiecare cât mai departe

⁹ Este vorba de Sally Burton, ultima soție a lui Richard Burton (n.red.)

¹⁰ Artistă britanică (n. 1963), devenită celebră pentru o instalație reprezentându-i propriul pat în dezordine, cu așternuturi murdare (n.red.)

unul de celălalt, spre margini.

Nu avea multe lucruri. Haine, pantofi – chestii de genul ăsta. Puse conținutul a două dulapuri în cutiile pe care le adusese de la mașină, iar în câțiva saci negri de plastic lucrurile de dat; în alt sac le puse pe cele care trebuiau duse la curățătorie. Propria eficiență o făcu să zâmbească. În baie, el îi pusese deja loțiunile și cremele într-un colț – le aruncă pe toate într-un recipient din plastic.

Din restul casei luă foarte puține lucruri. Dacă ar fi luat obiecte din bucătărie și living s-ar fi simțit o femeie meschină și răzbunătoare. Nu voia să împartă cărțile și DVD-urile sau paharele cele bune. Totul era nespus de trist. Luă totuși o poză cu ei doi împreună cu cei trei copii în costume de scafandru, care fusese făcută cu câțiva ani în urmă pe plajă la Salcombe. Nu știa ce va face cu ea, dar o puse într-o cutie cu haine, amintindu-și cât de bine se simțise în acea zi caldă și însorită.

Când termină, duse toate cutiile la mașină sub privirile iscoditoare ale bătrânei care locuia în casa de peste drum; își făcu un ceai și stătu pentru ultima oară la masa din bucătărie, învârtind cheia de la casă printre degete și întrebându-se dacă să-i scrie sau nu un bilet lui Doug.

Auzi o cheie răsucindu-se în broască. Când se uită la ceas, văzu că se făcuse șase seara. Spera că Douglas nu se răzgândise. Mutarea o întristase mai mult decât se așteptase și nu se simțea în stare să se certe.

Era însă Daisy.

— Salut!

Își dădu jos ghiozdanul și se așeză pe scaunul din fața ei.

— Ce faci aici?

— Tata mi-a spus că vii azi să-ți iei lucrurile. Voiam să te văd.

— O! Susannah se ridică în picioare. Vrei niște ceai? Daisy scutură din cap, apoi se aplecă în față, sprijinindu-și tâmpile în mâini. Ce mai face Seth?

— E bine, e-n regulă.

— Roșie?

— Cred că bine, zise ea dând din umeri.

— Daisy, ai venit să discutăm?

Aprobă din cap, învârtindu-și cercelul în ureche și trăgându-și mânecile în jos.

— Te rog, nu pleca.

— Daisy...

— Nu-l părăsi pe tata. Nu ne părăsi pe noi.

— Daisy, te rog.

— Vorbesc serios, Susannah. Tata te iubește mult. Știe că s-a purtat oribil. Se poate schimba, știu că poate. Dacă vrea. Pentru ca tu să rămâi cu el, cred că ar face orice efort.

— Ți-a spus Douglas să vii acasă și să vorbești cu mine?

Daisy pufni.

— Nu, Doamne ferește! Habar n-are că-s aici. A fost numai ideea mea. Și nu te gânde doar la el. Țin la tine, Susannah. Și Roșie și Fin. Nu vrem să pleci. Ne părăsești și pe noi. Ochii lui Susannah se umplură de lacrimi. Daisy nu-i spusese niciodată așa ceva – nici măcar anul trecut,

după toate problemele cu Seth. Știu că sună ciudat, dar uneori tu ai fost mai bună cu noi decât mama și tata, continuă adolescența. Treaba cu Seth – nu m-aș fi putut duce la niciunul dintre ei să-i cer ajutorul. Tu m-ai ajutat, Susannah. Tu. La fel și pe Roșie. Ce-o să facem dacă tu pleci? murmură ea printre suspine. Știu că nu ne-am purtat prea frumos. Mi-e atât de rușine! Am crezut că n-o să pleci niciodată de lângă noi, deși tu și tata nu erați căsătoriți – am presupus că vei fi mereu aici. Simt că încep să te cunosc foarte bine. Îmi place să vin aici. Îmi place să vorbesc cu tine.

— Daisy, putem să rămânem prietene. Nu suna deloc bine, iar Susannah își dădu seama imediat ce rostise acele cuvinte.

— Nu-i la fel. O să ne uiți, vei găsi pe altcineva. Te și muți. Poate o să ai copiii tăi. Nu înseamnă nimic pentru tine. Lacrimile îi curgeau pe obraji.

Susannah ocoli masa ca să se pună în genunchi lângă scaunul lui Daisy și îi șterse obrazul cu mâna. Era șocată de vehemența fetei.

— Să nu mai spui niciodată așa ceva. Însemni enorm pentru mine.

— Ce bine ar fi fost dacă tata te-ar fi luat de soție! Atunci ai fi fost mama noastră vitregă. Dacă ar fi făcut-o, lucrurile ar fi stat altfel acum.

— Dar tot ne-am fi putut despărți, Daisy. Îți dai seama de asta, nu?

— Nu crezi asta cu adevărat!

Susannah nu știa. Erau prea mulți de „dacă”.

— Nu contează, Daisy. Nu prea. Făcea eforturi să-i explice. E complicat.

— Adulții spun mereu asta. Nu este. Deloc. Iubești pe cineva, sau nu.

Susannah îi zâmbi. Într-un fel, Daisy avea perfectă dreptate. Cum avusese și tatăl ei. Se părea că tinerii înțelegeau ceea ce bătrânii știau. Cei de vârstă mijlocie nu prea aveau habar. Dădu din cap aprobator.

— Nu iubesc pe nimeni momentan. Nu-l mai iubesc pe tatăl tău destul ca să-mi petrec cu el tot restul vieții. Chiar nu. Îmi pare rău, Daisy. Fata se uita la ea cu ochi mari. Și nu contează de ce, urmă Susannah. Ai dreptate, adulții complică lucrurile. Nu contează a cui e vina că s-a ajuns până aici. Asta e situația.

Daisy scutură din cap.

— Deci pur și simplu asta e situația.

— Altfel nu se poate. Nu pot rămâne cu el pentru voi, copii.

— Știu. Avea acum doar un firicel de voce.

— N-ar fi corect și nu ar merge.

Daisy dădu din cap și își trase nasul. Mânele puloverului îi acopereau mâinile, ca întotdeauna, dar Susannah își dădea seama că și le frângea, contorsionându-și degetele, pentru a-și stăpâni emoțiile ce erau pe cale să izbucnească.

O ținu în brațe preț de câteva clipe, inspirându-i mirosul părului și observând ce umeri înguști avea. Îi venea și ei să

plângă. Nu fusese pregătită pentru așa ceva.

Daisy se smulse prima din îmbrățișare, simțindu-se rușinată.

— Deci asta e. Îmi pare rău că am venit. Nu am vrut să complic lucrurile.

— Ba nu, Daisy. Poate sună stupid, dar mă bucur că ai venit. Sincer, nu știam ce sentimente ai pentru mine. Mă bucur că mi-ai spus. Și... dacă vrei, sper să ne mai putem vedea. Nu sunt vorbe în vânt. Chiar vorbesc serios.

— Pe bune?

— Da. Ai numărul meu, adresa de e-mail. Daisy, voi fi mereu încântată să primesc vești de la tine. Poți să le spui același lucru și lui Roșie și Fin.

Nu plânse decât mult mai târziu, când scoase toate cutiile din mașină și le duse sus, în apartament. Nu plânse decât când deschise cutia cu haine și văzu fotografia făcută pe plajă.

Apoi se întinse pe covor, cu spatele rezemat de ușa de la șifonier, și izbucni în hohote sfâșietoare.

Duminică, Jonathan rămase să aibă grijă de copii, iar Amelia o însoți la IKEA, bombănind că ar fi preferat să meargă la chimioterapie decât acolo. Cumpărare câteva tapiserii de efect, așternuturi de un alb imaculat, un covor modern, farfurii și pahare noi. Pe drumul de întoarcere se opriră la o florărie, de unde Amelia luă un braț de narcise și lalele pe care să le pună în vasele noi.

Apartamentul părea mult mai prietenos după ce aranjă toate achizițiile.

Înainte să plece, Amelie își strânse prietena în brațe.

— O să fii în regulă? Vrei să rămân?

— De tot? râse Susannah.

— Doar în seara asta. Să știi că „de tot” sună foarte tentant. Ar fi ca-n vremurile de odinioară.

— Cu excepția – știi tu – a patului de o persoană, a copiilor de acasă... Ce dezastru a ajuns viața mea!

— Susannah, viața ta nu-i un dezastru. Viața ta este frumoasă, bine rostuită și „accesorizată”. Ai luat decizii foarte importante și, cu riscul de a suna ca Oprah, sunt mândră de tine. În plus, ai păr pe cap. Viața ta din prezent mi se pare mult mai plină de sens decât acum câțiva ani.

Susannah se simțea vinovată. Amelia n-ar fi spus asta dacă ar fi știut totul. Pe de altă parte, relația lor era încă fragilă, astfel că i se părea mai bine să păstreze o oarecare discreție.

Rob avea să vină în aproximativ o oră. O sărută pe Amelia și o conduse până la ieșirea din bloc, promițându-i că avea s-o viziteze luni. Știa că el se dusesse acasă – îi dăduse mesaj să-i spună că Frank nu era deloc bine și că prezența lui era necesară. Nu-i plăcuse niciodată să se țină scai de el. Era ciudat, dar încă nu credea că are vreun drept – în ciuda a tot ce se întâmplase între ei. Știa că era la mama lui, știa numărul, dar nu îndrăznea să sune. Se trezise în toiul nopții, cuprinsă de panică. El dădea înapoi. Se îndepărta de ea. Dar dimineața se simți mai bine. Făcu eforturi să creadă că acest vis avea să se împlinească. Îl așteptase atâta vreme și putea să mai aștepte puțin.

Urma să vină într-o oră. Fără nicio îndoială.

Într-adevăr, veni. Dar ea își dădu imediat seama că era ceva în neregulă. Rob nu se bărbierise și nu-l mai văzuse niciodată neras. Părea mai bătrân. Preț de câteva clipe nu se lăsă îmbrățișat, ținându-și umerii drepți și țepeni, însă apoi se prăbuși în brațele ei. Îl duse în living să se așeze pe canapea. Așteptă să-i spună ce se întâmplase, simțind că-i era greu să vorbească. Încerca să-și păstreze calmul.

„Mă iubește, mă iubește. Va fi bine.” Aproape că rosti această mantra cu voce tare.

— A murit tata.

— O, Doamne, Rob! Nici nu se gândise că va spune așa ceva. Se simți ușurată. În clipa următoare o năpădi un val de tristețe. Pentru Rob, Lois, pentru scumpul de Frank – pe care-l adorase. Îmi pare foarte rău. Când s-a întâmplat?

— Ieri. Ieri după-amiază. Eram cu mama.

Ochii lui Susannah se umpluseră de lacrimi, iar Rob îi șterse una de pe obraz.

— Bineînțeles. Ea cum se simte?

— Groaznic. Nu se poate opri din plâns. Mă înspăimântă, să știi. Nu pot s-o ajut.

— Sunt sigur că a ajutat-o prezența ta, murmură ea cu gândul la biata Lois.

Rob râse fără pic de veselie.

— Nici nu eram acolo.

— Când a murit?

— Când a avut nevoie de mine mai mult. Eram cu tine.

— Nu pricep.

— Eram în pat împreună. După ce m-am întors din Franța. După ce l-ai părăsit pe Douglas. Îmi lăsase mesaje pe robot. Avea nevoie de mine. Tata nu mai putea să respire. A trebuit să-l interneze în spital. I-a lăsat să-l intubeze ca să respire o mașinărie pentru el. Avea nevoie de mine. S-o ajut. Dar nu am văzut afurisitul de mesaj.

— O, Doamne!

Rob se ridică în picioare și se duse la fereastră.

— Ar fi contat dacă i-ai fi fost alături?

El scutură din cap, dar nu se uită la ea.

— Nu și pentru tata. Ar fi murit dacă nu l-ar fi intubat. Dar pentru mama ar fi contat enorm. Nu ar fi trebuit să treacă singură prin toate astea.

Susannah încuviință din cap. Avea dreptate, o știa prea bine.

— Nu-mi vine să cred ce i-am făcut, aproape că strigă el trântindu-se în scaun.

— Nu i-ai făcut nimic, Rob. N-aveai de unde să știi.

— Nu mă gândeam la el, Susie. Nu mă gândeam la niciunul dintre ei.

„Se gândea la noi. Numai la asta ne stătea mintea. Eram în lumea noastră.” Acum viața reală bătea la ușă.

— Ce s-a întâmplat? Vrei să vorbești despre asta?

— După ce l-au intubat, a fost începutul sfârșitului.

Tot organismul i-a cedat.

— Era conștient?

— Nu cred. M-am uitat la el. L-am fixat cu privirea. Dar nu a mai deschis ochii. Nu după ce am ajuns eu. Susannah

voia să-i pună tot felul de întrebări – hotărâseră să-l deconecteze de la aparate sau murise pur și simplu? Știa însă că nu era momentul potrivit. Mama nu a putut să plece, continuă el. A stat acolo, îl ținea de mână și nu se uita decât la el. I-au scos tubul, perfuziile, au deconectat aparatele, dar ea tot acolo rămăsese.

Până la urmă, a trebuit să-i descleștez mâna dintr-a lui. Nu a rostit o vorbă. Cel puțin nu mie. Tot repeta „*mio amore*”, „*mio amore*”. Așa îi spunea el. Când spunea și ea același lucru, el râdea de accentul ei. Nu cu răutate ci pentru că îl amuza. I-a spus așa până în ultima clipă. Într-o șoaptă atât de slabă, încât aproape n-am auzit nimic. Asistentele aveau probabil impresia că se roagă. Rob își frecă ochii injectați. Nu pot să cred c-a murit.

Susannah veni la el, îl îmbrățișă, iar el îi luă mâna și i-o duse la gură ca s-o sărute. La fel făcea și Frank – era o amintire foarte veche. Îl sărută cu blândețe în creștetul capului.

— L-am iubit.

— Știu.

Rămaseră așa multă vreme, fără să scoată o vorbă. Susannah știa că Rob plânge; îl lăsă, mângâindu-l pe păr și cuprinzându-l de mijloc cu brațul celălalt.

Când simți că amortește, trecu în fața lui și îl îndrumă spre canapea, sorbindu-l din priviri. În clipa următoare, Rob îi luă fața în mâini și începu s-o sărute cu pasiune. Se prăbușiră amândoi pe podea, sărutându-se și încercând să-și dea jos hainele. Rob fu cuprins deodată de o dorință

năvalnică să se cufunde în ea, iar ea îi răspunse, dornică să-i dea tot ce avea el nevoie. Era dovada că mai era încă în viață. Nu a fost ca înainte. De data asta făcură dragoste repede, el intrând cu frenezie între coapsele ei larg desfăcute, ea cu mâinile pe spatele lui. Rămase în ea câteva minute înainte să-și dea drumul, uitându-se adânc în ochii ei; după aceea începu să plângă din nou, cu fața caldă și asudată cuibărită la pieptul ei.

Mai târziu stăteau amândoi pe canapea, sub o pătură, discutând. Rob își revenise și se putea gândi la detalii. Frank nu se dusese niciodată la biserică. Era botezat catolic, dar Lois nu. Susannah nu-și dăduse seama. Parohul de la St. Gabriel fusese de acord să țină slujba – Lois spunea că Frank nu voia o ceremonie funerară, iar ea nu știa pe nimeni de la biserica catolică. Nu știa mulți oameni nici de la St. Gabriel, dar pastorul fusese înțelegător și înțelesese că Lois voia să se isprăvească totul în cel mai simplu mod cu putință. După slujbă, Frank urma să fie incinerat la crematoriul din apropiere.

Rob îi spuse că trupul lui Frank fusese depus la o casă de servicii funerare. Îi aduseseră cel mai frumos costum albastru și se îngrijiseră de sicriu și flori. Nu aveau multe de făcut – Lois aflase că Frank vorbise deja cu cei de la pompele funebre după ce i se pusese diagnosticul și plătitese în avans. „S-a gândit la tot ca să-mi facă mie viața mai ușoară, suspinase Lois, răsucind o batistă în mâini, dar nu a putut să se facă bine, singurul lucru care conta, fie-i țărâna ușoară.”

Nu erau mulți oameni pe care să-i anunțe. Rob sunase un verișor pe care-l rugase să împărtășească vestea celorlalți membri ai familiei.

— Helena poate să vină acasă? întrebă Susannah, îngrozită de posibilul răspuns.

— Da. Dacă-ți moare socrul sau soacra, poți solicita o permisie pentru motive personale dacă vrei.

— Și a solicitat-o? O să vină?

— Încă nu am vorbit cu ea. O s-o rog să nu vină. Rob se întrebă dacă intenționa realmente „s-o roage” sau „să-i ceară”. Oricum nu ar fi vrut ca ea să vină. Era foarte posibil să se simtă jignită, însă nu era în stare să se gândească la asta.

Din cauza suferinței, se simțea cuprins de panică. Oriunde se uita, era o problemă și totul numai din vina lui. Se tot gândea la o replică dintr-un film de acțiune sau de război, ceva despre dușmanul care amenința să copleșească lumea sub valuri de suferință și durere.

— Eu vin dacă vrei. Știu... înțeleg că nu pot să fiu lângă tine. Nu vreau să-ți fac una ca asta. Dacă vrei, aș dori să fiu acolo pentru Frank. Pentru tine.

Rob nu putu s-o refuze.

Mai

Catedrala St. Gabriel nu era plină la funeraliile lui Frank – cei prezenți ocupau doar primele patru sau cinci rânduri de scaune. Susannah își aminti că el și Lois nu avuseseră mulți prieteni. Nu păreau să aibă nevoie și de alții.

Majoritatea erau probabil rude, se gândi ea. Pe fundalul muzicii de orgă, cei șase ciocli care purtau pe umeri sicriul din stejar făcură o întoarcere bruscă din trei mișcări, clătinând sicriul îngrijorător, ca de obicei, apoi îl așezară pe cadrul de lemn din fața altarului. Pe sicriu era o simplă coroană din trandafiri galbeni. Lois ajunsese înaintea tuturor și stătea încremenită în prima strană. Rob îi zâmbi cu tristețe când trecu pe lângă ea, apoi se duse în față să-i stea alături mamei sale.

Susannah stătea singură mai în spate. Venise cu mașina de dimineață, nu spusese nimănui unde se duce, urmând să se întoarcă după slujbă. Știa că în acea zi nu putea să stea de vorbă cu Rob, nici să-l atingă, dar trebuia să fie aproape de el.

Pe când organistul începea să interpreteze primul imn, mama ei, îmbrăcată cu o rochie neagră, se așeză lângă ea. Susannah ar fi trebuit să-și dea seama că Rosemary știa ce se întâmpla la St. Gabriel, dar tot era surprinsă să o vadă acolo. Rosemary își sărută fiica pe obraz și o ținu de mână, intonând imnul cu glasul ei melodios de soprană.

După slujbă, cele două nu scoaseră o vorbă și nu se clintiră din locul lor când familia îndoliată se strânse în spatele sicriului. Rob nu-și ridică privirea și nici Lois nu păru s-o fi zărit pe Susannah. După câteva minute, doar ele două mai rămăseseră în biserica răcoroasă.

Rosemary își plecă fruntea pentru o ultimă rugăciune rostită în șoaptă, apoi își puse exemplarul din Biblie pe raft, neputând să nu verifice dacă fusese șters de praf.

— Mergem?

Arătă înspre ușa din spate – aceeași pe care ieșise Susannah cu Alastair după nunta lui Alex, în urmă cu multe luni.

Se așezară afară pe aceeași bancă. Era cald.

— Cum de-ai știut c-o să fiu aici?

— Nu sunt proastă. Oricum, nu atât de proastă pe cât mă crezi. Am pus totul cap la cap. Tatăl tău mi-a spus că pleci în Franța. Mi-a zis de Rob. Nu mi-a fost greu să-mi dau seama.

— M-ai prins.

— Nimeni nu încearcă să te „prindă”, Susannah. Doar vrem să te ajutăm.

— Nu cred că poți, mamă.

— Aș putea să încerc, dacă mi-ai spune ce te apasă.

Susannah oftă. Nici nu știa de unde să înceapă. Nici nu mai știa cum începuse totul. Cu Douglas, sau cu Rob? Nu mai era îndrăgostită, sau se îndrăgostise?

— Poți să încerci, scumpa mea, nu? Doar să încerci?

Se uită la chipul îngrijorat al mamei sale și simți deodată că o podidea plânsul.

— Of, mamă. Totul e atât de complicat, fir-ar să fie!

— Ce anume?

— Viața mea. Toată viața mea.

— Scumpo!

— Totul merge prost. Îmi fuge pământul de sub picioare. Nu pot controla nimic.

— Nu-i adevărat. Să înțeleg că l-ai părăsit pe Douglas?

Când Susannah dădu din cap afirmativ, o bătu ușor pe mână: Ai dat dovadă de curaj. Eu și tatăl tău știam de multă vreme că nu te face fericită.

— Știați?

— Bineînțeles. Cu toții știam. De multă vreme erați distanți unul față de celălalt. Nu suportam asta.

— Dar nu mi-ai spus niciodată.

— Nu m-ai fi ascultat. Trebuia să-ți dai tu seama.

— Ei bine, iată că da. M-am mutat. S-a terminat totul. O umbră de durere trecut peste chipul lui Rosemary. Îmi pare rău că nu ți-am zis, mamă.

— Nu contează. E bine că l-ai părăsit. Ne-ai fi spus când erai pregătită.

Susannah se întrebă dacă Rob avea să vină după ea – precis nu înțelegea de ce nu ieșise pe ușa bisericii cu restul participanților –, dar momentan nu se zărea nimeni. Mama ei o trezi din reverie:

— Și cu Rob cum stau lucrurile?

— Rob e căsătorit, mamă.

Dacă Rosemary se simțea jignită în sensibilitatea ei burgheză, nu i se citi nimic pe chip, spre ușurarea fiicei sale, care era și așa destul de necăjită.

— Dar te iubește?

Susannah dădu din cap că da. Păi, așa și era! Nu așa spusese?

— Și eu îl iubesc. Știu că facem ceva greșit, mamă. Știu. Nu vreau să fac rău nimănui și nici lui Rob. Dar o fac oricum. De asta e viața mea vreaște. Eu nu sunt așa...

— Și atunci de ce...? Mama ei nu-i reproșa și nici tonul ei nu era aspru. Ea chiar încerca să înțeleagă.

Însă Susannah se chinuia să-și găsească cuvintele.

— Pentru că nu mai am nimic pe lume, mamă. Am patruzeci de ani și am ratat totul. Nu am nimic. Nici soț, nici copil. Acum nici măcar o casă ca lumea. Doamne sfinte – aș putea fi mai penibilă? Dar asta e situația. El este singurul bărbat care m-a iubit cu adevărat. Mă agăț de el pentru că altă șansă nu mai am.

Iar acum, pentru că el părea să aibă nevoie și nu știa ce să mai facă, Susannah hotărî să-i lase puțin spațiu lui Rob. Ce ironie! Acesta era unul dintre cuvintele mari pe care le folosea Douglas. Spațiu. De asta avea nevoie când se retrăgea sus în birou, departe de ea și de copiii, ca să bea whisky și să asculte jazz. Asta pretindea că îi oferă, chiar și când nu-și dorea acest lucru.

Acum nu voia spațiu, ci să fie cu Rob. Voia să-l țină în brațe când plângea, să-l hrănească și să-i spele hainele. Să-l îmbrace și să-l pieptene.

El trebuia să se ocupe de lucruri importante, să pună ordine în ele. Lois era prioritatea lui, iar ea înțelegea asta. Cel puțin cu acea parte a creierului care nu cerea atenție. Într-o seară în care băuse prea mult vin roșu îi trecuse prin cap că poate și Helena gândea exact la fel, în deșert, la mii de kilometri depărtare, neputând să-și consoleze soțul. Aveau acest sentiment în comun. Amândouă îl făceau să se simtă vinovat – prea mult ca să le ajute pe vreuna din ele. Și acest lucru îl aveau în comun.

Iar această nouă viață continua pe un tărâm necunoscut. „Dacă viața mea ar fi un film, își zise ea, acum ar urma secvența fără dialog, unde se pune coloana sonoră potrivită, în timp ce eu îmi desfășor activitățile de zi cu zi. Iată-mă la curățătorie. Acum aflu unde găsesc cele mai proaspete fructe din cartier. Sunt la metrou, apoi într-o întâlnire, gesticulând, poate chiar zâmbind, deși camera de filmat îmi va surprinde privirea pierdută în zare când nimeni nu se uită la mine. Îmi încălzesc la microunde mâncarea gata făcută și-mi torn un pahar cu vin. Stau trează în pat, iar razele lunii îmi joacă pe față. Iată-mă cu prietena mea cea mai bună, care acum e doar o palidă umbră a femeii energice care era înainte de boală și de tratament; și ne-am obișnuit într-atât cu această nouă Amelia, încât nici nu mai suntem îngroziți. Eu îi duc cafeaua și revistele, iar ea încearcă să țină capul sus și discutăm despre orice – mai puțin despre el, pentru că ne-am împăcat după multă vreme. Și în tot *acest timp el nu e cu mine*. Oare ce melodie s-ar potrivi? Și ce vor crede spectatorii despre mine? Când plâng pe canapea, strângându-mă în brațe pentru că nu e nimeni altcineva, oare mă compătimeșc, sau spun că-mi merit soarta cu vârful și îndesat?”

Evită să meargă acasă la ai ei. Era jenată că plânsese în fața mamei și i-ar fi fost rușine să dea ochii cu tatăl ei. El îi lăsa mesaje pe robotul telefonic din apartament. Unul la câteva zile. Suna când știa că nu e acasă, în mijlocul zilei.

„Știi că nu ai chef să vorbești, scumpo, dar te vei simți

mai bine dacă mă ascuți. Voiam să-ți spun că te iubesc. Și mama ta la fel. Suntem mereu alături de tine.” Avea dreptate ca întotdeauna. Îi făcea bine să-i audă vocea și îi era recunoscătoare pentru asta.

Pe Alastair nu-l interesa că ea voia să fie lăsată în pace. Era ziua lui Millie și dădeau o petrecere cu copii deghizați în animale sâmbătă după-amiază, iar ea avea să participe, proclamase el, chit că avea chef sau nu. Ar fi fost perfect dacă se și deghiza. Susannah își dădu seama din tonul vocii lui că maică-sa îi spusese totul, dar nu putea să se supere. Se simțea ușurată că nu trebuia să-i explice întreaga poveste.

Îmbrăcată cu un pulover maro în dungi și pantaloni cafenii, o informă pe Millie, care îi deschise ușa, costumată într-o gărgăriță viu colorată, că era o urechelniță. Millie strâmbă din nas dezgustată, dar o îmbrățișă oricum înainte de a țipa și de a alerga înspre seră, unde erau toți prietenii ei. Kathryn nu era foarte departe de fiica ei; avea o rochie mini neagră, ciorapi în dungi galben cu negru, iar pe cap o bentiță cu antene.

— Ești o cârțiță? O măsură cu privirea pe cumnata ei, admirând-o cu mâinile în șolduri.

Susannah dădu din umeri.

— Urechelniță.

— Jenant.

— Hei! Măcar am venit!

Kathryn izbucni în râs și o sărută.

— Slavă cerului. Aici e ca la zoo. La propriu. Intră, Al te

așteaptă.

Al era în seră, ferindu-se de copiii care alergau bezmetici pe lângă el și discutând cu un tip într-un costum de safari care avea pe cap o pălărie colonială. Când își văzu sora, se scuză și veni la ea, strângând-o în brațe.

— Aveam nevoie de asta.

— Mă gândeam eu.

— Te-ai gândit bine.

O ținea de umeri și-i zâmbea.

— Ce costum frumos!

Susannah îl ignoră și îi făcu semn spre tipul care vorbise.

— Presupun că e doctorul Livingstone.

Alastair râse pe înfundate.

— El e responsabil cu distracția.

— Ce-o să facă?

— Vezi cutia aia? Ei bine, înăuntru sunt o tarantulă, un piton, un scorpion...

— Pe bune?

— Sper că da. M-a costat o avere și am primit referințe excelente. Așa mi-a zis Kath.

— Ce drăcia naibii? No să-i sperie de moarte?

— Sper să le capteze atenția măcar douăzeci de minute, ca să nu mai facă atâta gălăgie...

Susannah își dădu seama că trebuiau să țipe unul la altul ca să se facă auziți. Cum puteau să facă niște copii mici atâta zgomot?

— Nu mai sunt la modă animalele făcute din baloane și

iepurii scoși din pălărie?

— Nici măcar asta n-am avut când eram mici!

— Ai dreptate, chicoti ea. Am jucat un joc în care trebuia să tai ciocolata cu un cuțit și o furculiță...

— Și să pescuiești mere din apă...

— Și să mănânci bezele care atârnă de o sfoară...

— Cei din comitetul de părinți ar râde de s-ar tăvăli.

— Pe naiba! Sigur le-ar plăcea copiilor.

— Ei bine, zic să-i sugerezi lui Kath...

Amândoi se uitară la Kathryn care aranja pe masă, în celălalt colț al camerei, tăvi cu prăjituri în formă de zâne și ananași în formă de arici.

— Mai bine altă dată...

După ce începu spectacolul, Susannah nu-și dădu seama dacă micuții erau îngroziți sau vrăjiți de animale, dar, oricum ar fi fost, nu mai scoteau niciun sunet. Kathryn o filmă pe Millie cu o tarantulă pe cap, în timp ce Sadie se uita la ea cu gura căscată. Oscar, care la optsprezece luni încă refuza cu obstinație să meargă, se târa încet pe fund, salivând pe orice în calea lui și vorbind fericit cu el însuși.

„Vreau și eu copii, se gândi Susannah. Vreau și eu.”

Mai târziu, când se termină ciroul, Kathryn își puse cele trei odrasle obosite și îndopate cu dulciuri în fața unui film pe casetă video; aducând o sticlă de vin din bucătărie, li se alătură celor doi adulți și își scoase bentița, trântindu-se pe un scaun. Strălucea de fericire, dar era istovită.

— Slavă Domnului că s-a terminat.

Susannah știa că nu vorbea serios. Kathryn se simțea în elementul ei. Era o mamă minunată – calmă, amuzantă, inventivă, energică și bună la suflet. Și norocoasă. Atât de norocoasă.

— Și tu ce mai faci, surioară? o întrebă ea.

Al îi turnă vin într-un pahar mare, iar Susannah îl văzu cum o sărută în creștet când i-l dădu.

— Cred că mama v-a zis ce s-a întâmplat.

— Da, ne pare rău. Știi cum e: 85 la sută îngrijorare, 15 la sută bârfă. Susannah râse. Kathryn își cunoștea foarte bine soacra. Iar tatăl tău e sută la sută îngrijorare, continuă aceasta.

— Nici măcar cinci la sută dezaprobare?

Alastair scutură vehement din cap.

— Nimeni nu te judecă, Suze. Îți jur.

— Nu știu de ce. Eu fac asta. Zâmbi încordată.

— În regulă. Kathryn se aplecă în față și oftă. Te judec, însă numai în parte. Țin la tine, țin foarte mult. Dar...

— Știu. E căsătorit. Măcar Kathryn era sinceră.

— Și nu aveți șanse egale. Ea nu știe că ești în viața lui. Nu-i o luptă dreaptă.

— Deci consideri că e o luptă? o întrebă Alastair.

Susannah dădu din umeri.

— Nu știu ce este. Încerc să-i las spațiu de manevră. Ai dreptate, Kathryn. Îți mulțumesc că ești sinceră. Cumnata ei se întinse peste masă și îi strânse mâna. E căsătorit. Nu sunt genul ăsta de femeie. Nu procedez așa. Și n-o să plâng. Își făcu mâna pumn, încercând din răspuțeri să se

controleze.

— Ce-o să faci?

— Momentan nimic. Trebuie să aștept. Nu dețin eu atuurile. Dacă merit să fiu pedepsită, atunci chiar sunt.

— Are nevoie de timp. Acum vorbea Alastair. Nu știi cum e Rob acum, dar mai de mult situația era alta. Nu mă surprinde deloc ce s-a întâmplat. I-am zis și lui Kathryn că între voi doi rămăseseră lucruri nerezolvate. Nu știu, nu mi amintesc și nici nu vreau să aflu ce s-a întâmplat în urmă cu atâția ani, dar nu ați tranșat situația. Și habar n-am ce simte acum Rob. Știi însă că tu ai fost nefericită într-o relație sterilă și de rahat timp de mulți ani. Ai fost vulnerabilă, surioară. Înțeleg, înțeleg perfect că el s-a întors acum în viața ta, că viața ta nu este așa cum credeai și că te-ai îndrăgostit din nou. De fapt, nu ai încetat să-l iubești niciodată, chit că ai fost cu Sean sau cu Douglas. De vara trecută ar fi trebuit să-mi dau seama.

— Ce discurs, Al!

— M-am tot gândit. Kathryn încuviință din cap.

— Dar nu ai răspunsuri...?

— Normal că nu. Dar știu ce-ar trebui să faci.

— Și anume?

— Lasă-i puțin timp. El e genul care stă și întoarce problema pe toate părțile. E un tip de treabă și nici nu-i omul care să-și înșele nevasta. A fost tot timpul mult mai cinstit decât noi toți la un loc.

Susannah își aminti de rulota din urmă cu o mie de ani, de Alastair și Amelia.

— El e tot atât de nefericit ca tine. Mai pune la socoteală și moartea tatălui său cât timp erați împreună – un element de tragedie greacă – și ai să-ți dai seama că are multe pe cap. Lasă-l și tu un pic să-și tragă sufletul.

— Și se va întoarce la mine? Asta vrei să-mi spui? Dacă îi iubești, lasă-l liber? Parcă îmi reciți dintr-o piesă de Sting...

Alastair ridică din umeri.

— N-am spus că e ceva original, dar cred că am dreptate. La fel ca Sting.

— Cu sexul tantric să știi că n-are dreptate. Kathryn reuși să detensioneze atmosfera în timp ce își golea paharul. Am încercat amândoi, dar am adormit înainte să se întâmple ceva important în materie de orgasm.

Când îi apăru numărul lui Rob pe telefon, începu să-i bată inima ca unei puștoaice care iubea pentru prima dată în viața ei. Se întrebă dacă avea să reacționeze mereu la fel, aproape alergând ca să răspundă, înfășurată într-un prosop după duș și trântindu-se pe canapea, nerăbdătoare să-i audă vocea. Poate întârzia... sau ajungea mai devreme. Toată ziua se gândise la el. Nu-l mai văzuse de la înmormântarea lui Frank și de când izbucnise în plâns în fața maică-sii. Era disperată. Simțea o durere plăcută care îi pulsa în tot corpul.

— Susie? Eu sunt.

— Ești bine?

Părea speriat și încordat. Susannah se ridică imediat în capul oaselor, ținând strâns prosopul pe ea.

— E ceva legat de Helena.

Aflase. Cu siguranță. Dar cum?

— Ce s-a întâmplat?

— A fost rănită.

— O, Doamne! Îi treceau o mie de gânduri prin cap. Cât de grav?

— Nu știu... Rob părea deznădăduit.

— Păi, ce ți-au zis? Avea relații – trebuia să fi aflat mai multe.

— Doar atât. Chiar acum a fost dusă în Germania cu avionul la un spital militar. Știi asta pentru că m-a sunat un coleg. Dacă eram civil, n-aș fi avut nici cea mai vagă idee despre ce s-a petrecut.

— Nu credeam că e într-un loc periculos. Rob îmi spusese că era în siguranță.

— Ce mama mă-sii, Susannah, peste tot e periculos. E în Afganistan. E zonă de conflict.

— Îmi pare rău, ai dreptate. Își simțea limba încleiată și nu-și găsea cuvintele.

— Îmi pare rău că m-am rățoit la tine.

— Ești îngrijorat.

— Îngrijorat și groaznic de frustrat. Nu pot să dau de nimeni care să mă lămurească.

— Crezi că e... e posibil să...

Nu putea să rostească acel cuvânt, dar Rob da, iar cuvântul sună plat și aspru.

— Moară? Nu. Nu-i transportă pe cale aeriană dacă au murit. Era foarte calm.

Nu-și putea alunga gândul ce i se insinuase în minte. Nici nu putea să-l redea. Și-ar fi dorit să moară Helena, pentru că ar fi ușurat lucrurile – relația ei cu Rob ar fi putut continua nestingherită? Doar o clipă? Putea să fie atât de crudă cu o femeie pe care nu o cunoscuse niciodată? Nu putea să-și dea seama ce gândea Rob, iar el nu vorbea. Și-ar fi dorit să-i vadă chipul.

— Auzi, acum trebuie să închid. Mai am de dat niște telefoane.

Voia să scape de ea. Nu avea cum să-l ajute. Nu putea să-i fie aproape.

— Desigur. Nu vii în seara asta? Era o întrebare pusă doar cu jumătate de gură. Parcă era un copil smiorcăit.

— Te sun eu, da?

Închise înainte ca ea să mai poată spune ceva. Rămase minute bune pe canapea, înfășurată într-un prosop, uitându-se la perete.

După atâta vreme îi veni în minte Ichabod, bătrânul lor profesor de engleză, și un citat – oare era din Shakespeare? — Îi apăru din noaptea amintirii. Ceva despre necazurile care nu vin singure, ci mai multe deodată... Simțea că o cuprinde amețeala.

Trecură două zile lungi până la următorul apel. Două zile lungi în care nu prea dormise. Viața ei cu Rob îi trecea ca un film vechi prin fața ochilor ori de câte ori se întindea.

Nu-i venea să creadă că două lucruri se puteau întâmpla la un interval atât de scurt. Viața lor de dinainte, viața

nouă pe care începeau să o clădească... viața lor pe care nu putea să nu și-o imagineze... viitorul... Nu voia să se gândească la asta, dar n-avea ce să facă.

Vocea lui era cu totul alta. O suna pentru că trebuia, nu pentru că voia. Își dădea seama din tonul lui.

— Susie?

— Rob. Doamne! Ce bine-mi pare să te aud! încerca să nu vorbească așa, dar nu se putea abține. Nu se mai simțise niciodată atât de neajutorată. El nu-i răspunse. Cum e... ce mai face Helena? Ești cu ea?

— Da. S-a întors ieri.

— Cum se simte?

Lui Susannah aproape i se frânse vocea, la fel ca și inima.

— Va fi bine.

Își aminti că Rob nu voise să vorbească despre Helena când erau în Franța, spunându-i că i se părea o trădare. Nu știa ce să-i zică.

— A fost... grav rănită?

— Da. Parcă încerca să-și rețină lacrimile.

Ea se întrebă pentru cine erau.

— Dar nu e... în pericol?

— Nu. Ce-a fost mai rău a trecut.

Din nou, tăcere.

— Mersi că mi-ai zis. Părea ciudat de oficială.

— Ți-am spus că te țin la curent. Nu știu când o să mai pot să te sun.

— Înțeleg. Ce putea să facă? Rob?

— Da?

— Mă gândesc la tine. La amândoi.

— Mersi, Susie. Pa.

În aceeași săptămână veni și scrisoarea. O găsi pe masă când se întoarse de la serviciu, într-un morman de facturi și cataloage. Nu o sunase. Ea nu dormise bine – stătuse ore întregi trează, cu cearșafurile mototolite sub ea, verificându-și la câteva minute telefonul, să vadă dacă nu primise vreun mesaj de la el. O scrisoare era semn de vești rele și importante, așa că nu putu să o deschidă imediat. O sprijini de fructiera de pe masa rotundă, apoi își turnă un pahar cu vin, uitându-se la ea.

Dragă Susie,

Helena e în convalescență. Acum știu mai multe despre cele întâmplate. A pățit ceva ce se întâmplă destul de des. Era într-un elicopter, se ducea spre o altă bază, când aparatul a fost lovit de o rachetă. Elicopterele sunt ținte ușor de reperat pentru că fac mult zgomot, așa că sunt mai des atacate și distruse cu rachete decât taberele – unde, în majoritatea cazurilor, nu sunt prea multe victime. Acum îmi amintesc.

În urma exploziei au murit trei membri ai echipei, dar ceilalți nu au pățit nimic, inclusiv pilotul, slavă

Cerului! A fost grav rănită – ea și băieții care au murit au suferit cele mai grave răni, dar Helena se va face bine. Inițial medicii erau îngrijorați că pierduse mult sânge, dar a supraviețuit. Are multe tăieturi și vânătăi. L-au amputat piciorul drept. A fost spulberat de explozie de la jumătatea gambei în jos, dar i l-au amputat sub genunchi. Ar fi putut fi

mult mai grav – știu că sună groaznic, dar pierderea unui membru este una dintre cele mai obișnuite mutilări de război. Din fericire, există centre modeme de reabilitare. Și e mai ușor să înveți să mergi din nou dacă ai un genunchi. Va purta o proteză, iar în cele din urmă va merge fără cârje, doar va șchiopăta ușor.

Se spune – și eu știu asta – că rănilile pe care nu le vezi sunt cele mai îngrijorătoare. A trecut prin multe acolo și îi va lua ceva vreme până se va restabili psihic, încă nu poate vorbi despre asta. I-au dat o grămadă de sedative și doarme foarte mult.

E la Selly Oak, spitalul militar din Birmingham – cel puțin acum. Eu mi-am luat concediu și o să stau cu ea. E și mama ei aici.

Susie, acum nu-i pot spune despre noi. Nu știu când sau dacă voi putea. Asta schimbă foarte mult lucrurile. E soția mea, Susie, și trebuie să am grijă de ea acum. Ce-mi doresc și ce vreau nu mai contează în momentul de față.

Sper că mă înțelege. Sper să mă ierți.

Îți dau de veste când pot. Ai încredere în mine.

Te iubesc. Te-am iubit și te voi iubi mereu.

Rob

Helen îi pieptănase Helenei părul care îi crescuse de când o văzuse ultima oară. Se cârlionțase la frunte, sub urechi și la baza gâtului. Tăietura de pe frunte fusese cusută din nou la Selly Oak – folosiseră suturi interne invizibile care țineau marginile unite. Helen îi ștersese cu

blândețe sângele închegat; îi rămăsese doar o linie purpurie de vreo câțiva centimetri și o vânătăie galbenă în jur. Era periculos de aproape de ochiul stâng. Avea cruste mici și roșii, fiecare de un centimetru lungime, pe obraji și gât. Doctorul spusese că aveau să-i rămână câteva cicatrice foarte puțin vizibile – rănile fuseseră superficiale.

Adevărata rană era sub pătură. Rob se uitase prima oară când rămăseseră singuri. Evident că nu avea ce să vadă. Ciotul rămas din piciorul drept al Helenei era legat strâns cu bandaje curate, rotunjit și neted – făcuseră treabă bună.

El și Helen făceau cu rândul la căpătâiul ei. Cu două etaje mai jos era o cameră pentru rude unde împărțeau un pat simplu: unul dormea, iar celălalt stătea cu Helena. Helen ajunsese înaintea lui – o sunase imediat ce aflase că o aduceau acolo pe Helena, căci locuia mai aproape. Helen era o femeie foarte puternică. Poate uitase – sau nu știuse niciodată cât de tare era soacra lui. Nu plânsese, sau cel puțin nu de față cu el. Se uita cu răceală la fiecare doctor pe care îl vedea, punându-i întrebări pertinente. Le rugase pe infirmiere s-o lase pe ea să-și spele fiica, și o făcea cu atâta delicatețe, de parcă se îngrijea de un nou-născut.

Rob stătuse și se uitase la ea, profund emoționat de blândețea ei.

— După naștere mi-au spus că au spălat-o în spital, îi explică ea. Dar nu era curată. Tot mai avea chestia aia albă – știi tu, chestia aia albă? — Pe ea. În urechi, prin păr. Mi-au spus că nu trebuie să fac nimic altceva. Așa că am

așteptat să plece. Să creadă că am adormit. Apoi am dus-o la baie, am dat drumul la robinet și am spălat-o eu. Cum se cuvine. Am șters-o cu halatul. Era superbă. Apoi i se adresă Helenei, deși nu putea s-o audă: Erai minunată, nu-i așa, dragă? La fel ești și acum.

Helen stătea cu fiica ei pe timpul zilei. Voia să fie acolo când își făceau doctorii vizita. Rob își veghea soția noaptea, iar ziua dormea agitat în patul îngust de o persoană sau stătea în grădină, sorbind nenumărate cești cu cafea proastă de spital. Câteodată îi ținea companie lui Helen și asculta povești despre nevasta lui când era mică. Dar noaptea erau ale lui.

La început o sedaseră puternic; după aceea, când își recăpătase cunoștința, abia se mișca. Gemea puțin, din când în când deschidea ochii, dar îi închidea repede și se culca la loc. Se uita la ea când dormea, la ochii ce i se mișcau dintr-o parte în alta sub pleoapele închise. Voia să știe ce visa.

Înainte de accident i se întâmpla să aibă coșmaruri. Avusese unul în luna de miere. Rob se trezise când o auzise cum scrâșnea din dinți, cu pumnii strânși pe lângă corp, apucând strâns cearșafurile. Nu voise s-o trezească, știind că era periculos, dar pe urmă ea se ridicase în capul oaselor făcând ochii mari, îngrozită. Se ridicase și el și o ținuse în brațe până începuse să respire normal și încetase să suspine – când îi povestea coșmarul illogic și terifiant pe care-l avusese –, promițându-i ca unui copil că avea s-o ocrotească. Fusesse mișcat să-și vadă tânăra și

încrezătoarea soție privindu-l cu recunoștință, încredere și dragoste în ochi.

Acum știa că nu simțea doar milă pentru ea. Pe când rula pe autostrada M1 către spital, încercase să-și analizeze sentimentele, fiindu-i teamă că s-ar fi rezumat la milă. Dar nu era așa. Nu era nici vinovăție, deși acel sentiment îl chinase în nopțile lungi și liniștite. Nu avea legătură cu accidentul ei, cu piciorul ei amputat sau cu lungul drum spre vindecare. O iubea. Nu la fel ca pe Susannah, era conștient de asta. Dar o iubea.

Aștepta ca ea să se trezească din acel coșmar. Urma să fie lângă ea, așa cum îi promisesese.

Iunie

Când auzi soneria și se duse să deschidă, Susannah nu se miră să o vadă pe Lois în prag. Nu știa dacă luase adresa de la Rob sau vorbise cu părinții ei. Nu contase simțea de parcă o așteptase. Dar de data asta nu se îmbrățișară călduros. Lois mai slăbise de la înmormântare.

Arăta trasă la față și îmbătrânită, fără pic de machiaj. Susannah intui că știa totul. Sau suficient de mult.

Se dădu înapoi și o pofti înăuntru.

— Cum se simte Rob? Ce face Helena?

— O să fie bine. Are dureri și încă e puțin confuză.

— Unde e?

— Tot la Birmingham, la spitalul Selly Oak. O să mai stea un timp. E și Rob acolo.

— Bineînțeles. El cum se simte?

— Of, bietul de el nu e deloc bine. Se simte groaznic.

— Îmi pare sincer rău, Lois.

Lois își puse mâna pe brațul lui Susannah.

— N-am venit să mă căinezi.

— Dar să știi că-mi pare rău.

— Draga mea, nu contează. Nu mă ajută. Nu era furioasă.

— Dar nu pot să vă ajut. Știi asta.

— Ba da, poți. Poți sta departe de el. Lasă-l în pace. Când s-a întors din Franța, după ce a fost cu tine, știi tu, când a aflat că taică-su a fost internat în spital... când a văzut aparatul de respirat și și-a dat seama că nu va mai vorbi niciodată cu el... Ei bine, a fost distrus. Nu l-am văzut niciodată mai necăjit. Iar acum are multe pe cap cu Helena. Asta vrea să facă și de asta are nevoie.

— Te-a trimis să vorbești cu mine?

— Nu. Cred că s-ar supăra foc pe mine să știe că am venit. Sunt aici pentru că vreau să-l ajuti.

— Tocmai mi-ai zis să-l las în pace.

— Exact, Susannah. Nu cred că poate să stea departe de tine. Nu știu ce se întâmplă exact între voi doi – dar știu că e foarte tulburat.

— Amândoi suntem.

— Draga mea, nu pot să-mi fac griji și pentru tine, am destule cu el. Doar pe el îl mai am. Poate sunt bătrână, dar știu un lucru. Dacă o părăsește pe Helena acum, dacă o părăsește pentru tine – nu o să și-o ierte niciodată. Iar tu nu vei fi fericită. Nu va merge. Nu-ți dai seama? Vremea

voastră a trecut, Susannah. S-a terminat.

*

Era uimitor cum viața intrase pe un făgaș obișnuit, în fiecare dimineață suna alarma ceasului și Susannah se scula din pat. Făcea duș. Își lua micul dejun, se uita la știri. Se îmbrăca, își usca părul și se machia. Nici nu se mai uita în oglinda de la baie. Pentru că o durea prea mult. Se ducea la serviciu. Lua prânzul cu colegii. Participa la întâlniri de afaceri, unde afișa un aer competent. Făcea cumpărături, dar nu gătea. Seara, acasă, stătea ore în șir în fața televizorului, deși nu ar fi putut spune după aceea la ce se uitase. Telefonul suna, ea se grăbea mereu să răspundă, dar dacă vedea pe afișaj „Tata”, „Mama” sau „Amelia”, nu schița niciun gest. Suna de șase ori până să între mesageria vocală, iar ea număra. Ultimele patru țârâituri îi accentuau culpabilitatea. Știa că își făceau griji pentru ea, însă nu avea suficientă energie să le țină piept. Nu fusese niciodată mai epuizată. Se simțea ca tipul care alergase la Maratonul Londrei în costum de scafandru. Cu o mie de kilograme mai grea și de zece ori mai înceată ca de obicei. Restul lumii era departe și nu se auzea bine. În schimb, își auzea bătăile inimii. Tot timpul. La fiecare respirație.

Într-o seară târziu, pe când împingea un cărucior aproape gol pe culoarul de la Tesco, își aminti că uitase să-și ia șampon. Când ajunse la raionul de cosmetice, se opri brusc în fața rafturilor cu tampoane și prosoape. Faptul că-i întârziase ciclul o scosese din ceața deasă în care se aflase până atunci. Încercă să numere invers în minte, dar se

încurcă, așa că-și scoase jurnalul din geantă și începu să numere zilele chiar acolo.

Era posibil.

Luă un test de sarcină. Era al doilea pe care-l cumpăra în viața ei. Copilul cu Sean – atunci îl cumpăraseră pe primul cu mulți, mulți ani în urmă. Citi ce scria pe spatele cutiei. Își aminti.

Și gândurile începură să i se învâlmășească în cap. Mai repede decât putea să le țină șirul. Avea să nască un copil în iarna următoare. Poate la timp pentru ziua îndrăgostiților. Sarcina avea să fie avansată de Crăciun. Un băiat, sau o fetiță? Gemeni? Inima îi bătea cu putere.

Ar fi trebuit să-l sune. Avea dreptul să știe. Trebuia să-i spună. Să-i spună oare în acel moment, sau după ce făcea testul și era sigură? zâmbi pentru sine. O bătrână care trecu pe lângă ea îi observă expresia, apoi cutia și din mână și îi surâse conspirativ.

Dar visul frumos se terminase repede, iar Susannah se întoarse cu spatele la femeie. Nu avea niciun drept. Știa asta chiar și înainte să vină Lois în vizită. Înainte să-i spună maică-sa, Amelia, toată lumea, ea era foarte conștientă de acest lucru. Nu putea să-i spună. Nu putea să-i facă una ca asta.

Când ajunse acasă, puse testul de sarcină pe un raft din dulăpiorul din baie. Nu avea să-l facă imediat. Nu era în stare.

Iulie

Susannah se trezi după miezul nopții. Ațipise pe canapea câteva ore mai devreme cu televizorul încă deschis. Acesta era un obicei prost pe care îl deprinsese în ultima vreme. Nu voia să se ducă în pat – întinericul și liniștea erau prea ispititoare, invitând-o să stătea cu ochii larg deschiși, și să permită gândurilor să i se învâlmășească în minte. Se gândea la clipele petrecute cu Rob, uneori în ordine cronologică, alteori la întâmplare – unele amintiri erau vagi, altele foarte vii. Așa că prefera să rămână în living, cu o veioză aprinsă, urmărind *Newsnight*.

De această dată însă, nu o trezise televizorul, ci cunoscuta și afurisita durere din burtă. Merse mai mult împleticindu-se până la toaletă și apăsă pe întrerupător, închizând instinctiv ochii încă neobișnuiți cu lumina puternică. Se așeză pe toaletă, uitându-se complet șocată la sângele de un roșu-închis de pe lenjeria ei.

Nu era gravidă. Nici nu fusese. Era doar o idee, un vis frumos.

Se prăbuși pe podea, luându-și genunchii în brațe. Nu putea nici să plângă. În mod cert nu ar fi putut exprima în cuvinte – cel puțin în cuvinte care să aibă sens – cât de mult suferea că îl pierduse pe Rob. Se simțea mult mai rău decât atunci când suferise avortul spontan, în timpul căsniciei cu Sean. Acum era mult mai în vârstă. Poate că fusese ultima ei șansă. Iar acest copil... ar fi fost al ei și al lui Rob.

Totul se năruia. Era îngrozită, tristă și nu avea ce să facă în această privință.

Rob

Nu trebuia să-i spună. Nu trebuia să știe. Își amintea cât de mult îl duruse cu atâția ani în urmă, când Susannah îi mărturisise că se culcase cu Matt, și se crispă la gândul că ar putea să-i facă același lucru și Helenei.

Dar, dacă nu-i spunea, ar fi trăit în minciună pentru tot restul vieții. Știa că nu putea să trăiască așa. Dacă i se confesa, putea începe să-și ispășească vina, ca să se poată ierta. În caz contrar avea să fie un altfel de om, pe care nimeni nu l-ar mai fi putut iubi.

Prin urmare, îi spuse într-o miercuri după-amiază. Helena se simțea suficient de bine ca să poată fi pusă într-un scaun cu rotile și să stea la aer curat cu o pătură pe genunchi. Mama ei îi cumpărase de la Marks Spencer halatul din bumbac ecosez viu colorat pe care-l purta atunci. Îi revenise culoarea în obraji și începuse să se bronzeze puțin.

Rob se așeză pe o bancă lângă ea, vorbindu-i încet și calm. Nu-i spuse că se gândise la Susannah când îi pusese verigheta pe deget și că Susannah era în biserică la înmormântarea tatălui său. Aceste două lucruri păreau cele mai dureroase și mai greu de iertat. Nu avea să mintă – cel puțin nu legat de funeralii dar spera să nu-l întrebe.

La început nu-l întrebase nimic.

Helena fusese foarte calmă pe perioada spitalizării la Selly Oak. Nu se plânsese niciodată. Și nici nu avusese coșmaruri, așa cum se așteptase Rob. Suportase durerea

cu stoicism și chiar glumea pe seama sindromului membrului fantomă de care o informaseră doctorii. Începuse ședințele de recuperare cu câteva zile înainte, iar el o văzuse făcând pașii cu hotărâre și curaj. Nu vorbise mult despre incident – nu-și amintea mare lucru, din câte spunea. Se trezise în spitalul de campanie, căci leșinase aproape imediat după atacul cu rachete și nu-și amintea de trupurile colegilor ei morți sau muribunzi. Plânsese puțin, povestindu-i lui Rob că unul dintre ei, Justin, trebuia să se însoare cu prietena lui după această operațiune și că altul, Steve, avea în buzunar poze cu cele trei fetițe ale sale, pe care le arăta oricui. Pe scurt, potrivit medicului, părea „extrem de bine”.

Rob nu era sigur că avea să mai fie la fel după ce îi mărturisea. Cu toate acestea, își păstrase calmul. Câteva minute – groaznic de mult pentru el – se uită la copacii de pe pajiște, nescotând o vorbă.

Apoi îl întrebă:

— Așadar, mă părăsești ca să fii cu ea?

El scutură scurt din cap.

— Nu.

— De ce? O iubești, nu?

— Vă iubesc pe amândouă.

— Dar eu câștig puncte pentru că inspir milă. Pierzi un picior, soțul rămâne cu tine.

— Nu-i așa!

— Dar cum e?

— Vreau să fiu cu tine. Am făcut un legământ.

— Pe care l-ai încălcat.

— N-o să-l mai încalc niciodată.

— Cum pot fi sigură, Rob?

— Pentru că știu. Și trebuie să mă crezi.

— De ce să te cred?

— Pentru că nu eram obligat să-ți zic, Helena. Îți spun pentru că vreau să o luăm de la capăt. Un nou început. Fără minciuni.

— Adică m-ai ales pe mine? Trebuie să-ți fiu recunoscătoare?

— Nu recunoscătoare. Nu pot să-ți dictez ce să simți. Pot să-ți spun doar ce vreau eu. Și cât de rău îmi pare. Foarte, foarte rău.

— Nu înțeleg, Rob. Nu poți iubi două femei în același timp. Nu poți fi îndrăgostit de două femei. Pur și simplu nu poți. El știa că se poate. Îi venea să strige că era de altă părere. Vreau să te înțeleg, Rob. Chiar vreau.

— Și eu vreau să te fac să înțelegi.

— Dar nu poți.

— Ea face parte din trecutul meu. Tu ești viitorul.

— Și amândouă am făcut parte din prezentul tău.

Pam, pam! Pentru o clipă, Helenei îi înflori pe buze un surâs amar. Apoi se uită la el pentru prima oară. Pleacă acum, Rob, te rog.

— Nu pot să te las aici.

— Spune-i mamei unde sunt. Vreau să fiu singură câtva timp.

— Nu vreau să te părăsesc.

— Nu fi atât de melodramatic, ce naiba? oftă ea. Te-am rugat să mă lași aici, pe peticul ăsta afurisit de iarbă. Acum dispari. Te rog eu mult!

Rob se întoarse să se uite după ea de la marginea parcării, însă Helena continua să privească impasibilă copacii.

În mod straniu, dormi bine în acea după-amiază și se trezi revigorat, dar îndată ce se ridică în capul oaselor, realitatea îl și izbi în față. Poate își luase o povară de pe suflet mărturisindu-și adulterul – altfel nu-și închipuia de ce dormise atât de bine –, dar nu rezolvase nimic. Tot comisese un păcat. Stricase tot.

Când intră în camera pe care o împărțeau de un timp, Helen îl lovi cu putere peste obraz.

— Mi-a spus totul.

— Mă gândeam eu.

— Da, nenorocitul.

Se simțea mai bine că era furioasă pe el.

— Îmi pare rău, Helen. Tare rău.

— Nu prea mă încălzește cu nimic.

— Știu. Dar vreau să îndrept lucrurile. Vreau să rămân, să mă revanșez față de ea.

— Crede că vrei să rămâi cu ea pentru că și-a pierdut piciorul. Știi asta, nu?

— Dar nu-i adevărat.

Helen se apropie de el cu o privire ostilă.

— Bun. Ai face bine să fie cum spui. Dacă minți, te jupoi de viu.

— Ce i-ai spus?

— Nu-mi cunoști destul de bine fiica, dacă ai impresia că mă ascultă.

— Știi că te ascultă. Ce i-ai spus?

— I-am spus că te-ai purtat ca un măgar. I-am zis că nu aș condamna-o dacă ți-ar spune să te duci naibii. Se uită la el cu ochii mijiiți. Apoi i-am spus că v-am văzut împreună zilele trecute. Te-am văzut stând cu ea, atingând-o, uitându-te la ea. Și că nu cred că stai cu ea din cauza afurisitului ăluia de picior.

Susannah

Susannah știa că nu avea să se bucure de un final fericit. O știa înainte să sune el. Se temuse că avea s-o anunțe printr-o scrisoare sau un telefon sec. Dar evident că nu ar fi făcut așa ceva. Rob nu era genul. O sună propunându-i să se vadă undeva. Se întâlnește pe Embankment, la mai puțin de un kilometru depărtare de locul unde îi pusese lăntișorul la gât când împlinise optsprezece ani. Pe drum, își dădu seama că fluviul avea să-i amintească întotdeauna de el. Era o zi neașteptat de frumoasă – era cald, soare, iar pe cerul albastru se zăreau câțiva nori albi.

Cu toate că știa ce urma să-i spună, când îl văzu, inima începu să-i bată plină de speranță. O strânse în brațe atât de tare încât i se tăie respirația o clipă, spulberându-i și ultima fărâamă de optimism. Când se dădu înapoi, nu mai avea nicio îndoială.

Era slab. Obrajii îi erau supti și era palid la față. Părea și

obosit. Nu se bărbierise de ceva timp, iar în barba nerasă avea și fire de păr albe, ceea ce o întristă. Nu voia să-l chinuie, știind că îl va durea la fel de mult să rostească acele vorbe pe cât îi era ei de greu să le audă.

— N-o să fim împreună, noi doi, nu-i așa?

El îi confirmă printr-un gest, iar ea își plecă fruntea.

Când vorbi, glasul îi era aproape șoptit.

— Nu pot s-o părăsesc. Scutură din cap, de parcă nu era pe de-a-ntregul adevărat. Nu vreau s-o părăsesc. N-am s-o fac.

Care versiune era cea reală?

— Știu.

Ambele ipoteze erau valabile. Înțelegea. Ea se lupta doar cu sine însăși. *Nu pot* suna prea fără vlagă. Rob era sincer. *Nu avea s-o facă. Nu voia s-o facă.*

Nu putea. Ei doi nu puteau. Susannah știuse asta.

Încercă din răspuțeri să-l privească în ochi. Erau plini de lacrimi și, chiar și în acel moment groaznic de dureros, Susannah se simți un pic consolată la gândul că și el suferea la fel de mult ca ea.

În același timp, voia să-l ajute.

— Știu. Știu. E-n regulă, Rob. Te cunosc și știu că n-ar merge. Dacă ai fi genul de bărbat care ar putea să facă asta, nu te-aș iubi atât de mult. Te voi iubi mereu.

— Tot ce mi-ai spus – să știi că este valabil și în cazul tău.

Oare așa era? Nu fusese mereu așa. Dar se schimbuse. Știa că avea dreptate. Putea să-l implore, să plângă. Poate

l-ar fi convins – acum, când o iubea atât de mult, când sentimentele lor erau atât de puternice.

Cândva ar fi procedat întocmai. Ar fi folosit orice armă din arsenal. Ar fi intonat din tot sufletul cântecul de sirenă. Nu și acum. Își dădea seama că s-ar fi mulțumit cu puțin. Nu era al ei. Nu ar fi fost în regulă.

— Trebuie să renunțăm la iubirea noastră.

Trebuia să fie o despărțire definitivă, Susannah era conștientă de acest lucru. Pentru totdeauna. Nu putea să conceapă că nu-l va mai vedea niciodată. Era mult prea dureros să-și închipuie așa ceva.

El o îmbrățișă din nou.

— Susie, n-o să-mi pară niciodată rău că s-a întâmplat. Sper că nici ție.

Cum ar fi fost posibil?

— Te voi iubi mereu.

— Și eu.

Era mult, mult mai mult la mijloc. El o iubea pe Helena, iar ea... avea să iubească pe cineva... fără obligații. Cineva care ar fi iubit-o din tot sufletul.

Dar era prea devreme pentru asta. Momentan era doar umbra unui gând. Acest sentiment – cel de acum pe care-l împărtășeau – nu avea să dispară niciodată.

Așa că nu mai aveau ce să-și spună. Nu mai aveau nimic de făcut. Ar fi prelungit inevitabilul, ar fi suferit mai mult. Rob o mai sărută o dată – buzele îi erau uscate și moi – apoi se retrase, cu brațele pe lângă trup.

Susannah trebui să facă un efort supraomenesc să se

întoarcă, să plece și să nu se uite în urmă.

epilog

Când văzu că Susannah nu-i răspunsese două zile la rând la telefon sau la mesajele intitulate „urgent”, Amelia se urcă în mașină și se duse până la apartamentul ei. Bătu la ușă până ce dinăuntru se auzi zgomot de pași. Șocul fu mai mare decât se așteptase când Susannah îi deschise în cele din urmă. Prietena ei era palidă și slabă, iar sub ochi avea cearcăne negre. Părul îi era unsuros și murdar; purta pantaloni de trening, un tricou, iar pe umeri avea o pătură de pe canapeaua pe care o cumpăraseră de la IKEA în urmă cu câteva luni.

Susannah se lăsă îmbrățișată în prag și dusă apoi pe canapea. Apartamentul strălucea de curățenie, de parcă aștepta musafiri.

— De ce nu mi-ai spus?

Susannah dădu din umeri.

— Cred că mi-a fost rușine.

— Ce ridicol!

— Te-ai supărat așa tare pe mine, Meels.

— Da, am fost supărată. Dar tot sunt cea mai bună prietenă a ta, proastă mică. Îți închipui că nu aș fi venit oricum?

— N-aveai ce să faci.

— Aș fi putut să fiu aici.

— Ești acum, spuse ea cu un zâmbet slab.

Se așezară pe canapea, fiecare în alt colț, privindu-se în

tăcere. La scurt timp, Susannah începu să plângă. Plânse multă vreme, iar Amelia nu scoase o vorbă; doar se uita la ea, strângând-o de mână. Se căută în buzunar după o batistă și i-o dădu. Nu încercă s-o oprească din plâns, nu-i turnă platitudini și nu-i vorbi deloc. Pur și simplu îi era alături așa cum fusese și Susannah, deși în împrejurări diferite.

Susannah plânse mai tare ca oricând. Își plânse de milă, pentru Douglas și copiii care nu erau ai ei. Pentru Rob și Helena. Pentru nefericirea pe care le-o adusese. Pentru copiii care nu se născuseră niciodată – ai ei, ai lui Sean și ai lui Rob. Și pentru copiii care nu aveau să se mai nască niciodată. Plânse până nu mai avu lacrimi.

Apoi se pogorî asupra ei liniștea – o pace lăuntrică pe care nu o mai simțise de multe zile.

— Vrei să vorbești despre asta? o întrebă Amelia în cele din urmă.

Susannah scutură din cap.

— Nu-i nimic de spus. S-a terminat. Ne-am despărțit.

— Pentru totdeauna?

— Da. Știa că era adevărat.

Toate visele frumoase luaseră sfârșit. Era din nou conștientă – prima oară după mulți ani. Nu mai avea nevoie să viseze, cel puțin pentru un timp.

— Ți-am spus ce am citit recent? Că fisurile din inimă sunt acolo ca să pătrundă lumina prin ele?

— Fugi de-aici! Susannah râse fără să vrea.

Amelia deschise geanta voluminoasă de care se pare că

au nevoie toate mamele și scoase o sticlă de jumătate de litru de șampanie Moët et Chandon.

— Pentru ce? Era un gest extrem de nepotrivit, dar așa făcea Amelia.

— Ca să bem, deși cred că ar trebui să ronțai puțină pâine prăjită înainte de asta... nu ai mai mâncat de ceva vreme și nu vreau să leșini.

— Pentru ce bem? Susannah știa că n-avea rost să se certe cu ea. Se duse până la dulapul din bucătărie și îl deschise. Din păcate, nu am cupe de șampanie. Merg astea? îi dădu Ameliei două pahare fără picior.

Amelia desfăcea staniolul și răsucea dopul.

— Păi, da. Am folosit și pahare mai proaste... Mai ții minte cămile alea de spălat pe dinți de la Paris?

— Da. Deci... pentru ce bem?

Amelia turnă șampania. Bulele se ridicau, lichidul trecând de marginea primului pahar și udând măsuta de cafea. Ridică paharul și îl șterse de pantalon înainte să i-l dea lui Susannah, apoi îl umplu și pe cel de-al doilea.

Pe urmă ciocniră.

Pentru viață, Susannah. Viața ta. A mea. Pentru viitor.

Amelia luă o gură generoasă, dar Susannah nu bău.

— Nu mai am cancer. Tocmai am aflat.

Lui Susannah i se schimonosi din nou fața, deși nu mai avea lacrimi. Ușurarea pe care o simțea era ca un pumn în stomac.

— Slavă Cerului, Amelia! O luă în brațe, stropind cu șampanie pe canapea și pe amândouă.

— Îmi pare rău, am fost atât de supărată c-am uitat să te întreb. Când ai aflat?

— Sigur c-ai fost întoarsă pe dos, dar ni se întâmplă tuturor. Nu-i bai, atâta timp cât nu durează o veșnicie. Dar m-ai auzit, nu? Nu mai am cancer! Ridică un pumn în aer, triumfătoare. Cui îi mai pasă de altceva acum?

Susannah o sărută pe obraz.

— Felicitări. Mă bucur din tot sufletul pentru tine. Și pentru mine. Chiar așa și era. Nu-și putea închipui viața fără Amelia. O să duc dorul acelor tratamente la oncologie, dar voi supraviețui.

— Aiurea! Putem să mai mergem, dar la Porchester Spa sau la etajul cinci de la Harvey Nicks sau oriunde altundeva, numai în spitalul ăla nenorocit nu. După o nouă îmbrățișare, Amelia urmă: Știu că trebuie să treacă cinci ani până să pot răsufla ușurată, dar acum n-am nimic și doctorul nu crede că voi avea o recidivă. Și o să-mi crească și părul...

Susannah observă că ochii Ameliei erau plini de lacrimi.

— Ai fost atât de curajoasă. Ți-am spus asta vreodată?

— Da. De multe ori. Și-ți sunt recunoscătoare. Pentru tine am făcut-o, râse ea clipind poznaș din ochi. Știam că n-ai să faci față dacă nu...

Susannah râse. Ca de obicei, avea dreptate.

— Iar acum vei fi și tu curajoasă? Văzând că prietena ei nu ridica ochii din pahar, o înghionti cu genunchiul. Și nu va fi ușor. Știu asta. Nu încerc să minimalizez situația, Susannah, chiar nu. Știu ce a însemnat Rob pentru tine.

Cel puțin așa cred. Dar uită-te la tine. Încă mai ești în stare.

— La ce te referi?

— Ești tânără, sănătoasă. Așa se spune, nu? Și nu ai idee ce important e – nimic pe lume nu e mai important. Ai apartamentul ăsta mișto. N-ai datorii, ai o slujbă și încă-l mai ai pe vino-ncoa'. Mai puțin azi, când arăți ca naiba și cred că și puțin. Se uită apreciativ la ea din cap până în picioare. Dar dacă dormi, faci un duș fierbinte și te dai cu puțin ruj, se rezolvă.

— Totul pare atât de ușor!

— Nu asta am vrut să sugerez. Știu că-i al naibii de greu. Știu ce a însemnat totul. Dar ce-a fost mai rău a trecut. L-ai părăsit pe Doug. Ai obținut ce-ai vrut de la viață. L-ai pierdut din nou pe Rob. Ai supraviețuit prima oară și așa va fi și de data asta. Dar acum...

— Dar acum, ce?

— Nu trebuie să te mai mulțumești cu puțin. Meriți totul. Trebuie să ai parte de tot. Promite-mi asta. Susannah nu scoase o vorbă, iar Amelia își lăsă toată greutatea pe ea. Îmi promiți?

De această dată, după ce se uită la prietena ei și ridică paharul, se angajă solemn că așa va face.

mulțumiri

Le sunt profund îndatorată multor oameni care m-au ajutat enorm, în special lui Jonathan Lloyd, Mari Evans,

Shane Morley Jones și Annabel Robinson.

Le mulțumesc și celorlalți care au contribuit la realizarea acestui roman. Știu ei cine sunt.

David, Lulu, Tillie, mamă, tată – vă iubesc pe toți.

Cum ar fi să primești a doua șansă cu prima iubire?

Susannah și Rob au avut o relație tumultuoasă în adolescență, însă, așa cum se întâmplă de obicei cu dragostea din tinerețe, totul s-a terminat și fiecare și-a urmat propriul drum, complet diferit. După ani, nici unul din ei nu este cu adevărat fericit – Susannah este prinsă în capcana unei relații aparent lipsite de afecțiune cu Douglas și joacă rolul de mamă vitregă deloc apreciată pentru copiii acestuia, și, la rândul lui, Rob și-a urmat cariera în armată după ce Susannah i-a frânt inima.

O întâlnire întâmplătoare provoacă un adevărat cutremur în viața lor. Ce se întâmplă atunci când prima iubire reapare pe neașteptate? Oare soarta îți spune că este timpul să profiți de o nouă șansă sau trebuie să mergi mai departe și să lași trecutul să devină istorie?

Însă Susannah și Rob nu pot să uite pur și simplu iubirea de altădată... și lumea urmează să descopere în curând consecințele regăsirii lor.

Elizabeth Noble s-a născut în Marea Britanie și este autoarea a șapte romane care au ajuns în Top 10 al bestsellerurilor întocmit de *Sunday Times*.

Află mai mult pe:

 www.lirabooks.ro

ISBN 978-606-21-0080-3

9 786062 100803